

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

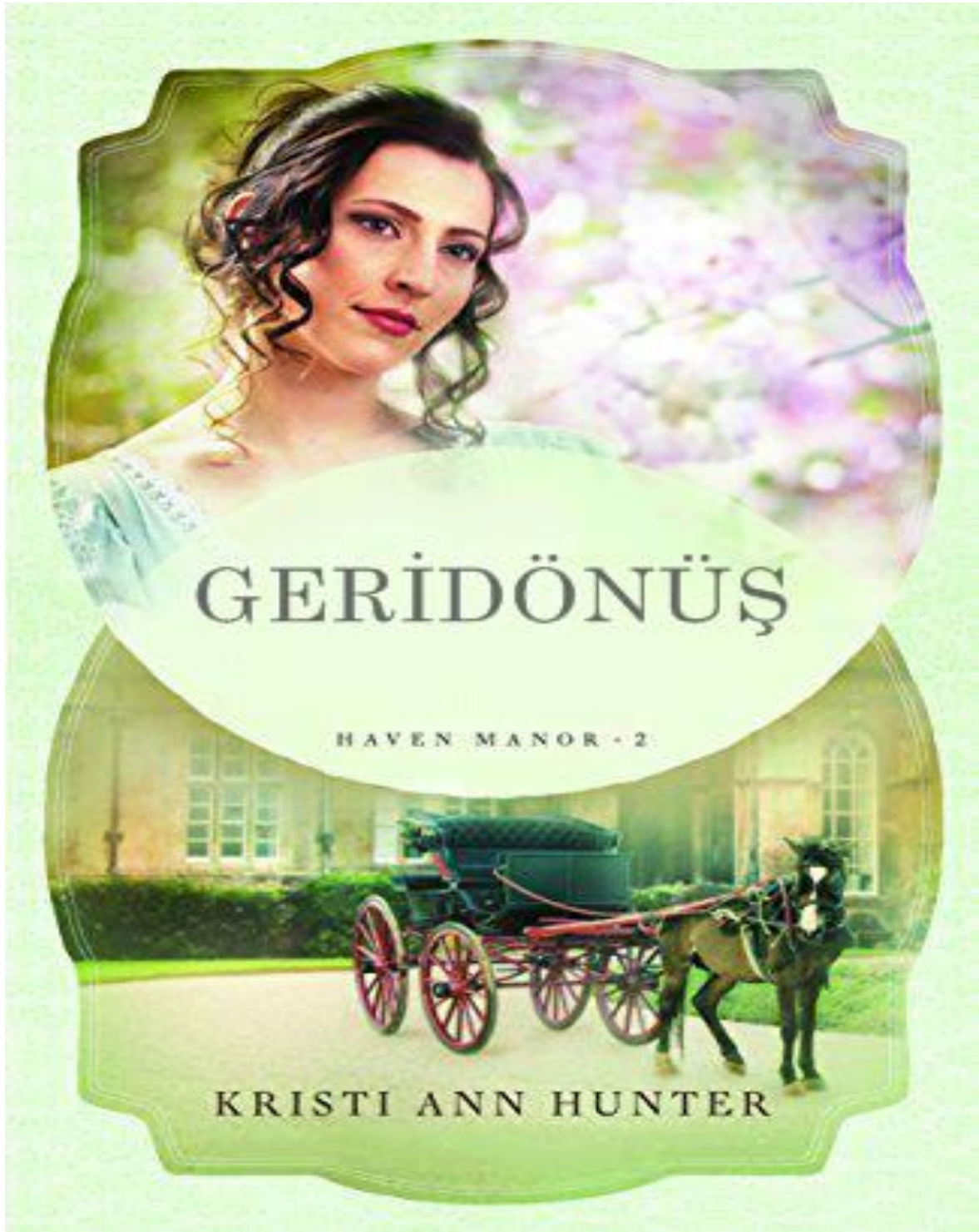
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Birinci bölüm

MARLBOROUGH, ENGLAND
1816

Hazırlanmış olmalıydı. Ne de olsa bu anı hayal etmek, hayatına yeni birinin girmesine hazırlanmak için iki ayı vardı. Aslında, her biri bir öncekinden daha kötü olan tüm olası senaryoları hayal etmekten başka bir şey yapmamıştı.

Ama bunu hayal etmemişti.

Daphne Blakemoor önündeki adama baktı ve gözlerini kırptırdı. Defalarca. Hızlı, yavaş, her seferinde bir göz kapağı, aklına gelen her çeşitleme çünkü önündeki adamın var olması kesinlikle mümkün değildi. En azından, yirmi yıl kadar daha değil.

Koyu sarı saçlar, düz burun, açılı çene çizgisi ve neredeyse aşırı simetrik bir yüzdeki derin mavi gözler fazlasıyla tanıdıktı. Son on üç yıldır her gün erkek olmanın eşiğindeki bir oğlanın daha genç halini görmüştü. O anda üç oda uzaktaydı ve salondaki yontulmuş ve yaralı dado rayının son bölümünü değiştiriyordu.

Dikkatlice bacağını eteğinin içinden sıkıştırdı. Sırf hayal gücünde kaybolup kaybolmadığını görmek için adamın yanında duran bir midilliyi hayal etmeye çalıştı.

Ön kapının hemen dışındaki verandadaki manzarayı hiçbir şey değiştirmede . Adam hâlâ oradaydı, ağzı sert bir çizgi oluşturacak şekilde bastırılırken kaşlarının arasında bir buruşma oluştu.

Bir şey kafasını karıştırdığında, Benedict'in yüzünde benzer bir ifade görmüştü. Bu adamın ki kadar doğrudan ya da rahatsız edici değildi. Ancak yirmi yıl sonra kim söyleyebilir ki? Oğlan aynen böyle görünecekti. Pekala, pahalı dikilmiş giysiler ve muhtemelen birkaç kasla övünmeden. Ne de olsa aristokrat bir beyefendi değil, bir emekçi olacaktı. Yine de benzerlik, herhangi birinin bu adamın çocuğun babası olduğunu düşünmesi için yeterliydi.

Ama o değildi. Defne biliyordu. Oradaydı.

Ve kazara ya da bilerek unuttuğu çok şey olmasına rağmen, oğlunun babası olan adamın yüzü onlardan biri değildi.

Daphne'nin dikkatlice düşünölmüş tüm planları, aynadaki tüm teşvik edici konuşmaları -tabii ki sessizdi, bu yüzden arkadaşşı Jess onunla dalga geçmedi- bu ana bir konuşma hazırlamak için yaptığı tüm alıştırmalar, hepsi o şeyler değersizdi çünkü o anda Daphne tek bir kelime bile hatırlamıyordu.

Yapmak istediğı şey, kapıyı bu adamın suratına sertçe kapatmak ve bulabildiğı en sessiz, en karanlık köşeye saklanmak için koşarak uzaklaşmaktı.

Yaptığı şey orada durmaktı. Koridorda. Hiçbir şey yapmamak. Çünkü bu adam evinin yeni sahibiyse, doğru hareket tarzının ne olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adamın kafası yana doğru eğildi ve kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti.

Defne yutkundu. Kimse Haven Malikanesi'ne rastlamadı. Son on iki yıldır orayı saklanmak için harika bir yer yapan da buydu.

Bu adamın buraya nasıl geleceğine dair kesin talimatlara sahip olması gerekiyordu. Bunlar sadece bir kişiye verileceğı için, bununla ilgili bir şey yoktu. Bu adam yeni sahibiydi ve evin girişini kapatıyor, ona kaz gibi bakıyordu.

Ama başka ne yapacaktı? Hayatındaki en parlak nokta ve bu adamın yüzünün daha genç bir versiyonunu giyen çocuk Benedict içerideydi ve birbirlerini görmelerine izin veremezdi. Bir plan ve iyi prova edilmiş bir konuşma yapana kadar değil.

Konuşsun ya da konuşmasın, muhtemelen kendini tanıtmalı. Dakikalarca sessizce bakmak, onu bir çalışan olarak tavsiye etmek için pek bir şey yapmadı. İlk önce adam konuşmak üzereydi ve o ilk sözlerin onu görevden almasını ciddi ciddi düşünüyormuş gibi görünmeye başlıyordu.



Kadın bir ahmaktı.

Gevşek bir düğüm halinde toplanmış kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve insanların ara sıra güneşi gerçekten hissedebildiğı bir yerde yaşamaktan tenine biraz renk dokunuşuyla bir taşralı kız için yeterince normal görünüyordu.

Ancak, henüz tek kelime etmemişti. Henüz ona bakmaktan ve çok fazla göz kırpmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kimdi o? Açıkçası, yıllardır burada olduğı varsayılan temel bakım personelinin bir parçası. William, avukattan William'ın gelişine hazırlanmak için tutmasını istediğı aşçı olmadığını umdu. Kapıya cevap verme süreci genellikle bir tür selamlamayı içeriyordu, ancak o kısmı yapması o kadar uzun sürüyordu ki, pişirmeye çalıştığı her şeyin yanacağını düşündü.

Yani bir hizmetçi? Elbisesi bir hizmetçi için beklediğinden daha kaliteliydi, ama kesinlikle yıllardır ortalıktaymış gibi görünüyordu. Kahya olması mümkün müydü?

Zekası olmayan bir hizmetçi düşünemiyordu ama yine de ev hiçliğin ortasındaydı. Arabacısı, kesin yönlere rağmen onu zar zor bulmuştu. Bunun gibi bir ev, yetkin ancak iletişim kuramayan biri için mükemmel bir yer olacaktır.

Omuzlarındaki ve yüzündeki gerginlik azaldı. Kadın dilsiz olmalıdır. O da sağır olmadığı sürece, kahyaya belki de konuşamayan birinin kapıyı açmaması gerektiğini söylese de, karıştırmaları gerekirdi.

Adam derin bir nefes aldı ve konuşmak için ağzını açtı, ama o onu yendi, sessizliği bozdu ve tüm sakinleştirici sonuçlarını taş sundurmaya çarptırdı.

"Korkarım şu anda evde kimse yok, efendim. Daha sonra ziyarete gelmen gerekecek."

William ağzını kapatmayı unuttu. Sessiz değil. O zaman, onun biraz hafif olduğu fikrine geri dönmesi gerekecekti.

"Ziyaret için burada değilim," dedi yavaşça ve telaffuzuna özel bir dikkatle. "Ben Lord Chemsford'um."

Başlık hâlâ dilinde tuhaftı. Otuz üç yılını kendisini Lord Kettlewell ve babasını Chemsford Markisi olarak tanıtarak geçirdikten sonra, şimdi Lord Chemsford'du ve Vikont Kettlewell yoktu. Bir erkeğe kendini tanıımıyormuş gibi hissetmesi için yeterliydi.

"Efendim." Kadın mükemmel bir reverans yaptı ama yoldan çekilmedi ya da kendini tanıtmadı.

Onun kim olduğunu biliyordu, değil mi? Evet, yönetici avukata verdiği talimatlar kısaydı, ama kim için çalıştığını kesinlikle biliyordu. Ayrıca, bu kadın bilse bile bu bilgiyle ne yapacağını bilemeyebilir.

Boğazını temizledi ve ona bir şans vermeye karar verdi. Akşamlarını salonda oturup hizmetkarlarıyla sohbet ederek geçirmeyi planlamışa benzemiyordu. Eğer bu anı atlatabilirlerse, onun işinin geri kalanını nasıl yaptığını görene kadar muhakeme yürütebilirdi.

Her ne olursa olsun.

"Bu mülkün sahibi benim," dedi yavaşça.

Tekrar gözlerini kırıştırdı ama yine de hiçbir şey olmadı. Kenara çekilmedi, kendini tanıtmadı, hoş geldin demedi.

Rüzgâr, mülkü çevreleyen ağaçların dallarını hışırdattı, kuşlar kendi aralarında cıvıladı ve bakımsız mülkün tamamını kalın bir huzur örtüsü sarmış gibiydi. Arkasında, verandaya çıkan merdivenlerin dibinde, atlar ağırlıklarını değiştirerek araba koşumlarının gıcırdamasına neden

oldu, ama bu bile yerin sakin hissini bozmadı. Evi yenilerken ve araziye eski haline getirirken huzurun korunduğundan emin olması gerekiyordu .

Barış, hayatında oldukça uzun bir süredir eksik olan bir şeydi.

Babasından miras aldığı pek çok mülk arasından bu mülkü evi olarak seçmekte haklıydı - bir unvan, bir itibar ve markizle yaşamak isteyen, çeşitli yakınlıklara sahip bir yığın akraba ile birlikte.

Onu asla Wiltshire tarlalarının ortasında, babasının bir kart oyununda kazandığı köhne bir mülkte aramazlardı.

Yaşamak için mükemmel bir yerdi.

Kapıdan içeri girebilseydi.

"Belki biz ya da siz... ." William cümlesinde duraksadı. Bu durumda doğru istek neydi? Kenara çekil? Eve girmek mi? Birkaç saniye önce onu eşyalarını toplamaya göndermeme kararından şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Omuzlarından başlayıp ayak parmaklarına kadar vücudundaki kasları yavaşça gerdi ve sonra gevşetti. Acele kararlar veren bir adam değildi ve o daha verandadayken bir kadını işinden kovmak, koşullar ne kadar tuhaf olursa olsun düşüncesizce görünüyordu ama bundan sonra ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Onun ortalama büyüklükte bir kadın olduğu ve kendisinin de oldukça ortalama büyüklükte bir adam olduğu göz önüne alındığında, onu kolaylıkla geçebilirdi.

Yine de farklı bir kapı bulmak şu anda daha ihtiyatlı bir seçim olabilir. Uzaktaki diğer kapılardan birinin kapanma sesi garip ama huzurlu sessizliği bozdu, ardından koşum takımlarının şingirtisi ve vagon tekerleklerinin takırtısı geldi. Evine ilk kez servis girişinden girmek pek ideal değildi, ancak akşam olmadan bir kadının vücudunu hareket ettirmek zorunda kalmadan yeni evine girmek istiyordu.

Sonra kendisi hareket etti.

Yuvarlak yüzünü geniş bir gülümseme böldü ve eve geri adım atarak ön kapıyı gösterişli bir hareketle açtı. "Eve hoş geldiniz, lordum."

Kuyu.

Bu beklenmedikti.

Ya da daha doğrusu, başlangıçta beklediği buydu ama sonra kapıyı kapattı ve... . Dürüst olmak gerekirse, kafa karıştırmaya değmezdi. Fikrini tekrar değiştirmeden önce bu fırsatı değerlendirmeliydi.

William ön salona doğru büyük bir adım attı, bakışları gülümseyen kadına dikildi. Zoraki, gergin ve doğal olmayan bir gülümsemeydi. Şimdi biraz cephe takmak için aklı başındaydı, ama daha önce onu kapıdan içeri sokmadı mı?

"Artık giriş iznim var mı?" sormadan edemedi.

Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi genişledi ve sıkılaştı. "Ama tabii ki lordum. Ne de olsa orası senin evin."

"Merak etmeye başlamıştım," diye mırıldandı. Boğazını temizledi. "Ve sen?"

"Hizmetçi." Ellerini önünde birleştirdi ve yumuşak bir reverans yaptı. "Bayan, şey, Brightmoor hizmetinizdeyim."

Bir centilmen kadın gibi reverans yaptı ve adını bir sokak çocuğu gibi tökezledi. Ve onun evinden o mu sorumluydu? Yapması gereken tek şey çatının çökmesini önlemek olduğunda bu yeterince iyi olabilirdi ama onunla birlikte yaşamak oldukça zor olabilirdi.

Yine de buradaydı, bu yüzden en azından birkaç gün idare etmesi gerekecekti. Çayını zehirlemediği sürece hiç hizmetçi olmamasından iyiydi. İçini çekti. "Çantalarımı getirecek ve adamıma atların nerede yatacağını gösterecek bir uşak var mı?"

Kadın başını kapıdan dışarı uzattı ve koçunun oturduğu çakıllı yola baktı. William'ın şoförü ve baş seyisi Pasley, iki atın başının yanında dururken, uşağı Morris arabanın kapısının yanında duruyordu. İkisi de evin verandasında oynanan maskaralığı tuhaf ve hatta eğlenceli bulmuşsa bile bunu göstermiyorlardı. Düzgün hizmetkarlar gibi.

"Hayır," dedi kahya, ellerini önlüğüne gömerken kelimeyi gereğinden biraz daha uzun süre uzatarak. "Ama yaşayan bir oğlumuz var. . . yakında . . . bahçeye, keçilere ve tavuklara yardım eden."

Kadının söylediklerini zihninde toplamaya çalışırken ani bir baş dönmesini silkeledi. Terk edilmiş malikanesinin bahçesi var mıydı? Ve hayvancılık? "Keçilerimiz ve tavuklarımız mı var? Ama uşak değil mi?"

"Bir uşağa ihtiyacımız olmadı ama yemek tamamen başka bir şey." Ses tonu -aslında hiçliğin ortasında yaşayan bir kadın için beklediğinden çok daha kültürlü- o kadar azarlayıcıydı ki, içgüdüsel bir özrü yutmak zorunda kaldı.

Yine de haklıydı. Arabayla gelirken yakınlarda pek çok çiftlik görmemişti, sadece bir sürü ağaç. Günlük yiyecekleri veya yumurta veya süt gibi ihtiyaçları olacaksa, kendisinin ve bizim bir parçamız olan herkesin geçimini sağlamak için muhtemelen küçük bir arsa ve bir avuç hayvan gerekliydi.

Bayan Brightmoor ellerini önlüğünün içinde yuvarlamaya devam ederek, "Reuben atlar konusunda oldukça yeteneklidir," diye devam etti. "Ama çantaların oldukça büyük görünüyor. Adamınız onları taşıyabilir mi? Ya da belki ona yardım edip kendinizinkini taşıyabilirsiniz?"

William hayatında hiç bir şey taşımamış değildi. Bir iki kez kendi çantasını taşımak, hatta bir sandığı kaldırmaya yardım etmek zorunda kalmıştı, ama onun böyle bir şeyi önermesi biraz şok ediciydi. Yeteneğine rağmen, bir işi yapmaları için insanları işe alacaksa, o işi yapmalarına izin vermesi gerektiğini düşündü.

Ve birçok insanı işe alma eğilimindeydi.

Tek istediği yalnız kalmakken, istihdam ettiği insan sayısı ironikti. Yine de, fazladan bir veya iki hizmetçi tutmak, parasını, ihtiyacı olmayan iki tane daha ince dikilmiş giysiden çok daha iyi kullanıyordu.

Yine de burada, istediği aşçının buralarda bir yerlerde olduğunu varsayarsak, üç kişilik bir kadroyla birlikteydi. Avukatın temel bir kadro ile ne kastettiğini sorması gerekirdi. Tanımları belli ki uyumlu değildi ve uyumlu olana kadar William'ın kendisi için biraz yapması gerekecek gibi görünüyordu.

Eşiğin üzerinden bir adım geri adım attığında kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Bakışları arabadan kahyaya gidip geliyordu. Döndüğünde tekrar içeri girmesine izin verecek miydi, yoksa bir kez daha yoluna bir insan ablukası mı çıkacaktı?

Ayrılmadan üç metrelik bir sundurmayı geçip bir düzine taş basamaktan aşağı inmenin bir yolu olmadığından, William evden ayrıldı ve arabaya geri döndü ve arabanın içinde yanında tuttuğu deri çantayı çıkardı.

"Efendim!" Morris itiraz etti ve arabanın arkasına bağlanmış kalan bagaja yaklaştı.

William başını salladı ve çantayı kavrayışını düzeltti. "Pasley'le git. Atlar bağlandıktan sonra, ikiniz sandıkları içeri taşıyabilirsiniz.

Morris ileri geri baktı. "Onunla nereye?"

William da etrafına bakındı. Tek bir ek bina görünmüyordu. Ev, etraftaki tek şey gibi görünmesi için dikkatlice hafif bir yükseltiye yerleştirilmişti. Ağaçlar yanlara doğru uzanıyordu, muhtemelen tepenin diğer tarafında olanların görüşünü engelliyordu.

Bununla birlikte, tekerlek izleriyle dolu bir patika ve evin bir yanından geçen bir dizi ray vardı. William o yönü denemelerini önermek üzereydi ki bir çocuk koşarak köşeyi döndü. Çoğunlukla kollar ve bacaklar gibi görünüyordu - Bayan Brightmoor'un doğru bir şekilde sandık taşımada pek yardımcı olmayacağını varsaydığı ince olanlar ve bir zamanlar beyaz olan iş gömleğinden dışarı uzanan boynu, ancak başını tutacak kadar büyük görünüyordu. .

Baş aşağı düşmeden önce gözlük olabilecek bir şeye kısa bir bakış atıldı ve çocuk yürürken ayak parmaklarını izledi ve William'ı evcilleştirmek için yarım teneke saç mumu gerektirecek kumral buklelerden oluşan bir paspasla baş başa bıraktı.

Morris'in inceltiilmiş dudakları, ayak parmaklarına bakan bir çocuğu takip etme fikrini pek umursamadığını gösteriyordu ama hiçbir şey söylemediği için William onu kendi haline bıraktı. Pek fazla seçenekleri varmış gibi görünmüyordu.

William, bagajı tutan kayışın altından çantaların en küçüğünü arabaya kaydırıp ve Morris'in tekrar itiraz etmesine fırsat vermeden merdivenlere doğru döndü.

Evin kapısı açıldı, esrarengiz Bayan Brightmoor ortalıkta görünmüyordu. Bir kez daha ön salona geçti ve kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

Sonra baktı.

Daha önce odaya bakamayacak kadar hizmetçisine odaklanmıştı ve sorulursa, nasıl görünmesini beklediğini söyleyebileceğinden emin değildi.

Ama her ne ise, bu olmamıştı.

Neredeyse mobilyasız olan büyük oda, özellikle evin ne kadar süredir boş olduğu düşünüldüğünde, hala etkileyiciydi. Hiçbir şeyi tutamayacak kadar küçük girift masalar ve aynı derecede işe yaramaz, özenle oyulmuş sandalyeler uzun duvarları sıralıyordu. Açıkça daha iyi bir gün görmüş olan parlak kırmızı duvar kaplamaları, beyaz döşeme ve lambri ile tam bir tezat oluşturuyordu.

Ama nefesini en çok kesen kısım sanattı. Resim üstüne resim duvarları kaplamıştı. Heykeller köşelerde nöbetçi gibi duruyordu. Üç duvardaki açık kapılardan bakıldığında, sanat bolluğunun ön salonla sınırlı olmadığı ortaya çıktı.

Ve her bir parçası, daha yakından incelendiğinde bile temiz ve titizlikle bakılmış görünüyordu. Hizmetçisi iyi konuşamayabilir ama o ya da evin içinde pusuya yatmış başka biri kesinlikle temizlik bezi kullanabilir.

Sanki düşünceleri onu canlandırmış gibi, kadın ön kapının karşısındaki geniş açık kemerde belirdi. Gülümsemesi geri dönmüştü, ama şimdi daha doğal görünüyordu, güneşten öpmüş yuvarlak yüzünü tepeler ve vadilerin büyüleyici bir bileşimine çevirmişti. Herhangi bir şeyin hizmetçisi olamayacak kadar genç görünüyordu. Belki de sadece onun gözünü korkuttu? Anlaşıldı. Karşılaştığı tek asilzade o olabilir.

"İşte buradasın," dedi sessiz, kültürlü ve kesinlikle boyun eğmeyen ses tonuyla.

Yani, o çantalarını almaya gittiğinde daha da güzelleşmişti ama fazla bir şey değişmemişti. İçini çekti. "Evet. Buradayım. Belki beni odalarınıza yönlendirebilirsin?"

Göz kırptı. "Elbette. Merdivenler bu tarafta."

Elbette. Çünkü bu karşılaşmada her şey beklendiği gibi gitmişti.

Onun peşinden yürüdü, az önce çıktığı salonla eşit büyüklükte ama yan duvarlarda yukarı tırmanan ve daha fazla sanat eseriyle çerçevelenmiş iki büyük merdiven bulunan bir odaya girdi.

Merdivenlerin yarısına gelmişti bile, daha kısa boyuna rağmen ulaştığı tempoyla onu etkiliyordu. Her zamanki tempolu yürüyüşünü değiştirmeden biriyle bir yere yürümek bir zevkti. Ara sıra Morris dışında, hizmetkarlarla bir yerlere gittiğinden değil.

Birinci katın sahanlığında bir kapıya yaklaşırken onu yakaladı ve hizmetkarların yapmaya alışkın olduğu kapıların ihtiyatlı bir şekilde yavaşça açılmasından rahatsız edici bir şekilde farklı bir el hareketiyle kapıyı fırlattı.

onunla birlikte gelen çok sayıda sürpriz için etrafta tutmaya değer olabilir .



İkinci bölüm

Odalarınız, lordum.” Güven, Daphne'nin rahat küçük rutininin dışında hissettiği bir şey değildi ki heybetli Lord Chemsford buna kesinlikle uymuyordu ama bu odaları hazırlamakla iyi bir iş çıkardığını biliyordu. Yapılabilecek kadar iyi bir iş.

On iki yıllık zorlu kullanımdan kaynaklanan belli bir bakımsızlık vardı. Tabii ki mobilyalarda değil. Daphne ve arkadaşı Kit, odayı bakımları altındaki tüm çocuklar için bir yatak odasına dönüştürmeden önce tüm değerli ve süslü mobilyaları dikkatlice kaldırdıklarından emin olmuşlardı.

Artık burada yaşamayan çocuklar. Geriye sadece Ruben kaldı. Benedict, çıraklığını yaptığı marangoz ustası Bay Leighton'la yaşıyordu ve artık onları kendi aileleri gibi kabul eden ailelerle yaşayan diğer herkes, güvenli bir gelecek ve ait olacakları bir yerle çok daha iyi durumdaydı. Daphne'nin bir zamanlar ilgilendiği kızların çoğu da ailelerin yanına verilmişti ama sahanlığın diğer tarafındaki odada kalmışlardı.

Bu oda erkekler içindi ve duvarlardan ve zeminden belliydi. Yine de tavandaki filigranlar için onları suçlayamazdı. Bu, çok fazla onarıma ihtiyacı olan bir çatının kanıtıydı.

Chemsford'un kolayca girip taşıdığı çantaları yere koymasını sağlamak için odaya biraz daha girdi .

Taşımasını önerdiği çantalar.

Akşam yemeğine kadar işine devam etmesi bir mucize olurdu. Kibar toplum olarak kabul edilen herhangi bir şeyden bunca yıl uzakta yaşamak, ona neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu açıkça unutturmuştu.

Boğazını temizledi. "Sık sık havalandırıyorum ve siz geldiğinizde hazır olması için çarşafları birkaç günde bir değiştiriyorum."

Torbaları yere bıraktıktan sonra büyük salonda gezindi.

Bir duvarın ortasında, neredeyse tavana kadar uzanan süslü oymalı direkleri olan devasa bir yatak vardı. Son derece ağır bir yataktı ve neredeyse tırabzanı alıp eve geri getireceklerdi, ama umarım yatak ve ocağın önündeki pelüş Türk halısı, belini fark etmeyecek kadar dikkat çekiciydi. -oğlanların uyuduğu demir yatakların yıllar boyunca ovuşturduğu duvarda sıralanan yüksek izler.

Böyle bir şans yok.

Duvara geçti ve başını kaldırıp bakmadan önce eliyle soluk gri çizgilerden birini ovuşturdu, bakışları su hasarının bir noktasından diğerine kaydı.

"Yaşlılar," dedi, çünkü orada değillermiş gibi davranamayacağı belliydi. "Bu gece yağmur yağarsa üzerinize hiçbir şey damlamayacak." Bilmediği yeni bir sızıntı olmadıkça, ki bu tamamen mümkündü. Çatı kesinlikle geç yaşını gösteriyordu ve üst kattaki odalara stratejik olarak yerleştirilmiş birden fazla kova vardı. Ancak bu odanın üzerindeki çatı özenle onarılmıştı.

"Bu olur," dedi.

Daphne o sözleri söyleyene kadar kendini ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti. Londra'da, tonla sınırdaki büyümüşü. Kısa, ilk ve tek Sezonunda, evin pratikte oturduğunu bildiği halde, bu kadar perişan odalar verildiği için çileden çıkacak birden fazla aristokrat beyefendi tanıyacak kadar oturma odası duvarlarını kaldırmıştı. onlarca yıldır boş

Yine de burada bir adam, bir marki, kendi çantalarını taşımaya istekli ve odanın makul derecede eskimişliği hakkında ciyaklamayacaktı.

Kendinden başka biri olmaya çalıştığı o gece tanıştığı adam o olsaydı, hayat ne kadar farklı olurdu. Hayattaki tek yıkıcı macerası, bir kızın onurunu ve itibarını mahvetmeye kalkışmayan bir adamla olsaydı ne olurdu? Ya onun yerine onu kurtarmaya gelecek bir beyefendiyle tanışsaydı?

Karşısındaki adam kesinlikle onu harap eden ve hayatını değiştiren adama o kadar benziyordu ki markiyi daha iyi, daha asil bir versiyon olarak hayal etmek kolaydı.

Ama o değildi. Nasıl görüldüğüne ya da ne kadar pratik görüldüğüne bakılmaksızın, onu kurtarıcı rolünde hayal etmeye hakkı yoktu. Geçmişine rağmen onu sevmek ve çocuğunu kendi çocuğu gibi sevmek için burada değildi - özellikle de Benedict onun kendisine ait olduğunu bile

bilmediği ve onun bakmak için yanına aldığı istenmeyen bir çocuk olduğunu düşündüğü için. . . ve dürüst olmak gerekirse, hayatı gerçekten düşünmeyi bıraktığında hissettiğinden çok daha karmaşıktı.

Aklı başında hiçbir erkek, özellikle de bir asilzade onunla ilişki kurmak istemezdi.

Başını salladı ve şimdi ona oldukça beklentiyle bakan adama odaklandı.

Ah hayatım. Neyi kaçırmıştı?



Konuya sıcak su getirmeyi teklif edecekti, değil mi? Belki çay ve içecekler? Uşak olmayabilir ama mutlaka hizmetçiler vardı? Birisi? Bütün bu evle tek başına ilgilenemezdi.

Ama orada öylece durdu, gözleri iri iri ona bakarken ara sıra yavaşça kırıştıırıyordu.

Bir konuğu hiç umursamamış olabileceğine izin vermesi gerekiyordu. Avukat, şu anki kahyanın yıllardır evde çalıştığını belirtmesine rağmen, yaşı yirmi beşi pek geçemiyordu. Bu kadın yetişkin yaşamının büyük bir bölümünü neredeyse yalnız geçirmiş olmalı. Rahatsız edici olsa da, onun kişisel etkileşim becerilerindeki eksikliğin anlaşılabılır olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Umarım işinin ehli bir hizmetçiye işe alıp onu salon hizmetçisi pozisyonuna getirdiğinde pek umursamazdı, eğer evin şimdiye kadar gördüğü bölümlerin temizliği bir göstergeyse, bu daha uygun olurdu. onun becerileri ile.

İçini çekerek, "Sıcak su gelsin," dedi. "Ve belki de..."

"Çay?"

Başka bir kadın odaya girerken William cümlesini kısa kesti. Kahyanın ortalamadan daha kısa olup olmadığı konusunda bazı tartışmalar olsa da, bu kadının olduğuna dair hiçbir soru yoktu. Wiltshire'daki suda kadınların büyümesini engelleyen bir şey mi vardı? Yeni kadının sarı saçları, hizmetçinin daha gevşek saç konfigürasyonunun neden olduğu hafif tüylü kahverengi halenin aksine, sıkı bir topuz halinde toplanmıştı.

Yeni kadının elinde bir tepsi vardı. Ortada duran, bir fincan, tabak ve çeşitli küçük sandviçler ve bisküvilerle çevrili çaydanlıktan buhar çıkıyordu.

"Ee, evet." William boğazını temizledi. "Çay."

Sarışın, kahyaya başını eğdi. "Sipariş ettiğin içeceklerden bahsettim. Sorduğunuz gibi su ısınıyor. Reuben, atların bakımını bitirdikten sonra bu konuyu gündeme getirecek."

William'ın dikkati, görünüşte beceriksiz olmayan hizmetçisinin talep ettiği tepsiden çekildi. Daha önce gördüğü o çocuğun üzerindeki o uzun, sıska uzuvlar suyunu çekecek miydi? Sabaha banyo yaparsa şanslı sayılırdı.

"Evet," dedi Bayan Brightmoor, daha önce onun çantalarından söz ederken kullandığı aynı yavaş ve yapmacık tavırla. "Teşekkür ederim. İyi." Küçük sarışının tepsiyi köşedeki küçük bir yazı masasına bırakmasını izlerken başını salladı ve gözlerini biraz daha kırıştırdı.

Her şey ayarlandıktan sonra minyon kadın hafifçe reverans yaptı ve kapıya doğru ilerledi.

Yanından geçerken hizmetçinin yenini çekiştirdi. William gözünü kırpsaydı bunu kaçırabilirdi. Şimdi bile onu gerçekten gördüğünden emin değildi, ama kahyanın yaptığı tuhaf küçük sıçrama, olayın gerçekten de meydana geldiğinin kanıtıydı.

Bayan Brightmoor kendi zarif reveransını yaptı. "Seni bırakacağız. . . BT."

Tekrar gülümsedi ve diğer kadını takip ederek kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Burada bir şeyler yolunda değildi ama bunun evin uzaklığından mı yoksa daha büyük bir sorunun göstergesi mi olduğundan emin değildi. Midesindeki gurultu ona, şu anda bu soruya cevap veremese de karnındaki kemiren açlık ve seyahat tozundan kavrulan boğaz sorununu çözebileceğini hatırlattı.

Bir bisküviyi ısırırken, tanımlayamadığı bir tat patlaması yaşadı ama hayatının geri kalanını ağzını doldurmadan yaşamayı reddetti. Odasının sessiz ıssızlığında zevkle inledi ve büyük, döşemeli bir koltuğa çöktü. Havada zerre toz zerresi uçuşmadı. Bir ısırik daha aldı ve çiğnerken dilindeki tadın tadını çıkardı. Bu kadar iyi yemek ve bu kadar temiz bir ev için, hizmetkarlarında hatırı sayılır sayıda tuhaflığa katlanmaya razı olurdu. Eve misafir gelmemesi için ona bir mazeret daha vermesi gerçeği, sadece ek bir faydaydı.



Daphne merdivenlerden zemin kata inerken titreyen bedeni bir adım daha atmayı reddetti ve duvara yığıldı.

Bebekliğinden beri sevdiği ve büyüttüğü erkek çocuklar yerine, üst kattaki odada artık bir yabancı oturuyordu. Daphne çoğu zaman yabancılarla pek iyi baş edemiyordu ve bunu kesinlikle idare edemiyordu. Bu adam onu bir kelimeyle ezebilirdi ve bir şekilde şimdiye kadar yaptığı en ağır yargılama hatasıyla acı verici bir şekilde bağlantılıydı.

Ne yapacaktı?

Güçlü, küçük bir el onu dirseğinden yakaladı ve onu hizmetkarların alanına inen merdivenlere doğru çekti. Jess'in İngiltere için casusluk yaparak geçirdiği birkaç yılda kazandığı güç göz önüne alındığında, Daphne'nin kolayca kırabileceği bir pençe değildi bu. Jess de üç yıl önce eve

bir yabancı olarak gelmişti ama bakıma muhtaç bir yabancıydı ve hiçbir şey Daphne'nin savunmasını bundan daha çabuk geçemezdi. Yıllar geçtikçe arkadaş olmuşlardı.

Onu zorla küçük bir taş merdivenden aşağı itmek pek de kolay değildi.

Birkaç dakika önce neredeyse düşeceği büyük basamakların aksine, bunlar yıpranmış ve sadeydi ve evin geri kalanının ihtişamından yoksundu. Daphne son on iki yılda bu merdivenlerden sayısız kez inmişti ve aradaki fark onu hiç rahatsız etmemişti.

Bugün oldu. On beş dakika öncesine kadar bu evde yaşayan hiç kimse bir başkasına tabi olmamıştı. Binanın bakımını yapmak, yeterli yiyecek üretmek ve hayatta kalmaya yetecek kadar para kazanmak için birlikte çalışan bir aileydiler.

Son on iki yıldır sade taş merdivenler mutfağa giden yoldu. Artık bir eşikti, onu kullananların kullanmayanlardan daha alt sınıftan olduğunu gösteren bir geçitti.

Daphne o merdivenlerin yukarısında büyümüştü. Pekala, bu belirli merdivenler değil, ama çok benzer olanlar. Ama buraya taşındığında hiçbir ayırım olmamıştı. Evdeki herkes her yere aitti.

Artık değil.

Artık Daphne'nin statüsü değişmişti ve onun rahatlığı ve güvenliği üst kattaki adama hizmet etmesine bağlıydı. Yine de konumunu korumak artık onun en büyük endişesi değildi.

Jess, onlar mutfağa girene kadar Daphne'nin dirseğini tuttu, sonra Daphne onu hafifçe iterek bıraktı.

Daphne sendeleyerek çalışma masasına doğru ilerledi ve el yordamıyla yanındaki taburelerden birine doğru ilerledi. Gerginlikten ciğerleri yanana kadar nefes aldı ve masanın yüzeyindeki derin bir oyuğa odaklandı. O oyuğu neyin yaptığını bilmenin hiçbir yolu yoktu ama varlığında rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Üst kattaki hemen hemen her odanın aksine, bu masa yıllardır olduğu gibiydi. Rahattı. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirdi.

Ama vardı.

O artık buradaydı ve bir sorundu.

Jess, her zamanki gibi işine devam ederek odada dolaştı. Kadın her zaman sakindi, ama en azından şu anki durumları hakkında biraz endişeli değil miydi?

"Onu gördün mü?" Daphne sert bir fısıltıyla sordu.

Jess duraksadı ve Daphne'ye baktı, narin, solgun tek kaşı yukarı kalktı. "Tabi ki yaptım. Bir odaya girip etrafa bakmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet evet." Daphne vücudunun üst kısmını masaya yaydı. "Ama onu gördün mü?"

Jess bir kutudan çıkardığı soğanı yere bıraktı ve ellerini Daphne'nin soğuk parmaklarına dolamak için mutfığı geçti. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Daphne bundan oldukça şüpheliydi. Kit, Jess'i üç yıl önce Haven Malikanesi'ne getirdiğinde, Daphne genç bir kadinken hayali senaryolara ve ayrıntılı fantezilere kapılma eğilimini büyük ölçüde nasıl bastıracağını öğrenmişti. Bir düzine çocuk yetiştirme sorumluluğuyla, gün içinde gerçekliğin izini kaybetmek tehlikeli olabilirdi, bu yüzden bu tür hayallere dalmak için bulaşıkları yıkamak, yatmak ya da uyuyan bir yürümeye başlayan çocuğu sallamak için yalnız kalana kadar beklemişti.

Ancak, bakımında neredeyse büyümüş üç çocuğu kaldığı için, Daphne ara sıra eski alışkanlıklarına geri döndü. Şimdi gibi. Jess'in şu anda Daphne'nin zihninin bir kısmının her türlü olasılığı düşünmekle meşgul olduğunu bilmesine imkan yoktu, unutmak için o kadar çabaladığı adamın son on dört yılda bir şekilde orada yaşayan adama dönüşüp dönüşmediğini merak etmek de dahil . ana odada.

Benedict'in babasının kahverengi gözleri ve bu adamın mavi gözleri olduğu gerçeğini boşverin ve Daphne bir adamın gözlerinin bu şekilde renk değiştirdiğini hiç duymamıştı.

"Siz," diye devam etti Jess, Daphne'nin dikkatinin neredeyse yarısının içe dönük olduğundan habersiz gibi, "yeni işverenimizin Benedict'e oldukça benzediğini düşünüyorsunuz."

Birbirlerine bakan iki kadının arasına sessizlik çöktü. Daphne'nin düşündüğü şey tam olarak bu olmasa da, çarpıcı benzerliğin yalnızca kendi zihninde olduğunu ummuş olsa da, kesinlikle yeterince yakındı.

Jess, Daphne'nin parmaklarını sıktı ve içinden yenilenmiş bir enerji yükseldi. Bu soruna bir çözümü olan biri varsa, bu Jess olurdu. Gizemli kadın eve biraz köşeye sıkıştırılmış kayıp bir köpek yavrusu gibi girmiş olabilir, ancak o hayatta kaldı.

Sarışın kadın kısa ve keskin bir şekilde başını salladı. "Ve haklısın. Aynı görünüyorlar. Daphne'nin elini bıraktı ve soğana döndü, duvarın yanındaki masanın üzerindeki tahta bloktan bir bıçak aldı. "Ön kapının ortasında bayılıp bayılmadığına göre, onun baba olmadığını farz ediyorum. Aralarında nasıl bir ilişki var?"

Daphne dirseklerini çalışma masasına dayadı ve inleyerek başını ellerinin arasına aldı. Bay Maxwell Oswald'ı düşünmek istemiyordu, o gecenin ayrıntılarını hatırlamak istemiyordu ama bunlar bir demirle hafızasına kazınmıştı. Bu anıları hatırlamak pek çok çelişkili duygu yarattı - kesinlikle suçluluk ve utanç, ama aynı zamanda Benedict ve onun yeni yaşam amacından dolayı sevinç. Onlar olmadan hayatını hayal edemiyordu. Kararın kendisini düşünmektense, kötü kararından kaynaklanan iyiliği düşünmeyi tercih ederdi.

Canlı, popüler ve insanlarla dolu bir odada duvardan altmış metreden fazla uzaklaşmaktan korkmayan arkadaşı Kit gibi davranarak o ana kapılmıştı. Dürüst olsaydı, adamın kendisinden

çok ne olabileceği fikrine dalmıştı. Bay Oswald'a karşı hiçbir zaman bir yakınlığı olmamıştı, onu görünüşü ve itibarı dışında zar zor tanıyordu.

Yine de aranma fikri sarhoş ediciydi. İlk kez birinin ilgi odağı olmuştu. Görülmüş ve kendinde olmadığı için kaçmak için yakıcı bir ihtiyaç hissetmemişti. Peruk ve maske de dahil olmak üzere bir maskeli balo kostümü içinde baştan ayağa tamamen örtülmüştü.

Ama şimdi hatırlaması gereken şey bu değildi. Bu süreçte yalnızca kendinden taviz vermekle kalmayıp aynı zamanda en yakın ve en yakın arkadaşına da ihanet ettiğini hatırlamasına gerek yoktu. Bu onu hatırlamakla ilgili değildi. Onu hatırlamakla ilgiliydi.

Maxwell Oswald hakkında aslında ne kadar az şey bildiğini fark eden Daphne'nin yanakları kızardı. "Kuzen belki?" Daphne, Kit'in Bay Oswald'ın ne kadar harika bir eş olduğundan bahsettiği bütün o anları hatırlamaya çalışarak, ağır ağır zihnini kurcaladı. "Babası bir markinin ikinci oğluydu ama hangisi olduğunu bildiğimden emin değilim." Defne yutkundu. "Şu anda Chemsford olması için çok para yatırmaya hazırım."



Üçüncü bölüm

Jess, keskin bıçağın yumuşak hareketleriyle soğanı doğradı. Sonunda soğan parçalarını bir tencereye aldı ve Daphne'ye baktı. "Bizim ne yapmamızı istiyorsun?"

Bir sonraki nefes Daphne'nin ciğerlerine bir öncekinden biraz daha kolay girdi. Biz. Jess gitmiyordu. Daphne'nin bir yanı hep onun gitmesini, koşmasını, Daphne'ye karar vermesini bekliyordu ve Haven Malikanesi'nden geriye kalanlarla birlikte gelen her şey çok fazla sorundu.

Koşmak her zaman hala bir seçenektir. Ne de olsa Jess buraya bir şeyden ya da belki birinden saklanmak için gelmişti ve insanlar mülkten gelip giderken ev artık çok daha savunmasızdı. En azından şimdilik, çantalarını toplayıp ortadan kaybolmayı planlamıyor gibiydi.

Daphne şimdi almaya ve bir gün sonrasını beklemeye razıydı.

"Benedict'i görmesine izin verilemez. Durmadan."

Jess homurdandı. "Oğlanın Bay Leighton'ın çırağı olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Tüm bu evin onarım ve güncellemelerini yapması için tutulan adam mı? Benedict en azından önümüzdeki yıl her yerde sürünecek. Bu mümkün değil."

"Neden?" Defne dedi. "O bir çırak. Lord Chemsford'un onu aramak için bir nedeni olmayacak ve işin yapıldığı bir odada olmaya da ihtiyacı olmayacak. O bir asilzade. Ahşap işleri botlarına toz bulaştıracaktı. Asla aynı odada olmadıklarından emin olmak çok zor olmamalı."

Jess yakındaki bir sepetten bir şalgam çıkardı ve Daphne'yi düşünürken onu elden ele yuvarladı. "Benedict'in yardımı olsun ya da olmasın?"

Defne dudağını ısırıldı. Bu durumdaki diğer zorluk buydu. Benedict, tıpkı burada yaşayan tüm çocuklar gibi onun da gayri meşru olduğunu biliyordu. Ayrıca ebeveynlerinin veya bu durumda babasının bir tür soylu olduğunu da biliyordu çünkü tüm çocuklar bu tür durumlardan gelmişti. Çocukların hiçbirine bu ebeveynlerin kim olduğu söylenmemişti.

Yaşıtlarından farklı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilerek büyüyen, yeni biriyle tanıştığında kimsenin neden titremediğini merak eden veya herhangi bir sosyal etkinliğe gitmek yerine yatağın altına saklanma arzusu duyan Daphne, Benedict'in olabildiğince normal hissetmesini istedi. Ait olduğunu hissetmek için.

Yani ona söylememişti.

Onun olduğunu bilmiyordu.

Bütün çocukları kendisininmiş gibi sevdiği için, bunun hiçbir önemi olmayacağını düşünmüştü. Onları toplumun alay konusu olmaktan korumak için gizlice büyütülen ve muhtemelen bir düşkûnlerevinde ölmenin dehşetinden korunan sözde kardeşleri gibi olacaktı.

Eğer ona hayatı boyunca yalan söylediğini şimdi söyleseydi... . onu affeder miydi? Ona asla bu şekilde hitap edememesine rağmen aralarındaki yakın ilişkiyi, yarattıkları anne-oğul bağına riske atamazdı.

"Yok," dedi Daphne sessizce. "Onun bilgisi dışında yapılmalı."

Jess aynı fikirde ya da karşı çıkmadı, sadece yemek hazırlıklarına devam etti. "Bu mümkün değil."

Daphne taburede daha dik oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden?"

"Bir binada iki kişiyi bir yıldan fazla tutmanın lojistik imkansızlığı dışında mı? Bay Leighton'ın kesinlikle Lord Chemsford ile etkileşime gireceği gerçeği ne olacak ? Ve evet, o da benzerliği fark edecek." Jess kendi kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırdı. "Sarah, Reuben ve Eugenia'ya ne söylemeyi düşünüyorsunuz?"

Daphne homurdandı ve başını masaya eğdi.

Haven Malikanesi'nde kalan üç çocuk da, varlıklarının devam etmesini açıklamak için bir ölçüde mülk için çalıştı. Hepsi birbirini aile olarak görüyordu ve artık Bay Leighton'la yaşıyor olmasına rağmen Benedict'i hala bir ağabey olarak görüyorlardı. Hepsini yeni işverenlerinden uzak tutmak mümkün olmayacaktı. Ne düşünüyorlardı? Ne derlerdi?

Daphne'nin alnının ortasında keskin bir zonklama başladığında göğsünden bir inilti daha koptu. İki kişinin Benedict ve Lord Chemsford kadar benzer görünmesi nasıl mümkün oldu? Kimse onların baba oğul olmadığına inanmazdı. Hiç kimse. Ve eğer Benedict'in meşru olmadığı kamuoyu tarafından öğrenilirse, inşa etmek için çok uğraştığı hayat mahvolabilirdi.

Belki Benedict kuzeye gidebilirdi. İskoçya'daki insanlar yetenekli ağaç işçiliğini takdir ettiler, değil mi? Ve oradaki herhangi birinin Lord Chemsford'u tanıması olasılığı çok düşüktü.

Bu, Benedict'i zaten tanıyan herkesin sorununu çözmedi. Ya birisi Lord Chemsford'a bir şey söylerse? Daphne'den cevap ister miydi? Onları vermediği zaman onu kovar mıydı?

Öyle olsaydı, yetimhaneye gitmek zorunda kalırdı. Benedict'i bir daha asla göremeyecekti. Belki de bunca yıl önce bölgeye ilk geldiğinde ona yardım etmiş olan yakınlardaki Marlborough'lu nazik yaşlı dükkan sahibi Bayan Lancaster'ın sempatisiyle yaşayabilirdi. Kadın yaşılanıyordu. Dükkanını bırakacak birine ihtiyacı vardı, değil mi? Daphne bakkal olabilir. Şey, bir dükkan işletmek için iyi tanımadığı insanlarla etkileşim kurmasını gerektirmesi dışında.

Defne? Daphne?"

Jess'in sesi, Daphne'nin zihnindeki gezintileri yarıp geçerek تنها malikanenin mutfağına geri dönmesine neden oldu.

Başını yavaşça kaldırdı ve yutkundu. "Evet?"

Altın rengi bir kaşı kalktı ve Jess'in mavi gözleri mizahla kırıştı. "Gerçekten mi?"

Ah canım, bir soru mu vardı? Jess ne sormuştu? Görünüşe göre Daphne'nin kabul etmesini beklediği bir şey değildi. "Ee, hayır?"

Jess, şöminedeki tencereye daha fazla malzeme eklerken güldü ve başını salladı.

Defne yüzünü buruşturdu. Son iki ayı tek başına toz almak ve temizlik yapmakla geçirmek, onu hayal gücünün yapmayı sevdiği hayal uçuşlarını bastırma uygulamasından kurtarmıştı.

Jess omzunun üzerinden keskin bir bakış attı. "Çocuklar mı?"

Daphne herkesi yeni gelenlerden uzak tutmanın bir yolunu bulmak için ağzını açtı ama Jess onun sözünü kesti.

"Reuben suyu üst kata çıkardığında adamı birazdan göreceksin." Jess, ateşin üzerinde ısınan çok sayıda tencere ve kova suyu işaret etti.

"Bir şeyler düşüneceğim," diye mırıldandı Daphne. Zamanı vardı. Benedict diğerleriyle birlikte bahçenin ilerisindeki küçük kulübede yaşamadığı için diğer çocukları her gün görmüyordu. Bir plan oluşturmak için bir veya iki günü vardı.

"Yapmayacaksın," dedi Jess sessizce, "ama bunu kabul etmek için kendine biraz zaman kazandırmak istiyorsan, birkaç şeyin gerçekleşmesini sağlaman gerek."

Jess yanılmıştı. Daphne, çocuğunun - ve kendisinin ama en çok da çocuğunun - iyiliğini korumaya çalışan çaresiz bir anneydi. Her şeyi yapabiliyordu.

Yine de bir plan yapmak için biraz daha zaman iyi olurdu. "Hangi şeyler?"

"Bay. Leighton ve Benedict salondaki işleri bugün bitirdiler. Yarın salona taşınıyorlar. Orası benim eski odamdı. Çok fazla çalışma gerektirmeyecek, ancak birkaç gün boyunca içinde olacaklar. Lord Chemsford'a bir tur atman ve bu gece ona o odaları göstermen gerekiyor."

"Neden?" Daphne evin artık ona ait olduğunu ve canı nereye isterse oraya gitme hakkına sahip olduğunu biliyordu ama onu bir tura çıkarma fikrinden hoşlanmamıştı.

"Çünkü yeni bir eve taşındı, Daphne. Onu görmek isteyecektir. Bu gece olmazsa yarın o odalar işçilerle dolduğunda." Jess, Daphne'nin parmaklarını kıvrmasına neden olan bir hızla daha fazla sebzeye bıçak sapladı.

"Bir tur. Bunu yapabilirim." Yapabiliyordu. Çaresiz bir annenin her şeyi yapabileceği sonucuna varmamış mıydı? "Sırada ne var?"

"Bir veya iki günden fazlasını istiyorsanız, bu zor olacak. Personelin eve geri dönebilmesi için çalışma ekibini tavan arası odalarına göndermesi için onu ikna edebilirsiniz. Sonra oturma odasını ana kata, salona taşımasını sağlayın. Yukarı çıkmak için bir nedeni yoksa, Benedict ile karşılaşma olasılığı daha düşüktür. Yine de olması gereken çok şey var. Tüm bunları bir olasılık haline getirmek için çok çalışmanız gerekecek."

"Ben?" Daphne'nin sesi çatladı. Bir şekilde Jess'in gerekli manipülasyonu yaptığını hayal etmişti. Sonuçta, bunda iyiydi.

"Evet sen." Jess mutfak bıçağını ocağın yanındaki masanın üzerindeki bir bloğa sapladı. "Sen temizlikçisin. Aşçısıyla oturup çay içmeye pek yanaşmaz. Yoksa ona tek hizmetçisinin on iki yaşında bir kız olduğunu söylememizi ve Sarah'ının ona planlarını sormasını mı tercih edersin? Muhtemelen bunu yaparken ona iyice bakacaktır."

Daphne zaten oturduğu taburenin kenarlarını el yordamıyla yokladı, düşmekten korkuyordu. "Bu kötü bir fikir. Sen kahya ol. Açıkçası ne yaptığımı bilmiyorum."

Diğer kadın hiçbir şey söylemedi, sadece elleri kalçalarında, başı yana eğik ve beklentiyle kaşları kalkmış, Daphne'nin az önce söylediklerini düşünmesini ve bunun son derece saçma olduğunu fark etmesini bekledi.

"Ah." Defne yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten işe yaramaz, değil mi? Artık benimle tanıştığına ve ona hizmetçi olduğumu söylediğime göre mi?"

"Şalgam püresi ve haşlanmış tavşan dışında pek bir şey pişiremediğinden bahsetmiyorum bile."

"Mükemmel doyurucu bir yemek, bu."

"Belki bir grup haydut için. Ama bunu bir markinin masasına koyamazsın , ne kadar münzevi olursa olsun." Jess kancadan başka bir kap aldı ve malzemeleri toplamaya başladı.

Defne dudağını ısırdı. Bunu düşünmemiştii. Kolay, basit yemek günleri geride kaldı. Lord Chemsford, hazırlanması saatler süren yemekler bekleyecekti. Jess muhtemelen her gün saatlerce mutfaktan başka bir şey görmezdi.

"Bir markinin sofrasına uygun yemekleri nasıl hazırlayacağını biliyor musun?" Defne nefesini tuttu. Jess hayır derse, ne yapacaklardı?

Jess, "Yapamasydım bu pozisyon için gönüllü olmazdım," dedi.

"Elbette hayır," diye mırıldandı Daphne. "Yukarıda tek başıma olacağım."

"Tam olarak değil." Jess tencereyi ateşin üzerine koydu ve bir çeşit ekmek hamuru yapmaya başlamak için bir kase çıkardı. "Daha fazla hizmetçi tutacak."

Daphne, "Bu pek rahatlatıcı değil," diye inledi. "O hizmetkarlara nezaret etmem bekleniyor."

"Bir düzine çocuğun ev işlerini yapmaktan çok farklı olamaz. Her halükarda, daha kolay." Jess, Daphne'ye baktı, sonra içini çekti ve kaseyi yana kaydirdi. Sarah iyi bir salon hizmetçisidir. Eugenia bulaşıkhanede bana yardım ederek iyi gidiyor. Yine de yeterli olmayacaklar. İşe alma işini sana yaptırması büyük bir ihtimal. İşe alınan herkesin, Haven Manor bir sığınak iken onu destekleyen biri olduğundan emin olabiliriz. Hatta Benedict olayı için bulduğun beyhude entrikalarda bile sana yardım edebilirler."

Jess kaseyi bir kez daha önüne kaydırırken omuz silkti. "Tabii ki, hepsi Lord Chemsford'un Benedict'in babası olduğunu varsayacaklar ama bu onları daha korumacı yapacak."

Daphne, "Ve işverenlerinden nefret etmeye daha yatkınlar," diye mırıldandı. "Daha önce çocuklar konusunda bize yardım eden hiç kimse, gayri meşru çocuğunu kapımızın önüne bırakan adamlardan birine pek nazik davranmazdı."

Jess içini çekti ve mavi bakışlarıyla Daphne'yi mızraklamak için iki elini masaya dayadı. "Öyleyse söyle onlara. Onlara söyleme. Onları işe alın. Onları işe almayın. Benedict'e söyle. Benedict'e söyleme. Bu senaryoda size biraz rahatsızlık vermeyen mükemmel bir çözüm yoktur. Zehrini seç ve iç."

"Eh, bu hiç hoş değil," diye homurdandı Daphne.

İyi değilim, diye karşılık verdi Jess. "Ben gerçekçiyim."

Daphne itiraf etmekten nefret etse de Jess haklıydı. Daphne'nin toplumun ve genel olarak insanların meraklı gözlerinden uzaktaki rahat hayatı sona ermişti. Sürerken güzeldi. "Bana ne yapacağımı söylemen gerekecek."

"Sana ne yapacağımı zaten söyledim." Jess ellerini hamura daldırdı ve karıştırmaya başladı. "Benedict'e doğruyu söyle. O zaman markinin yolundan çekilmek istiyorsa, yapabilir."

Hayır. Bunu çözenin, Benedict'in geriye kalan küçük çocukluk masumiyetini sürdürmesine izin verecek bir yolu olmalıydı. Defne kaşlarını çatı. "Bana ev ve hizmetkarlarla ne yapacağımı söyle demek istedim."

"Sen bir gün evin kadını olmak için yetiştirilmedin mi? Sadece bir ayna bul ve hizmetçinle konuşuyormuş gibi yap."

Daphne'nin kaşları daha da çatıldı. Çoğu zaman Jess'in açık sözlülüğü, Daphne'ye yönelik bir alay olarak çerçevelense bile onu rahatsız etmiyordu ama şu anda bunu sinir bozucu buluyordu.

Evet, Daphne biraz kafası karışık olduğunu biliyordu ama bunun zeka eksikliğinden çok hayal gücüyle ilgili olduğunu biliyordu. Jess'in, dikkat eksikliğinin zihinsel öz eksikliğinin kapısını açabileceğini varsaydığını hissettiği zamanlar oldu. O anları görmezden gelmek genellikle daha kolaydı ama bugün biraz fazlaydılar.

"Bütün o malikanenin hanımı derslerini unutmayı tercih ettiğime inanıyorum, Jess. On dört yıldır kendi başımın çaresine bakmak onları oldukça zayıf kıldı."

"Haklısın." Jess ellerini önlüğüne sildi ve yan masadan bir kalem ve bir parça kahverengi kağıt aldı. Birkaç dakika karaladı, sonra kağıdı masanın üzerine itti. "Bu yardımcı olur mu?"

Daphne kağıda baktı.

1. Vale ve damadın yaşam alanlarını belirleyin. (Damatlar ahırın yanında yaşarlar. Bu yüzden ahır yenilerken iki oda yapmışlar.)

2. Sarah'nın artık izniniz olmadan üst katı temizlememesi gerektiğini bildiğinden emin olun. (O yataktayken veya üzerini değiştirirken onu oraya göndermeyin.)

Ve devam etti. Daphne listedeki sekiz öğenin hepsini okurken yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir listeyi takip edebiliyordu. Hatta alaycı. "Evet. Bu çok yardımcı oluyor."

"İyi." Jess bir an duraksadı, o kadar hareketsiz kaldı ki, Daphne onu hâlâ göremese odadan çıktığını düşünecekti.

"Biliyor musun," dedi sonunda Jess, "bir şeyde iyi olmamak sorun değil. Yardım istemek sorun değil."

Belki. Muhtemelen. Ama Daphne hiçbir şeyde gerçekten iyi değildi. En azından, gerçekten yararlı olan bir şey değil. Piyano çalabiliyor ve resim çizebiliyordu, iş hayatta kalmaya geldiğinde kesinlikle hiçbir şey sağlamayan iki beceri. Herhangi bir ortalama insanın başarabileceğinden daha iyi olan tek bir somut beceriye sahip değildi.

Ancak bunu yüksek sesle kabul etmek, onun sesini acınacak ve çekingen gösterecekti. Korkunç biri olmadığını, hatta değersiz biri olmadığını biliyordu. Hayal gücü dışında hiçbir yerde o kadar dikkat çekici değildi.



Bölüm dört

William, yatak odası penceresinden mülkün manzarasını seyrederken yavaşça son bisküviyi kemirdi. Görebildiği kadarıyla çimen ve ağaçlardan başka bir şey yoktu. Tüm müştemilatlar, süssüz bahçeler ve servis alanları evin bu tarafındaki huzuru bozmamak için özenle yerleştirilmiş olmalıdır. Umduğundan daha huzurluydu.

Arkasında, Morris ve Pasley sandıkların en büyüğünü taşıyarak soyunma odasına girdiler. William henüz o kadar ileri gitmemişti. Tüm evi yenileyeceği için soyunma odasının nasıl görüldüğü önemli değildi. Ev ne durumda olursa olsun, içindeki her şey yirmi yıldan daha eskiydi. En azından yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı.

Elini duvardaki gri işaretlerden birinde gezdirdi. Önceki sahipleri burada ne yapmışlardı?

"Bayan. Morris soyunma odasından çıkarken, Brightmoor bana giyinme alanınızın dışında benim için bir oda olduğunu bildirdi, dedi. "Çıkarmamız gereken bir sandığımız daha var, sonra ben de kendiminkini alırım."

William başını salladı ve çayını aldı. Morris'in William'ın giysilerini ne zaman açıp ütlediği önemli değildi. Burada görebileceği kimse yoktu, onu bekleyen ya da ondan bir şey yapmasını bekleyen kimse yoktu. Neyi yapıp neyi yapamayacağını ona söyleyecek kimse yoktu. Mutlu bir şekilde yalnızdı. "Acele etmeyin. Boğazın benimki kadar kavrulmuş olmalı, hatta daha fazla.

Morris eğilerek selam verdi ve sessizce odadan çıktı.

William ay fincanıyla pencereye döndü ve çayla birlikte manzarayı içerken omuzlarındaki gerginliği bir parça daha hafifleten derin bir i çekme lüksünü kendisine tanıdı. Son birkaç yıldır İrlanda'da yaşadığı yerin muhteşem bir manzarası vardı ama insanlarla ve binalarla doluydu. Bu huzurlu doğa, burayı seçtiğinde tam da umduğu şeydi. Babası hayatı boyunca insanlardan söz etmişti. Kimi tanıyordu, kimi tanımayı reddediyordu, kimi seviyordu.

Kimden nefret ediyordu.

William'ın insanlara karşı bir derdi yoktu ama şu anda nasıl bir marki olacağına karar vermeye çalışırken, insanlarla uğraşmak isteyeceğı son şeydi.

Arkasında açılan kapı dikkatini pencereden çekti. Daha önce gördüğü ocuk büyük bir kovayla yan yan odaya girdi. Binanın içindeyken daha az çirkin görünmüyordu. Boynu cılızdı ve kolları taşıdığı kova suyu taşıyacak kadar güçlü görünmüyordu, yine de kenardan hiçbir şey dökülmedi.

Bu kadar yakından, William ocuğun gözlük taktığını doğrulayabilirdi, ama yine de gözlüklerini sadece ayak parmaklarına bakmak için kullanmak istiyor gibiydi.

William'ın bu çocuğa -ki o gerçekten de bir çocuktu- düzgün bir banyoyu, hatta ocağın yanındaki köşedeki küçük kalça banyosunu doldurmaya yetecek kadar su çekmesini sağlayacak yürek yoktu. Bu gece uygun bir uşak tutamazdı, ama Pasley'ye suyu daha sonra getirmesini, hatta banyosunu aşağıda, suyun ısıtıldığı yere daha yakın bir yerde yapmasını sağlayabilirdi.

William -oğlanın göremediğı halde- giyinme odasını işaret ederek, "Bir leğen yeterli," dedi.

Oğlan soyunma odasına ve kapıdan görünen lavaboya doğru ilerlediğinde omuzları biraz sarktı. William bunun sebebinin kovanın ağırlığından çok rahatlama olduğunu düşündü ama önemli değildi. William orada durup onun acılı, yavaş bir ıstırap içinde kova kova getirmesini izleyemedi.

Ancak emre rağmen, ocuk lavaboyu doldurduktan sonra, sanki banyoyu gerçekten boş bırakıp bırakmayacağından emin değilmiş gibi, odanın diğer tarafına geçerek kalça banyosunun yanında durdu.

"Eğer yardımı olacaksa," dedi William, ürkek bir ata yaptığı gibi sesini alçak ve sabit tutmaya çalışarak, "kovayı bırakabilirsin."

Oğlan yutkundu, sıska boynundaki adem elması sarsıldı. "Nasıl isterseniz, eee, majesteleri?"

William ön dişlerini diline geçirdi ve yanaklarını dişlerine bastırana kadar içeri çekti. Gülme. Gülme. Bu, gülmek için uygun bir zaman değil, özellikle neden gülmek istediğinizden bile emin değilseniz.

Çocuğun beceriksiz ifadesinde mizah vardı, evet, ama aynı zamanda biraz umutsuzluk da uyandırdı. Mahremiyet, barış ve itibar adına kendini tabi kılmayı seçtiğı şey bu muydu?

Arkasındaki manzaraya bir göz attı, sorumluluklarını yerine getirmek arasında hayatlarını boşa harcamaya kararlı açgözlü aile ve akranlarından kurtuldu.

Evet, bunun için çok şey katlanmaya değerdı.

Mizah duygusuna fazla alışık değıldı, bu yüzden umutsuzluk daha sonra ele alınmak üzere kolayca uzaklaştırılrsa da, mizah oyalandı ve onu sırtmaya teşvik etti. Yine de oğlana doğru ciddi bir baş selamı vermeyi başardı. "Ben bir markiyim, delikanlı. Lordum yapacak."

"Elbette." Oğlan dudaklarını yaladı. "Hepsi bu kadar mı, lordum?" Başını kaldırdı ve gözleri sonunda William'inkilerle birleşti.

Sonra genişlediler, yuvarlak gümüş gözlük çerçevelerini doldurur gibi görüne kadar büyüdüler. Ayaklarını sürüdü ve dizini yarı boş kovaya vurarak hafifçe irkilmesine neden oldu. Boştaki elini yüzünde gezdirmeden ve bakışlarını tekrar ayak parmaklarına indirmeden önce bir kez daha yutkunurken boğazı sıçradı.

"Tüm ahır tadilatları geçen hafta tamamlandı ve atlarınız yerleştirildi. Korkarım elimizdeki tek yem tavuklara ve keçilere verdiğimiz şey. Kasabaya gidip yarın daha fazlasını ayarlayabilirim," dedi çabucak.

Kasaba, Marlborough'nun gerçekten de bu yere en yakın kasaba olduğunu varsayarsak, zar zor yol olarak adlandırılabilir olacak uzak patikalarda en az iki mil uzaktaydı. William en az bir mil boyunca ağaçlardan ve ara sıra hayvan otlaklarından veya çiftlik alanlarından başka bir şey görmemişti. Etraftaki tek koruma ve el işçiliği bu çocuk muydu? "Kaç yaşındasın oğlum?"

"Dokuz, efendim, şey, lordum. Bir aydan biraz uzun bir süre sonra on olacağım."

Dokuz yaşındaki bir çocuğun kadrodaki en yüksek rütbeli erkek olması, William'ın yeniden gülmek istemesine neden oldu, ama bu sefer mizahtan eser yoktu. Burada uzun süredir çalışıyor olamazdı, o halde kadınlar ondan önce ne yapmıştı? Bayan Brightmoor, bu malikânenin bakımını kesinlikle tek başına üstlenmemişti. "Şu anda burada çalışan tek, şey, erkek siz misiniz?"

Delikanlının çenesi yukarı kalktı ve göğsü olabildiğince şişti. Yüzü bu sefer biraz daha sertti, gözleri biraz daha kısılmıştı. Göğsündeki şişkin gurur, kollarını ve bacaklarını daha da ince gösteriyordu. Tanrı lütufkâr olsaydı, çocuk bir gün uzuvlarının uzunluğuna ulaşacak ve oldukça heybetli bir örnek olacaktı. Şu anda, sadece garip görünüyordu. Kararlı, evet, ama aynı zamanda çok garip.

"Evet efendim. Bahçeye ve hayvanlara bakmaya yardım ediyorum. Ve bütün yakacak odunları keserim."

Şimdiye kadar evi, biri oldukça ağır zekalı, diğeri bir çocuktan biraz daha uzun olan iki genç kadının ve henüz usturaya ihtiyacı olmayan bir oğlanın elindeydi. Bu, elbette, daha kısa olan kadının, onun gelişine hazırlanmak için tuttuğu aşçı değil, bir hizmetçi olduğunu varsayıyordu.

Bu düşünce oldukça ürkütücüydü. "Burada Bayan Brightmoor'dan başka kim çalışıyor?"

William, ona bakmaktan başka bir şey yaparsa delikanlının daha rahat hissedeceğini umarak yüzüne biraz su çarpmak için soyunma odasına doğru ilerledi. William yatak odasına döndüğünde çocuk henüz cevap vermemişti.

Aslında kafası karışmış görünüyordu, Bayan Brightmoor'u kendi kendine tekrar tekrar söylüyordu. "Ah! Bayan - evet. Kuyu." Boğazını temizledi. Benim, ee, um, kız kardeşlerim. Burada da çalışıyorlar. Sarah ev işlerine yardım ediyor ve Eugenia bulaşıkhanede çalışıyor."

"Kız kardeşlerin senden büyük mü?" Lütfen, lütfen daha yaşlı olmalarına izin verin. Dokuz yaşında bir ahır çocuğunu işe almak bir şeydi. Ama sekiz yaşında bir salon hizmetçisi? Hissetti. . . Bunun nasıl hissettirdiğini kelimelerle nasıl ifade edeceğinden tam olarak emin değildi ama bu, cildini kaşındırıyor ve midesi, yakın zamanda bitirdiği çayı reddetmekle tehdit ediyordu.

"Evet efendim."

William rahatladı ve midesi sakinleşti. Daha eski. İyi. Ablaların burada hizmetçi olması ve küçük erkek kardeşin gelmesi mantıklıydı.

Ama çocuk konuşmaya devam etti. "Sarah on iki, Eugenia da on bir, lordum."

Tepkisini örtmek için çaresizce kendine bir dakika kazandırmaya çalışan William yüzünü lavabonun yanından aldığı keten havluya gömdü. İki kadın ve bir çocuklu aileyi mi çalıştırıyordu? Avukatın temel bakım personeli olduğunu iddia ettiği şey bu muydu? William'ın mülkle ilgilenemeyeceklerine dair kanıtı henüz görmediği kabul edilmiş olsa da, bu fikir ona pek uymuyordu. Bu hizmetkârlar, markizin himayesi altında kalmış ve savunmasız bırakılmışlardı.

Koruma olmadan bu kadar izole durumdaki kadın ve çocukların başına çok şey gelebilirdi, özellikle de Bayan Brightmoor buraya çalışmaya geldiğinde yaşı küçükken. Ona kim yardım etmişti? Çünkü William'ın babası bir iskambil oyununda evi kazandığında daha doğmamış olan bu çocuk kesinlikle yoktu. "Ailen de burada mı çalışıyor?"

Çocuğun meydan okuması ve gururuyla birlikte gelen cesaret uçup gitti ve beceriksiz genç delikanlı geri döndü. Kovanın sapını kavrayarak yan yan kapıya doğru ilerledi. "Bakmam gereken hayvanlar var lordum. Başka bir şeye ihtiyacın olacak mı?"

Evet. Yanıtlar. Sormayı hiç düşünmediği pek çok sorunun yanıtı . Ama William dokuz yaşındaki bir çocuğa onlar için baskı yapacak değildi. Daha önce tanıştığı kahya, sorgulamaya son derece istekliydi.

"Su için teşekkür ederim. . . Adın neydi?"

"Ruben, lordum."

"Su için teşekkürler, Reuben. Hepsi bu kadar olacak."

Çocuk başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Ya Reuben?"

Oğlan bir ayağı eşiği geçerek durdu, başını o kadar hızlı savurdu ki gözlüğü burnundan aşağı kaydı.

William bu sefer gülümsemesine izin verdi, hatta biraz zorlamış bile olabilirdi. "Her seferinde lordum demek zorunda değilsin. Efendim ilkinden sonra yapacak. Ve kovayı bırakmayı unutma."

Çocuğun kovayı yere bırakırken ciddi bir şekilde başını sallamasından önce boğazı kasılan başka bir kırlangıç daha geldi. Sanki William, William'ın çocukluğundan beri tanıdığı herkese öğretilmiş olan sosyal bir normdan çok daha büyük bir bilgelik aktarıyormuş gibi ciddi görünüyordu. Bu, çocuğun yetiştirilme tarzı veya William'ın tuttuğu şirket hakkında bir şeyler söylüyor muydu?

Kapının yanındaki su kovanını almak için karşıya geçerken tüm karşılaşma William'ın zihninde tekrar canlandı. Bunda garip bir şey vardı. Kafasını salladı. Tüm bu deneyim garipti. Eğitimli ve işlerini yapmaya hazır insanların olduğu, tamamen personeli olmayan -genellikle gereğinden fazla personel bulunan- bir eve hiç girmemişti. Onlara teşekkür etmeyi hatırlamaya çalıştı - çoğunlukla babası hiç yapmadığı için- ama çoğu zaman onlar, o fırsat bulamadan içeri girip gidiyorlardı.

Hizmetçilerinden biriyle en son ne zaman gerçek bir konuşma yapmıştı?

Kalan bagaj kısa süre sonra odaya teslim edildi ve Morris, William'ın derisindeki seyahat tozunu ve kalıntıları temizleme görevini üstlendi.

"Banyo yapmak çok daha uygun olur lordum," dedi adam, ağzı ince bir çizgi halindeydi. Adamın göstermesine izin verdiği tek duygu hoşnutsuzluktu.

"Daha fazla personel işe alınana kadar bir tanesinin aşağıda kurulmasını sağlayın. Ancak şimdilik saçlarımdaki toz başımı kaşındırıyor."

Seyahat ederken taktığı şapkaya rağmen, kalın tellerin arasından kir sızmıştı. Morris, William'ı kalça banyosunun üzerine eğmeden ve kalan suyu saçlarına dökmeden önce mümkün olduğu kadar çok kiri silkeledi.

İdeal değildi ama işe yarardı. William içini çekerek gözlerine düşen ıslak saç silkeledi, şimdiden enerjisini toplamış hissetmeye başlamıştı.

"Akşam yemeği için giyinecek misiniz, efendim?"

"Hayır," diye yanıtladı William, böyle bir açıklama yapma özgürlüğü onu biraz daha rahatlatmıştı. "Normal günlük kıyafetlerim iş görür."

Otuz dakika sonra rahat bir pantolon, keten bir gömlek, ceket ve basit bir şekilde bağlanmış bir kravat giymişti. Başka hiçbir yerde akşam yemeğine gitmeye asla cesaret edemeyeceği bir kıyafetti ama evin uşağı - Reuben'e uşak demeyi reddediyordu - uygun adres biçimlerini bile bilmiyorsa, muhtemelen kimse efendinin kıyafetinden bahsetmezdi. .

Bunu fark etmeyebilirler bile.

Ayrılmadan önce neredeyse boş olan soyunma odasında elini duvarda gezdirdi. Garip işaretler burada da duvarlardan birindeydi. Koyu gri çizgilere çizikler eşlik ediyordu. Her odanın duvarlarında oldukça eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Diğer odalarda buna benzer izler var mıydı?

William ev hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Babası onu inşa eden adamın oğlundan kazanmıştı. Adam, babasının tuhaf, eksantrik biri olduğunu iddia etti. Şimdiye kadar, William aynı fikirdeydi. Adam kendine bir gösteri alanı, kesinlikle her şeyden uzakta bir sakinlik vahası inşa etmişti. Ya ayrıntılı ev partileri vermiş ya da günlerini kendi kişisel sanat müzesinde tek başına dolaşarak geçirmişti.

Yatak odasının dışında, büyük bir cam kubbe, iki katlı kare şeklindeki galeriye ışık girmesini sağlıyordu. Daha önce hizmetçisini takip etmeye o kadar odaklanmıştı ki, yüksek beyaz duvarları süsleyen devasa tablolarla bir göz atmaktan başka zamanı olmamıştı . Alt kattan çıkan iki merdiven birleşiyor ve bir dizi düz ahşap çift kapının önünde galeriye giriyordu. Galerinin ortası aşağıdaki zemine açıktı ve açıklığın karşısında William'ın başka bir yatak odası ve giyinme odasına açıldığını tahmin ettiği başka bir kapı vardı.

Elini duvarda gezdirdi ama başka oyuk ya da not işareti bulamadı. Çift kapının karşısındaki masif duvarda, bir tür savaş zaferinin muazzam bir resmi vardı. Sahneyi belirleyecek kadar tarih bilgisine sahip değildi, ancak resmin enerjisini ve canlılığını takdir etti.

Kendi kapısının tam karşısındaki kapı gerçekten de başka bir yatak odasına açılıyordu, ama bu neredeyse alelade bir kapıydı. Sade mobilyalar çıplak bir zemine oturdu ve odayı çok az dekorasyon kapladı.

Şimdiye kadar gördüğü diğer tüm odaların sanat eserleriyle dolu olduğunu düşünürsek, odanın sadeliği sarsıcıydı.

Yatak odasını iki yatak doldurdu. O halde evin hanımı ve efendisi için aynalı oda takımları değil. Ayrıntılı ev partileri fikrini de göz ardı edebilirdi. Görünüşe göre adam, ailesinin aşırı hoş karşılanmasını bile istememişti.

Garip.

Yine de çift kapının ötesinde bulunduğu şapel kadar tuhaf değil. Banklar, oyulmuş ahşap bir mihrabın önünde üç kısa, düzgün sıra halinde oturuyordu. Kapıların iki yanında, duvara yaslanmış birkaç ahşap sandalye duruyordu.

Eski taşra malikanelerinin şapellerinin olması elbette duyulmamış bir şey değildi. Warwickshire'da Birmingham'ın hemen dışında oturan markizin oturduğu Dawnview Hall'da bir şapel vardı, ancak bu evden iki değilse de en az bir yüzyıl önce inşa edilmişti. Ayrıca hala bir şapel olarak kullanılmamıştır. Annesi, çocukluğu boyunca burayı kendi özel salonu olarak kullanmış, okumak ya da iğne işi yapmak için oraya kaçmıştı. Hayatının sonuna doğru, bir zamanlar sunağı tutan girintiye sadece oturup bakmak için oraya çekildi.

uzaya ne yaptığından emin değildi . İlk karısının ölümünden sadece üç ay sonra babasının yeniden evlenmesinden bu yana Dawnview'e birkaç kez döndüğünde, ziyaretlerini kısa tutmuş ve evde olabildiğince az dolaşmıştı.

Adını bile bilmediği bu ev daha yüz yaşında bile değildi ve iki kilisesi olan bir kasabanın iki mil yakınındaydı. Yine de hala bir ibadet yeri olarak kurulmuş bir şapeli vardı.

Önceki sahibi ne kadar münzevi olmuştu? Burada tek başına ibadet eden bir uyumsuz muydu? Ya da belki de hiç süslenmemiş odadaki yatakları kiminle kullandıysa? Belki de küçük kasabadan kasabaya dolaşıp başka türlü manevi rehberliğe sahip olmayanlara vaazlar ve aydınlanma bahşeden gezici vaizlerden biri burada durmuş ve samimi ve sınırlı bir dinleyici kitlesine konuşmuştu.

Bu düşüncede dingin ve rahatlatıcı ama aynı zamanda rahatsız edici bir şeyler vardı. Evin dünyadan kopuk görünmesine neden oldu. William mahremiyeti ve biraz mesafeyi ne kadar çok istese de, her şeyden tamamen uzaklaşmak istediğinden emin değildi.

Elini sıralardan birinin kenarı boyunca gezdirirken başını salladı. Evin izolasyon için inşa edilmiş olması, bu özelliği barındırması gerektiği anlamına gelmiyordu. Marlborough buradan kolay bir yürüyüş mesafesinde, daha da kolay bir yolculuktu ve Londra ile Londra arasındaki yollar mükemmel durumdaydı.

Markizi aile koltuğu yerine buradan yönetememesi için kesinlikle hiçbir sebep yoktu. En azından bir süreliğine. Ne de olsa masa masaydı ve babasının ikinci karısı Araminta ve oğlu Edmond'a yakın olmayan bir masa istiyordu. William, ilk karısı hastalıktan ölürken bile, babasının kurmayı planladığı aileyle aynı çatı altında yaşamaya kendini ikna edemedi. Babasının sevdiği aile.

William şapelden ayrıldı ve hızla birinci katın geri kalanını keşfetti. Evin arka köşelerinde, her biri ilk misafir odası kadar sade ve seyrek olan iki küçük yatak odası daha vardı.

Dekor biraz eksik olsa da, William'ın evde iş yapmak istediği herkese sunabileceği çok sayıda yatağı olduğu ortaya çıktı. Konuk odalarının atmosferini iyileştirmek için zemin kat duvarlarında gereğinden fazla sanat eseri vardı, ancak evde ayrıca olanaklar da yoktu. Geçen altmış yıldaki yeni gelişmelerden hiçbirini görmemişti. Sandalyeler bile son zamanlarda oturduğu her şeyden daha az rahat görünüyordu.

Avukata tutması talimatını verdiği marangoz ekibinin izini henüz görmemişti, bu yüzden henüz bu kata gelmemiş olmalı. Projeyi daha kapsamlı bir yenilemeye dönüştürmek yeterince kolay

olacaktır. Belki biraz daha tadilat. Ancak kapsamlı bir tadilat yapmaya başlarsa, burada çok uzun süre yaşamayı planladığının bir göstergesi olacaktır.

Asıl niyeti bu olduğundan, bu düşünceye eşlik eden hastalıklı duygu onu şaşırttı. Belki de gelenekleri bir kenara atmaya sandığı kadar hazır değildi.

William'ın merdivenlerden aşağı yolculuğuna heykeller ve resimler eşlik etti. Görebildiği kadarıyla düzende hiçbir kafiye ya da sebep yoktu, tarz ya da tema açısından hiçbir benzerlik yoktu. Sadece sanat. Her köşeye doldurulmuş ve her duvara sıvanmış.

Eh, evin efendisinin görmesi muhtemel olan her duvar.

Herhangi biri değerli miydi? Hiçbir fikri yoktu. Gizli bir müze kazandığını da babasının bildiğini sanmıyordu. Olsaydı, duvarlardan değerli ne varsa sökülüp Dawnview Hall'a götürülürdü. Belki de William'ın ilk konuklarından biri, ona tam olarak ne miras aldığını söyleyebilecek bir tür uzman olmalıdır.

Merdivenin sonunda, cam kubbeye ve içinden sızan ışığa bakarak başını geriye attı. Mağaramsı odaların boşluğu onu beklediğinden daha sert vurdu ya da belki de sadece sessizlikti. Tam kadronun olmadığı hiçbir yerde yaşamamıştı. İşlerine giderken hepsi sessiz olmaya çalışsa da, sadece nefes almak havayı hareketlendiriyor ve bir yere yaşam duygusu getiriyordu.

Evet, koridorlarda dolaşan hizmetçiler, uzaktan ayak sesleri veya gıcırdayan zemin sesleri, kapanan bir kapı ve hatta bahçede çalışan bir hizmetçinin uğultusu olduğunda, burası daha çok bir yuva gibi hissedilirdi. William tüm köşe bucakları öğrendiğinde, sanatın bir kısmını tanıdığında, hangi döşeme tahtalarının gıcırdaydığına aşina olduğunda kendini rahat hissedecekti.

Yine de sessizlikte özgürleştirici bir şeyler vardı. Kimse ondan iyi ya da kötü bir şey beklemiyordu.

Bir omuzda babasının itibarı, diğerinde annesinin beklentileri sallanmıyordu.

Burada bir ev yapabilirdi ve yapacaktı. En azından geçici bir tane. Sonunda evlenmesi ve nerede bir aile kuracağına karar vermesi gerekecekti ve bu Dawnview Hall olabilir veya olmayabilir. Yer büyük ve karanlıktı, sağlam duvarlarını oluşturan taşlara ve harçlara suçluluk ve keder işlenmişti.

Hoş bir koku burnunu gıdıkladı ve onu zemin kattaki diğer odalarda dolaşmaktan alıkoydu. Bunun yerine kokuyu takip etmeye çalıştı ve kendini orta salondaki ana merdivenlerden birinin altındaki bir kapının önünde dururken buldu. Pürüzsüz taş basamakları ve düz beyaz duvarları ortaya çıkarak açık duruyordu.

William'ın büyüdüğü belirsiz toplum kuralları, hizmetçilerin alanına girdiği açık olan kapının bu tarafında kalmasını dikte etti. Ama tek bir zilin bile çalınmadığı ve mesajları iletmek için uygun

aralıklarla konuşlanmış hizmetkarların olmadığı bir evde, kurallar zorunlu olarak değişmek zorundaydı. Kokladığı her şeyi ne zaman yiyebileceğini öğrenmek istiyorsa, ya odasına dönüp Morris'in gayretle eşyalarını boşaltma işini yarıda kesmesi ya da merdivenlerden kendisi inmesi gerekecekti.

Bu eşiği aşma fikrini ne kadar rahatsız edici ve yine de heyecan verici bulması tuhaftı. Sakinlik istemişti. Tanıdıklarının çoğundan daha modern bir aristokrat olmak istemişti. Bu iki şey biraz yenilik ve rahatsızlıkla geldiyse, öyle olsun. Sonuç buna değerdir.

Alçak bir homurdanmadan önce midesi kasıldı ve sıırttı. Nereye giderse gitsin, kiminle olursa olsun aynı olan bir şey vardı:

İyi yemek her şeyi daha iyi yaptı.



Beşinci Bölüm

Merdivenlerin dibindeki dağınık hava şaşırtıcıydı. Elbette William ne beklediğinden emin değildi. Evin geri kalanının temizliği -binanın bir yerinde sözde bir grup işçi olmasına rağmen- alt katta da aynısını beklemesine neden oldu. Görünürde herhangi bir kir veya toz yoktu, ancak bir köşede buruşmuş bir keten yığını, diğerinde ise bir yığın kova ve bir süpürge duruyordu.

Birkaç kapı iki duvara açılıyordu ve üçüncü duvardaki bir açıklık bir koridora açılıyordu.

İlgisini çeken dördüncü duvardaki büyük kemerdi. Oradan ana mutfakı görebiliyordu ve zengin yemek kokusuyla birlikte iki kısık ama kararlı kadın sesi havada süzülüyordu.

"Neden oraya gideyim? Reuben ona banyo suyu getirdi. Bu konuda yürüme riskini pek almayacağım.

"Oraya gitmezsen, akşam yemeğini ne zaman servis edeceğimizi bilemeyiz. Ne yapmasını bekliyorsun? Merdivenlerden aşağı bağırarak mı?"

Bir an sessizlik oldu ve William, izleri olan ahşap bir çalışma masasının üzerinde birbirine bakan kadınları seçebilmek için kemerli yola biraz daha yaklaştı. Kısa boyları, ikisinin de

masanın üzerine çok fazla eğilemeyeceği anlamına geliyordu, bu da yoğun konuşmalarını biraz komik gösteriyordu.

Bayan Brightmoor, daha önce odalarında olduğu kadar çekingen görünmeyen küçük sarışına göz kırpyordu.

"Bunun pek uygun olacağını sanmıyorum, değil mi?" kahya sonunda sordu.

"HAYIR." Artık aşçı olduğunu varsaydığı kadın başıyla masadan itildi. "Ama merdivenlerden inerken ve şu anda tam orada durduğunu düşünürsek, bunun tartışmalı bir konu olduğunu söyleyebilirim."

Mavi bakışlarını William'a çevirdi ve dikkatini şöminedeki açık alevin üzerinde asılı duran tencereye çevirmeden önce birkaç kalp atışı boyunca ona baktı. Aşçıdan çok daha fazla şaşırılmış görünmesine rağmen, Bayan Brightmoor'un gözleri de ona doğru kaydı. Bakışları hemen uzaklaşmadı. Bunun yerine, mutfağın sıcaklığına rağmen yüzünün rengi kaybolurken yavaşça genişleyerek ona kilitlendi.

"Lordum," dedi sonunda, hafif bir reverans yapmak için masadan uzaklaşırken. Gergin bir şekilde dudaklarını yalayıp ona dönmeden önce Cook'a baktı. "Yemek henüz tam olarak hazır değil. Eh, belki bir tur?" Masadan bir adım uzaklaştı ve William'ın arkasındaki merdivenleri işaret etti.

Ondan kurtulmaya mı çalışıyordu?

Ayaklarını birbirinden ayırdı ve odayı incelerken kaşlarını kaldırdı, içinde bulduğu huysuz ruh haline rağmen kollarını göğsünde kavuşturma dürtüsüne direndi. "Mutfakla başlayabiliriz."

Sade odayı dolduran çeşitli masalara ve kap kacaklara bakarken yüzü şaşkınlıkla buruşarak döndü. Cook ikisini de görmezden geldi, verimli bir şekilde hareket etti ve yiyecek hazırlıklarını bitirdi. "Ben, şey, işte burada. Bu mutfak." Bayan Brightmoor, arkasındaki duvar boyunca uzanan kapıları işaret etti. Kiler, kiler ve tuvalet şurada. Bulaşikhane burada."

"Anlıyorum," diye mırıldandı William ve kendini tam bir aptal gibi hissetti. Ne bekliyordu? Tencere ve tavaları nereye koyduklarının ayrıntılı bir gösterimi? Teklif etse bile, onunla pek ilgilenmezdi.

"Ah." Ağzını birbirine bastırdı ve merdivenlere doğru döndü. Arkasını ona dönünce mırıldandı, O halde mutfakları gezmeye pek ihtiyacın yok.

"Sanmıyorum." William onun yanına adım attı ve kendi inatçılığına sırtmamak için yanaklarını çekiştirdi. Aptalı oynuyor olabilirdi ama bu, şimdiye kadar onun kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmayan kadının kafasını karıştırmıştı, bu yüzden belki de buna değerd. "Yine de yemek odasını gezmekten ve bir tabak yemek yemekten mutlu olurum."

"Doğrudan gündeme getireceğim lordum," dedi Cook, altın rulolarla dolu bir sepeti açarken.

William, beş yaşında bir çocuk olmayı ve yemek odasına yaptığı kısa yolculukta yanında taşımak için çıtır çıtır ekmeklerden birini kapmayı çok istiyordu, ama bir akşam için edepsizliğini yeterince bir kenara bırakmıştı.

Ana odaların zenginliğine adım atmak için düz taş merdiven boşluğundan çıkmak yine bir şoktu, çünkü bu kadar çok insanla çevrili olmaya hâlâ alışkın değildi. . . ile ilgili . . . şeyler. Bayan Brightmoor'un ona götürdüğü her oda, işleyen bir alandan çok bir galeriydi.

Bakışları şimdiye kadar yapılmış en gösterişli ve kullanışsız mobilya parçası olması gereken şeye takılınca, yemek odasının kapı eşiğinde sendeleyerek durdu.

Bu, koyu renkli, ağır ahşaptan yapılmış ve her köşesinde girift bir şekilde oyulmuş muazzam gargoylelerin tuttuğu bir tür masaydı. Vücutları ve kanatları öyle genişti ki, masada oturmak biraz maceralı olacaktı. Beraberindeki sandalyeler de aynı derecede ölümcül görünüyordu, basit yemek sandalyelerinden çok gotik tahtları andırıyordu.

Bayan Brightmoor tekrar reverans yaptı ve onu seyircileri utandırmadan oturmaya çalışmak üzere bırakarak odadan çıktı. Birkaç deneme ve biraz manevra gerektirdi, ancak yiyecek ortaya çıkana kadar kendini incitmeden oturmaya başardı. Kahyanın kendisi tarafından taşınması onu şaşırttı.

Sonra tekrar, onu başka kim taşıyacaktı? İki kadın ve üç çocuk çalıştırdı. Şarabını dökmeyi, onun yerine kendi halletmesi için şişeyi masanın üzerine bıraktı. Önündeki çeşitler bir göstergeyse, bütün dersleri bir kerede almıştı.

Kendini çirkin bir yaratık kanadına saptırmamaya çalışarak yemeye başladığında, odanın - aslında tüm evin- sessizliği üzerine çökmüştü. Tek başına yaşadığı ve düzenli bir şekilde sadece bir avuç arkadaşıyla sosyalleştiği için, tek başına yemek yemek o kadar da yeni bir deneyim değildi. Yine de boşucu sessizliği bozacak bir ses çıkarmak için bıçağını levhaya gereğinden fazla sürttüğünü fark etti.

Şarabına uzanmak için kolunu hareket ettirirken kumaş kumaşa sürtündü ve sessizliği bir kez daha bozdu. Yemek yerken yaptığı her hareketin hiç bu kadar farkında olmamıştı. Aynı zamanda büyüleyici ve sinir bozucuydu.

Odaya yaklaşan yeni ayak sesleri, bardağını bırakıp kapıyı izlemesine neden oldu.

Tuhaf küçük kahyası odaya girdi, önündeki masaya bir puding koydu ve sonra onu bir kez daha şamdanların titreyen alevlerini izlemek ve küçük şömineler gibi çıtırdayıp çıtırdamadığını merak etmesi için serbest bırakarak dışarı çıktı.

Bir yanı, kendi nefes alışından başka bir şey duyabilmek için onu geri aramak istedi.

Yine de yalnız olmanın avantajları vardı. Kasedeki tereyağlı ekmek pudinginin her son tadına nasıl sıyrıldığına tanık olacak kimse yoktu.

Boş tabağa ve kaseye biraz şaşkınlıkla baktı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Normalde tabaklar, kenarda sessizce durmuş, işi yapmayı bekleyen hizmetkarlar tarafından çırpılırdı.

Ayrılıp tabakları masanın üzerine bırakmalı mı?

Bayan Brightmoor geri döndüğünde, onun varlığı odayı kirli tabağının bulaşıkhanedeki bulaşık suyuna nasıl ineceğinden çok daha karmaşık sorularla doldurduğunda, o hâlâ seçeneklerini düşünüyordu.

Belki de bastıran bir sessizlik o kadar da kötü değildi.



son şey, Lord Chemsford'un huzuruna tekrar çıkmaktı. Genel olarak yabancılarla etkileşim kurmak onun için bir mücadeleydi ve bu adam onun ve sevdiklerinin geleceği üzerinde kontrol sahibiydi.

Ona odaya girme cesaretini veren çocuklardı. Hepsi, ama özellikle Benedict, bilseler de bilmeseler de ona güveniyorlardı.

"Bitirdiyseniz," dedi, ona ya da onu parçalara ayırıyormuş gibi görünen o mavi gözlere gerçekten bakmak zorunda kalmamak için sol omzunun üzerinden bir vazo alarak, "salon hizmetçimiz konuyu temizleyebilir. Ben sana evi gösterirken masa."

Marki ayağa kalktı ve dizini çirkin yaratıklardan birinin kafasına vurdu. Hava, adamın dişlerinin arasından keskin bir şekilde tısladığında Daphne sempatiyle yüzünü buruşturdu. Yüzünü buruşturarak dik durmayı bitirdiğinde, "Tura gerek yok. Yarın evin içinde dolaşmak için bolca zamanım olacak."

Endişelendiği şey tam olarak buydu. "Eviniz gibi hissettirirse daha iyi uyursunuz lordum ve nerede yaşadığınızı öğrenene kadar da eviniz gibi gelmeyecek."

Daphne, onun yorumunun yavanlığına neredeyse kendi gözlerini devirecekti. Deneyimine göre, bir yer ne kadar hoş görünürse görünsün, orayı ev gibi hissettirmek için orada gerçekten bir süre yaşamak gerekiyordu.

Yine de, onun ifadesini düşünüyor gibi görünmesi onu şaşırtmıştı. Umutsuz saçmalıklar kusuyordu. Gerçekten önemli olacağını düşünüyor muydu?

Görünüşe göre yaptı. "O zaman bana evi göster." Girdiği kapıya elini salladı.

Daphne yutkundu ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Daphne bunu asla kabul etmese de Jess'in haklı olduğundan ve marki ile Benedict'i sonsuza kadar evde ayrı tutmanın imkansız olduğundan korkuyordu. Yine de biraz zaman kazanmak için Jess'in önerilerini kullanırsa bir şeyler bulabilirdi.

Ya da en azından Benedict'e tıpatıp ona benzeyen bir adamla doğrudan akraba olmadığını açıklamanın bir yolunu düşün ve hayır, ona neden bu kadar kesin olduğunu söyleyemezdi.

Daphne, profesyonel bir hizmetçinin nasıl ses çıkardığını ve nasıl davrandığını hatırlamaya çalışarak odadan odaya yürüdü. On iki yıldır bu evde yaşıyordu. Başka hiçbir yerde olmayı başaramadığı şekilde eviydi. Bakıcının kulübesi bile hâlâ biraz soğuk ve rahatsız geliyordu ve iki aydır orada yaşıyordu. Yine de, her güne kendi değeriyle bakmayı öğrendiği ve geçmiş ve geleceği görmezden geldiği bu duvarlar, ona yine de bir aidiyet duygusu veriyordu.

O, Kit, Jess ve çocuklar burada yaşarken tüm tabloların ve hazinelerin yanı sıra karmaşık, pahalı mobilyaların saklanmış olması önemli görünmüyordu. Duvarları biliyordu, çocuklar çoraplı ayaklarıyla ön salonun cilalı mermer zemininde kayarken evin içinde yankılanan kıkırdamaların nasıl olduğunu biliyordu, geceleri uyanmamak için merdivenlerden inip çıkarken hangi basamaklardan kaçınılması gerektiğini biliyordu. çocuklar

Oturma odasından ön salona geçerken elini kapı çerçevesi boyunca kaydırды, parmağı ahşapta sığ bir oyuk buldu, bunun sonucunda John, Blake'i şömineli bir demir çubukla evin içinde kovalamaya karar verdi.

Markiyi ön salondan müzik odasına götürdü. Elini odanın ortasında duran büyük piyanonun tuşları üzerinde sevgiyle gezdirme dürtüsüne direndi. Bakıcının kulübesindeki eski klavsen aynı değildi, ama o ve Sarah çoğu akşam dönüşümlü olarak klavsen çalışıyordu. Üç kırık tuşu vardı ve akordu düşmeye eğilimliydi, oysa bu enstrüman mükemmele Daphne'nin şimdiye kadar çaldığı kadar yakındı. Ve şehirden ayrılmadan önce Londra'nın en güzel salonlarından bazılarında piyano çalmıştı.

Parmaklarını enstrümandan uzak tutmayı başardı ama bakışları başka bir hikayeydi. Parıldayan ahşap mahfazanın etrafında dolaşırken içinde bir özlem kabardı ve bir melodi kafasının içine girerek ona hayat vermek için parmaklarını kaşındırdı. Mırıldanmamak için dilini ısırdı. Enstrüman, ev gibi, ödünç alınmıştı. İzinsiz. Bilinmeyen velinimetlerinin, ona bir sığınak ve yıllar boyunca terk edilmiş birçok çocuğa bir yuva sağladığından haberi yoktu.

Cahil kalması muhtemelen en iyisiydi.

"Burası portre odası," dedi Daphne, onu müzik odasından çıkan kısa bir koridordan geçirerek. "Bu duvarlarda atalarınız var mı?"

Orada. Bu mükemmel, kişisel olmayan ama kibar bir soruydu. Evin geçmişini bilmemesi gerekiyordu, değil mi?

"Hayır," dedi yavaşça, sanki onun sorusu karşısında kafası karışmış gibi başını yana eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bu duvarlarda akrabam yok."

Daha fazlasını söylemesini, bir açıklama yapmasını bekledi ama o, ellerini arkasında kavuşturmuş, odaya girerken sustu. Kaşlarını çatması yüzüne değdi. Ailesinin oraya hiç ayak

basmadığını ona söylemeyecek miydi? Ona bir iskambil oyunundan miras kaldığını söylemeyi hiçbir şey teklif etmemeyi anlamıştı. Konuşmalar böyle düzgün gitmedi mi?

Tabii ki öyleydi. Ama bu uygun bir konuşma değildi. Onun yalnızca bir uşak değil, aslında bir centilmen kadın -kendisinden emin olamayacağı kadar alt bir sınıftan- olduğunu bilmiyordu ve onunla sohbet etmeye son derece uygun ve ondan bir nebze olsun nezaket bekleyecek kadar yüksekti. o.

Muhtemelen başka bir şey öğrenmemesi en iyisi olurdu.

Portreden portreye, heykelden heykele bakarak odayı dolaştı. Sanat eserlerini ve hazineleri sergilemekten başka bir amacı olmayan evin üzerine inşa edilmiş işe yaramaz bir odaydı. Burayı inşa eden adamın eğlendirdiğine dair hiçbir belirti yoktu, bu nedenle mağaramsı oda küçük bir toplantı ya da kır dansı için mükemmel olsa da, yalnızca onun eğlenmesi içindi.

Bir atık. Ama bir Tanrı, O'nun o gizemli yollarında kullanmıştı. Küçük çocuklar artık yeni ailelerindeki diğer çocuklarla koşup oynayabiliyor olsalar da , bu evde yaşadıklarında bu boş oda, o ve Kit'in hava onları engellediğinde enerjilerini harcadıkları yer olmuştu. dışarı çıkmak.

Ama Kit artık burada değildi. İstenmeyen çocuklara bakma tutkusunu paylaşan bir adamla evlenmişti ve düğün gezilerinden döndüklerinde ülkeyi dolaşp daha fazla çocuk alacak aileleri arıyorlardı.

Ve Daphne burada kalacaktı. Kalan son birkaç ücrete göz kulak olmak ve kendi geleceklerini şekillendirmelerine yardımcı olmak.

Biraz yalnız olsa da iyi bir işti. Özellikle de rolünün ne olacağını bilmediği için. Bakılacak başka çocuk kalmayınca Daphne ne yapacaktı?

Marki, beceriksizce kapı eşiğinde duran kahyasının felsefi gezintilerinden habersiz, odanın içinde dolandı. Şimdi odanın karşısındaydı, en sevdiği parçalardan birine yaklaşıyordu. Bu, asıl sahibi tarafından toplanan bir hazine değildi, ancak kadınlar ve çocukların burada yaşadığı zamandan beri evde kalan birkaç eşyadan biriydi.

Benedict tarafından tasarlanmış ve yapılmış bir oyun masasıydı. Bunlardan iki tane yapmıştı, kaba olanı şimdi bakıcının kulübesindeydi.

Belki de onu burada, galeride bırakmak, Daphne'nin bir iz bırakma, evin tarihinin bir parçası olarak kalma yoluydu. Evle ilgili başka eserlerinden birkaçının yanı sıra kasaba pazarında satmak için yaptıkları telkari kaplı kağıt kutulardan ikisi vardı. Çay kutularından biri yeni biten salonda, diğeri yemek odasında duruyordu. Daphne'ye buranın bir zamanlar sadece bir ev değil, bir yuva olduğunu hatırlatan küçük şeyler.

Lord Chemsford elini oyun masasının üzerinde gezdirdi ve işlemeli satranç tahtasını döndürerek işlemeli bir tavla tahtasını ortaya çıkaran mandala yanlışlıkla bastığında geriye

doğru fırladı. Diz çöktü ve elle oyulmuş satranç taşlarının ve tavla disklerinin saklandığı bölmeleri bulana kadar masanın etrafını karıştırdı.

"Bayan. Brightmoor," diye seslendi odanın karşı tarafından, "bu masa nereden geldi?"

Parçanın birkaç dakika önce ona getirdiği gurur ve güvenlik, yerini korkuya bıraktı. "Eminim bilmezdim lordum." Keşfedilme korkusu boğazını sararken sesi titriyordu. "Buraya çalışmaya geldiğimde ev terk edilmişti."

"Evet," diye mırıldandı. "Anladığım kadarıyla burada yirmi yıldan fazla kimse yaşamamış."

"Ben de duydum," diye onayladı Daphne.

Masadan kalktı ve ellerini arkasında gevşek bir şekilde kavuşturarak ona baktı. "Ona bakmaya geldiğinde boş muydu?"

"Ben, ee, başladığımda her şey tamamen kendi haline bırakılmıştı."

Kaşlarını çatarak masaya döndü. "Anlıyorum."

Daphne ağırlığını bir ayaktan diğerine verdi. Bay Leighton, Benedict'in ahşap tasarımlarıyla son derece modern ve yenilikçi olduğunu iddia etti. Masanın ev için fazla modern görünmesi mümkün müydü? "Görecektir daha çok sanat eseri var," diye ağzından kaçırdı. "Ev bunlarla dolu."

"Ev bir sanat anıtıdır." Tablolardan birine kaşlarını çattı. "Bazıları oldukça şüpheli."

"Cam salon oldukça etkileyici," dedi, onu düşüncelerinin izlediği yoldan uzaklaştırmayı umarak.

Dikkati duvarlardan ona kayarken işe yaramış gibi görünüyordu. Cam salonu mu?

"Bu taraftan." Onu müzik odasından geçirip o kadar süslü bir oturma odasına götürdü ki, ne zaman temizlik yapmak için girse nefesini tutuyordu. Her yerde cam vardı. Vazolar, şamdanlar ve figürinler gibi tahmin edilebileceğinin ötesinde, yaratıcıların akıl sağlığını sorgulamaya yalvaran öğeler vardı. Daphne, birinin camdan yapılmış sahte bir tüy kaleme ihtiyacı olduğunu asla hayal edemezdi, ama işte oradaydı. Ya küçük taburenin saçaklarını oluşturan cam şeritler? Anlamsızlığın tanımını onlardı.

Bu odada kadın ve çocuklara ait hiçbir şey yoktu. Aslında burası, Benedict'in meraklı parmaklarının narin kreasyonları bulmasını engellemek için sırayla dikkatlice topladıkları ilk odaydı. Daphne'nin artık burada yaşamadığını hatırlaması gerektiğinde gittiği oda, şimdi en çok yabancı hissettiren odaydı.

Evin arkasındaki salon farklı bir hikayeydi ve Lord Chemsford liderliği ele geçirip o odaya girdiğinde, Daphne'nin yapabildiği tek şey onu geri aramamak, bunun bir parçası olmadığına ikna etmeye çalışmaktı. bu gece görmesi gereken ev. Ya da hiç.

Bay Leighton ve Benedict bu odadaki her şeyi onarıp yeniden boyayarak uzun zamandır görmediği bir ihtişama kavuşturmuş olmalarına rağmen, Daphne burayı hâlâ büyük bir yemek odası olarak görüyordu. Kırmızı kanepeler ve kıvrık bacaklı sandalyeler yerine, odanın büyük bir bölümünü kaplayan, yemek yemek, çalışmak ve bir aile olarak bağ kurmak için bir yer sağlayan büyük bir ahşap masa gördü.

Lord Chemsford doğruca cam bölmeli çift kapıya gitti ve dışarıdaki manzaraya bakmak için kapıları açtı. Daphne onun ne gördüğünü biliyordu. Her akşam o verandada durmuş ve göle yansıyan aya bakmıştı. Arka verandada her şey konuşulmuştu. Kapılar o kadar çok kullanılmıştı ki bir tanesi kırılmış ve yerine büyük bir tahta kalas koymuşlardı. Bu nedenle salon yenilenen ilk oda olmuştu. Buradan silinecek çok fazla hayat vardı.

Hayatının büyük bir kısmını buradan silmek.

Daphne birdenbire inanılmaz derecede yorgundu. Kulübeye nasıl yürüyüp kendini yatağa hazırlamayı başardığını merak edecek kadar yorgundu.

Daphne zoraki bir gülümsemeyle, "Zemin katın çoğu bu," dedi. "Eminim yorgunsundur."

Kaşlarını kaldırarak ona döndü. "İçinde iyi uyuyabilmem için bir evi tanımam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Ne kadar geç olduğunu fark etmeden önceydi. Bu akşam tüm evi incelemeye vaktin olmayabilir. Tamamen yerleşmiş hissetmek için odalarınızda biraz zaman geçirmek en iyisi."

Tek cevabı ona bakmak oldu. Onun hakkında düşünebileceği her şey aklından geçti. Çok azı pohpohlayıcıydı ve büyük olasılıkla onun akıl sağlığını veya zekasını sorguluyordu ama şu anda bunun için endişelenemezdi. Şu anda mazeretlerini kabul etmesi ve emekli olması için ona ihtiyacı vardı.

Sonunda başını salladı. "Sabah ilk iş su getir ki tıraş olayım."

Adam salondan çıkıp üst kattaki yatak odalarına çıkan merdivenleri tırmanırken, kadın hafifçe reverans yaptı ve nefesini tuttu. Sonra aceleyle Jess'in yarın için hazırladığı mutfığa gitti.

"Bunu her gün nasıl yaptın?" diye sordu Daphne, tahta masanın üzerinde kendini destekleyerek. "Kalbim boğazımda ve bir zamanlar bu evde olup biten her şeyi öğreneceği korkusuyla beni boğmak üzere. Bunu keşfetmesinin hiçbir yolu yok ve Benedict şu anda evde bile değil, bu yüzden şu anda gerçek bir tehlike yok, ama başıma düşeceğini hissetmekten kendimi alamıyorum."

Jess temiz tabakları dizmeyi bitirdi. "Ah, kafamıza çarpacak." Diğerleriyle birlikte rafa yerleştirilebilmesi için bir tepsiyi Daphne'ye doğru itti. "Tek umudun, biz savunmayı güçlendirene kadar bunu ertelemek. Sadece mümkün olduğunca yolundan uzak durmaya çalış. Seninle konuşamıyorsa, yanlışlıkla yanlış bir şey söyleyemezsin."

Daphne kaşlarını çatarak tepsiyi aldı. "Bir kızı nasıl teselli edeceğini her zaman biliyordun," dedi kuru bir sesle. Ama Jess'in nezaket eksikliğini pratikte telafi etti. Daphne, ev işleri ya da Benedict'in dikkatini dağıtması aksini gerektirmedikçe markiden uzak dururdu.

Onları ayrı tutmak tam zamanlı bir iş olacaktı. Ve yine de evle ilgilenmesi gerekiyordu. Ve uzun vadede işe yarayacak bir plan yapın.

Bu çok uzun bir kaç hafta olacaktı.



altıncı bölüm

Şu an içinde bulunduğu çıkmazda bir yerlerde bulunabilecek bir ironi vardı. Kâhyanın evi gezmenin kendisini evinde hissettireceği ve daha iyi uyumasına yardımcı olacağı fikrinden bir nebze olsun pay almasına rağmen, kendini tavana bakarken buldu, kafatasına vuran ağrıyla uykusu bölündü.

Akranlarının çoğu gibi yoğun bir şekilde seyahat etmemesinin bir nedeni de buydu. Yeni yerler başını ağrıttıyordu. Yeni çevre, yeni yataklar, yeni sesler ve kokular. Tamamen uyum sağlaması ve rahatlaması bir hafta sürmesi duyulmamış bir şey değildi. Bir yere her gittiğinde bir haftalık hafif baş ağrıları, onu iyice kök salma eğilimindeydi.

Normalde, nefes almaya odaklanabilir ve uykunun kendisini ele geçirmesine yetecek kadar acıyı görmezden gelebilir ve sabahları kendini daha iyi hissedebilirdi. Bu akşam olmaz. Bu gece ağrı, omurgasından aşağı yuvarlanıp midesine bir gümbürtüyle inecekmiş gibi görüldüğü için onu hasta etmekle tehdit ediyordu.

Yuvarlandı. Belki de yan yatmak şakaklarına saplanan ıstırabın bir kısmını hafifletirdi. Bunun yerine, göğsünden kaba, alçak bir inilti çıkardı. Artan ağrıya midesi kasıldı ve mide bulantısını bastırmak için nefes almaya çalıştı ama bunun yerine başını ellerinin arasına almasına neden olan bir öksürük dalgası başlattı. Yeterince sıkarsa, acı kulaklarından dışarı sızarmıydı?

Gürültü, Morris'i William'ın geçen yıl ona verdiği sabahlıklardan birine sarılmış olarak odaya getirdi. Saçlarının bir tarafı keçeleşmiş, diğer tarafı ise mükemmel bir şekilde şekillenmişti.

Havada tuttuğu fener yatağın üzerine titrek bir parıltı gönderdi ve William gözlerini ışıktan korumak için elini kaldırdı.

"Efendim?" uşak sordu. "Kafanız mı, efendim?"

William homurdandı. Daha fazla yanıt çok fazla işti.

"Kahyayı çağırayım mı, efendim? En kıt personelle bile, bazı tıbbi malzemelerin bulunduğu bir dinlenme odası bulundurmak zorundalar." Uşak, William'ın yanında alay edemeyecek kadar profesyonel ve metanetliydi ama bu, William'ın sesinden anlaşılıyordu.

"Evet," dedi William, kafasını daha fazla rahatsız etmemek için olabildiğince alçak sesle. "Kahyayı uyandırın."

Uşak gitti ve William yavaşça yastığa geri dönmeye çalışmadan önce gözlerini kapattı.

Beş dakika sonra Morris odaya geri dönmüştü ama elindeki tek şey fenerdi.

"Sorun nedir?" diye sordu William kendini yukarı iterek.

"Bayan Brightmoor'u bulamıyorum."

"Odasında değil mi?"

Boğazını temizledi. "Odası olduğuna inanmıyorum lordum."

"Ne?" Kafasının zonklaması düşünmesini zorlaştırıyordu ama sanki uşacı az önce hizmetçisinin evde odası olmadığını söylemiş gibiydi.

"Korkarım evde sadece ikimiz varız, efendim. Çatı katı odaları boş ve alt kattaki odalar yataklarla dolu. Kimsenin onları depolama dışında herhangi bir şey için kullandığına dair hiçbir belirti yok."

William kendini yataktan kaldırdı, ilk içgüdüsu uşacın tuhaf iddialarını kendisi doğrulamaktı. Gerçek olmaları mümkün değil. Ancak Morris böyle şeyler hakkında şaka yapmazdı. Morris hiç şaka yapmadı.

Yine de dik durmak şaşırtıcı bir şekilde içini yatıştırdı. Şakaklarındaki zonklama bile düşünebilecek kadar hafifledi . Bir elini alnında gezdirdi. "Bir yerde olmalı."

Ev her şeyden o kadar uzaktaydı ki, her gün buraya gelmesi mümkün değildi. Çocuklar yakınlarıdaki bir çiftlikten seyahat ediyor olabilirlerdi, ama şu anda oturma odasının yerini ve kafasına yardımcı olacak ilaç içerip içermediğini bilmedikleri sürece oturma odasındaki kanepede uyumalarını umursamıyordu.

"Bahçenin ilerisinde bir kulübe gördüğüme inanıyorum." Morris'i gönderebilirdi ama eğer ayakta durmak işe yarasaydı, belki yürümek daha çok işe yarardı. "Bana bot, pantolon ve ceket getir."

"Hemen lordum."

William mahvolmuşa benziyordu ama feneri alıp karanlık bahçelere adımını atarken umurunda değildi. Gecenin serinliği, acısından geriye kalanları da alıp götürdü ve birkaç derin nefes içini neredeyse normal hissettirdi.

Belki çimenlere bir palet getirir ve yıldızların altında uyurdu.

Kulübede, mülkün geri kalanında asılı kalmış gibi görünen aynı sürekli ihmal havası vardı. Bakıma muhtaç hale gelmesin diye bakıldı, ancak birinci sınıf durumda tutulmadı.

Bir an tereddüt ettikten sonra kulübenin kapısını çaldı. Bu ev boş olsaydı kendini inanılmaz derecede aptal hissedecekti, ama yine de onu görecektir kimse olmayacaktı, bu yüzden utanç sınırlı olacaktı.

Hemen cevap gelmedi, ama yatak odaları muhtemelen üst kattaydı, bu yüzden kapıyı eskisinden biraz daha sert bir şekilde tekrar çaldı.

Kapıdan büyük bir çekişme ve itişme sesi duyulabiliyordu, sonunda kapı açılıp Bayan Brightmoor'u ortaya çıkardı, kahverengi saçları sırtının ortasına kadar bir örgü halinde toplanmış ve yıpranmış pembe bir cüppe ona sıkıca sarınmıştı. Hala yarı uyuyormuş gibi eliyle gözlerini ovuşturdu. "Benim . . . Efendim?"

"Neden buradasın?"

"Burada yaşıyorum." Omzunun üzerinden baktı ve sonra ona döndü, bir eliyle kapıyı biraz daha yanına çekti.

Kendi evinin verandasında geçirdiği o öğleden sonrayı o kadar anımsatıyordu ki, William aniden kulübeye girmeye kararlıydı. Oraya vardığında ne yapacağını bilmiyordu ama başı ağrıyordu, bu yüzden tüm düşüncelerinin tam olarak mantıklı olmadığı gerçeğini umursamayacaktı.

Evde istedi ve baş ağrısına çare istedi. İkisine birden sahip olmaması için hiçbir sebep yoktu. Belki biri ona diğerini bile verebilir. Burada yaşadıysa, ilacın da olduğu yer orası olabilirdi.

"Evi uyandırmak için önemsiz bir neden gibi geldiğini kabul etsem de, korkarım başım ağrıyor. Hafifletmek için hiçbir şey yapmazsam uyuyamayacağım ve önümüzdeki iki gün hasta olacağım."

Gözleri genişledi ve duruşuyla ilgili her şey yumuşadı. Kapıyı bıraktı ve kapı birkaç santim açıldı. Kulağa korkunç geliyor. Evin yukarısındaki dinlenme odasında baş ağrısını gidermek için

deneyebileceğin birkaç tedavi var." Aşağıya bir bakış atarak şalını daha sıkı çekti. "Bana izin ver . . . Bana bir dakika ver, ihtiyacın olan şeyi alayım."

Başını salladı ve onun içeri girmesine izin vermesini bekledi, ama içeri girmedi. Bunun yerine, sanki onu dışarıda kapatmayı planlıyormuş gibi kapıyı kavradı.

"Gece hava serin Bayan Brightmoor ve çimenler ıslak." Gerçekte, gece havası ona zarar vermekten çok daha fazla fayda sağlıyordu ve çizmeleri çimlerin üzerinde biriken çiy parçasını kaldırabilecek kadar güçlüydü. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Aynen öyle." Arkasına bir kez daha baktı ve ardından kapıyı daha da sonuna kadar itti. "İçeri girmek ister misin? Bir dakikadan fazla olmayacağım."

Tek kelime etmeden eşiği aştı ve o da odanın ortasından geçen merdivenleri koşarak çıktı. Merdivenlerin sağında önünde büyük bir boşluk olan bir kapı vardı. Ona daha yakın, köşeye küçük bir masa ve sandalyeler itilmişti.

Solunda küçük bir oturma alanı vardı. Çöp yığınının çıkarılmış gibi görünen bir klavsen arka duvara doğru itildi. Küçük bir sandalye koleksiyonu ortada bir daire oluşturuyordu ama kapıya en yakın duvarın önünde garip, oval bir masa vardı. Uzun kenarlardan birine bağlı bir sandalye varmış gibi görünüyordu.

William oraya doğru yürüdü ama odanın diğer tarafındaki kapıdan muhtemelen küçük bir mutfığa açılan bir ses gelince duraksadı. Başka bir şey duymayınca dikkatini çeken oval masaya doğru devam etti.

Etrafta dolaşmak ona hizmetçisi hakkında hiçbir şey öğretmese bile, gözlerinin arkasındaki zonklamadan dikkatini dağıtabilirdi.



ne işi var? diye sordu Jess, Daphne iki kadının paylaştığı odaya dönerken sabahlığının ve geceliğinin üzerine bir pelis attı.

Daphne, Yatağının altından botlarını alırken, "Doğum odasını arıyorum," diye yanıtladı. "Baş ağrısı için ilaca ihtiyacı var." Mülkün geçmişini veya kalan çocukların varlığını gizlemek için çok az şey yaptıkları kulübedeki adamla ilgili her şeyin ters gidebileceğini düşününce yüreği boğazındaydı, onu kendine çekmeye çalıştı. botları ve aynı anda kapıya yürüyün.

Çok başarılı bir çalışma olmadı.

"Dinlenme odasının burada, kulübede olduğunu mu sanıyor?" Jess gözlerini devirdi ve kendi paltosuna uzandı.

"Hayır, hizmetçisinin burada, kulübede olduğunu sanıyor." Daphne nihayet botlarını ayaklarına sabitleyecek kadar uzun süre durakladı. "Burada kal. Senin ve çocukların da burada uyduğunu bilmesine ihtiyacımız yok. Yaptığımız şeyi bir araya getirebilir."

Kapıya doğru döndü ama eli kilitteyken duraksadı. "Biz gittikten sonra Reuben'ın yatağını mutfaktan çekmesine yardım etmen gerekebilir. Biz onu oraya iterken ters döndü. Şu anda kapının yanında oturuyor, bu yüzden Lord Chemsford giremez."

Jess başını eğdi ve Daphne'ye baktı. "Evdeki tüm uyku alanlarını kontrol edip orada hiçbirimizin olmadığını fark etmediğini mi sanıyorsun?" Başını salladı ve Daphne'ye kapıyı işaret etti. "Boş ver. Ruben'e yardım edeceğim. Zaten beslenme ve ilaçla daha iyisin."

Daphne kaşlarını çattı ama kendisi ve Jess'in odası ile Sarah ve Eugenia'nın paylaştığı oda arasındaki küçük sahanlığa geri adım attı. Jess ne düşünürse düşünsün, Daphne bir şey hakkında spekülasyon yapmakla bir şeyi bilmek arasında fark olduğunu biliyordu.

Ve hiçbir erkek, evine üç kadın ve bir düzine çocuğun tıktırıldığını öğrenmeyi hoş karşılamayacaktı. Bunu neden yaptıkları önemli değildi. En azından, öyle olacağını düşünmüyordu.

Ama yapılsa güzel olmaz mıydı?

"Geçtiğimiz on iki yıldır Haven Malikanesi'nin, aksi takdirde anneleri yoksullar evlerine kapatıldığı için muhtemelen hayatını kaybedecek çocuklar için bir sığınak olduğunu biliyor muydunuz?" diyebilirdi.

"Boş bir bina için ne kadar büyüleyici bir kullanım" derdi.

"Evet," diye devam edecekti, "ve buradaki çocuklarla anneleri, kendilerinden mahrum bırakılacak olan geleceğin bir kısmını talep edebildi. Hayatlar kurmayı başardılar ve çoğu bu ikinci şansını diğer insanlara yardım ederek harika işler yapmak için kullandı."

"Ve burada bunun beni iyi bir ev yapacağını düşünüyordum. Senin planın çok daha iyi. Sen evi al, ben kulübede yaşarım."

O gülerdi. "Gerek yok. Arkadaşım Kit artık Lord Wharton'la evli ve İngiltere'yi dolaşarak istenmeyen çocukları kendi evlatları gibi almaya istekli çiftçi aileleri buluyorlar. Daha yaşlı olanlar muhtemelen hala iş bulmak ve dünyada kendi yollarını çizmek zorunda kalacaklar, ama o kadar da kötü değil. Yalnızca üç kişi kaldık - Benedict'i de sayarsan dört."

Daphne son adımda neredeyse tökezleyecekti, çünkü Lord Chemsford'la Benedict hakkında konuşmayı hayal etmek bile onu korkutup kafasındaki küçük mükemmel dünyadan çıkarmaya yetmişti.

Alt kattaki odaya adımını attığında derin bir nefes aldı ve markiye dört ay önce bile evde ne yaptıklarını söylemenin muhtemelen hepsini mülkten attıracağı ve Nash'in yeteneğine son vereceği bir gerçekliğe geri döndü. avukat olarak çalışmak.

Lord Chemsford'un bildiği kadarıyla Nash, terk edilmiş bir malikanenin asgari bakımını denetleyen avukattan başka bir şey değildi.

Ama o bundan çok daha fazlasıydı.

Daphne ve Kit, Benedict'in ilk aylarında nazik Bayan Lancaster hayır kurumunda bocaladılar. Yine de, kaçak ve hassas bir durumda olan eski bir dost olan Margaretta'ya yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya karar vermişlerdi. Ama sonra Nash, Margaretta'ya aşık olmuştu ve hepsi, gidecek hiçbir yeri olmayan diğer kadınları ve çocukları kurtarmak için bir göreve atılmıştı.

Asil, evet, ama markinin yapması için ona para verdiği şey değildi.

Marki, korktuğu gibi, dönüşü için merdivenleri izlemiyordu. Onun yerine kapının yanındaki yazı masasını inceliyordu. Benedict'in eserlerinden biriydi. Sandalye içeri itildi ve masaya sağlam bir şekilde oturarak mükemmel bir şekilde pürüzsüz bir oval oluşturdu. Sandalye çekildiğinde, üst kısım kayarak açılıyor, bir mürekkep hokkası ve tüy kalem tepsisi ortaya çıkıyor ve masanın orta kısmı, çizim veya yazı için mükemmel bir yüzey sağlamak üzere yukarı doğru açılıyor.

"Bu büyüleyici bir mobilya parçası." Sandalyeyi dışarı kaydırды ve tekrar içeri girdi.

"Evet." Defne boğazını temizledi. "Kafan? İhtiyacın olanı almak için eve gitmemiz gerekecek. Aşağıda hiçbir şey yok." Salondan hızla geçip gecenin karanlığına çıkarken parlak bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Umarım karanlık onun tezahüratını daha gerçekçi göstermiştir.

Çimenliği geçerlerken fenerini sabit tutarak, onun yanına adım attı. "Neden buradasın?"

Onun eve girmesine izin verdiğinden beri akli bu soruya bir cevap bulmak için çalkalanıyordu ama pek şansı yoktu. Çiy şimdiden çimenlerin üzerine çöküyor ve sabahlığının eteğini ıslatıyordu, bu da her gün işe gidip gelmenin biraz saçma olduğunu kanıtlıyordu.

gerçeğe olabildiğince yakın kalmaya karar verdi . Bunu belirsiz tutabilir ve boşlukları istediği gibi doldurmasına izin verebilirdi. Her ne bulduysa gerçeklerden daha iyiydi. "Şu anda evde sınırlı sayıda kullanılabilir hizmetçi odası var. Çatı katı odaları ben buraya gelmeden önce bakımsız bir haldeydi ve o zamandan beri biraz su hasarı da gördü."

Görmek? Tam gerçek. Sadece alt katta mutfaklara yakın odalar yaşanabilir durumdaydı. Bir zamanlar çocukların kullanması için birinci kattaki yatak odalarına dizilmiş olan hizmetli yatakları, şimdi alt kattaki odalarda iki yüksekliğe dizilmişti. Jess ve diğerlerinin nerede olduğunu gönüllü olarak söylemedi. Umarım sadece o kulübeden yararlanırken evin içinde veya hatta muhtemelen ahırda bir yerlerde olduklarını düşünürdü.

Yine de, kulübeyi kullanması onun için son derece küstahçaydı. Normalde bir site yöneticisi veya başka bir üst düzey çalışan için ayrılmıştı.

Yine de bu konuda başka bir şey söylemedi, bu yüzden o da söylemedi.



Yedinci bölüm

Doğrudan ana mutfığa açılan kapıdan eve girdi. Adam onu takip etti ve bir kez daha onun varlığından terlerken buldu. Onu kulübeden çıkarmıştı, evet, ama şimdi hizmetlilerin alanında, güvenli olduğunu düşündükleri bir alandaydı. Kendilerinden ne kadar kanıt bırakmışlardı? Bu odalar, yirmi yılı aşkın bir süredir neredeyse hiç dokunulmaması gerekirken iyi kullanılmıştı.

Onu, rafları çocuklarla dolu bir evde olması gereken tonlarca tonik, şifalı bitki ve ilaçla dolu olan dinlenme odasına götürürse soruları olacaktı.

Gerçekten cevaplayamadığı sorular.

"Neden buraya oturmuyorsun?" Mutfak tezgahının yanındaki bir tabureye hafifçe vurdu ve feneri yavaşça adamın elinden aldı. "Söğüt kabuğu çayı için kinin ve malzemeleri getireceğim."

Adamın onu dinleyeceğini umarak odada ilerlemeye devam etti ama arkasından devam eden ayak sesleri aksini kanıtladı.

Bu gece her şeyin kulaklarına dolmasını önleyecek tek şey, dinlenme odası kapısının biraz eğri olmasıydı. Birkaç inçten daha geniş açmak zordu ve korkunç bir sürtünme sesi çıkardı. İhtiyacı olan eşyaların tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Onun önüne geçmek yeterince kolay olmalı.

Ama kafasını onun peşinden sokarsa? Olası inandırıcı bir açıklama var mıydı ? İçini çekti. Kafasında hikayeler uydurmaktan zevk almasına şaşmamalı. Gerçek hayatta yanıltıcı olmak ve yalan söylemek yorucu ve biraz da stresliydi.

Kapının zemine sürtmesi hatırladığından daha yüksek ve korkunçtu, taş koridorda irkilmesine neden olacak kadar yüksek sesle yankılanıyordu ve başını ağrıtmıyordu.

Gözleri kapalı, ellerini kafasına bastırmış halde duvara yığılırken arkadaşından bir inilti koptu. Zavallı adamın apaçık ıstırabı karşısında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama adamın sıkıntılı olduğu an, onun altın fırsatıydı.

Kapıyı çoktan sıkarak geçmesine yetecek kadar açmıştı, bu yüzden odaya girdi ve ihtiyacı olanı çabucak aldı. Herhangi birinin üzülmesine veya acı çekmesine neden olmaktan nefret etmesine rağmen, lord hazretlerinin zonklayan kafasına başka bir gıcırta sesi göndererek ve onu tekrar inleterek kapıyı arkasından kapattı.

Üzgünüm, dedi nazikçe, onu mutfağa doğru dürtmeden önce.

Kendini dikkatlice tabureye indirdi, sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını kollarının üzerine eğdi. Koyu sarı saçları dağınık dalgalar halinde başının etrafına dökülüyordu ve çeşitli yönlerde birikerek uçlarından kıvrılıyordu. Bu Benedict'ten biraz farklıydı. Oğlunun saçları, kesilmesi gerektiği zamanlarda bile tamamen düzdü.

Daphne feneri masaya koydu ve elindeki görev dışındaki her şeyle birlikte oğlunu da aklından uzaklaştırdı. Tüm acil tehditler önlendiğinden, başka bir insanla ilgilenmeye odaklanabildi. O geldiğinden beri nefes alabildiği en kolay şeydi. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Ne de olsa, sıyrık dizleri temizleyen ve parçalanmış parmakları öpen oydu. Öfke nöbetlerini kucaklayan ve yardım ve rahatlık sunmak için gece boyunca oturan kişi oydu.

Bunun, onun hayatını yeniden mahvedebilecek yetişkin bir adam olması ve çocuklarından birinin olmaması, yapılması gerekeni değiştirmede.

Odanın içinde koşuşturup durdu, yanan ateşi körükledi ve çaydanlığı ısıttı, ardından tıbbi tedavileri hazırlamadan önce nemli bezi adamın ensesine koyabilmek için kapının yanındaki soğuk su dolu kovaya bir bez parçası batırdı.

Bu evde ağrıyan birçok baş ağrısına yardımcı olmak için bir miktar söğüt kabuğu çayı ve özellikle ağrılı vakalar için bir doz kinin kullanılmıştı. Çayın demlenmesi biraz zaman aldı, bu da onu iyileşme yolunda başlatacak başka bir şey için endişelenmesine neden oldu.

Çocuklar bu kadar acı çektiklerinde hep başlarını kucağına alır, elini saçlarından geçirirdi.

Bu, bu örnekte pek uygun görünmüyordu.

Yine de bunu düşünmek parmaklarını onun saçlarında gezdirmek için kaşındırdı. Benedict'inki gibi hissettirir miydi? Yoksa William'ın yakışıklı bir adam olması hissini değiştirdi mi?

Ve yakışıklıydı. Bunu daha önce kendine bile itiraf etmeye istekli olmamıştı ama karanlık, sessiz gece sessiz itiraflar için yapılmıştı. Yüzünde onu çeken bir ciddiyet vardı. Açıları güçlü ve belirgindi, başını kaldırıp kumaşı alnına götürürken fenerin ışığını ilginç şekillerde yakalıyordu.

Gözleri yavaşça yanıp söndü ve onunkilerle buluştu, yansıyan fener alevlerini büyüleyici mavi bir ateşe dönüştürdü. Acı çekerken bile sorumluluktan kaçan, görevlerinden kaçan, bir kadının itibarını kasten mahvetmeye çalışan bir adama benzemiyordu.

Yıllar önce o dans pistinde böyle bir adamla tanışmış olsaydı hayatı ne kadar farklı olurdu? Onu تنها bir malikanede sakin bir taşra hayatına sürükleyecek biri. Kahya yerine Haven Malikanesi gibi bir yerin metresi olabilirdi.

Kadın orada durup ona bakarken, yıllar boyunca başına onca dert açmış olan hayal gücüne kapılırken, başını yana eğip soru sorarcasına kaşını kaldırdı. Zihninin bir köşesinde güvenli bir şekilde kilitlenmesi gereken hayal gücü . Sadece bir kez gerçekle karşılaşmasına izin vermişti. Bu, yanında en iyi arkadaşıyla, arkasında mahvolmuş bir itibarla Londra'dan kaçmasıyla sona ermişti.

O zamanlar geleceği şüpheliydi. Şimdi daha iyi değildi.

Kinin dozunu ona doğru kaydırды ve kendini çayla oyaladı.

Kininini yuttuktan sonra, "Bu normalde ağrıyı hafifletmek için kullandığım şey değil," diye mırıldandı.

Çayı adamın önüne koydu, fazladan göz temasından dikkatle kaçındı. "İç Bunu."

İtaatkar bir şekilde büyük bir yudum aldı ve kupayı önündeki masaya koydu ve bulanık sıvıya bakarken yavaşça çevirdi. "Evde yaşamamanın gerçek sebebi nedir?"

"Birinin tek başına yaşaması için oldukça büyük bir yer, değil mi?" esasen içinde yalnız yaşadığını fark etmeden önce sordu. Ya da yaptığını sanacaktı. Kendini yalnız mı gördü yoksa kullarını mı saydı? Şu anda çatının altında sadece Bay Morris olmasına rağmen.

"Hmm." Bir eli kupayı tekrar dudaklarına götürdü ve diğer eli ilaç şişesine uzanıp uzun parmaklarının arasında yuvarlarken bir yudum daha aldı. "Bunu aldığına sevindim."

Ona hemen hemen her küçük hastalık veya yaralanmayla başa çıkacak imkanları olduğunu söylemeye başladı, ama son anda ağzını kapattı ve sadece gülümsedi. Hayatında hizmetçiler görmeyeli uzun zaman olmuştu ama onların sessiz ve görünmez olmalarının beklendiğini hatırlıyordu. Şu ya da bu sosyal duruma katılmak zorunda kaldığında bazen bunu kıskanırdı.

Daphne, geçtiğimiz birkaç yıl içinde pek çok el işi yapmayı öğrenmesine rağmen, kendisini gerçekten bir hizmetçi gibi hissetmiyordu. Kibar sohbetler yapmak için yetiştirilmişti. Konuşmak için ağzını açtığı anda bile bu iki fikir kafasında çarpışıyordu. "Başın sık sık ağrıyor mu?"

"Seyahat ettiğimde. Çoğunlukla yeni bir yerde uyurken. Havayla ilgili bir şey sanırım, ama kalkıp etrafta dolaşmak bu gece acıyı büyük ölçüde hafifletmiş gibi görünse de." Sesi sakindi. Gecedен mi yoksa acıdan mı bilmiyordu.

Bir kez daha, usulca bir hizmetçinin yapacağı gibi sessizce çay içmesi için onu terk edip etmeyeceğini merak etti. Yine de kaba görünüyordu. Mutsuz olduğunda yalnız kalmak istemezdi. Birinin onu şımartmasını ve yakında daha iyi hissedeceğini söylemesini istiyordu.

Bunu onun için yapamazdı ama ona eşlik edebilirdi. Eğer isterse. Bunu ona gerçekten isteyemezdi.

O da ayrılamadı. Artık ateş sıcak kömürden daha fazlası olduğuna göre, yemek yapmaya başlamak için Jess'in gelmesini beklemesi, ardından gün için uygun şekilde giyinmek için kulübeye dönmesi gerekecekti.

Yani taviz verecekti. Çalışma masasının karşı tarafında, ondan en uzakta olan başka bir tabureye oturdu ve ateşin çıtırdamasını izledi. Orada olacak ama sessiz kalacaktı. Konuşmak istiyorsa, başlatan o olabilirdi.

Yapmadı. Sessizce oturdu ve ateşi de izledi.

Daphne aklının başka yöne kaymasına izin verdi.

Her zaman tahmin ettiği gibi bir toprak ağası ya da din adamıyla evlenmiş olsaydı, bu normal bir akşam olabilirdi. O ve o, onu rahatsız eden her neyse onun icabına bakarken, sönmekte olan bir ateşin önünde oturuyorlardı.

Ya da belki onunla ilgilenirdi. Ya başı ağrıyorsa? Ya taşralı kocası çayını hazırlayıp saçındaki tokaları çıkarsa?

Karşılığında potansiyel olarak onunla ilgilenebilecek biriyle ilgilenmek güzel olurdu. Çocuklar harikaydı ve Daphne onları çok seviyordu ama bu ilişkide kesin bir ilgi yönü vardı. Ve Kit her zaman bir kız kardeşten daha yakın olmuş ve Jess de çok yakın bir arkadaş olmuş olsa da, ikisi de hiçbir zaman aşırı şefkatli olmamıştı.

Hayal gücüyle yalnız olmadığını hatırlayınca kadar ağzından bir iç çekti.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Doğrudan bakışlarının onu olduğu yere sabitlediğini görünce otomatik yanıt olarak ona döndü. Ne zamandır izliyordu? Ne düşündüğünü merak etmiş miydi? Onu hiç merak etmiş miydi? Onu istiyor muydu? Boğazını temizledi ve bakışlarını fenere indirdi. "Yardım ediyor mu?"

"Evet." Elini saçlarının arasından ve ensesinden geçirdi. "Aslında daha önce denediğim her şeyden daha iyi. Şimdi döneceğim. Başka bir şeye ihtiyacım olursa, Morris'i nereye göndereceğimi bilirim."

"Bulması kolay olsun diye ilacı birkaç günlüğüne bırakacağım." O uşağı soyunma odasının yakınına bile yaklaştırmıyordu. Yeterli personeli olmayan ve muhtemelen medeni dünya olarak gördüğü dünyadan kopuk bir evde olmayı umursamadığı açıktı. Yemeğini alıp odasına götürmek için aşağı indiğinde kimseyle tek kelime konuşmamıştı.

Daphne tabureden kalkarken Lord Chemsford'a doğru gülümsemeye çalıştı. Uşağıyla olan sorunları onun sorunu değildi. Mutfakta kalıp ateşe göz kulak olması gerekeceği gerçeği de değildi. Bunlar, hizmetçilerin evin efendisiyle paylaşmadığı türden yorumlardı. "İyi geceler."

Başını salladı, feneri masadan aldı ve mutfaktan çıktı.

Ve sonra yalnızdı.

hafif sesler onu gerçek dünyaya geri döndürdü. Başını kaldırırken gözlerini kırıştırdı, mutfak tezgahının üzerine eğilmiş uyumanın neden olduğu çeşitli ağrılar ve ağrılar kendilerini çığlık yoğunluğuyla duyurdular. Jess ve Eugenia'ya doğru bir selamlama mırıldanmadan önce gerinirken boğazından bir inilti yükseldi.

Genç kız koyu altın rengi örgüsünü arkasında sallayarak sıçradı ve kollarını Daphne'ye doladı. "Jess Ana, çok rahatsız olmasına rağmen uyumana izin vermemi söyledi."

Daphne, kızın kalın örgüsünden kaçan bir bukleyi düzeltti. "Bazen konfor en önemli şey değildir."

Eugenia başıyla onayladı, ağzı ciddi bir şekilde buruştuktan sonra ifadesi düzeldi ve Jess'in kahvaltı hazırlamak için ihtiyaç duyduğu mutfak aletlerini toplamaya geri döndü. "Bu mantıklı. Mama Jess'in bulaşık suyunu ne kadar sıcak ısıtması her zaman hoşuma gitmese de tencerelerin daha kolay temizlenmesini sağlıyor."

"Kesinlikle." Daphne ekmeği dilimleyip kızartmak için rafa kaydırırken başını sallayan Jess'e bakarken yüzündeki sırıtışı bastırdı.

"Lord hazretleri hâlâ yatakta, yani bu sabah gezintiye çıkmayacak."

Üç kadın da başlarını Bay Morris'in durduğu mutfak kapısına çevirdiler. Erken saate rağmen, mükemmel şekilde ütülenmiş, sağduyulu bir giysi seti, tertemiz bakımlı saçları ve o kadar parlak çizimleri vardı ki, Daphne odanın diğer tarafından bile kendini onların içinde görebileceğinden emindi. Bu, dikiş yerlerinden neredeyse yıpranmış bir sabahlık ve bir gece önce tam olarak doğru şekilde bağlanmamış donuk deri botlar giydiğinin farkına varmasına yetti.

Bu ilginç, dedi Jess, hareketlerini yavaşlatmadan. "Bu bilgiyle ne yapmamızı istersin?"

"Ahırlı delikanlıya haber verilmesi gerekiyor. Eminim sabah hazırlıkları yapmakla suçlanırdı." Adamın ağzının köşeleri aşağı dönüktü, yüzü o kadar kolay hoşnutsuz oluklara yerleşiyordu ki, bunun muhtemelen onun doğal hali olduğu gerçeğinin kanıtıydı.

Daphne mesajı iletmek için hafifçe ayağa kalktı. Yine de kulübeye gitmesi gerekiyordu ve ahır yolunun biraz dışındaydı. Ayrıca, bu onu bu odadan çıkaracak ve hayatındaki yeni insanlardan birinden uzaklaştıracaktı ve hala ne yapacağından tam olarak emin değildi.

Jess'in ona gönderdiği keskin bakış, Daphne'nin kıcını tekrar tabureye indirmesine neden oldu. Daphne'nin önceki gece üzerine fırlattığı peluşun altından görünen cübbesinin yıpranmış kenarı birdenbire büyüleyici göründü. Gevşek bir ipi parmaklarının etrafına doladı ve soğuk terler döktüğünün belli olmasını umdu.

"Reuben, seyis bir delikanlıdan çok, çok çalışkan biri ama eminim Bay Pasley, Lord Chemsford'un plan değişikliğini öğrenmek ister." Jess bıçağını dışarı çıkan kapıya doğrulttu. Ahıra giden en hızlı yol şu kapıdan sağdaki patikadan geçmek. Yol ayrımından sola dön."

Uşak ceketini düzeltti ve burnunu çekerek dudaklarını alayla kıvrırdı. Jess ile gerçekten tartışacak mıydı? Kimse Jess'le tartışmadı. Eh, bir kez olabilirler, ama kimse onunla ikinci kez tartışmadı çünkü tartışmayı genellikle odanın diğer tarafındaki tahtaya bir bıçak fırlatarak bitirirdi. Daphne bir keresinde onun bir çizmeden bir tüyü yirmi adımda kestiğini görmüştü. Şimdiye kadar hiç kimseye gerçekten bıçak fırlatmamıştı -çizme tüylendiği sırada hiç giyilmemişti- ama bu sabah düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Daphne adama biraz sempati duymaktan kendini alamadı. Farklı çalışma koşullarına kesinlikle alıştı. Yine de bu konuda bu kadar katı davranmasına gerek yoktu.

Adam ağzını açarken nefesini tuttu ama tek sorduğu, "Yemek saati ne zaman?" oldu.

Jess, yemek hazırlıklarına ara vermeden, "Ne zaman isterse lord hazretlerine hizmet edeceğim," dedi. "Lord Chemsford'un bir şeye ihtiyacı olmadıkça asa dokuz buçukta yemek yer."

Bulaşıkhaneye bir kova sıcak su çekmeden önce sırtıp el sallayan Eugenia'ya bakarken adamın üst dudağı daha da kıvrıldı. "Bütün personel mi?"

"Evet." Jess kaşığı masaya bıraktı ve Daphne'nin beğenisine göre ekmeğin üzerinde kullandığı bıçağa biraz fazla yakın olan ellerini ahşap çalışma yüzeyine dayadı. Jess bıçağı almadı, uşağa daha iyi bakmak için masaya biraz eğildi. "Bütün personel. Zaten iki farklı servis zamanı için yiyecekleri sıcak ve hazır tutmak zorunda kalıyorum. Üçüncüyü eklemiyorum."

"Ama..." Bay Morris itiraz etmeye başladı, üst düzey bir hizmetkarın alt düzeydeki hizmetçiler ve sağdıçlarla yemek yemesi fikrine açıkça gücenmişti. Aslında onunla tartışacaktı.

Daphne küçülerek biraz daha küçük bir top haline gelmeye çalışırken, Eugenia bulaşıkhanenin açık kapısından dışarıyı dikizledi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Jess, tost yapmış olmasına rağmen bıçağı ve daha önce kesmekte olduğu somunun geri kalanını aldı. Ekmeğin içinden hızlı bir dilim geçirerek her kelimeyi vurguladı. "Olumsuz. Yapmak. BT."

Defne gülmek için dudaklarını ısırdı. Bir gün önce adam hakkında kesinlikle olumlu bir ilk izlenim edinmemişti ama görünüşe göre bir noktada Jess'i daha da aşmıştı.

Adam yutkundu ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Mesajımı Bay Pasley'e ileteceğime inanıyorum."

"Ona dokuz buçuk olduğunu söyle, olur mu?" Jess hastalıklı tatlı bir gülümsemeyle sordu. "Ve eğer Lord Chemsford'u dokuza kadar yemeğe hazırlarsanız, ben de ona yemeğini en taze haliyle sunabileceğim."

Adam bir kez daha sırtıttı. Çirkin ifadeyi yaratmakta gerçekten çok iyiydi. "Lord hazretleri dilediği zaman inecek. Ve dikte ettiğiniz bulutsu dokuz buçukta aşağıda olmazsam, Lord Chemsford'dan sonra yemeğimin hazır olmasını bekliyorum."

Daphne çalışma masasının etrafından dolandı ve Jess ile odanın diğer tarafındaki delikli ahşap kirişler arasında hiçbir şey olmadığından emin oldu. Jess'in öfkesi üzerinde büyük bir kontrolü vardı ama işine geldiğinde bir noktaya değinmek için onu serbest bıraktı. İyi nişan alınmış bir silah gibi patlardı. Bir silah, keskin bir şekilde dilimleyen bıçakları vurabilseydi. Defne başını salladı. Bu korkunç bir benzetmeydi.

Jess omuz silkti ve ekmeği dilimlemeye devam etti. Görünüşe göre bu sabah çok fazla kızarmış ekmek olacaktı. "Tabağınız dokuz buçukta hizmetlilerin yemek masasında olacak. Ne zaman yiyeceğiniz size kalmış."

Kaşlarını bir kez daha çattı ama başka bir şey söylemeden kapıyı çekip içeri girdi.

Jess bıçağı bloğa geri kaydırıp ve ardından dilimlenmiş ekmek yığınının bakmak için başını eğdi. "Öyleyse başka bir ekmek pudingi akşamına benziyor."

Daphne daha farkına varmadan gülmekten iki katına çıktı. Parlak, sağlam, temizleyici kahkahalar. Çok sevdikleri sığınaklarının sahibinin orayı gerçekten kendi sığınağı olarak kabul etmeye niyetli olduğunu öğrendiklerinden beri bu tür bir şeye müsamaha gösterdiğinden emin değildi. Nefesini tuttukten sonra, önceden pişmiş tost parçalarından birini kaptı ve günlük giyinmek için mutfaktan çıktı.

Kulübeye giden yolda yürürken içinde bir umut kıvılcımı hissetmekten kendini alamadı. Belki, sadece belki, her şey yolunda gidecekti.



bölüm sekiz

William nihayet normalden çok daha geç ve oldukça berrak bir kafayla uyandığında, güneş pencerelerden içeri sızıyordu. Bayan Brightmoor'un dün gece ona verdiği her neyse, onun yıllardır olmadığı kadar iyi uyumasını sağlamıştı ve bu da, karşılığında, her zamankinden daha fazla kafasını rahatlatıyordu.

Morris, William'ı güne hazırlamak için soyunma odasında her şeyi hazırlamıştı. Hatta William'ın günlük yolculuğunun öğleden sonraya ertelenmesini ayarlamıştı, William'ın bugün

binmeye niyeti yoktu. Dışarı çıkın ve temiz havanın kafasındaki son gerilimi de atmasına izin verin, belki ama binmeyin.

Bir saat içinde, William merdivenlerden aşağı inerken elini tırabzanda gezdiriyordu, önceki gün bir şekilde kaçırdığı sanat eserlerini almak için boynunu bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Aslında hiçbirini takdir edemeyecek kadar çok şey vardı. Burası herhangi bir şekilde rahat bir ev olacaksa, koleksiyonun kısılması gerekirdi.

Ve personelin yığılması gerekecekti.

Kahvaltısının servis edilmesini istemek için aşağıya gönderecek kimse yoktu ve yemek odasında zil yoktu. Bu, beklemesi, yukarı çıkıp Morris'i aşağı göndermesi ya da dün yaptığı gibi aşağı inmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunların hiçbirisi iyi bir emsal teşkil etmiyordu.

Görünüşe göre, hafif asası görünüşe göre verimliydi. Gülünç masanın yanında durup seçeneklerini düşünürken, elinde tepsiyle Bayan Brightmoor göründü. O dikkatle koltuğa otururken, o yemek tabağını, çay fincanını ve masanın başucundaki musluğundan buhar kıvranan çaydanlığı yerleştirdi.

"Güzel bir sabah," dedi, tabağı ona olabildiğince çekici bir biçimde sunması için çevirirken. "Bugün için planın var mı?"

Parmakları tostun kenarında gezindi. Kahyanın evin efendisinin programını bilmesi normal olsa da, bilgi alışverişi genellikle kahvaltı sohbeti olarak ele alınmazdı. "BEN . . . Emin değilim."

"Anlıyorum." Gülümsemesi biraz soldu ama sonra eskisinden biraz daha sert görünerek yeniden yumruk attı.

Tostu aldı ve küçük marmelat kabına uzandı, yavaşça hareket etti ve hizmetçisine doğru birkaç hızlı bakış attı. "Ben . . . Şimdi yemek yiyeceğim."

Hareket etmedi.

Boğazını temizledi. "Yalnız."

Kirpikleri alçalırken kahverengi gözleri kayboldu ve mükemmel bir reverans yapmadan önce geri çekildi ve beceriksizce odadan çıktı. Fazla uzağa gitmediğinden şüpheleniyordu ama en azından artık kahvaltısının üzerinde gezinmiyordu.

Gıda mükemmeldi. Hafif personel ve modası geçmiş mutfaklar düşünüldüğünde şaşırtıcı. Mutfaklar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama aşağıda gördüğü şeyin Londra'daki çoğu şefin görüldüğü anda işi bırakmasına neden olacağını biliyordu.

Son lokmasını da yedikten sonra çatalını tabağına koydu ve içini çekerek sandalyesine yaslandı.

"Başın nasıl hissediyor?"

William dizini tekrar iğrenç bir çirkin yaratıkla birleştirmekten zar zor kaçınarak sandalyesinde sarsıldı. Bir kez daha masanın yanında durmakta olan Bayan Brightmoor'a gözlerini kırıştırdı. Onu yemek yerken mi izliyordu? Yemeğini bitirdiği anda başka nasıl bilebilirdi ki? Ah. . . daha iyi. Teşekkür ederim." Sandalyeyi geri itti ve ayağa kalktı, aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya dikkat etti. "Muhtemelen günü dışarıda geçireceğim. İyileşme için en iyi şeyin temiz hava ve hafif egzersiz olduğunu buldum. Çok otursam ağrı daha sık geri geliyor."

"Ah!" Omuzları gevşedi ve gülümsemesinin etrafındaki gerginlik hafifledi ve arkasında kör edici bir mutluluk eğrisi bıraktı. "Bir tur atmalısın!"

"Bunu dün yaptığımızı sanıyordum."

"Burada çok fazla aramız var ve çoğu büyümüş. Dışarıda rehbersiz dolaşırsan kaybolabilirsin."

İfadesiyle ilgili o kadar çok sorun vardı ki, bir tür ortak mülkiyet talep eden biz'den başlayıp, onun ormanda kaybolmadan yürüyemeyen saf bir çocuk olduğu imasıyla biten. William nereden başlayacağından tam olarak emin değildi. Belki de endişelerini bir kenara bırakmak en iyisiydi. "Evi göz önünde bulunduracağımdan emin olabilirsin."

Tabakları tepsisine toplarken gülümsemesi kaşlarını çatı. "Ama o zaman fazla bir şey görmezsin. Etrafta çok sayıda ağaç var ve şu anda hepsi tamamen yapraklarla kaplı. Yeni evinizi yeterince göremeyeceksiniz. Ne de olsa bir ev sadece tuğla ve ahşaptan yapılmaz. Her şey ve herkes bunun bir parçası."

William alt dudağını baş ve işaret parmakları arasında ovuşturdu. Öz annesi onu böyle rahatsız etmemişti. Elbette, bu tür şeyler hakkında ders alacak kadar büyüdüğünde, o bunu yapamayacak kadar zayıflamıştı. O tek başına acı çekerken uzakta ve ulaşılmaz olduğu son yıllar onun için zor olmuştu. Fırsat buldukça ziyarete gitmişti ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı.

O evde her gün bir arkadaşı olmadan gevezelik ederek kendini yalnız mı hissetmişti?

Birdenbire artık evde olmak istemedi. İnsanlar, bağlantılar, tek başına olmasına rağmen aslında yalnız olmadığının hatırlatılmasını istiyordu.

"Belki kasabaya inerim. O zaman patikalarda kaybolmaktan endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Yürürsen ikisini de yapabilirsin. Marlborough'ya giden ve arazinin çoğunu kesen bir yol var." Pencereye kaşlarını çatı. "Yine de, eğer aklın buna uygunsa, yakında ayrılmalıyız. Yağmur öğleden sonra herhangi bir uyarı vermeden gelme eğilimindedir."

Öksürdü. "Biz?"

"Evet biz. İyice yerleşmeni sağlamayı kendime görev edindim. Burası ve kasaba senin evin olacaksa, her yerini bilmelisin. Bilmen gereken her şeyi keşfedene kadar yanından ayrılmayacağım."

William'ın korktuğu buydu.



Ahır ya da sanırım son iki ayda yaptığın tadilattan sonra ahır orada. Hayvanlar da." Bayan Brightmoor bir eliyle eski ve yeninin garip bir karışımı olan ahşap bir binaya giden yolu işaret etti. Düzgün işleyen bir ahırın inşa edilmesi için talimatlar göndermişti ve görünüşe göre tam da bunu anlamıştı. Çalışan bir ahır. Bir gün evle eşleşmesini isterse, tamamen yeni bir ev inşa etmesi gerekecekti.

Dikkatini ahırdan çevirdiğinde, Bayan Brightmoor'un ahıra giden yoldan beş adım uzakta olduğunu gördü. Evden göle doğru uzanan geniş bir çimenliğin ters yönünü işaret etti ve yolun karşısındaki küçük bir yükselti, evin karşı tarafındaki müstemilatların görüşünü engelledi. "Çamaşırları tepedeki o çukurun hemen üzerine asıyoruz."

İlerlemeye devam etti. "Göl de bu tarafta."

William, hem onların yanından geçtiklerini gerçekten görebilmek hem de aşırı çabanın kafasını etkilemesini önlemek için adımlarını yavaş tutarak onun peşinden ağır adımlarla ilerledi. Hızından asla şikayet etmedi, sabırsız bir şekilde iç çekmedi bile, sadece adımlarını yavaşlattı, hatta ara sıra, o bir veya iki adım yaklaşıp durdu ve sonra tekrar indi.

kendisine gösterilmesi konusunda çok ısrarcı olan birine göre , çok hızlı hareket ediyordu. Evden ayrıldıklarından beri oldukça düz bir çizgide seyahat etmişlerdi.

Etrafındaki binalardan çok onu merak ediyordu. Bir hizmetçiye duyduğu merak onun için yeni bir deneyimdi, ama onunla, evle, tüm durumla ilgili bir şeyler anlamsız geliyordu.

William her şeyin mantıklı gelmesinden hoşlanırdı.

Belki de insanları bundan sonra ne olacağını görmek için korkunç durumları izlemeye iten şey, basitçe bu tür bir merakı. Onun çok korkunç bir şey yapacağını düşündüğünden değil. Oldukça küçük bir insandı, bu yüzden ormanda bekleyen ve hızla yaklaşan bir haydut çetesi olmadıkça, güvenliği için endişelenmesine gerek yoktu.

Bununla birlikte, akıl sağlığı yakın bir tehlike altında olabilir. Aklından ikinci bir düşünce almaması gereken bu kadın, tanıdığı nazik yetiştirilmiş tüm kadınlardan daha fazla soru yöneltmişti.

Gölün etrafından dolanıp ormana açılan bir patikaya girerken adımlarının biraz olsun hızlanması onu duraksattı ve kabadayılar fikrini yeniden düşünmesine neden oldu. William ağaçların yanında durdu.

Onun arkasında olmadığını anlaması yaklaşık yedi adım sürdü. Durdu ve onu beklemek için döndü ama tamamen durduğunu görünce kaşlarını çattı. "İyi misin? senin kafan mı Akşamı başı ağrıyarak geçirdikten sonra bu yürüyüş biraz fazla gelebilir. Belki de günü odanda geçirmek daha rahat edersin? Ya da kütüphane? Sana biraz daha söğüt kabuğu çayı yapabilirim."

William temiz havanın ciğerlerine dolmasına ve kafasını boşaltmasına izin vererek derin bir nefes aldı. Hayır, eve geri dönmek istemiyordu ama hizmetçisi, onun gelişinden bu yana onun davranışlarının ne kadar tuhaf olduğunu gerçekten anlamamış mıydı? Belki de ondan kaçmayı bırakıp onun denemeye devam ettiği tuhaf konuşmalara gerçekten dahil olursa bir şeyler öğrenirdi.

Boğazını temizledi ve bir omzunu bir ağaca dayadı, çizmeli bir ayağını diğerinin üzerinden geçirdi. "Sadece beni nereye götürmeye çalıştığını merak ediyorum."

"Şehre, tabii ki."

". . ." Sesi kısıldı, cümleyi tam olarak tekrarlamadı. "Bu konuda ciddi miydin? Ormanın içinden kasabaya yürümek mi?"

Ayak parmaklarına baktı. "Temiz havada yürümenize izin verir, ancak doğrudan güneşte bulunmanıza izin vermez. Çok fazla güneş bazen kendi kafamda bir parça çarpmaya neden oluyor. Ayak parmağıyla yerden bir sopa kaldırdı ve ardından parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ayrıca bir ev, karakterini çevresinden alır. Kasabayı bilmiyorsan, evi nasıl bileceksin?"

William boğazını temizledi ve omzunun üzerinden tepedeki eve baktı. Bir vagondan bir şey indiren ve arka salondaki işlerine devam etmek için eve götüren işçilerin figürlerini görebiliyordu. "Evin canlı olmadığını biliyorsun, değil mi? Kirişlerin onları anlamadığım için beni azarlayıp çay içmeye gelmeleri pek olası değil. Ayrıca, dışarıda dolaşımtansa duvarlarının içinde kalarak ev hakkında daha fazla şey öğrenmez miyim?"

"Duvarlar sadece engellerdir." O da eve bakarken gülümsemesi gerginleşti. "Ve bir evin gerçekten tuğla ve harçtan başka bir şey olmadığını düşünüyorsun."

Ev? Evet gerçekten. Biraz kereste ekleyin ve hepsi bu kadardı. Muhtemelen içinde yaşanan hayatın daha fazla olması gerektiğini kastetmişti, ama ona onunla aynı fikirde olma tatminini tattırarak değildi. "Benim hakkımda ilk şeyi bilmiyorsun."

"Senin Lord Chemsford olduğunu biliyorum," -bir parmağını kaldırdı- "ve en sevdiğin renk mavi." Zaferle gülümseyerek ikinci parmağını kaldırdı. "Birinci ve ikinci şey bu."

Ona göz kırptı. "En sevdiğim rengin mavi olduğunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Yeni bir evde ilk gününüz, bu yüzden muhtemelen etrafınızı bildiğiniz ve önemseydiğiniz şeylerle çevrelemeyi seçersiniz. Mavi bir ceket giyiyorsun."

William, gerçekten koyu mavi olan yenine baktı. "Bu. . . Senin için oldukça şaşırtıcı."

Ve bir dokunuştan daha fazlası korkutucu.

"Bay Morris'in bu sabah fırçalarken en sevdiğiniz paltonun üzerine hiçbir şey dökmememiz için hepimize bağırmasıyla da bir ilgisi olabilir."

William'ın büyüyen endişesini o durduramadan bir sırtış bastırdı. "Morris'in bilmesine izin verme ama diğer mavi ceketim aslında en sevdiğim."

O pek doğru görünmeyen boyun eğen bir sessizlik içinde, o da çok uzun zamandır tatmadığı bir huzur duygusuyla ayakta durdular. Bugün kasabaya geri dönmeyi pek umursamıyordu ama hizmetçisinin gizemini çözmek aklına gelebilecek her şeyden daha çekiciydi.

Ayrıca, yerine uygun birini bulduktan sonra onu görevden alıp almamaya karar vermesi ya da yönetecek tam bir kadroya sahip olmanın onu bir şekilde normal kılıp kılmayacağına bakması gerekiyordu. "Pekala," dedi, onun ötesindeki patikayı işaret ederek. "Şehre gideceğiz."

Büyük ağaçların yanından geçerken, dere bile denemeyecek kadar küçük su akıntılarının üzerinden atlarken ve ara sıra parmaklarını bir parça asılı yosun veya yosun üzerinde kaydırmak için elini kaldırarak, çoğunlukla sessizlik içinde yürüdüler. uzun bir çiçek demeti. Arada bir, hangi şarkı olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun olmayan bir melodinin küçük bir parçasını mırıldanırdı.

William, eve tekrar dönebilmek ve aynı zamanda aynı yolu daha sonraki bir tarihte kendi başına alabilmek için kafasında yolu kataloglayarak arkadan takip etti. Ormanın güzelliği, bir gün daha yavaş bir tempoda, belki de at sırtında, çizmelerinin nereye indiğiyle o kadar ilgilenmek zorunda kalmaması için, almayı umursamayacağı bir şeydi.

Ağaçların arasından fırlayıp tekerlek izleriyle dolu bir kır yoluna girdiler. Hemen önlerinde dar bir nehrin üzerinde kemer gibi uzanan taş bir köprü vardı.

Dünkü köprüyü hatırladı, bu ona yolun nereden geçtiği ve evin mevcut konumuna göre nasıl durduğu hakkında daha iyi bir fikir verdi. Ormanın içinden gelmek yolculuktan en az yarım saat, belki de daha fazla kesilmiştir.

"Sessiz bir tur rehberisin," dedi. Onunla sessizce kırları gezmek, ona iş yürümeye geldiğinde ne kadar dayanıklı olduğundan başka bir şey söylemeyecekti.

Durdu ve etrafına bakındı. "Hmm, bu kasabaya giden köprü."

"Eve giden yol bu mu?" Geçenlerde çıktıkları ağaçlardaki yarığı işaret etti.

"İyi evet."

"Anlıyorum." Bir an onu düşündü. Çocukken, babasının ruh halini nasıl okuyacağını erken öğrenmişti. Adam hiçbir zaman şiddet kullanmamıştı, en azından yumruklarıyla, ama ne zaman kötü bir gün geçirdiğini ya da William'ın annesiyle başka bir anlaşmazlığa düştüğünü anlamak

kolaydı çünkü omuzları geriliyordu ve her hareketi bir gerginlik gösteriyordu. , sanki kolları ve bacakları görünmez bir koşum takımı tarafından geri çekiliyormuş gibi.

Bayan Brightmoor dün böyle görünüyordu. Ve bu sabah. Ama dün gece ve ormanda yürümeye başladıklarından beri huzurlu ve rahat görünüyordu. Kasaba ne getirecekti? Onu rahatlatan yalnızlık mıydı? Eğer öyleyse, daha fazla hizmetçi tuttuğunda durumu iyi idare edemeyecekti.

Cevaplar, yolculuklarına devam etmelerini gerektiriyordu, bu yüzden köprüde elini salladı. "Yola çıkalım mı?"



dokuzuncu bölüm

Daphne, etraflarındaki binalar daha güçlü ve birbirine yakın hale geldikçe kendini tekmelemeyi düşündü.

Bu fikri tek başına asla düşünmemişti ama adam evden çıkıp yürüyüşe çıkmaktan bahseder bahsetmez bu, dikkatini dağıtmak için mükemmel bir fırsat gibi görünmüştü. Lord Chemsford evden uzaktayken, Benedict'i veya Bay Leighton'ı çalışırken göremeyecekti.

Elbette, onunla birlikte olduğu için bu mükemmel zamanı herhangi bir uzun vadeli plan yapmak için kullanamadı ama yine de onu Marlborough'ya getirmek harika görünmüştü.

Bir şey dışında.

Marlborough'da insanlar vardı. Birçok insan. Çoğuyula çok az anlaşma yapmak veya hiç anlaşma yapmamak için yolundan çıktı. Tabii ki yerel insanları görmüştü. İnsan herhangi bir yerde on yıldan fazla yaşayıp kimseyi göremezdi ama Londra'dan gelen şebboy eğilimleri, gizlilik ihtiyacıyla yeşermişti. Tanıdığını bir avuç insandan biri olmadığı sürece, ortadan kaybolmak için elinden geleni yapıyordu.

Benedict farklıydı. İnsanlarla konuşmayı severdi. Kasabada Bay Leighton'la birlikte yaşadığına ve birkaç ayda bir yerine her Pazar kilise ayinlerine katıldığına göre, bu insanlardan kaçını tanıyordu? Ara sıra Bayan Lancaster'ın dükkânını ziyaret ettiğini kaç kişi görmüştü?

Çocukların gizli kalması gerektiği gerçeğine rağmen, Kit ve Daphne ara sıra onları kasabaya getirme riskini almışlardı. Ne de olsa insanlar aramadıklarını görmeme eğilimindeydiler. Ancak hiçbir kör değildi. Mary'nin çiçek sattığı yerin yanında yolun kenarında oturan Agatha hariç.

O halde soru şuydu: İnsanlar, Lord Chemsford'un Benedict'e benzediğini fark ettikleri için mi, yoksa titiz bir uşağı ve çok yetenekli bir terzisi olan aristokrat bir asilzade yerel sütçü kıza benzeyen bir kadının yanında yürüdüğü için mi onlara şaşkın şaşkın bakıyorlardı? Daphne'nin pelerininin eteğinde büyük bir yama vardı ve elbisesi basit, griydi ve bir kadının her şeyi bir arada tutmasına yardımcı olmak için bir hizmetçinin yardımı olmadan giyinebileceği şekildeydi.

Hiçbir şey, üst sınıf hanımefendi, kürek kemikleri arasındaki bir dizi bant gibi söylemedi.

Daphne, yanında bir adamla kasabaya gelişini izlemek için yavaşlayan başka bir kişiyle birlikte dudaklarının kenarlarını bir gülümsemeyle kıvırdı. Artık geri dönüş yoktu. O sadece işleri karıştırıp en iyisi için dua etmek zorunda kalacaktı. Şu anda bir mucize çok hoş karşılanırdı.

Boğazını temizleyip sol tarafını işaret etti. Mary's var. Marlborough'da iki cemaatimiz var. St. Peter, High Street'in diğer ucunda oturuyor.”

Marki başını salladı. “Ya ev? Hangisine katılıyorlar?”

Buna nasıl cevap verilir? Birkaç ay öncesine kadar, Daphne ayda bir defadan fazla Pazar ayinleri için şehre inmemişti ve o zaman bile kimsenin onu fazla görmesine veya nedenini fazla merak etmesine izin vermemek için iki kilise arasında gidip geliyordu. her seferinde yanında iki farklı çocuğu oldu.

"Bayan. Brightmoor?"

Ah, evet, kilise. Defne boğazını temizledi. "Aslında her iki cemaatin de parçası değiliz, bu yüzden hanehalkının istedikleri kiliseye gitmesine izin veriyoruz." Kulağa iyi geliyordu, değil mi? Hatta çoğu zaman evde kendi özel servislerinin olduğunu kabul etmese de yalan söylemesini engelledi.

Evin düne kadar iki kadın ve üç çocuktan oluştuğunu hatırlamaması için içinden ona yalvardı. Bildiği kadarıyla, ondan önceki zamanın büyük bir bölümünde yalnızca ondan ibaretti.

Evin mevcut bakımı ve bakımı hakkında kendisine tam olarak ne aktarıldığını bilmek güzel olurdu. Nash, kimsenin mülk hakkında fazla düşünmesini engellemek için yıllar boyunca olabildiğince az iletişim kurmaya çalışmıştı. Yine de onlara bir şey söylemesi gerekiyordu, özellikle de yer babadan oğula geçtiğinde.

High Street'e geçtiler ve insanlar koşuştururken sabahın parlak ışığında kasabanın ortasından geçtiler.

Bu aptalca bir karar olmuştu. Daphne, bakışları bir kişiden diğerine geçerken hızlı atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak burnundan derin nefesler aldı. Birisi Benedict'i sorarsa ne yapardı?

Birisi benzerlikten bahsettiyse? Ortası kendi içine sıkıştı ve elini karnına bastırdı. Haven Malikanesi'ne geri dönüp evini sessizce yoluna koymak için neler vermezdi.

Ama orası artık onun evi değildi. Lord Chemsford'undu.

"Burası bizim hanlarımızdan biri," dedi, şu anda oldukça sessiz olan ama bir sahne geldiğinde kargaşanın merkezi haline gelecek olan binaya doğru kolunu sallayarak. "Pek çok hanımız var. Her istasyondan insan Marlborough'dan geçmeyi sever, bu yüzden bizde çok hoş istasyonlar var."

Mükemmel çözüm buydu. Boğazını temizledi. "Evde çalışma yapılırken bu konaklama yerlerini daha çok beğenebilirsin. Oldukça gürültülü olma eğilimindedir ve işçiler odadan odaya geçerken kesinlikle rahatsız edici olacaktır."

Evet, yine de yerel birinin bir şey söylemesinden endişe etmesi gerekecekti ama Lord Chemsford'u bir handa kalmaya ikna edebilirse, Benedict'i kulübede kalmaya ikna edecekti ve her şey güzel olacaktı.

"Aslında sana ait olmayan bir odada haftalarca kalmaktan daha rahatsız edici değil," dedi marki, Daphne'nin umutlarını boşa çıkararak. "İşler değiştikçe zaman zaman oda değiştirmek zorunda kalabilirim ama bir handa kalmaktansa kendi evimin rahatsızlıklarıyla uğraşmayı tercih ederim."

"Ah."

Daphne durdu ve parke taşlı geniş sokağa baktı. Kiremit ve tuğla binalar, haftalık pazarın bir parçası olmaya hazır revaklı vitrinlerle yol boyunca dizildi. Bu, onu evden çıkarabileceği başka bir gün olacaktı. Marlborough yakınlarında yaşayan herkes pazarı deneyimlemelidir.

Ayrıca bir turistin görmek isteyeceği yerler de vardı: tepeye oyulmuş beyaz tebeşir atı, yakınlardaki Avebury'deki taş çemberler. Onunla tüm bu yerlere gitmek istiyormuş gibi değildi. Aslında, o evde kalırken onun evden ayrılmasını tercih ederdi.

Ama aklına gelen her şeyi yapmış olsa bile, bu sadece birkaç gün sürdü. Han, onun ilk ve şimdiye kadarki tek uzun vadeli çözümü olmuştu ve daha nasıl çalışabileceğini hayal etmesine bile fırsat bulamadan adam onu yerle bir etmişti.

"Devam edin Bayan Brightmoor." Daphne, markiyi Haven Malikanesi'nden uzaklaştırabilecek yerlerle ilgili zihnindeki listeyi gözünü kırıpıştırırken, sesi çileden çıkmıştı.

"Sürdürmek?" diye sordu.

Ona sorgulayıcı bir bakış atmak için başını eğdi. Mavi bakışının doğrudanlığı, onun pelerinine biraz daha sıkı sarılmasına neden oldu. Gerçekten tanımadığı biri şöyle dursun, kimsenin ilgi odağı olmayı sevmiyordu. Yüzler ne kadar benzer olursa olsun, Benedict hiçbir zaman bu adamın yapabileceği gibi bakışlarını ölümcül bir silaha çevirecek güce ve güvene sahip olmamıştı.

"Turla mı?" o cevapladı. "Burada yaşayacaksam kasabayı anlamamın hayati önem taşıdığını söylemiştin."

"Sağ. Evet." Ellerini pelerininin içinde büktü ve bölgeyi aradı. Onu nereye götürmeli? Geri dönemezdi, bu yüzden gitmenin tek yolu kasabaya gitmekti. Umarım yakında bir şeyler bulurdu. "Bu taraftan."

Bir aristokrata gerçekten ne göstermesi gerekiyordu? Daha heyecan verici bir yere giderken Marlborough'u dinlenme yeri olarak kullanmalarının bir nedeni vardı . Peynir fabrikaları pek ilgi çekici değildi ve düşkûnlerevinin yeri de pek umurunda olmayacaktı. Yerel çocukların oynadığı ortak alan da onun için önemli değildi.

Gerçekten de, Daphne'nin kasabada gittiği tek yer Nash'in ofisiydi -ve avukat onu beklemiyorken markiyi oraya götürmek acımasızca geliyordu- ve Bayan Lancaster'inki. Pek çok kişi benzersiz mağazayı ilginç buldu, ancak Lord Chemsford onu görmek ister miydi? Alışveriş yapmayacaktı.

"Birkaç okulumuz var." Şehrin diğer ucuna doğru el sallarken içini bir başarı duygusu doldurdu. Aristokratlar her zaman eğitim ve benzeri şeylerle ilgilendiler, değil mi? Tabii ki, Marlborough Akademisi'ne ev sahipliği yapan The Ivy House, bulundukları yerden görülemezdi. Diğer okullar bu sokakta bile değildi. Onu o yöne mi götürmeliydi?

Benim çocuğum yok Bayan Brightmoor. Ve olsaydım, benim gibi oğullarım da Harrow'a giderdi." Kasabayı incelerken gözleri kısıldı.

Güneşten mi yoksa başı yine mi ağrıyordu? Daha birkaç saat önce başı onu uyanık tutacak kadar ağrımişti. Belki de bu kadar uzun bir yürüyüş o kadar da iyi bir fikir değildi.

Daphne'nin avuçları terden yapış yapıştı ve onları ihtiyatlı bir şekilde pelerininin içine silmeye çalıştı. Onu içeriye almalı. Güneş başını rahatsız ediyorsa, bir binanın içindeki gölge ve serinlik yardımcı olabilirdi. Ama nerede?

Caddede yukarı ve aşağı baktı. Bunlardan herhangi biri diyarın bir akranını ilgilendirir mi?

Hayır. Marlborough'da kendi türüne hizmet veren tek yer hanlar ve tavernalardı. Bu, Nash ve bakkalı tek seçenekleri olarak bıraktı. Sadece bir kez, iki korkunç seçenekten daha iyisini seçmekle ilgili olmayan bir kararın önüne konmasını çok isterdi.

Arada sırada bir binayı işaret ederek, onu sabah güneşinin gölgelediği yolun kenarına götürdü. Nash'in ofisinin çok bölmeli penceresine yaklaştıklarında Nash içeri bakmak için boynunu zorladı.

Boş. Eh, insan boş. Henüz Lord Chemsford'u Nash'le tanıştırmak zorunda olmadığı için biraz rahatlamıştı. Avukat bir veya iki sürprizle başa çıkabilecek kapasitede olsa da, önce onu daha önce bilinmeyen bağlantı konusunda uyarmak kibar görünüyordu. Ayrıca markinin daha iyi bir

ruh halinde olmasını istiyordu, bu yüzden Nash'e verdiği ilk talimat Daphne'nin yerini alacak kişi yi bulması değildi.

Onu o kadar mutlu etmeye ihtiyacı vardı ki, gelişinden bu yana oldukça şüpheli maskaralıklarını unutacaktı.

"Meyankökü sever misin?" nefesi kesildi.

"Meyankökü mü?" kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet." Daphne yutkundu ve kaldırımdan aşağı yürümeye başladı. "Lancaster's civardaki en iyi meyanköküne sahip."

Bu tam ve eksiksiz bir uydurma olabilir. Daphne'nin kasabada başka birinin meyan kökü satıp satmadığına dair hiçbir fikri yoktu, hatta daha iyisi olsaydı çok daha fazla. Bildiği şey, Bayan Lancaster'ın biraz içtiğiydi ve bu iyiydi çünkü ne zaman çocuklara bir parça atsa, onlar mutluluk içinde gözlerini kapatıp günün geri kalanında havada süzölüyorlardı. Daha da önemlisi, yaşlı kadın dükkanından kimsenin mutsuz çıkmasına asla izin vermezdi.

Daphne, Bayan Lancaster'ın gerçekte kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi. Tanıştıklarından beri, bakkalın saçları biraz ağarmış ve kırışmıştı. Bir sürü kırışıklık. Komşulara ve misafirlere fazla gülümsemekten oluşan kırışıklıklar. Kocası, Daphne şehre gelmeden yıllar önce ölmüştü ve o zamandan beri dükkanı o yönetiyordu.

Konuşabildiğinden beri kasabadaki herkesin hayatına karışıyordu. Ya da öyle iddia etti.

Bayan Lancaster ayrıca Daphne'nin Benedict'in annesi olduğunu bilen çok az kişiden biriydi. Londra'dan kaçtıklarında Daphne ve Kit'i yanına almış, onlara bakmış, onlara geçici olarak yaşamaları için bir yer vermiş ve onlara kendi başlarına nasıl hayatta kalacaklarını öğretmişti. Daphne'nin elini oğlunun doğumunda tutmuştu. Kasabada Daphne'nin daha fazla güvendiği kimse yoktu.

şimdi tek yapması gereken, kadının markiye bir kez baktıktan sonra devrilecek kadar yaşlı olmamasını ummaktı.

"Burası," dedi Daphne, dükkanın kapısını iterek açarken, "erzaklarımızı ve yiyeceklerimizi buradan alırız."

Güneşin ve sıcacın verdiği hafif rahatlamayla içini çekerek onun arkasından içeri girdi ama hemen pencereye döndü. "Bu bir heybe mi?"

"Evet." Daphne ağırlığını bir ayaktan diğerine verdi. Lancaster nasıl açıklanır? Yiyecek, baharat ve diğer yenilebilir ürünlere ek olarak, kasaba halkının pazarda kendi tezgahlarında çalışmasına ve hafta boyunca başka ürünler satın almasına izin vererek, çeşitli pazar malları stokladı.

Yıllar geçtikçe kasabalıların bir alışveriş yeri olduğu kadar bir araya gelip derdlerini giderdikleri bir yer haline geldi. Bayan Lancaster neye ihtiyaç duyuyorsa onu muhtemelen bulabilirdi.

Neyse ki dükkan sahibi dışında şu anda boştu. Bayan Lancaster tezgâhın arkasında koşuşturuyor, kendi kendine mırıldanırken bidonları dolduruyor ve rafları kontrol ediyordu.

Daphne, "Günaydın Bayan Lancaster," dedi.

"Selamlar canım." Kadın arkasını döndü, yüzündeki çizgi ve kırışıklıkların derinleştiği oluklara ayrılan nazik bir gülümseme. Bakışları Lord Chemsford'a odaklandığında gözleri genişledi ve Daphne'nin hatırlayabildiği ilk kez, açık gülümsemenin yerini, yerini hızla sert bir kaş çatmaya bırakan tam bir şaşkınlık ifadesi aldı. Buruşuk ellerinden biri arkasına uzandı ve sanki markiyi kapıdan dışarı atmaya hazırmış gibi süpürgesinin sapını kavradı.

Daphne yüreği ağzında, tezgâha doğru fırladı. Bayan Lancaster onları kovduysa, markiyi bundan sonra nereye götüreceği ya da olayla ilgili sorularını nasıl ele alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu Lord Chemsford. Bölgeye yeni taşınmış. Onunla hiçbir bağlantısı yok."

Boğazını temizledi ve kaşlarını çatı, dükkana ya da kaşlarını çatan yaşlı kadına değil, ona baktı. "Beni böyle tanıştırmak istiyorsanız, Bayan Brightmoor, beni kendi halime bıraktığınız için teşekkür ederim."

Sahte isim üzerine Bayan Lancaster'ın gözleri daha da kısıldı. Daphne ve Lord Chemsford arasında gidip geliyordu. "Hayır," dedi yavaşça, yüzündeki tiksintiden kurtulup normal gülümsemesi geri geldiğinde, "inan bana, bu senin sandığından daha uygun bir giriş." Gözüne küçük bir parıltı girdi. "Burası küçük kasabaların bir tuhaflığı, biliyorsun. Kendi dilimiz var."

"Ah?" Bakkala baktı, sonra Daphne'ye döndü. Tahriş geçmişti ve bir mizah parıltısına şüpheli bir şekilde yakın bir şey sertliği yumuşatmıştı.

Defne yutkundu. Bunu nasıl eğlenceli bulabilirdi? Kalbinin patlayacağından ve tam o anda ve orada son nefesini vereceğinden çok endişeliydi.

Bayan Lancaster'a biraz daha yaklaştı. "Rehberimin biraz önce iletlediği gizli mesaj nedir?"

"Sana söyleseydim pek gizli olmazdı, değil mi?" Bayan Lancaster tezgâhın etrafında koşturuyor, her adımda sağ ayağını hafifçe sürüklüyordu. "Kapıdan içeri giren her yakışıklıya kasabanın sırlarını paylaşamayız."

Daphne sanki dükkan sahibi yerine markiyi yakışıklı ilan eden kendisiymiş gibi kızardı. İfadeyi reddedebileceğinden değil. Kuzenini çirkin bulduğu için aklını yitirmemişti ve aralarında kesinlikle marki daha yakışıklıydı.

Yine de, onun yanındayken fikrinin açıklanmaması da mümkündü. Onu başka bir zamanda ve başka bir yerde, onu mahvetmeye hiç niyeti olmadan dans pistine fırlatırken kolayca hayal edebildiği gerçeğini göz ardı etmek yeterince zordu.

Evet, eğer dünya onun görünüşünü görmezden gelmesine yardım ederse, son derece minnettar olur.

Marki, başı Bayan Lancaster'a doğru eğilerek, "Bir süre bu bölgede kalmaya niyetim var," diyordu. "Nehrin hemen üzerinde bir mülküm var."

Bayan Lancaster'ın gözleri büyüdü ve Daphne'ye bir bakış attı. "Şimdi yaptın mı? Orada çiftlikler ve ormanlardan başka bir şey olmadığını sanıyordum."

"Bir süredir boştu ama bunu değiştirmeyi düşünüyorum. Yerli olup bilgi çemberine girmem ne kadar sürer?"

"Zamanı pek önemli değil, lordum." Bayan Lancaster elini duvardaki bir çöp kutusuna uzattı. "Bizi korumak için üzerine düşeni yapacağını bilmekle ilgili." Elini uzattı ve bir parça şeker uzattı. "Meyankökü mü?"



onuncu bölüm



William daha önce hiç bakkal dükkanına girmediğinden oldukça emindi. Daha önce hiç böyle bir bakkala gitmediğinden tamamen emindi. Muhtemelen bunun gibi başka bir bakkal yoktu. Meyan kökünü ağzına attı ve dikkatle çiğnedi. Şekeri en son ne zaman yediğini hatırlamıyordu ama onu umursamadığını hatırlıyordu.

Yine de umurunda değildi.

Ancak, zaten bir şekilde davetsiz misafir olarak ilan edildiğinden, teklif edilen muameleyi geri çevirmek üzere değildi.

Hizmetçisinin onu kasabayı gezdirmeye nasıl ikna ettiğinden veya neden bunun kendi fikriymiş gibi göründüğünden tam olarak emin olmasa da, Marlborough'dan hoşlanıyordu. Londra'da ve hatta İrlanda'da kaldığı görkemli evlerde sık sık karşılaştığı gösterişten uzak, rahat ve temizdi. Bunda cesurca bir şey yoktu, hatta o kadar da dikkat çekici değildi. Basitçe öyleydi.

"Bugün senin için ne alabilirim?" yaşlı kadın hizmetçisine sordu.

Bayan Brightmoor biraz kızardı ve bakışlarını yere indirdi. "Hiçbir şey. Ben . . . Lord Chemsford'a bir şehir turu veriyor.

Dükkan sahibi önce ona, sonra ona göz kırptı. "Onu kasabaya kadar sebepsiz yere mi getirdin?"

William resmen bu kadını sevdi. Tuhaf olabilir ama zekiydi ve onun önünde fikrini söylemekten korkmuyordu. Şimdi kollarını kavuşturup ağzını kararlı, düz bir çizgi haline getiren kahya kadar onu alenen azarlayacağı hissine kapıldı.

"Bir adamın yaşadığı şehri tanınması önemlidir."

"Peki ya kasaba adamı tanıdığında?" Bayan Lancaster sordu.

İki kadın arasında geçen başka bir şifreli konuşmaydı. Dinlemediğini düşünseler daha açık konuşurlar mıydı? Denemeye değermi. Sırtını döndü ve onu tezgahdaki konuşmadan gerçekten uzaklaştıracak kadar sıra dışı olan bazı malları incelemek için onlardan biraz uzaklaştı.

"Ondan emin misin?" diye fısıldadı dükkan sahibi.

William bir çay fincanını inceledi ve nefesini tutarken kulağını kadınlara doğru eğdi.

"Bayan. Lancaster, elbette eminim."

"Evet, evet, bu konuda hata yapmazsın." Uzun, titretilen bir iç çekiş. "Onu neden buraya getirdin?"

"Onu başka nereye götüreyim?"

Gerçekten başka nerede. Yine de neden onu bir yere götürme ihtiyacı duydu? Evde saklamaya çalıştığı bir şey mi vardı? Şimdi bile saklanan bir şey mi var?

Yaşlı kadın tezgahın arkasına geçerken sesini biraz daha yükselterek, "Ona bir torba şekerleme yapacağım," dedi. "Sen dolaşırken bu onu mutlu edecek."

Kâhya, "Ama onu nereye götüreceğimi bilmiyorum," dedi. Şey, onun böyle söylediğini düşündü. Dükkan sahibiyle birlikte tezgâhın sonuna taşınmıştı, bu yüzden cümleleri anlamak biraz daha zordu.

"Onu Nash'e götür. . . bütün gün iş konuş."

William başını salladı. Evin bakımından sorumlu avukatın adı Nash Banfield'di. Bahsettikleri kişi o muydu? Bayan Brightmoor evde çalıştığı ve kasabanın kendisi oldukça küçük olduğu için, onu tanımaları sürpriz olmadı . Ama ona Hristiyan ismiyle hitap etmek?

Kâhyanın yanıtı onun duyamayacağı kadar sessizdi, ama bu yanıt yaşlı kadının kıkırdamasına ve kafasına hafifçe vurarak uzanıp tüylü kahverengi topuzunu düzeltmesine neden oldu.

Kadınları sohbetlerine ne kadar süre bırakacağından emin olamayarak dükkânı biraz daha dolaştı. Dükkan sahibi aklın sesi gibi görünüyordu, bu yüzden belki de hizmetçisinin derisinin altına her ne girmişse sakinleştirebilirdi. Daha sonra normal bir çalışma ilişkisine geri dönebilir veya belki de kurabilirler. Sessizce işine gittiği ve onun orada olduğunu unutabildiği bir yer.

Bu şekilde ifade edildiğinde, normal sosyal sistem kulağa biraz gösterişli geliyordu. Hizmetçilere eşit muamelesi yapmaya başlasaydı, evi kaosa sürüklenirdi. Onları çalıştırdı, adil ücretler ödedi ve aşırı miktarda emek beklemiyordu.

Aslında, hizmetkarlarına dikkat etmeye başlarsa, bu muhtemelen kendisi için olduğu kadar onlar için de garip olacaktı. Morris'ten çay içmek için oturmasını ve sohbet etmesini istemek William'ı kıkırdattı. Vale muhtemelen oracıkta bayılacaktı.

William, içeri ilk girdiğinde olduğu kadar büyülenmiş bir halde dükkânın önüne döndü. Dükkan sahibi ona bir kez daha buruk bir sırıtış bahşetti ve onu tezgâha çağırdı.

"Ne iş yapıyorsun lordum?"

William çok küçüklüğünden beri şaşırmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti. İnsanlar, özellikle de babasının kiler olmak üzere, en son dedikoduları ve maceraları onunla paylaşmaktan zevk aldığından, yıllar içinde bu konuda oldukça fazla pratik yapmıştı. Yüzünü kayıtsız tutmak için bu yeteneğinin her parçasını şimdi kullandı. Hizmetçisine bir bakış, yaşlı kadının deli olduğunu düşünmediğini ortaya çıkardı. Fark ettiği kadarıyla, Bayan Brightmoor'un yüzünde insanın bildiği her duygu açıkça görülüyordu.

Şimdi sadece meraklı görünüyordu.

Belki de her iki kadının da kiralayacak birkaç tavan arası vardı.

"Ne demek istiyorsun?" dikkatlice sordu. "Ben krallığın bir akranıyım . Ne yapmamı bekliyorsun? Diğer tüm akranlarının yaptığı ya da en azından sorumlu olanların yaptığını yaptı. Mülklerini ve yatırımlarını yönetti, siyaseti düşündü ve istihdam ve ara sıra yapı iyileştirmeleri sağlayarak çevresindeki toplumu iyileştirmek için elinden geleni yaptı. Markizi modernize etme vizyonları vardı, böylece önümüzdeki yıllarda bu görevleri yerine getirmeye devam edecekti.

Bu tür sorumluluklar genellikle biraz saygı gerektiriyordu ama dükkân sahibinden aldığı tek şey kaşlarını çatmaktı. William kaşlarının çatılmasına alışık değildi. İnsanlar genellikle bir markiye kaşlarını çatmazlardı.

Kadın bir kese kağıdını uzatırken, kaşlarını çatdığı gibi anında kayboldu, yerini bir kez daha ilgi çekici bir gülümseme aldı. "Akran olmadan önce bir insansın, değil mi? Bunları karşılama hediyesi olarak alın. Gününüzü biraz tatlandırın."

Çantayı ve soruyu sonraya saklamak üzere aldı. Çanta kolayca ceketinin cebine girdi ama insanlığıyla ilgili soru aklının bir köşesinde oyalandı.

Hayatı boyunca, görünen varis, marki olacak, ülkeyi yönetmeye yardımcı olacak, yüzlerce kişinin geçimini sağlayacak adam olmuştu, ama kim olduğu konusunda hiç fazla düşünmemişti çünkü o 'o' d her zaman onun kim olduğunu varsaydı. Artık tam olarak emin olmasa da babası olmadığını biliyordu ve bu yeterli olabilirdi.

H kahya gülünçtü. Ya da belki William hâlâ onu takip ettiği için gülünçtü. Dükkandan çıktıklarında, onu bir kasaba çemberine aldı. Şimdiye kadar bir yamaca oyulmuş beyaz bir at, cumartesi pazarında kullanıma hazır birkaç boş tezgah ve güneşli öğleden sonraları kasaba çocuklarının oynadığı yeşil alan görmüştü.

Ve neden bunlardan herhangi birini görmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

Belki de onun gibi bir kadın için bunlar önemli ve anlamlı yerlerdi. Kadının Marlborough'dan şu anda çalıştığı evden daha önce hiç bu kadar uzaklaşmamış olması mümkündü ve onun gözünde, yüzlerce yıl önce bir şekilde yangından kaçmayı başaran kasabadaki en eski ev gerçekten de etkileyici bir manzaraydı.

Ama okyanusu, uçurumları ve Londra'yı görmüştü. Marlborough'nun kendisine getirdiği sığınak için sadeliğini takdir etse de, onu olağanüstü bulmadı.

"Bu sokağın aşağısında ilginç bir kuyu var -"

"HAYIR." William elini uzattı. Sonunda High Street'e geri dönmüşlerdi ve o bu saçmalığa bir son veriyordu. "Bir şeyler yemek için o handa duruyoruz."

Yürüyüşleri sırasında gördüğü daha güzel görünen işletmelerden birini işaret etti. Çok, çok uzun yürüyüşleri. Yürümekten çok yorulmuştu.

Ve o açtı.

"Neden?" diye sordu Bayan Brightmoor. Gün geçtikçe daha da cesurlaşmıştı, sanki kendini onun hizmetkârı olarak değil de akranı olarak görüyordu. En hafif tabirle küstahça ve rahatsız ediciydi çünkü öylece yürüdüğü ve onu hoş bir arkadaş olarak bulduğu anlar ona da unutturmuştu.

Ta ki onun kim olduğunu hatırlayana ve tüm iş garipleşene kadar.

Belki de ona her birinin bir rolü ve yeri olduğunu ve bu rollerin dışına çıkmanın dünyayı alt üst ettiğini hatırlatmanın zamanı gelmişti. "Çünkü açım Bayan Brightmoor ve koku orada yemek servisi yaptıklarını gösteriyor."

Kadının telaşlı hali yeniden ortaya çıktı ve neredeyse kuyuyu görmeye gitmiş olmayı diledi. Kaybolmuş ve hatta belki biraz korkmuş görünerek ona, sonra hana ve tekrar geri baktı.

Sonra derin bir nefes aldı ve ona muzaffer bir şekilde gülümsedi. "Ama Bay Banfield'ı henüz görmediniz."

William bu patlamayla sarsıldı. Elinde değildi. O kadar küçük görünüyordu ki, beklediği en son şey, sanki üzerine atlamazsa bu fikir uçup gidecekmiş gibi, cesur bir patlamaydı.

"Hayır," dedi yavaşça. "Yapmadım. Birinin diğeriyle ne ilgisi var?"

"Geç oluyor. Na—er, Bay Banfield her zaman normal çalışma saatlerine uymaz. Orada olup olmadığına bakmalıyız. O, babanın mülkünü bakımını denetlemesi için tuttuğu adam, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yiyeceği var mı?" William kısa bir tonda sordu. Evet, annesinin onu her zaman yapmaması konusunda uyardığı bir şekilde oldukça ani davranıyordu, ama bu durumda onun bile bunu kabul edilebilir bulacağını düşünmesi gerekiyordu.

Bayan Brightmoor, "Hayır," diye tersledi. "Ama onunla biraz konuşmak istersen, sana handan yiyecek getirtebilirim."

Daha birkaç saat önce ona tam da o handa bir oda tutması için çabalamamış mıydı? Şimdi de onun dışında kalması için ısrar mı ediyordu?

Hiç bu kadar öngörülemeyen biriyle tanışmamıştı. Kasabayı ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmesi gereken tüm tur boyunca, onu bakkal dışında kimseyle tanıştırmaktan özenle kaçınmıştı. Şimdi sadece avukatla görüşmesi mi gerekiyordu?

İçindeki merak bir kez daha alevlendi. Büyüleyici bir muammaydı. Bundan sonra ne olacaktı? "Çok iyi. Beni Bay Banfield'a götür."

Başını salladı, High Street'te şehrin ana kısmına bakan çok camlı büyük bir penceresi olan bir binaya doğru hızlı adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı.

İçeride orta yapılı bir adam vardı, koyu renk saçları şakaklarında biraz gri görünüyordu ve sanki elini saçlarının arasından o kadar sık geçirmiş ki saç telleri tekrar yerine oturma fikrinden vazgeçmişti.

Gazeteler, kitaplar ve belgeler her yerdeydi. Muhtemelen bir tür organize kaostu ama William daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Birmingham'daki avukatı, ofisini bir toplu iğne gibi derli toplu tuttu ve lüks koyu renkli ahşap masalar ve derin yastıklı döşemeli sandalyelerle döşedi.

"Bay. Banfield," dedi Bayan Brightmoor belirgin bir sesle, "Lord Chemsford'la tanıştığınıza inanmıyorum."

William adamın onu duyup duymadığından emin değildi. Şakaklarını sımsıkı kırmış gözleri ve neredeyse kaşlarını çatmış dudaklarıyla William'a bakmakla fazlasıyla meşguldü.

Avukat, Bayan Brightmoor'a döndü. "Lord Chemsford'la tanıştınız mı?"

William, etrafında sır saklayan insanlara çok alıştı. Aristokrasi sonsuza dek kimin neyi bildiğini kontrol etmeye ve bir dedikodu parçasını diğeriyle takas etmeye çalışıyordu. Bunu babası yapmıştı, Londra'da yaptıklarını ilk karısına söylerlerse insanları tehdit etmişti ya da tehditler işe yaramazsa sessizlik satın almıştı. Yıllar geçtikçe William'ın çocukluk evini daha da kötüleştirmişti, ta ki William kendi çatısı altında bir sır saklama fikrini tatsız bulana kadar. Şimdi burnunun dibinde bir sır saklanıyordu ve dahil olan herkes aksini iddia ederek kötü bir iş çıkarıyordu.

Bayan Brightmoor'un avukata gülümseyişi geniş ve gergindi ve o kadar bariz bir şekilde sahteydi ki gülünçtü. "Elbette! Dün Ha—er'e, eve vardığında onunla karşılaştım."

Bu cümleyle aktarılan söylenmemiş mesaj ne olursa olsun, avukatı biraz rahatlatmaya yetti. William kelimeleri kafasından geçirip ayırdı ama içlerinde neyin saklı olabileceğine bir anlam veremedi. Böylece muammanın ortasına adım attı ve elini avukata doğru uzattı. "Sizinle kağıt dışında başka bir konuda tanışmak bir zevk, Bay Banfield."

"Aslında." Adam masanın etrafından dolandı ve elini sıktı. Sonra bir sandalyeden büyük bir gazete destesi aldı ve onları yakındaki bir masanın üzerine koydu. "Lütfen oturun. Seni karşılamak için evde olamadığım için üzgünüm. Ne zaman oturmayı planladığınızı kimse bize söylemedi."

William sandalyenin görüldüğünden daha rahat olduğunu görünce hoş bir şekilde şaşırarak koltuğa oturdu. "Londra'da ilgilendiğim işi bitirmenin ne kadar süreceğinden emin değildim."

"Anladım." Adam masasındaki birkaç kağıdı karıştırdı. "Girişte her şeyin tatmin edici olduğuna inanıyorum?"

Öyle miydi? Odaları hazırды, yiyecek hazırды ve ahır atları, arabayı ve seyisi barındıracak şekilde yeterince değiştirilmişti. İsteddiği her şey buydu.

Ama bir de kahyasının aslında evde yaşamadığı gerçeği vardı ve onun gümüşleri alıp kaçmadığından emin olmak için hizmetkarların izlediği istenmeyen ziyaretçi olduğuna dair belli belirsiz bir his vardı.

"Tatmin ediciydi," dedi sonunda. Çünkü olmuştu. Örnek teşkil eden ve sorgusuz sualsiz değil ama tatmin edici. "Elbette daha fazla personelin işe alınması gerekecek."

Avukat başını salladı. "Evet. Bir sonraki paspas fuarına çok az zaman kaldı ama yöre halkını tanıyorum. Herhangi bir pozisyonu hızla doldurabiliriz."

William başını salladı. "Bir liste hazırlayacağım." Muhtemelen önce hizmetçisini tutup tutmayacağına karar vermeli. Hizmetçileri ve alt kattaki personeli seçmenin bir parçası olsaydı kesinlikle daha sorunsuz olurdu. Ellerini önünde kavuşturmuş, dudağını dişlerinin arasına

sıkıştırmış, odanın yanında öylece durmakta olan şu anki kahyaya baktı. "Yemek, Bayan Brightmoor?"

Bay Banfield'in kaşları kalktı, o da hizmetçiye baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Derhal lordum," dedi William'a doğru bir reverans yaparak ama kendi bakışlarıyla Bay Banfield'in bakışlarını tutarak. Odadan telaşla çıktı ve William onu pencereden sokağın karşısına geçip kırmızı tuğlalı bir hana girerken izledi.

Avukat boğazını temizledi. "Evde her şey istediğin gibi mi? İtiraf etmeliyim ki, siz gelmeden önce talep ettiğiniz güncellemeden biraz daha fazlasının yapılmasını ummuştuk. İş sırasında başka bir yerde kalmak istersen ayarlayabileceğim birkaç konaklama seçeneği var."

Hem Bay Banfield hem de Bayan Brightmoor, William'ın dağınıklığı ve gürültüyü önleyecek kadar büyük bir evde biraz inşaat yapılmasının ne kadar zorlanacağı konusunda çok endişeli görünüyordular. Özellikle, fark ettiği kadarıyla, işin doğası gereği kozmetik olduğundan, su hasarı belirtileri işin çatıda yapılması gerekebileceğini gösterse de. Neden bozulmasına izin verildi ? Ek para talep edilip reddedilmiş miydi, yoksa avukat da kahya kadar tuhaf mıydı?

"Gördüklerimden şikayetçi değilim. İç işleri yapması için tuttuğunuz marangoz, biraz yavaş olsa da mükemmel bir iş çıkarıyor gibi görünüyor."

Bay Banfield elini tüy kalemin kenarında gezdirdi. "Evet. Şu anda sadece o ve çırağı var. Yine de bölgede daha iyi bir zanaatkar yok."

Daha fazla personel getirebilmesi için önce ele alınması gereken kullanılamaz tavan arası odaları da dahil olmak üzere daha önemli işleri tartıştılar. Duyduğu aşçı ve hizmetçilerin nerede yaşadıklarından bile emin değildi. Hepsini kulübede mi uyudu?

Bu, malikaneyi modernize etmek için yapılmasını istediği ek binaları ve diğer tadilatları düşünmesine neden oldu. Orada uzun süre yaşamış, evi kiralamış ya da satmış olsun, işin yine de yapılması gerekiyordu. Avukat notlar alıp sorular sordukça, konuşma evden uzaklaşıp işe kaydı. William ondan test talepleri yaparken, Bay Banfield ayrıntılar konusunda iyi bir kafa sergiledi.

William gerçekten de burada uzun süre kalacaksa, ona yardım etmesi için yerel bir avukata ihtiyacı olacaktı, hatta belki de babasından miras aldığı avukatın yerini alacaktı. Umarım Bay Banfield, ofisinin görünümüne rağmen verimli ve yetkin olduğunu kanıtlardı.

Yemek geldi ve adamlar konuşurken yediler. Avukatın istihbaratı kendini göstermeye devam etti ve William, en azından bir süreliğine, Marlborough'daki markizden kaçabileceğinden daha da emindi.

William'ın vücudundan bir gerginlik ipi daha çıktı. Kaçma ihtiyacı, markisinin görevlerini yerine getirmek için sorumluluğunu feda etmesini gerektirmeyecekti.

Bayan Brightmoor, bu akıllı ve gözlemci sorumlu adamla şu anki konumunu nasıl elde etmişti? Tam olarak uymayan bir bilgi parçası daha oldu.

William, "Bayan Brightmoor ne zamandır evle ilgileniyor?"

"Yıllar," diye yanıtladı Bay Banfield. "Babanın avukatları benden burayı denetlememi istediğinden beri orada çalışıyor."

Bu doğru olamazdı. William'ın babası evi neredeyse on beş yıl önce kazanmıştı. Evi gözetleyecek birini ayarlayarak zamanını harcamış olsa bile bu, Bayan Brightmoor'un on yıldan fazla süredir orada olduğu anlamına gelirdi. Kendisi de çocukken orada çalışmaya başlamamışsa yeterince yaşlı görünmüyordu.

Bay Banfield parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Evin bakımını ilk devraldığımızda eşim evin düzenlenmesine yardım etti, ama Bayan, ahem, Brightmoor uzun yıllardır evin asıl bakımından sorumlu."

Bu biraz daha lezzetli oldu. Orada on dört yaşında genç bir kadın olarak başlamış ve kahya olarak yetiştirilmiş olsaydı, bu neden bir eve nasıl bakacağını bildiği halde içindeki insanlara bakmadığını açıklardı. Öğrenmesine fırsat vermeden onu görevden almak adil olmaz.

Yine de kahyalık derslerinin nasıl alınacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aklında başka sorular da yanıyordu ama onlara ses vermiyordu. Bu adama iş anlaşmalarında güvенеbileceğini hissetse de, gizli konuşmalarda ve konuşan bakışlarda, William'ın kendisi için ortaya çıkarmadığı hiçbir cevaba güvenemeyeceğini düşünmesine neden olan bir şeyler vardı. Sorularını gerçeklerden saklaması gerekiyordu.

"Ya personelin geri kalanı? Hizmetçiler ve aşçı orada ne kadar süredir çalışıyor?"

Bay Banfield tüy kalemini parmaklarının arasından geçirdi. "Hepsi yakın zamanda işe alındı. Çocuklar yerel olarak büyüdüler ve ara sıra evde yardım ettiler. Gelişinize hazırlanmak için biraz daha fazla personele ihtiyacımız olduğunda, biraz genç olmalarına rağmen onları işe almamız doğaldı."

Mantıklıydı. Öyleyse neden hala onu rahatsız ediyordu?

eve giden patikaya doğru götürürken güneş batmaya başlamıştı . Artık yolu biliyordu ve istediği zaman -kâhya olmadan- geri dönebilecekti.

Onu kasabada bırakmanın bir yolunu bulmuş olmayı dilemeye başlıyordu, çünkü bu sabahki yolculuk sessiz geçmişken, eve yürüyerek gitmek hiç de zor değildi. Yorumu ağaçlar, çiçekler, kuşlar ve hatta bir köşeyi döndüklerinde dağılan geyikler hakkında değildi.

Planlarını öğrenmek istiyordu. Malikaneyi ne yapacaktı? Ne sıklıkla Londra'ya seyahat etmeyi düşünüyordu?

Bu bir engizisyondur ve direnmekten fazlasıyla yetenekliydi. Yine de buna mecbur olması onu çok sinirlendirdi ve daha önce ona sunmaya kararlı olduğu sabrını yıprattı. Gölün yanındaki ağaçların arasından geçerken sabrın son ipi de koptu. Bugün ona fazlasıyla kibar davranmıştı, dün de dahilse fazlasıyla kibardı. Ona kendisinin akran, kendisinin de hizmetçi olduğunu hatırlatmanın zamanı gelmişti. Uygun davranış konusundaki ilk dersi olabilir.

"Bayan. Brightmoor," dedi sıkıttığı dişlerinin arasından, hafif bir esinti üzerlerinden esip uçuşan saç tutamlarını yüzüne savururken yüzünü ona dönerek. "Lütfen benim için çalıştığını hatırla, tersi değil."

"Elbette," dedi kocaman açılmış gözlerle. "Ama ne yapacağını bilmiyorsa, ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum."

"Sana ne diyorsa onu yapmalısın ve şu anda sana beni rahat bırakmanı söylüyorum," diye homurdandı.

Ağız açık kaldı ve sonra kapandı.

Nihayet. Sessizlik.

Acımasız bir şey söylemeden önce galibiyeti almak isteyen William, topuklarının üzerinde döndü ve avluda yürüdü. Bu akşam onu yine havada süzülürken görürse kabus görebilirdi.



onbirinci bölüm

Daphne, gecenin geri kalanında Lord Chemsford'un yolundan çekildi. Benedict ve Bay Leighton'ın atölyede birkaç kalıp parçası üzerinde çalışmak üzere şehre dönmüş olmaları bu işi kolaylaştırmıştı. En azından önümüzdeki iki gün ikisi de evde olmayacaktı.

Uşak olarak hareket etmesi ve adamın yemeğini getirmesi için Reuben'i ahırdan bile çekti.

Kendi yemeklerini yemek için bir araya geldiklerinde bütün çocuklar sessizdi. Elbette Daphne, aşağılayıcı Bay Morris'in yanında rahat olmalarını gerçekten beklemiyordu. Sağdıç Bay Pasley çok daha cana yakın birine benziyordu. En azından Reuben'i kanatları altına almaktan ve ona keçi ve tavuklardan biraz daha karmaşık hayvanlara bakmayı öğretmekten mutluydu.

Ancak çocukların Daphne'ye Lord Chemsford'u sorması an meselesiydi. Eugenia adamı henüz görmemişti ama Sarah ve Reuben görmüşlerdi. Belki de bilmek istemediklerine karar vermişlerdi. Spekülasyonları kendilerine sakladıkları sürece, Daphne sohbeti bir süreliğine ertelemekten fazlasıyla mutluydu.

Evi temizleyip yatmaya hazırlanmak için kulübeye taşınırken, Daphne her zamanki gibi gülmek ve şaka yapmak için elinden geleni yaptı, sırf eve yeni bir efendi geldi diye rutinleri zerre kadar değişmemiş gibi davrandı.

Tüm bu süre boyunca, sanki arkasında ilerlediğini bildiği saatten gerçekten daha hızlı koşmaya çalışıyormuş gibi kalbi hızla atıyordu. Her şey alt üst olacaktı - muhtemelen er ya da geç - ve bununla nasıl başa çıkacağına dair henüz bir planı yoktu.

Her gece Mukaddes Kitap okumak için hepsi kızların yatak odasında toplanırken, Daphne korkularını yatıştırmak için eski bir gözdesine geri döndü. Kızların paylaştığı yatağın kenarındaki tüneğine yerleşirken Tesniye'deki iyi okunan bir pasajın sayfalarını düzeltti. Eugenia soluna sokulurken Sarah sağına oturdu. Reuben yere yayılmıştı ve Jess kapı eşiğine yaslandı.

"John'un bir sonraki bölümünü neden okumuyoruz?" diye sordu Eugenia esneyerek.

"Çünkü bazen . . ." Daphne cümlesinin ortasında durdu ve derin, titrek bir nefes aldı. Burada rol yapmasına gerek yoktu. Bu aileydi. Ve her zaman çocuklara sevdiklerinize karşı açık, dürüst ve hatta savunmasız olmanın iyi olduğunu, başka bir yerde olmanın çok tehlikeli olduğu zamanlarda bile göstermeye çalışmıştı.

Evdeki gibi.

Boğazını temizledi. "Bazen kendimi Tanrı'dan bazı hatırlatmalara ihtiyaç duyarken buluyorum. Bunu yapmak güzel, bilirsin, hayat gerektirdiğinde verdiğin söze geri dönmek."

Daphne nereye götürürse götürsün, özellikle Mukaddes Kitabı okumaya gelince, çocukların hepsi başlarını salladılar. Hayatlarında Daphne'nin yol gösterdiği tek bölüm orasıydı. Benedict'i taşıırken Marlborough'nun kenarındaki küçük bir evde mahsur kaldığında, günlük Mukaddes Kitabı incelemenin rahatlığını keşfetmişti.

Bu hikayeyi Tesniye'de o kadar sık okumuştı ki bazı kısımlarından alıntı yapabiliirdi.

Musa her şeyi berbat etmişti ve Tanrı tüm lütfuyla adamı affetmiş olsa da, İsrailoğullarını Mısır'dan çıkaran kişinin Vaat Edilmiş Topraklara adım atmasına izin verilmemişti. Bununla birlikte, Tanrı'nın halkını gitmeleri gereken yere götürecek yeni nesil liderler yetiştirmesine izin verilmişti.

Daphne bunu iliklerine kadar anlattı. Bir an, bir karar, bir hata onu mahvetmişti ama burada ona çocukları daha iyi yetiştirmesi ve yapabileceğinden daha fazlasını yapması için bir fırsat verilmişti. Londra'da kalsaydı, balo salonunun duvarlarını dikip oturma odası piyanolarının

arkasına gizlenseydi, kendi derisinde rahat hissettiği, kendini yararlı hissettiği bir yerin varlığını asla keşfedemezdi.

Herhangi birine herhangi bir yerde rehberlik etme yeteneğine veya cesaretine asla sahip olmayacaktı, ancak tıpkı Musa'nın yaptığı gibi bir Yeşu yetiştirebilirdi. Benedict ve artık kendi aileleriyle yaşayanlar da dahil olmak üzere bu çocuklar, onun yeni nesliydi. Tanrı'nın dünyaya gitmeye ve O'nun için yaşamaya hazırladığı kişiler onlardı.

Daphne'nin nezaket ve bağışlayıcılığı, onların değerli, masum hayatlarının bir parçası olmasına izin verdi.

Daphne, yukarı dönük üç yüze bakarken, "Güçlü ve cesur ol," dedi ezberinden. "Korkma, onlardan korkma; çünkü seninle giden Allahın RAB O'dur; seni yarı yolda bırakmayacak, seni yüzüstü bırakmayacak."

Bu çocuklara böyle bir cesaret aşılamaı ne kadar çok umuyordu. Buna ihtiyaçları olacaktı. Hayat, bağlantıları olmayan, kökenleri şüpheli insanlara karşı nazik değildi. Her şey için savaşmaları gerekecekti ve o bunu dürüstlük ve Tanrı'nın sevgisinin güvencesiyle yapmalarını istedi.

Bu aşkta gerçekten güvende hissetmeleri için onları yeterince uzun süre yanında tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Onların Musa'sı olmak istediğini söylemek biraz küstahça geldi, ama tutunmak, kendi umudunu bağlamak için güçlü bir fikirdi. Mümkünse, biraz daha cesaretli ve kendine güvenen bir nesil yetiştirmeye yardım ederdi. Tanrı'ya onun sahip olduğundan daha fazla.

Ve bu yeterli olacaktır.

Olmak zorundaydı.

Çünkü daha fazlası, yarattığı bu evin dışına çıkmasını gerektirecekti. Onun vahşi doğası.

Sarah gece korkuluğunun eteğindeki bir deliği açarken, "Anne Daphne," dedi, "Lord Chemsford Benedict'in babası mı? O yüzden mi burada?"

Soruya hiç de şaşırmış görünmeyen Eugenia, "Benedict'e diğer çocukların aldığı gibi bir ev mi verecek?" diye ekledi.

Daphne'nin kalbi, kızın sessiz sözleriyle bir düzine parçaya ayrılırken göğsünde bir acı kabardı. Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü ve Daphne onları durdurmaya çalışmadı. Asla onları durdurmaya çalışmadı. Bu sadece her şeyi daha da kötüleştirdi. Gelmelerine izin vermek, yoldan daha çabuk çekildikleri anlamına geliyordu.

Daphne, yanaklarından süzülen yaşları görmezden gelerek, kendini küçük bir gülümsemeye zorladı ve elini Eugenia'nın saçlarında gezdirdi. "HAYIR. Lord Chemsford, Benedict'in babası değil. Birbirlerine benzemeleri çok garip bir tesadüf. İkisinin de diğeriyle ilgilenmesi için bir sebep yok."

Kapı yönünden hafif bir homurtu geldi ama Daphne gülümsemesinin solmasına izin vermedi. Dikkat çekici derecede benzer görünümünün daha fazla tartışılmasını tamamen yasaklamak - ve özellikle de Benedict'e bundan bahseden herkesin cesaretini kırmak - istese de, böyle bir beyanın getireceği soruları ele almak istemiyordu. Bu yüzden Sarah'nın kaşlarını çatmasına ve Reuben'in şaşkınlığına aldırmadan Eugenia'nın kafasına şaplak gibi bir öpücük kondurdu. "Geç oldu ve hiçbirimiz şu anda yapmamız gereken işin miktarına pek alışık değiliz. Uyku zamanı."

Yerleşirken kimse iyi geceler mırıldanmaktan başka bir şey söylemedi. Eugenia ve Sarah paylaştıkları çift kişilik yatakta yorganın altına sokulurken Reuben oturma odasındaki yatağına çekildi. Sonra Daphne fenerini sahanlığın karşısına, Jess'le paylaştığı odaya götürdü.

Diğer kadın gecelik giymiş, saçlarını tırıyordu. Her zaman yüksek dozda alaydan önce gelen kurnaz, küstah bir sırıtış takınmıştı. "Marki gezisinden memnun kaldı mı?"

"Elbette," diye mırıldandı Daphne. "Başlarında müthiş bir ağrı geçirdikten sonraki gün, hizmetçilerinin onları kandırıp kilometrelerce yürümeleri için kandırması her aristokratın hayalidir. Normalde ona ayakkabı tokalarını tanımlayacak kadar yakın olmayacak kadar sıradan insanlarla tanışmanın en iyi yolu bu ."

Jess'in sırıtışı genişledi. Biraz karşılık vermeyi başardığında Daphne ile her zaman çok gurur duyuyor gibiydi.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu Daphne'nin kendisiyle biraz gurur duymasına neden oldu.

"Hiç problemlerin var mıydı?"

"Hayır," dedi Daphne yorganın altına girerken çabucak. Bir süreliğine gerçeklikten kaçmaya fazlasıyla hazırды.

Gerçek şuydu ki Nash, Lord Chemsford bakmıyorken Daphne'ye sinirli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Onu gerçekten suçlayamazdı. Yıllar boyunca onun için çok şey yapmıştı ve ona Benedict'in babasının kimliğini asla söylememişti. Malikanenin mali işlerini yönetmek için onlarla birlikte çalıştığında, zamanlarının bir kısmını evin bakımına ayırmaları için güvenilir işçiler ayarladığında ve sessizce büyümektense çocukları ortadan kaybolmayı tercih edenlerden saklanmalarına yardım ettiğinde bile. taşrada, yine de bu bilgiyi ondan saklamıştı.

Ve şimdi, bir şekilde Benedict'le bağlantılı olduğu belli olan ve hangi sırrı saklamaya çalıştığını bile bilmeyen bir adam için çalışmakla karşı karşıyaydı. Nash için adil değildi, çünkü o da hayatının çoğunu anneleri ve çocukları kurtarmaya adanmıştı ama Daphne bugün ona daha fazlasını anlatmanın bir yolunu bulamamıştı.

Jess kendi yatağına girerken, "Daha fazla dayanamayacaksın, biliyorsun," dedi. "Yeni bir plan belirlediniz mi?"

Daphne yastığını istediği şekle gelene kadar yumrukladı ve ezdi. "Tek yapmam gereken onları bir hafta daha ayrı tutmak. O zaman hiçbirimizi fark etmeyecek. Onun gibi insanlar asayı fark etmez."

Jess konuyu değiştirmeden önce, "Bu biraz yanıltıcı," diye mırıldandı. "Onun yukarıda, uşak dediği o korkunç adamla 'senin gibi insanlar' hakkında konuştuğunu mu düşünüyorsun?"

Daphne dirseklerinin üzerinde doğruldu. "'Benim gibi insanlar' derken ne demek istiyorsun?"

"'Onun gibi insanlar' derken ne demek istedin?"

"Aristokratlar. Hizmetçilerle dolu bir eve alışmış zenginler."

Jess, kabul eden bir mırıltı daha çıkardığında, Daphne baskı yaptı. "Jess, benim gibiler kim?"

Jess, "Kafasına dokundum" yanıtını verirken, karanlıkta beyaz bir çizgi, Jess'in sırtışını ortaya çıkardı.

"Ben etkilenmedim!" Daphne yastığına geri döndü.

"Daphne," dedi diğer kadın kıkırdayarak, "işverenimizi evdeki ikinci gününde neredeyse hepiniz kaçırdınız. Bu akıllı sağlığı için harika bir belirteç değil.

Daphne, "Ah, git uyu," diye homurdandı.

Jess güldü ama yuvarlandı ve Daphne'yi kendi uyku öncesi rutinine bırakarak sessizliğe gömüldü. Sahip olduğundan farklı bir hayata sürüklendiği yer. Pişmanlıktan ve sonuçlarından kaçmayı umursamayacağını itiraf etmesine izin verdiği tek zamandı. Musa hiç benzer bir şey yapmış mıydı? Geceleri bir taşla konuşmakla ona vurmak arasındaki farkı hatırlasaydı ne olacağını merak ederek uyanık mı yatmıştı? Ne yapmış olabileceğini hayal etmiş miydi?

Muhtemelen değil. Ama Defne yaptı.

Gözlerini kapattı ve aklının istediği yere gitmesine izin verdi. Bazen hiçbir şeyi batırmasaydı, Londra'da kalıp yapması gerekeni yapsaydı ne olurdu diye hayal etti. Tabii ki, bu hayaller her zaman Benedict'in imkansız varlığını içeriyordu. Benedict olmadan hayatını hayal edemiyordu.

Diğer zamanlarda, sonsuz miktarda para ve zaman olsaydı çocuklarla ne yapacağını düşündü.

Yine de çoğu zaman kendini tamamen başka biri olarak hayal etti - tabii ki hala Benedict ile birlikte. Bazen Jess gibi cesur, Kit gibi cana yakındı. Bazen kendini bir insan kalabalığına doğru yürüdüğünü ve dizleri titrerken hemen arka köşeye çekilip duvara yaslanmadığını hayal etti.

bu gece kendini Londra'da hayal ettiği ender zamanlardan biriydi . Gençti ve etrafındaki elbiselerin çoğundan çok daha sade olan en güzel elbisesini giymişti. Daphne elbiseyi biliyordu.

Yıllar önce onu parçalara ayırıp Sarah ve Eugenia için kilise elbiselerine dönüştürürken mırıldandığını hatırladı.

Ama uyku etrafını sardığında, bu anı silinip gitti ve Daphne'nin tek gördüğü, bir köşede elinde bir bardak punçla ayakta duran kendisiydi. Kit'in dans partnerine gülümsediğini izlerken neredeyse gerçek bir anı, bir dilim mutluluk gibiydi.

Lord Chemsford'a oldukça benzeyen bir dans partneri.

Yıllar önce o partilerden herhangi birinde bulunmuş muydu? O zamanlar yetişkinliğe adım atmaya hazırlanan Lord Kettlewell'di.

Bugün nazikti - eh, olması gerekenden daha iyiydi. O zamanlar bu kadar iyi miydi? Duvarı tutan genç kıza, çılgın ve eksantrik hizmetçiye davrandığı kadar nazik, sabırlı ve kibar davranır mıydı?

Yapacağını hayal etti. Adamın kendisine taze bir bardak punç getirdiğini ve bütün akşam bir köşede durup onunla Benedict'in ahşap işleme becerileri veya köpek yavruları hakkında veya aynı derecede hoş bir şey hakkında konuştuğunu hayal etti. Böyle bir akşam onun için ne kadar da eğlenceli olurdu.

Mutlu bir iç çekişle yastığının derinliklerine gömüldü ve rüyanın onu alıp götürmesine izin verdi.



William bugün haydut bir kahya tarafından tutuklanmayı kesinlikle reddetti. Bir gece önce, kafasının arkasında kolayca görmezden gelmeyi başardığı, rahatsız edici hafif bir nabız atışı dışında hiçbir şey olmadan uyuyakalmıştı. Sonra her zamanki saatinde kalkıp gezintiye çıkmış, dün gördüğü ormanlardan bazılarını at sırtında ve yalnızlığın rahatlığında keşfe çıkmıştı.

Döndükten sonra gizlice eve girmiş ve sadece son iki gün içinde gördüğü genç hizmetçiye kasıtlı olarak aramıştı. Onu gördüğünde her zaman biraz korkmuş görünüyordu , ama belki de yüzü böyle görünüyordu. Sivri çenesi ve iri gözleri ile biraz tuhaf bir şekli vardı.

"Sarah, değil mi?"

"Evet, lordum," dedi sessizce, elindeki paçavrayı göğsüne bastırarak.

"Mutfak benim kahvaltımı tepside hazırlasın. Hazır olduğumda Morris'in gelip onu almasını sağlayacağım.

Reveransı sığ ama zarıftı ve bakışları adamın yüzündeydi. "Hemen lordum."

William başını salladı ve ondan uzaklaştı, Bayan Brightmoor ona engel olamadan odalarına çekildi. Biraz manevra ve biraz da şansla, günlük kıyafetlerini giyebilir, kahvaltısını yapabilir ve

hizmetçisi yerel ağaç kabuğuna ayrıntılı bir şekilde bakmasını önermeden, araziye ve ek binaları yürüyerek incelemek için evden dışarı çıkabilirdi. beş millik bir yarıçap içindeki her çiftliği ziyaret edin.

Tanıştığı hiçbir hizmetçiye benzemiyordu. Haklı olarak kendini evdeki tek kişi gibi hissetmeliydi, ama kahvaltıdan sonra, belki de kadın pusuda yatıyordur diye evden çıkmadan önce kendini köşelerde gözetlerken buldu.

Evden başarılı bir şekilde kaçmak, adımlarını biraz yumuşattı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Atı bu sabah ön kapıya getirilmişti ve genç çocuk döndüğünde atı almak için bekliyordu, bu yüzden ahır ve diğer binaları henüz tam olarak görememişti.

Son tadilatlardan önce ahırın bir zamanlar daha küçük, daha eski bir ahır olduğuna dair kesinlikle işaretler vardı. Bay Pasley, atların ihtiyaç duyduğu şeyi istemekten hiçbir zaman çekinmemişti, bu yüzden ayarlamalar, en azından şimdilik, yeterli olmalıydı.

Yaklaştığında onu hayvanların sesi ve kokusu karşıladı. Ah, evet, Bayan Brightmoor kişisel yemeği için keçi ve tavuk koleksiyonu yapıyordu.

Ahırın yanından büyük bir kalem çıktı. Yine de çit, bir at ağılı için biraz alçaktı. Kenardan baktı ve ağıllar için değil, tavuklar için olduğunu gördü. Bir sürü tavuk. Tırmalayan kümes hayvanlarının sayısı en az iki düzineydi, belki daha fazla. Bunun ötesindeki daha büyük başka bir kümes, aynı derecede şaşırtıcı sayıda keçi içeriyordu.

Küçük bir avuç insana yiyecek sağlamak için kaç tavuk ve keçi gerekiyordu? Bu, büyük bir çiftçi ailesini beslemek için yeterliydi. Birkaç büyük çiftçi ailesi. Belki küçük bir milis.

Tavuk ağılının bir yanında alçak, dikdörtgen bir ev uzanıyordu. Özellikle yeni görünmüyordu ve çit de görünmüyordu. Belki de asıl sahibi bir çeşit yumurta işi yürütmüştü ve onlar da onun da yapmak isteyeceğini varsaymışlardı? Oldukça küstahçaydı ama bir köy değerindeki tavuğu başka türlü açıklayamazdı. Yine de onları kimin satın alması gerekiyordu? Yakın çevredeki herkesin kendi tavukları olur.

Bir taraftaki bir manivela gözüne ilişti ve onu dürttü, evin kendisi hareket ettiğinde zıpladı, arka panel öyle bir açı verdi ki, insan tavuk bölmesine adım atmadan yumurtaları kolayca alabilirdi.

dahice. Ve William'ın daha önce hiç görmediği bir şey. Çiftçilikle ya da yumurta toplayıcılıkla pek ilgisi olduğundan değil, ama diğer mülklerinde böyle bir cihaz olsaydı, bunu duyardı, değil mi?

Tavuk sayısı sorusu, tavuk kümesinin nasıl çalıştığına dair merakla aşıldı. Aşağıya bakmak için eğildi ve bir başka gizemin içine daldı. Kolun yanında, kulübedeki masanın üzerinde gördüğü aynı kalın B ve içinden geçen bir S çizilmişti. Altında 1813 yılı oyulmuştu.

Malikanenin güya neredeyse terk edilmiş olduğu bir yıl. Buraya mı yapılmış yoksa buraya mı taşınmış?

Akıllı mobilya üreticisinden arazide saklanan başka bir şey var mıydı? Mülkün etrafına göz attı ve gölün etrafındaki ağaçların arasından birkaç çatının çıktığını fark etti. Bayan Brightmoor dün kısaca küçük binaların dağınıklığına dikkat çekmişti ama hepsinin boş ve eşyasız olduğundan bahsetmişti. William'ın hizmetçisini tarif etmek için kullanabileceği pek hoş olmayan birkaç kelime olsa da , yalancının bunlardan biri olduğu izlenimine kapılmamıştı.

Bir şeyler saklıyordu, evet, ama onu korumak için yalan söylemeye istekli olsaydı, bunu çoktan yapardı ve karşılaşmaları çok daha az garip olurdu.

Yine de kır evinde mobilyalar vardı. Aynı üreticinin işaretine sahip en az bir parçası. Evden çıkan yolun bir tarafı ahıra ve çok büyük görünen bakımlı bir bahçeye, diğer tarafı da kulübeye giden yolun ayrıldığı noktaya geri döndü. Oraya gitmek bir istila gibi görünüyordu. Evde normal bir hizmetçi gibi bir odası olsaydı, iyi bir sebep olmadan odayı aramaya isteksiz olurdu. Kulübe de aynı muameleyi hak ediyor gibiydi. En azından şimdilik.

Hangi ana evden ayrıldı. cesaret etti mi? Boş zamanlarında odalar arasında dolaşabilecek miydi yoksa perdelerin arkasından çıkıp yeni pervazı incelemesi için ısrar mı edecekti?

Kapanan bir kapının gümbürtüsü, onu ahıra giden patikada geri itti ve tekrar ana eve bakmadan önce açık kapı aralığında eğilmesine neden oldu. Eylem kendine biraz öfke uyandırdı. Burası onun evi, onun malı, onun hayatıydı. Kendi evine girip dolaşmak istese bunu yapacaktı.

Özellikle de küçük desenli bir muslin elbise ve kahverengi Spencer giymiş küçük bir siluetin çamaşır kurutma hatlarına doğru hareket ettiğini gördüğü için.



on iki bölüm



William evin yanından ön kapıya doğru dönerken büyük bir cam duvarın yanından geçti. Beyaz perdeler, bir dizi büyük camlı panel ve aralarında oturan pencereli çift kapılardan manzarayı engelledi. Genişliğin üzerinde karmaşık bir yarım daire vitray kemer çiziyordu. Ev gezisinde böyle bir duvar görmemişti.

Mandal kolayca kalktı ve kapı sessiz, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve ona muhteşem bir kütüphaneye erişim sağladı.

Duvarlara sıvanmış gibi görünen sanat bolluğu olmadan yapamayacak olsa da, bu odadaki bolluk hoş karşılanmıyordu.

Portre galerisi gibi, bu odanın da sonradan eklendiği ve evin ana bloğuna kısa bir koridorla bağlandığı belliydi. İki uzun duvara kitap rafları yerleştirilmiştir ve yerden tavana kadar deri ciltleme panelleri oluşturulmuştur. Odanın bir ucunda pencerelerin yanında büyük, sade bir masa vardı, diğer yarısını ise kanepeler ve sandalyeler kaplıyordu. Elini üç ayaklı oyma bir standdaki büyük bir kürenin üzerinde gezdirdi ve küre renkli bir coğrafya girdabında kendi eksenini etrafında döndü.

Oda, onu hedefinden uzaklaştıracak kadar muhteşemdi. Hazinele etrafını sarmıştı ama kulübede ve kümeste gördüğü eşsiz yaratımlara benzeyen hiçbir şey burada yoktu.

Omzunun üzerinden son bir kez baktıktan sonra oturma odasına geçti. Ne aradığından tam olarak emin olmasa da, onu gördüğünde anlayacağından emindi. Ya da belki çoktan görmüş ve fark etmemişti. Portre galerisindeki oyun masası gibi.

Ön salondan ve müzik odasından geçerek piyanonun yanındaki notaları tutmak için bir rafla donatılmış gibi görünen sandalyeye bakmak için durdu. İlginç bir fikir, ama sandalye her hareket ettirildiğinde müzik düşmez miydi?

Portre odasına girdikten sonra, oyun masasının yanında diz çökmek için masaya doğru ilerlerken kendisine bakan ilgisiz sayısız yüze bakmamaya özen gösterdi. Bir süre avlanmak zorunda kaldı, çünkü dönen masa ve akıllı eşya bölmeleri masanın çoğunu kaplıyordu, ama sonunda ayaklardan birinin yakınında onu gördü. BS 1815. O halde daha yeni bir yaratım.

Daha sonra, başka bir oturma odası olması gereken ama gerçekte bir galeriden başka bir şey olarak görülemeyecek olan yeri dikkatle arayarak çok zaman harcadı. Her yerde cam ve sanat vardı, hepsini sergilemek için bolca raf ve masa vardı. Hiçbir şey yaratıcı bir şekilde pratik görünmüyordu.

Salonda, kendini biraz tuhaf hissetmeye başlayana kadar her rafa ve masaya dikkatle baktı. Neyse ki evde aramasına tanık olacak önemli kimse yoktu.

Henüz tanışmamış Bay Leighton sayesinde salon, evin geri kalanından belirgin bir farklılık taşıyordu. Yeni boya ve modern döşeme güzel ve abartısızdı, bu da avukatın bu iş için gerçekten iyi bir işçi seçtiğini kanıtlıyordu. Buradaki mobilyalar da restore edilmişti ve evin en iyilerinden biri gibi görünüyordu. Temiz çizgiler, yaşlarına rağmen çalıştı. Gösterişli teşhir yerine rahatlık havası, bu odanın muhtemelen önceki sahibinin fiilen kullandığı birkaç odadan biri olduğu anlamına geliyordu.

William, her öğeyi kendi değeri için takdir etmeye çalışarak, ancak çay masası dört ayaklı bir yüzeyden başka bir şey olmadığına oldukça hayal kırıklığına uğradı. Sonunda, uzaktaki duvara

yakın bir masada başka bir parça buldu: onu evin geri kalanını dolduran eşyalardan belirgin bir şekilde farklı bir sanat eseri yapan, karmaşık kağıt telkari ile kaplı bir kutu.

Güzeldi ama klasik ya da zarif değildi. Onu aldı ve açtı ve farklı çay türlerini saklamak için birkaç bölme oluşturan çıkarılabilir bir tepsi ile birden fazla kutuyu ortaya çıkardı.

Kutuyu kapatıp ters çevirdi. 1811 yılı ile birlikte aynı B ve S vardı.

Evin geri kalanında yapılan bir arama, aynı logonun daha da fazla örneğini ortaya çıkardı, her biri evin sözde boş olduğu yılları gösteriyordu: şapelde kahverengi ilahilerden oluşan bir koleksiyonu tutmak için eğimli olarak inşa edilmiş küçük bir kitaplık, kaba bir kitaplık. küçük yatak odalarından birinde, yatağın yanında fener kancası. Kendi odasının karşısındaki sade odalarda bulunan tuvalet masasında sürahiyi tutmak için bir kanca vardı, böylece sürahi tek elle kolayca devrilebiliyordu.

Parçalardan bazıları diğerlerinden daha az karmaşıktı, daha karmaşık olanlarda daha yeni tarihler vardı, ancak hepsi pratik tasarım için benzersiz ve çekici bir bakış açısı gösteriyordu. Kulübedeki yazı masası ve portre odasındaki oyun masası gibi bazıları, çoğu mobilya üreticisinin takdir edeceği bir incelik ve beceri gösteriyordu.

Evin çalışma alanlarında daha pratik mekanizmalar var mıydı? Belki de ovma yapan bir leğen veya yağurmayı kolaylaştıran bir ekmek kasesi? Bu görevlerden herhangi birinin gerçekte ne gerektirdiğinden emin değildi ama ikisi de oldukça zahmetli görünüyordu.

Kütüphaneye döndü ve masanın arkasındaki koltuğa çöktü.

Yemek masası kadar gülünç olmasa da gerçekten üretkenliğe ilham vermeyen bir masa. Yemek masası karmaşık olduğu kadar sıkıcıydı. Üzerinde emlak defterlerinin açık olduğu süre boyunca, onları geride bırakıp onun yerine bir kitapla uzaktaki kanepeye oturma dürtüsünü hissedeceğini hissetti.

Önceki sahibinin yaptığı şey bu olabilirdi. Yoksa neden kütüphanenin dikkat dağıtıcı ihtişamından ayrı çalışan bir çalışma odası yaratmamıştı?

Çözüm açıktı. Oyun masasını ve yazı masasını her kim yaptıysa, ona yeni bir masa, hatta belki de aynı yaratıcılık ve kullanılabilirlik unsurlarına sahip tam bir çalışma değerinde mobilya yapması için görevlendirilmesi gerekiyordu.

Bölgede çok fazla marangoz olamaz. Bay Leighton, BS'nin kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Veya muhtemelen S B. Harfler iç içe geçmişti, bu yüzden tam olarak emin değildi.

Ancak bildiği tek şey, adamın ne tasarlayabileceğini görene kadar normal bir masayla asla tatmin olmayacağıydı.



Defne yapamadı.

Son iki gündür, Benedict ve Bay Leighton, Marlborough'daki dükkanda çalışırken, Daphne mükemmel bir kahya olmaya çalışmıştı. Çoğunlukla, mümkün olduğunca uzak durmaya, yemeklerini dağıtırken sessiz kalmaya ve ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınmaya çalışıyordu.

Yorucu olmuştu.

Yine de tüm bunlar boyunca düşünmüş, planlamış ve entrika çevirmişti ve şimdi salonda çekiş sesleri devam ederken, Lord Chemsford'u Benedict'ten uzak tutamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Kendi başına değil.

Bay Leighton'a neler olup bittiğini bildirmekten başka yapacak bir şey yoktu ve umarım, adam işi Benedict ve evin efendisinin yolları asla kesişmeyecek şekilde yönetebilirdi.

Ne yazık ki, bu sabah Bay Leighton'la konuşmaya kararlı olan tek kişi o değildi.

"Lord Chemsford!" diye seslendi, inşaat seslerine doğru ilerlerken, adamın dikkatini çektiğinde ne söyleyeceğini bilmeseydi yine de onu durdurma ihtiyacı duyuyordu.

O kadar hızlı dönmeden önce neredeyse düşüyordu. "Bayan. Brightmoor," dedi gergin, düz bir ses tonuyla.

"Bütün araziye görme şansınız oldu mu?" Daphne neredeyse inleyecekti ve başını ellerinin arasına aldı. Tabii ki adam araziye görmüştü. Sabah atıyla karşıdan karşıya geçti ve dün öğleden sonrayı, aşırı büyümüş çevre düzenlemesi için yeni planlar tasarlayacak olan iki adamla birlikte dolaşarak geçirdi. Yine de Bay Leighton'la konuşabilmek için onun birkaç dakikalığına evden çıkmasına ihtiyacı vardı. Önüne daldı. "Gölün aşağısında ilginç bir mağara var."

Başını salladı ve ağzını açtıktan sonra iç çekerek kapattı. Onunla daha dürüst bir şekilde yüzleşmek için ağırlığını değiştirdikten sonra kaşlarını çattı. "Şu anda ihtiyaç duyduğum kadar çok arazi gördüm. Yeni çevre düzenleme planları geldiğinde, değişiklikleri gözümün önüne getirebilmek için onları tekrar yürüteceğim."

"Ah," dedi Daphne, yüzüne yerleştirdiği aşırı parlak gülümseme biraz düşerek. Omuzlarını geriye itti ve ağzının kenarlarını biraz daha yukarıya zorladı. "O halde senin için ne yapabilirim?"

"Seni aramıyordum," dedi dişlerinin arasından.

Defne yutkundu. İki gün boyunca son derece korkunç bir hizmetkâr terbiyesiyle geçirdikten sonra işgüzar haline dönmesi biraz öfke uyandırmışa benziyordu. Bu, yetiştirdiği çocukların çoğunun artık evde rahat bir durumda olduklarına şükretmek için başka bir nedendi. Onlara nihai bir hizmet ömrü için gereken becerileri öğretebilmişti, ama belli ki gerekli hürmeti gösterme yeteneğinden yoksundu.

Eğer onu kovmadan ona birkaç dakika daha izin verirse, ne görülüp ne de duyulacak ve her gece hüsrânını yastığına yumruklayacaktı. Sadece birkaç dakika daha.

Adam bir kez daha içini çekti ve kaşları çatılırken ve ses tonu daha cana yakinken biraz söndü. "Yine de Bay Leighton'ı arıyorum. Beni bağışlarsan."

Özür dilemek için gözlerini kırptı - o da şaşırmıştı - ama sonra başını iki yana salladı ve ilk başta yürüdüğü yöne döndü.

"Bay. Leighton?" Daphne ileri atıldı, sanki onu yerinde tutmak için adamın paltosunu tutacak cesareti varmış gibi elini uzattı . Böyle bir hata yapmamak için yumruğunu göğsüne bastırdı. "Bay Leighton'dan ne istiyorsun?"

Lord hazretleri yarı yolda döndü, kaşlarını kaldırdı. Bay Leighton'dan ne istediğimin ne önemi var? Adam benim için çalışıyor ya da öyle duydum ve onunla konuşmak istiyorum.

"Elbette." Daphne onun etrafından dolandı ve marki ile oturma odası arasına girdi, neredeyse cılız dekoratif bir masanın üzerindeki parlak turuncu bir vazoyu deviriyordu. "Onu doğrudan görmek istediğini ona bildireceğim."

"Ona kendim söyleyeceğim."

İleriye doğru bir adım attı ve Daphne neredeyse kendini kapıdan atacak hale gelene kadar geriye doğru koştu.

"Bunu yapmak istemezsin."

Bakışları kısıldı. "Neden olmasın, Bayan Brightmoor?"

Neden olmasın, neden olmasın, neden olmasın? Daphne bir sebep bulmaya çalışırken dudağını ısırdı - herhangi bir sebep. Bu noktada dünyanın en gülünç rengini alacaktı ama tam o anda düşünceleri, portakalın rengine göre mi isimlendirildiği yoksa tam tersi mi olduğu konusunda takılıp kaldı.

"Kirleneceksin!" ani bir ilhamla haykırdı.

Gözleri bir an için kısa bir süre kapandı ve sonra sanki onu doğru duymamış gibi başını yana eğdi. "Kirli?"

"Evet." Kesin olarak başını salladı. "Odada inanılmaz miktarda toz var. İçeri girersen, Morris günün geri kalanında ceketini fırçalıyor olacak. Elbette bu adam bir aristokrattı. Uşağının gününe ekleyebileceği inanılmaz derecede çetin ve önlenebilir bir görevi olsa umurunda olmayabilirdi.

Boğazını temizledi. "Ve eğer Bay Morris ceketinizi fırçalıyorsa, bunu göremez." . . ile . . " Verimli ama kendini beğenmiş ve sinir bozucu uşak bütün gün ne yaptı? "Giyinme odanızı düzeltmeyecek. Biliyorsun, Sarah ve benim oraya zar zor giriyoruz.

Lord Chemsford'un dişleri kenetlendi ve çenesine daha da keskin bir çizgi getirdi. "Bay Leighton'la konuşmak istiyorum. Ben bu görüşmeyi ayarlarken botuma bir parça toz düşerse, sizi temin ederim ki Morris tozları temizleme konusunda fazlasıyla yeteneklidir."

Daphne içinde kalan gururun bir nebze olsun -ki bu gerçekten fazla değildi- bir kenara attı ve oturma odasının kapısının karşısına geçip kapı çerçevelerinden birine Drury Lane'deki herkesi ürkütecek kadar dramatik bir şekilde sarkıttı. "Yapamam lordum. Ya evimin her yerindeki tozu takip etseydin? Burada sadece ben ve Sarah temizlik yapacağız."

"Başka bir hizmetçi tutacağım."

"Önümüzdeki saat içinde olmaz." Yirmi dakika. Tek ihtiyacı olan yirmi dakikaydı. Ve Bay Leighton'ın Benedict'i bir köşeye sıkıştırması gereken her an.

Kollarını kavuşturdu ve babasının Londra'daki evindeki hizmetçinin, Daphne'nin yatakta bisküvi yemesiyle ilgili yasayı nasıl koyduğunu hatırlayarak heybetli görünmeye çalıştı. "Marlborough'ya gidip bir tane kiralamak istersen, döner dönmez seni içeri alırım."

"Beni içeri alacak mısın?"

Belki de Daphne'nin en iyi kelime seçimi bu değildi.

Kadına bir bakışını, arkasından gelen düzenli gümbürtülerin içindekileri kapıdaki olaydan habersiz bırakan kapıya baktı. "Oranın tozlu olduğunu nereden biliyorsun?"

Defne gözlerini kırıştırdı. Ona inandı mı? Ona gülünç iddia hakkını mı veriyordu? "Ben, şey, uh, onlara daha önce yiyecek bir şeyler götürdüm."

Ona tepeden tırnağa baktı. "Pek kirli görünmüyorsun. Bu sabah kahvaltımı getirdiğinde giydiğin elbisenin aynısı."

"Evet, ama kiri göremezsin. Desenli müslinin güzelliği bu. Her şeyi gizler."

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gardırobu, on dört yaşındaki Londra gardırobundan değiştirilmiş çok eski ve yıpranmış bir kıyafet kombinasyonundan ve Bayan Lancaster'ın yıllar boyunca giydiği kumaştan yapılmış elbiselerden oluşuyordu. Şimdi altı elbisesi vardı ve taşra hayatının zorluklarına iyi dayanıyordu, ama o eski kişisel temizlik alışkanlıklarından bazılarını sürdürdüğü için elbiselerin taşra pisliğine dayanıp dayanmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

evin içinde dolaşırken desenli muslin kumaşından bir zerre bile düşürmüyor mu ?" Kafasını salladı. "Yıkama günü çok zor olmalı."

Adamı döv. Neden her şeyde mantığın devamını görmek zorundaydı? Bir kez olsun onun söylediklerini doğru kabul edemez miydi?

Orada durup saatler gibi gelen ama muhtemelen birkaç saniyeden fazla olmayan bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Sonunda ellerini arkasında birleştirdi ve başını eğdi. "Bu sorun için nasıl bir çözümünüz var Bayan Brightmoor?"

"Çözüm? Ben?" Hiç kimse ondan çözüm istemedi. Sorunlarla başa çıkma yöntemi, onları ortadan kaldırmaktı.

"Evet. Çalıştığım bir adamla konuşmak için sahibi olduğum evin bir odasına girme planımı çok iğrenç bulduğuna göre, bunun başka bir oda sağlayabileceğın anlamına geldiğini varsayıyorum.

"Bay. Leighton sana gelebilir. Kütüphanede." Kusursuzdu. Yirmi dakikasını alacaktı ve sonra Bay Leighton, Benedict'e yoldan çekilmesi talimatını verebilirdi, bu arada yaşlı marangoz markiyi toplantılarıyla meşgul ederdi.

Lord Chemsford elini çenesinde gezdirdi. "Ama bu-"

"Ona haber vereceğim." Daphne, kafasını içeri sokacak kadar arkasından kapıyı açtı ve Bay Leighton'a ilk fırsatta Lord Chemsford'u kütüphanede görmesi gerektiğini bildirdi.

Uzun boylu adam, Benedict'in duvara dayadığı parmaklıklara çivi çakmadan önce ona sırtı ve başını salladı. Geçen on iki yıl boyunca o oda özel bir salon yerine bir yatak odası olmuştu. Hayat, küçük bir oturma odasından beklenenden daha fazla ezik ve ezik bırakmıştı.

Daphne, muzaffer bir gülümsemeyle kapıyı kapattı.

"Eve toz sokmaz mı?"

"Elbette hayır," dedi Daphne kaşlarını belirgin bir şekilde çatarak. "Önce kendini temizlemesi gerektiğini biliyor."

Buna ihtiyacı olduğundan değil. Şu anda odada bir süpürgeyi hak edecek kadar talaş yoktu.

Midesi kasıldı. Çaresizlik onu tam bir yalancıya çevirmişti.

"Pekala," dedi Lord Chemsford yavaşça. "Kütüphaneye dönüp temizlenmiş Bay Leighton'ın gelişini bekleyeceğim."

Arkasını dönüp odadan çıkarken, Daphne saatlerdir aldığı ilk derin nefesi aldı. Hoşea'daki o ayet neydi? Çünkü onlar rüzgar ektiler ve kasırga biçecekler. Bu evin ne kadar büyük bir kasırganın üstesinden gelebileceğini görmenin eşiğinde olduğuna dair kötü bir duyguya kapıldı.

Hayır. Yakında bitecekti çünkü artık bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaktı. Ağzı sert bir çizgide, oturma odasının kapısını bir kez daha açtı ve içeri girdi.



on üçüncü bölüm

William, bu durumun kontrolünü nasıl kaybetmeyi başardığını merak ederek salondan uzaklaştı. Marki olacağını bilerek büyümüşü, bu unvan nedeniyle altına giren insanları ve yerleri nasıl yöneteceğini öğrenmiş ve genellikle gücü etkili bir şekilde kullanmakla kendini beğenmiş bir budala olmak arasındaki hassas dengeyi bulmaya çalışıyordu.

İçinde bu dengeyi biraz önce kaybettiğine dair derin bir his vardı.

Bayan Brightmoor'un bir denizcinin tahta bacağı kadar sahte olduğu belli olan çaresiz gülümsemesiyle karşılaşınca, onu daha rahat ettirmek için ona kendini açıklamaya tenezzül etmişti. İşinin, onun evinin rahatlığını ve yaşanabilirliğini sağlamak olduğunu düşünürsek, bu beklenmedik bir tavizdi.

Yine de onu görevden almak istemiyordu. Belli ki eve çok özen göstermişti ve görünüşe göre sağlam bir çalışandı. Aşırı miktarda birikimi olduğu şüpheliydi. Gidecek yeri bile olmayabilir. Olsaydı, muhtemelen uzun zaman önce daha az izole bir pozisyon bulmuş olurdu.

Yine de, sırf başka bir çalışan arıyor diye kahyasının kendisini evinde ezik gibi hissetmesine izin veremezdi.

Kahvaltı salonundan geçerken gözü büfedeki bir kutuya takıldı. Geçen gün evde dolaşırken bunu kaçırmıştı, muhtemelen o buradayken korkunç yaratıklardan başka bir şeye bakmak çok zor olduğu için. Yine de salondaki kutuya belirgin bir benzerlik taşıyordu. Buradaki kağıt telkari tasarım çok daha karmaşıktı, kağıdın ilmekleri ve girdapları tam da bu evin bir görüntüsünü oluşturuyordu.

Birkaç tepsinin dışarı salınmasını sağlayan bir mekanizmayı çevirerek nasıl açıldığını bulana kadar onu dürttü. Diğer kutuda olduğu gibi, bu da zekice birden çok çay türünü erişilebilir şekillerde saklamanın bir yolunu sağladı. Kutuyu çevirmek, yılla birlikte bulacağını bildiği B ve S'yi ortaya çıkardı. 1816.

Bu yıl.

Salon kapısı açılır açılmaz William'ın kafası birden kalktı. Kapı tekrar kapanmadan önce ayak sesleri salona taşındı.

"Korkarım anlamıyorum, Bayan Daphne."

William kaşlarını çattı. Defne Hanım? Adın etrafında bir İrlanda kıvraklığı kıvrılarak kulağa yumuşak ve nazik geliyordu. Yine de, aynı zamanda kulağa sıradan ve yaklaşılabılır geliyordu. Her nasılsa Bayan Daphne, kulağa havasız Bayan Brightmoor'dan daha çok uyuyordu. Bayan Daphne'nin kendini bir adamın yoluna attığını hayal etmek, Bayan Brightmoor'u hayal etmekten çok daha kolaydı.

Elbette, William böyle bir şeyi hayal etmek zorunda değildi, değil mi?

Bayan Brightmoor, "Her şeyi açıklayacağım," diye yanıtladı. "Ben toplantınız için bir tepsi hazırlarken aşağı inip beni dinleyebilirsiniz. Belki yemek yiyorsa seni oradan aceleyle çıkarmaz."

Acele et onu. . . ? Bir fikir sezilmeye başlandı, ancak yine de gerçek olamayacak kadar inanılmaz derecede uzaktı. Öte yandan, Bayan Brightmoor imkansız deneyebileceğini kanıtlamıştı.

Onu Bay Leighton'dan uzak tutmaya çalışmış olma ihtimali var mıydı?

Eğer öyleyse, onun özverisine ve bir noktaya kadar da yaratıcılığına hayran olmalıydı, her ne kadar o meselelere göre hareket etmeden önce meseleleri derinlemesine düşünmediği açık olsa da. Belki William, Bay Leighton hakkında saklamaya çalıştığı şeyi ortaya çıkardığında, hayat son birkaç gündeki haline dönebilirdi.

Barışçıl. Sessizlik. Hizmetkarların olması gerektiği gibi hareket etmesiyle.

Kutuyu kenara koydu ve merdivenlerden aşağı mutfığa yöneldi. Kahyasının entrikalarına bir son vermenin zamanı gelmişti. Her ne için endişeleniyorsa, ona hiçbir şey olmadığını gösterecekti. Ya da gerçekten bir şey olsaydı, icabına bakar ve sonra onu sakladığı için azarlardı. Bay Leighton'la ilgili gerçekten kötü bir şey varsa ve o, Bay Banfield ve birlikte çalıştığı diğer herkes bunun kaymasına izin verseydi, William onlara miras aldığı aristokratik gücü nasıl kullanacaklarını bildiği her şeyi gösterecekti.

Kahkaha onu merdivenlerin dibinde karşıladı ama mutfığa girerken kesildi.

Aşçı bir masada durup eti şişten çıkardı. Bayan Brightmoor, bir adam bisküvi dolu bir kaseyi karıştırırken, çalışma masasına bir çay tepsisi koyuyordu. Düz kahverengi bir şapkanın altında bir tutam vahşi, kıvrık kızıl saçlarla uzun boylu ve zayıftı.

"Bay. Leighton, sanırım?"

Adam başını kaldırdı ve William'ı tepeden tırnağa içine alırken gözleri büyüdü. Bakışları William'dan Bayan Brightmoor'a kaydı ve bir iki saniye orada kaldıktan sonra yavaşça William'a döndü. "Evet efendim."

Sesi adam kadar sertti. Aslında, odadaki herkes gergin görünüyordu. Nefeslerini tutuyorlar. Seyretme. Beklemek.

Sonunda, adam bir eliyle şapkayı kafasından tuttu ve diğerini mümkün olan her yöne yayılıyormuş gibi görünen buklelerin arasında gezdirdi.

Adam çok bariz bir şekilde İrlandalı olduğu için miydi? William'ın onu bu yüzden görevden alacağını mı düşündüler? Bunun bir olasılık olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Onun konumunda tam da bunu yapmaktan çekinmeyecek bir sürü adam vardı. Bay Leighton işini kaybetmesin diye Bayan Brightmoor'un işini kaybetme riskini göze alması gerçekten takdire şayandı.

Belki de William, adama sıcak ve iyi davranarak evindeki her şeyi düzeltebilirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Leighton. Salondaki çalışmanıza hayran kaldım. Ben Lord Chemsford'um."

Bayan Brightmoor öksürdü. "İlişki yok."

William bakışlarını, tepsinin ortasına boş bir çaydanlığın mükemmel bir şekilde yerleştirilmesine büyük önem veren kahyaya çevirdi. Karşısındaki küçük sarışın aşçı, kâhyayı şişle ezmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Ee, kiminle alakası yok?" diye sordu.

Bayan Brightmoor'un yüzünde o parlak, gülünç sahte gülümseme belirdi. "Neden, Bay Leighton'ın tanıdığı herhangi biri. Küçük kasabalar, unuttun mu? Marlborough'da, işin diğer insanlarla nasıl bağlantı kurduğunu bilmek isteriz. Bölgeyi destekleyin, tabiri caizse. Ben de Bay Leighton'a senin yeni olduğunu haber veriyordum.

Cook, şişi az önce çıkardığı ete geri saptı.

Belki de Bay Leighton'ı dostça selamlaması her şeyi normale döndürmeyecekti. Bu normal değilse. Bu durumda, mutfağa gitmek için genellikle bir nedeni olmadığına memnundu.

William dikkatini yeniden, şapkasını başına geçirmekten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, odadaki en akli başında görünen marangoz işçisine verdi. "Bir masa hakkında konuşmak istiyorum."

"Bir masa?" diye sordu.

"Bir masa?" kahya papağan gibi tekrarlardı.

William bakmadı ama tenine çarpan ten, aşçının eliyle Bayan Brightmoor'un ağzını kapatmış olabileceğine inanmasına neden oldu.

"Belki de bunu tartışmak için kütüphaneye gelmek istersin?" William bunu bir soru olarak dile getirmişti ama cevap beklemeden kapıya döndü.

Girtlağını temizleyen kaba bir ses duyuldu ve ardından merdivenlerden yukarı çıkarken arkasından ağır ayak sesleri geldi.

William arkasına bakmamaya özen gösterdi. Büyüleyici bir kır panayırı gibi, hizmetçisinin bundan sonra ne yapacağını izlemek istemesine neden olan meraka teslim olmayı reddetti .

Kütüphaneye vardıklarında, William sıkıcı masanın arkasına oturdu ve Bay Leighton'a karşıdaki sandalyeyi teklif etti. "Evdeki bütün ahşap işleri sen mi yaptın?"

Adam başını salladı, başındaki yumuşak kahverengi şapkayı düzelterek kırmızı buklelerin garip yönlerle çıkmasını sağladı. Bukleleri kadar kırmızı olan dağınık sakalının altında çenesini kaşıdı. "Son on yıldır."

William rahat bir nefes aldı. Adam on yıldır orada çalışıyorsa, büyük ihtimalle yeni eşyaların nereden geldiğini biliyordu. "Evde bazı eşyalara rastladım -ilgi çekici eşyalar. B ve S ile işaretlenmişler. Onları biliyor muydunuz?"

"Dükkanımdan çıktı." Bay Leighton'ın bakışları yere kaydı ve pantolonunun paçasındaki kaba bir yamayı aldı.

"Harika." William, tasarımcının gerçekte kim olduğu hakkında daha fazla bilgi almak için elinden geleni yapacaktı. Küçük bir ilerleme kaydetmek bugün büyük bir başarı gibi geldi. "Benzer tasarıma sahip bir masa istiyorum."

Bay Leighton'ın kafası yukarı kalktı, kaşları çatıldı ve burun köprüsünde derin oluklar oluştu. "Neye benzer?"

"Tavuk evi, çay kutuları, oyun masası. Yaratıcılığı ve alan kullanımını seviyorum."

Adam şapkanın altından başını kaşıdı. "Dükkanımda bir tasarımı var. Bu sadece kağıt üzerinde bir eskiz, ama sana getirebilirim. Henüz bir tane inşa etmedik ama fikir sağlam."

Daha iyi. "Yarın görmek istiyorum."

"Eh, evet." Adam, sandalye kendisine tam oturmuyormuş gibi sandalyede kıpırdandı. "Bunu yapacağım. Ben, uh, tekrar bakmakta sakınca görmem, belki size getirmeden önce biraz üzerinde çalışırım. Belki de çırağımla ben bugün biraz erken çıkabiliriz, böylece gecikmezsin."

William başını salladı ve sandalyesine geri oturdu. "Anlaşılır." Bir an durakladı. "Birkaç yıl İrlanda'da yaşadığımı biliyor muydun?" Neredeyse inleyecekti. Tabii ki adam bilmiyordu. William pek çok insanın bilmesine izin vermemeye özen göstermişti. Babası, oğlunun bu kadar yakın olduğunu bilseydi, daha da baş belası olabilirdi.

Marangoz sadece başını salladı. "Burası güzel bir ülke, lordum."

"İşte öyle. Doğada ve insanlarda." William, Bay Leighton'ın gözlerinin içine baktı ve adamın, iyi ve dürüst bir iş yaptığı sürece, adamın İrlandalı olup olmamasının William'ın iki metelik umurunda olmayacağını anladığını umdu.

"Gerçekten, efendim." Adam başını salladı ve yutkundu. "Öyleyse sabaha kadar lordum."

William başını salladı. "Sabaha kadar."

Marangoz ayrılırken William içini çekti. Şimdi, nihayet, huzurlu kır evi tam da bu olacaktı.



Masa tasarımı muhteşemdi. Bay Leighton söz verdiği gibi teslim etmişti ve ardından William'a bugün birkaç odadan ölçü alıp kalıpları çıkaracağını ve ardından gerekli parçaları yapmak için bir süre atölyesinde çalışacağını bildirdi.

William o zamandan beri gazeteye bakıyordu.

Bu bir sanat eseri idi. Odanın ortasında serbest durmak yerine duvara dayanacak şekilde tasarlanan masa, çöp kutuları, çekmeceler ve rafların karmaşık bir kombinasyonuydu; böylece tüm küçük köşelere yapıştırılacak daha çok şey olurdu.

Böylesine etkileyici bir çalışmanın -eğer gerçek olan kağıt üzerindeki varlığına kadar yaşayabiliyorsa- ıssız bir kır evinde saklanacak olması biraz utanç vericiydi.

William'ın Bay Leighton'dan daha fazla parça sipariş etmesi gerekecekti. B ve S birine bir övgü müydü? Bu, meseleleri biraz kafa karıştırıcı hale getirdi, ancak en son tarihli parçalarda geliştiğini gördüğü işçilik, eksantrikliği telafi etti. Masa, çizimin gösterdiği kadar etkileyiciyse, William gelecek yıl parlamento oturumuna giderken yanında götürmek üzere ikinci bir masa bile isteyebilirdi.

Masada eksik olan tek şey, çeşitli emlak defterlerini saklayacağı bir yerdi. El altında olsalar ama çalışma yüzeyinin kendisinde olmasalardı, daha verimli çalışabilirdi.

Kütüphaneden ayrıldı ve gürültüyü takip ederek yemek odasına gitti, burada sırtı kapıya dönük, bir merdivenin üzerinde duran ve oyma pervazın bir bölümünü aşağı çeken Bay Leighton'ı buldu. William sabırla adamın aşağı inmesini bekledi, onu korkutarak merdivenden düşürmesini istemedi.

"Benedict, oğlum, düşündüğümüzden daha fazla yeni parça oymamız gerekebilir." Hâlâ merdivenin tepesine yakın bir yerde dengede duran İrlandalı az önce kaldırdığı tahtanın arkasını dürtüklerken kaşlarını çattı. "Bu ahşabın durumuna bakınca, daha yukarı çıkmadan zarar görmüş olduğunu tahmin ediyorum. Kalitesiz bir ahşaba boya sürmek, bir ineğe ipek bir elbise giydirmeye benzer."

Diğer odadan bir kahkaha geldi ve ardından, "Baloya girebilir ama her dansı mahvedecek."

Görünüşe göre saçma sapan ifade, marangozun sık sık söylediği bir şeydi.

Genç ses -büyük olasılıkla William'ın henüz tanışmadığı bir çıraktı- konuşmaya devam ederken, Bay Leighton tahta parçasını kolunun altına sıkıştırmış halde merdivenden iniyordu. "Sorun olmamalı. Şimdi gelip ölçüp eskizini çıkarmamı ister misin? Kapı direği için çiçeklerin oranlarını çizmeyi yeni bitirdim."

Leighton merdivenin dibine indi ve William'ın orada durduğunu görünce, bir ayağı hâlâ basamaklarda, gözleri gür kızıl sakalının üzerinde fal taşı gibi açılmış halde donup kaldı. O kadar sert yutkunduydu ki sakalının arasından bile gırtlığı görünüyordu. "Hayır," diye seslendi. "Sadece parçayı yanımıza alacağız. Şey, o gülü bitirebilirsin ve sonra dışarı çıkıp pompadan biraz su alabilirsin."

"Size içecek getirebilirim." Çırağın çalıştığı salondan kahyanın sesi çıkınca William'ın kaşları kalktı.

Bay Leighton arkasından seslendiğinde, "Hayır, bu olmayacak..."

Oğlan, "O çoktan gitti, Bay Leighton," diye yanıtladı.

Bay Leighton elindeki tahta parçasını defalarca çevirdi ve William'dan oturma odası kapısına ve tekrar geriye bakarken ağırlığını değiştirdi. Neden bu kadar gergindi? William'ın adamdan daha fazla iş istemesi, William'ın kabulüyle ilgili korkularını hafifletmemiş miydi?

Belki bir şeyler ters gitmişti ve William'a bundan bahsetmek istemiyordu. Odadaki her şey olması gerektiği gibi görünüyordu, belki de korkunç derecede çirkin mobilyalar bir kenara itilip bir çarşaf ile örtüldüğü için daha da iyi görünüyordu.

"Gördüğüm kadarıyla olağanüstü bir iş çıkarıyorsun," diye söze başladı William, bir kez daha adamın içini rahatlatmaya çalışarak. "Ve hızlı çalışıyorsun, bunu takdir ediyorum." Sadece iki kişi olduğu göz önüne alındığında, hız oldukça etkileyiciydi. Çatı katı odaları gibi daha yapısal bölümlere geldiklerinde muhtemelen daha fazla yardıma ihtiyaç duyulacaktı.

"Teşekkür ederim lordum." Marangoz, tahtayı bir kez daha çevirdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

William, iltifatlarının diğer adamın zihnindeki endişeyi giderdiğini varsayarak başını salladı ve masanın taslağını kaldırdı. "Bu planlar. Buradaki dolap kısmını buradaki gibi çekmeceye çevirmek mümkün mü? Ayrıca, kolayca erişilebilen bir yerde beş veya altı defteri saklayabilmek istiyorum."

Leighton, kahverengi yün şapkasını kafasından kaldırıp elini bukle cümbüşünden geçirmeden önce tahta pervazı yere koydu. "Pekala, uh, burada görelim."

Çizimi William'dan alırken adamın sesi alçalmış, neredeyse bir fısıltıya dönmüştü.

Boğazını temizledi ve parmağını kağıtta gezdirdi. "Defterler burada, ortada bir sorun olmamalı." Adam boğazını temizleyip devam etmeden önce bir başka endişeli bakış salona

doğru kaydı. "Çekmecelere gelince, diğer tüm açıklıklar ve bölmeler için mekanizmaların nerede olması gerektiğine bağlı."

William'ın kaşları havaya kalktı. Eskiz inanılmaz derecede ayrıntılıydı, görünüşe göre alanın her bir santimetre karesi bir amaca hizmet etmek için dikkatlice ayrılmıştı ve onu inşa edecek olan adam bunun nasıl çalıştığını bilmiyor muydu? "Bunu zaten bilmen gerekmiyor mu? Diğer parçaların senin dükkanından çıktığını söylemiştin."

"Onlar yaptı. Basitçe bu. . " William'ın bir adamın göğsünden duyduğu en uzun iç çekiş çizimin üzerinde dalgalanırken adamın omuzları inmişti. "Mesele şu ki lordum, bu benim tasarımımdır değil."

William'ın gözleri kısıldı. "Kimin öyleyse?"

Marangoz yutkundu. Çırağım.

Yan odadan duyduğu genç ses bu masayı mı tasarlamıştı? Ev boyunca gördüğü diğer parçaları mı yarattı? Yıllar içinde kalitedeki ilerlemeyi açıklar. "Peki öyleyse," dedi William yavaşça, "neden ona sormuyoruz? Sanırım daha önce ona Benedict dedin, değil mi? Belki bana onun eserinin senin olduğunu söylediğini bilmek ister."

Leighton kendini tam sıırım boyuna kadar çekti. "Ben öyle bir şey yapmadım lordum. Sana o parçaların benim dükkanımdan yapıldığını söyledim ve gerçek bu. Tahta, aletlerin hepsi benim dükkanımdan geldi. Benedict, çıraklığı resmiyet kazanmadan önce bile yıllardır benimle çalışıyor. Hâlâ burada marangoz ustasıym ve siparişleri ve ödemeleri alacak olan da yine benim."

"Ama görünüşe göre yeni masamı tasarlayan sen değilsin," diye soğuk bir şekilde karşı çıktı William. "Benedict?" diye seslenirken sesini biraz yükseltti.

"Bunu yapmanıza gerek yok lordum." Leighton ağırlığını ileri geri verdi. "Bunu benimle birlikte yapman gerçekten en iyisi."

William çırağı çağırmaya devam ederken marangozun bakışlarını kısıtı. "Benedict, masa tasarımımdaki bir değişikliği görüşmek istiyorum."

"Elbette lordum!" Leighton gerginden neredeyse korkmuş bir görünüme bürünürken, çırak neredeyse heyecanlı görünüyordu. Diğer odada aletler takırdadı ve ardından ayak sesleri kapıya yaklaştı ki William görüş köşesinde gölgeli bir figür göremedi.

"BEN . . " Şekil hareket etmeyi bıraktı. Ah benim sersem keçim.

William gözlerini kırıştırarak bakışlarını Leighton'dan ayırdı. Çocuğun sesi heyecandan soğuğa dönüştüğünde marangoz bayılmak üzere göründü. Sadece soğuk değil. Buz evi soğuk. Thames üzerinde donmuş soğuk.

William'ın boğazında bir öfke buklesi oluştu. Hepsinin ondan saklamaya çalıştığı kişi bu olmalıydı. Sonunda açığa çıkan sır için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlanıyordu. O döndü.

Ve sonra o da tamamen hareketsiz kaldı. Hatta nefes alıyor muydu? Evde birisinin kokulu tuzları var mıydı? Hepsinin onlara ihtiyaç duyma olasılığı vardı.

Aynaya bakmak gibiydi. Eski bir ayna. Burun. Gözler - hem şekil hem de renk. Saç - başın bir tarafında diğerinden biraz daha koyu bir renk olmasına rağmen. Bu çocuk yirmi yıl önceki oydu.

Bu nasıl mümkün oldu?

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Benedict Sutton." Oğlan, yeni genişlemeye başlayan omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Kusura bakmazsanız, lordum, ben de size aynı soruyu sormak istiyorum."

İsim ve unvan muhtemelen çocuğun aradığı şey değildi ama William'ın ona verecek başka bir şeyi yoktu. "Ben Chemsford Markisiyim."

Leighton, "Sevgili Tanrım, hepimizi kurtar," diye fısıldadı.

William adamın duygularını kesinlikle takdir edebilse de, durum hakkında sandığından daha fazlasını bilmiyorsa, şu anda dua etmek tuhaf bir şey gibi görünüyordu. Eklemek istediğiniz bir şey var mı Bay Leighton? Oğlan ve ben ikimiz de şaşkın görünüyoruz.

"Şey, ben, yani, ben... ."

Marangoz, bu maskaralığa başka bir kişinin daha girmesiyle kurtuldu. Bayan Brightmoor elinde bir tepsi limonata ve sandviçlerle içeri girdi. Tökezleyerek durdu, bir William'a, bir çocuğa, sonra tekrar ona baktı.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi çocuk, sesindeki buz, William'ın göğsünü delmekle tehdit eden parçalara dönüştü.

Oğlan için kendisinin de kim olduğunu bildiğine dair bir fikir edinmeye başlayınca William'ın midesi kasıldı. Doğası gereği içine kapanık ve ketum biriydi ama annesinin ölümünden ve babasının ani yeniden evlenmesinden sonra birkaç ay boyunca William kontrolünü kaybetmişti. Duygusal sersemliğinden çıkıp hayatını düzeltmeden önce birden fazla kötü seçim yapmıştı ve Tanrı'ya o dönemi zarar görmeden atlatmasına izin verdiği için her zaman şükran duymuştu.

Ya da öyle sanmıştı.

"Hayır," dedi Bayan Brightmoor, tepsiyi çarşafı kaplı masanın üzerine koymak için acele ederken. "Hayır, bilmiyorsun."

"Değil mi?" William aynı anda sordu, çocuk ekledi, "Değilim mi?"

William, hizmetçinin cevap vermesini beklemedi. Doğrudan çocukla konuştu. "Kaç yaşındasın?"

"On üç."

13. William güçlükle yutkundu. Bu, William'a bu çocuk kadar benzemeyen üvey kardeşi Edmond ile aynı yaşıydı.

Yaş haklıydı. Mümkün oldu. William'ın dizleri çökmekle tehdit etti.

"Kaç yaşında olduğu önemli değil." Bayan Brightmoor aralarına girdi, yüzünü kararlı bir şekilde buruşturdu ve oğlandan erkeğe bakıp tekrar geri döndü. "O değil . . ." Durdu, derin bir nefes aldı. "O senin baban değil."

"Emin misin?" diye sordu çocuk, William'ın beyinde zıplayan soruyu tekrarlayarak.

"Ben çok eminim."

"Öyleyse kim?" diye sordu. "Çocuğun babası kim? Ben olmadığımı o kadar eminsen, kim olduğunu bilmelisin ve Oswald ailesinin şu anki reisi olarak, onun kimliğini öğrenmek istiyorum çünkü bu delikanlı benim aile ağacımın bir yerinden geliyor."

William bundan kesinlikle emindi. Oğlanın William'a bu kadar benzemesi ve bir şekilde akraba olmaması mümkün değildi. On yıllardır dünyaya gelen bir kız kuzen olmadığına göre, bu çocukla olan bağı kesinlikle baba tarafındandı.

Bayan Brightmoor bir adım geriledi. Böyle bir eylemi ortaya çıkarmak için yüzünde ne tür bir duygu görüyordu? O an ne hissettiğinden tam olarak emin değildi.

Ailesini hiçbir zaman fazla önemsememişti. Aslında tanıştığı aristokrasiden pek hoşlanmamıştı. Edmond doğduğunda, William kısaca Kraliyet Katibini öldüğüne ikna etmenin bir yolunu bulmayı hayal etti, böylece unvan Edmond'a geçebilse ve William'ın bununla daha fazla ilgisi kalmasın.

Ölüm kanıtı genellikle bir ceset gerektirdiğinden, bunun yerine parasını ve gücünü en iyi şekilde kullanmaya karar verdi ve kendisi ile diğer akranlarının anlamsız olgunlaşmamışlıkları arasına olabildiğince fazla mesafe koymaya karar verdi.

Görünüşe göre ailesinden biri kendini sorumluluktan başka bir şekilde uzaklaştırmaya karar vermişti.

"Bir söz verdim," dedi Daphne sessizce. "Ben çok üzgünüm." Ama William'la konuşmuyordu, William'la pek ilgilenmiyordu. Çocuğun önünde durmuş ellerini ovuşturuyor ve sanki onu kollarına alıp başına gelen tüm kötü haberlerden korumak istiyormuş gibi tüm dünyayı arıyordu.

Ve ona izin vermek istiyormuş gibi görünüyordu.

mümkün müydü. . . ? Olamaz. Ama o kadar kararlıydı ki William bu çocuğun babası değildi. Kendini durduramadan soruyu ağzından kaçırdı. "Sen onun annesi misin?"



on dördüncü bölüm

Daphne dün bu buluşmayı engellemek için uydurmalara başvurmuş olsa da, gerçekten iyi bir yalancı değildi. Oğlunun önünde yalan söylemek de istemiyordu. Onun gerçek ebeveynliğini asla kabul etmemiş olsa bile, onu büyütmüştü -bir şekilde hâlâ büyütüyordu- ve iyi bir örnek olmak istiyordu.

Öte yandan, onun sırrını öğrenmesine de izin vermek istemiyordu.

Ama ah, Benedict'in kendisinin olduğunu iddia etmek için evet cevabını nasıl vermek istedi. Bir ev dolusu çocuk varken bunu yapamamak o kadar zor olmamıştı. Bakması ve sevmesi gereken bir düzine genç hayatla, Benedict'in diğerleriyle aynı olduğunu, ait olduğunu hissetmesinin daha iyi olduğunu kendine söyleyebilirdi. O zaten dünyanın geri kalanından farklıydı. Onu ailesinden farklı kılmaya da gerek yoktu.

Artık ev neredeyse boş olduğundan ve önümüzdeki birkaç yıl içinde daha da boşalacağından, bir şey kaybetmiş gibi hissetti. Benedict'e gerçeği söyleme ve daha fazlasını kaybetme riskini alamazdı. Adı dışında her şeyiyle zaten onun annesiydi. Yeterliydi.

Oğlunun acı dolu mavi gözlerinde oluşmaya başlayan soruları daha sonra nasıl ele alacağını düşünmesi gerekecekti. Şu anda markiyi yönetmesi gerekiyordu.

Bir şekilde.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi, onunla yüzleşmek için döndü ve odaklanmak için sol omzunun üzerinden bir nokta seçti. "Onu ben büyüttüm," dedi çenesini biraz kaldırıp titremesine izin vermemeye çalışarak.

"Onu sen mi büyüttün?" diye sordu marki. "Peki annesi kim?"

"Bunu da paylaşmayacağıma söz verdim." Ve o vardı. O bilmese de Benedict'e söz vermişti. Kendisini olabildiğince normal hissetmesine yardım edeceğine, onu hayatın zaten olduğundan

daha fazla incitmeyeceğine söz vermişti. Onu bir anne gibi seveceğine söz vermişti ama asla ilişkilerinin bilgisiyle onu kendisine bağlamamıştı.

Lord Chemsford, "Bu odadaki herhangi bir şeyi biliyor gibi görünen tek kişi sen olduğun için bana bir şey söylemeni öneririm," dedi. "Sanırım bu odadaki iki insan arasındaki benzerliğin tesadüften biraz daha fazla olduğu konusunda hemfikiriz."

Daphne'nin oğluna baktığında kalbi kırıldı.

Her zaman çok olgun olan, evin erkeği olmaya ve hepsini korumaya çok kararlı olan Benedict, kollarını beline doladı ve pazar kalabalığında kaybolmuş bir çocuk gibi bir yetiştikten diğerine baktı. Sıksa bir yetiştikin gibi görünmüyordu, on üç yaşında bir genç adama bile benzemiyordu. Dünyası başına yıkılmakla tehdit ediyordu ve o da dünyayla birlikte parçalanmaya hazır görünüyordu.

Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Daphne, midesinin bulanmasına ve eteklerinin altında dizlerinin titremesine neden olmasına rağmen, markinin gözlerinin içine bakmasını söyleyerek, bunu düzeltecek kelimeleri bulmak için beynini zorladı. Ya da doğru değilse, en azından Benedict için zararlı değil.

Terin yapışkanlığı avuçlarını kaşındırıyordu ama avuçlarını eteklerine silmeyi reddediyordu. Tek bir zayıflık belirtisine izin verilemezdi. Benedict için güçlü olması gerekiyordu.

"Kimsenin sana neden bir şey söylemek zorunda olduğunu anlamıyorum." Yuttu. "Efendim."

Tek kaşını kaldırdı. "Değil mi?"

"Onun işiyle ilgili bir sorunun yok, belli ki." Tekrar yutkunmaya çalıştı ama ağzında nem yoktu. Bunun yerine çoraplarında birikiyor, sinir kıvılcımları ayak parmaklarının ucuna kadar ulaşırken ayaklarını botlarının içinde kıpırdatıyordu. "Onun, ee, özel meselelerini bilmen için bir sebep göremiyorum."

Markinin kaşları daha da yukarı kalktı ve Daphne yüzünü buruşturmamaya çalıştı. İşler muhtemelen bu örnekte kullanılacak en iyi kelime değildi.

Lord Chemsford'un baba olabileceğine inanması, kelimeye bir terimden daha fazlası olarak aşına olduğu anlamına geliyordu. Bu tek başına vadide birlikte at sırtında gezmeye dair fantezileri yok etmek için yeterli olmalı. Zaten saçma sapan fantezilerdi. Daphne binmedi bile.

"Bayan. Brightmoor," dedi Lord Chemsford yavaşça, "Onurlu bir adamın sorumluluklarından kaçma alışkanlığım yok."

Daphne neredeyse dilini yutacaktı. Kit ne derdi? Hayır, Kit ona saldırırdı. Jess ne derdi? "Takdire şayan, eminim." Daphne, becerebildiği komik ses tonuna neredeyse sırtacaktı. "Ama bu durumda alacağın sorumluluk yok."

Lord Chemsford, Daphne'ye birkaç dakika daha dik dik baktıktan sonra, Benedict'i engelsiz bir şekilde görmek için kenara çekilirken onu kovar gibi göründü. Ağzı köşelerde büzülürken bile bakışları sabit ve sarsılmazdı. "Marki olmak, unvana karşı kişisel olarak yaptıklarımın ötesinde bir sorumluluğum olduğu anlamına geliyor. Önceki unvan sahibinin tepkilerini kabul etmek anlamına gelse bile, bu görevden kaçmaya niyetim yok.

Daphne'nin ağzı şaşkınlıkla biraz açık kaldı. Adam neyden bahsediyordu? Verdiği özgüvene rağmen kulağa son derece resmi ve belki de biraz karışık gelen cümlesini düzeltti.

Oh hayır. Benedict'in kardeşi olduğunu düşünüyor olamaz, değil mi? William'ın babasının aynı zamanda Benedict'in babası olduğunu mu? Bu fikir, Daphne'nin tiksintiyle biraz titremesine neden oldu.

Benedict boğuk bir ses çıkardı ve Daphne markiden arkasına döndüğünde oğlunun omuzlarının öne doğru düştüğünü ve mavi gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parıldadığını gördü. Markiyi izlemiyordu. Onu izliyordu.

En son ağaç işleme girişiminden bir kıymık olan genç bir delikanlıyken yaptığı gibi, ona gitmeyi ve onu sımsıkı tutmayı o kadar çok istiyordu ki. Yine de bu bir kıymıktan çok daha fazlasıydı. Bu muhtemelen onun başına gelen en kötü kabusuydu; kimliği gün ışığına çıkarıldı ve acımasız bir incelemeyle incelendi.

Ayakları botlarının içinde kıpırdamaktan fazlasını yapmayı reddediyordu. Bir adım atması odadan kaçmasına yol açacaktı, çünkü geçmişinin gölgeleriyle yüzleşmek zorunda kalan sadece Benedict değildi.

O da Defne'ydi.

Benedict'in ebeveynliğiyle ilgili suçlamalar ve sorular üzerine kayalar gibi düştü. Her sözü, babasının hayal kırıklığına uğramış yüzünü bir kez daha görmesine, kendisini ve Kit'in Londra'dan kaçmasına yol açan çaresizliği hissetmesine, kıymetli oğlunu kucağına alıp orada görmenin ancak hafiflettiği değersizlik ve pişmanlık kavramları içinde boğulmasına neden oldu. aslında, hala yaşamaya devam etmek için bir nedendi.

Şimdi dağılamazdı. Daha sonra yastığına ağlayabilirdi. Daha sonra, hayatın hala altı ay önceki gibi olduğunu hayal ederek kaçabilirdi.

Tabii ki, önce bu durumu şu an olduğundan daha iyi halletmenin yollarını hayal ederek kendine eziyet edecekti.

"Endişelenecek bir şey yok lordum. Unvanınız, en azından bu durumda lekesiz kalıyor. Onun veya babasının başka neler yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve bunları düşünmek istemiyordu. Günahı kendi çocukları da dahil olmak üzere yetiştirdiği çocuklardan ayırmayı başarmıştı ve burada çalışmaya devam etmek istiyorsa aynı şeyi işvereniyle birlikte yapabilmesi gerekiyordu.

"Ben Oswald ailesinin reisiyim." Lord Chemsford'un bakışları yeniden Daphne'ye çevrildi. "Ve bu çocuğun o otoritenin altına düşmediğine beni ikna etmek için çok konuşman gerekecek."

Kendini çöküşünden kurtarıırken Benedict'ten gırtlaktan bir inilti daha koptu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ya yaparsa?" Daphne , ayaklarının gerçekten nasıl hareket edeceğini bildiğini keşfettiğinde şaşkına döndü . Markiyi göğsünden bıçaklayacak kadar yaklaşıp zeminde tepindi. Onu dürttüğünde kimin daha çok şaşırdığını söylemek zordu ama şaşkınlık sözlerin devam etmesini engellemedi. "Ne yapma eğilimindesin? Onu seninki gibi ince bir terziye sarıp sosyete mi tanıtacaksın? Belki de onu saklamak? Rahatça ortadan kaybolabilmesi için onu vahşi bir ülkeye sürüklemenize izin vermeyeceğim."

Benedict'in durduğu köşeden boğuk bir gıcırta geldi.

Bay Leighton boğazını temizledi.

Daphne'nin yanakları kızardı. Adamın odada olduğunu unutmuştu.

Marangoz şapkasını buklelerine sıkıştırdı. "Bence delikanlı ve ben dışarı çıkıp ikinizi, ee, burada uzlaşmaya bırakmalıyız."

"HAYIR." Benedict'in sesi kısıktı ama başını sallaması güçlüydü, neredeyse şiddetliydi. "Bilmek istiyorum. Ebeveynlerimizin kim olduğunu hiç sormadık. Bilmemek daha kolay geliyordu ama ben bu duyguyu sevmiyorum Daphne Anne. Burada bu şekilde olmayı ve bilmemeyi sevmiyorum."

Lord Chemsford'un Daphne'ye verdiği üstünlük bakışı, onu tekrar dürtmek istemesine neden oldu, ama Daphne onun etrafından dolandı ve Benedict'e yaklaştı. "Nerede büyüdün delikanlı?"

"İşte," dedi Benedict aceleyle.

Defne onun nasıl hissettiğini biliyordu. Artık aralarında sadece birkaç santim olan benzer yüzlere bakarken tüm havası da dışarı fırladı.

Ne düşündü? Bu adamın babası olmadığını söylediğinde ona inandı mı? Açıkçası, Daphne hamile kaldığında orada olmasaydı, annesinin de yalan söylediğini düşünürdü.

"Burada?" Marki odaya göz gezdirdi. Malikanede mi? Ve 'biz' kimiz? 'Hiç sormadık' dedin."

"Ben, şey, şey." Benedict bakışlarını üzerinde beliren markiden Daphne'ye çevirdi. Yüzünde korku vardı. Paylaşılması gerekmeyen bilgilerin ağzından kaçmasına izin vereceğini biliyordu.

Artık çok geçti. Daphne yeni bir fikir için savaşıırken bile ona güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Odadan çıkabilirdi. Ama marki onu takip edecek miydi? Muhtemelen sadece bir şekilde onun dikkatini kendisine çekmeyi başarabilseydi.

Yine de söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ama sonra buna gerek kalmadı çünkü adam bakışlarıyla onu mızraklamak için arkasını döndü. "Babam yanlışlıkla bu mülkte bir hayır kurumu mu işletiyor?"

Bu rahatsız edici bir şekilde gerçeğe yakındı.

Marki artık kızgın görünmüyordu. Daha önceki hararetli duyguların yerini soğuk bir tarafsızlık almıştı. Bu, fikri ilgi çekici bulduğu anlamına mı geliyordu? Hatta iyi mi? Yoksa bu, öfkesini o kadar aştığı ve bir tür kontrollü öfkeye geçtiği anlamına mı geliyordu?

"Kitapları gördüğünüzden eminim, lordum. Bu bir hayır kurumu değildi ve hiçbir zaman da olmadı." Orası bir yuvaydı ve Daphne burayı başka bir şey olarak düşünmeyi reddediyordu. Ayrıca çocukların bakım parasından bir kuruş bile almamışlardı. Hepsi tam olarak tahsis edildiği gibi kullanıldı.

Lord Chemsford omuzlarını geriye attı ve ayaklarını destekledi. "Çocuğun babası. Kim o?"

Adı ve yüzü Daphne'nin zihninde şekillendi, ama istese bile dilini kelimelerin etrafına saramazdı. O gecenin Kit dışında kimseye bahsetmemişti. Jess, durumun yalnızca genel özelliklerini biliyordu.

Şimdi, Daphne orada dururken, sadece o geceyi değil, onu takip eden tüm günleri ve yılları anımsayarak aklını başından alıyordu. Bu anılara bağlı sayısız duygu, içinde kıvrılarak kıvrıldı. Umutsuzluk, utanç ve korku. . . ama aynı zamanda neşe, sevgi ve umut. Hepsi boğazında onu boğmakla tehdit eden büyük bir yumruda birleşti.

Tanrı'nın onu bağışladığını biliyordu. Değerli bir insan olduğunu, hayatında iyi bir şeyler yapmaya devam ettiğini biliyordu. O gecenin bazı bölümlerinin kendi hatası olmasına ve kötü seçimler yapmasına rağmen, aynı zamanda istismar edildiğini ve manipüle edildiğini biliyordu.

Bunların hepsini biliyordu ama tam o anda, o anda tek bir ifade bile doğru gelmiyordu. Suçluluk ve utanç, en önemli duygu rolü için içinde savaşıırken, yalnızlık ve bitkinlik içini kaplayıp ürpertiyordu. Daphne, emir üzerine bayılabilen o kadınlardan biri olmayı dileyene kadar, hatıra orduları kalbini hançerledi.

Daphne'nin bakışlarının kenarlarına sızan karanlık, dileğini gerçekleştirmekle tehdit ediyordu.

"Anne Defne?" Benedict'in sesi sefalet bulutunu delip geçti. Ağaç işçiliği ve çiftlik işçiliği yıllarından kalma çok ince ama çok güçlü kollar onu sardı. "Sorun değil. bilmek zorunda değilim."

"Ama biliyorum," dedi Lord Chemsforth.

"Neden?" Defne boğuldu. "Bana iyi bir sebep söylersen, sana babasının kim olduğunu söylerim." Ama anne değil. Asla anne. Benedict bunu bir sır olarak sakladığı için onu asla affetmezdi.

Onur ve sorumluluk, itibar ve adı koruma üzerine bir konferansa kendini hazırladı. Sanki önemlerinin tam olarak farkında değilmiş gibi. Bunun yerine masanın çizimini kaldırdı.

"Bunu buraya saklamasını ister miydin? Yeteneğini böyle bir şey tasarlamak için geniş bir alana yaymak yerine tavuk kümesleri için süslü yumurta toplama sistemleri yapmakla sınırlandırmak mı? Oğlan on üç yaşında. On yıl içinde neler yapabileceğini hayal edin. Onu geride tutmak istiyor musun?"

Daphne kollarını Benedict'e doladı ve "Elbette hayır!"

"O zaman benim gibi daha çok insanla, beni tanıyan daha çok insanla karşılaşacağını bilmelisin. Düzgün bir şekilde hazırlanmazsak, kabul edilmeyen bariz bağlantı, elde edebileceği her türlü başarının sonu olacaktır.

Göz kırttı. Söyleyebileceği onca şey arasından, adlandırabileceği tüm nedenler arasından Benedict'in geleceğini seçmişti. Savaşamayacağı tek şeydi, güvence altına almak için her şeyi yapacağı tek şeydi. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını Benedict'inkilere doladı. Onun için dizlerini zayıflatmakla tehdit eden korkuyu yenebilirdi.

Yine de kelimeler oluşmuyordu. Lord Chemsford'un tahmin etmeye başlayamadığı düşüncelerle dolu sert ifadesi, konuşmak bir yana, nefes alma yeteneğini de çalmıştı. Bakışlarını oğluna çevirdi, o kadar yakın duruyordu ki ondan ne kadar büyüdüğünü görebildi. Gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu ve aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlı görünüyordu.

Ona ne olacaktı? Marki ile bariz bağlantısı geleceğini sınırlayacak mıydı?

"O haklı. Bilmem gerek." Benedict'in çenesi, boyun çizgileri ortaya çıkana kadar sıkıldı.

Daphne kabul etmek istemese de bir noktada korunmaktansa hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Benedict biraz geri çekildi, sanki teselli sunmak istiyor ama onu alıp alamayacağından emin değilmiş gibi onu bırakmadı ama yakınında da tutmadı. "Hayatımın benim bilmediğim ayrıntılarını senin bildiğini hiç düşünmedim ve başka kimseyle bu durumda olmayı özellikle umursamıyorum. Nereden geldiğimi bilmiyorum ama sen biliyorsun. Babamı tanıyorsun." Yuttu. "Ve annem."

"Annesine ne oldu?" diye sordu Lord Chemsford, sesi hâlâ güçlüydü ama onun kulaklarında biraz daha yumuşaktı.

İkisine de bakamadı, yoksa hasta olacaktı. Daha şimdiden midesi boğazından çıkmaya çalışıyor, ağzından çıkarmaya çalıştığı kelimeleri yutmaya çalışıyordu. Bunu yapabiliirdi. Onlara Benedict'in babasının kim olduğunu söyleyebilirdi ama daha fazlasını söyleyemezdi.

"Annesi iyi bir hayat yaşıyor." Öyleydi. Daphne, şu anki durumu hakkında yargıda bulunuyordu. "Onun için ikinizin de yapabileceği bir şey yok."

Benedict biraz daha geri çekildi, kolları iki yanına kaydı. Yüzüne bakma riskini aldı ve daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Kendini ona kapatmıştı ve bu canını yakıyordu. Hayal edebileceğinden daha fazla acıttı. Şimdi böyle hissediyorsa, gerçeği bilmek ondan nefret etmesine neden olurdu.

Her seferinde bir adım, diye fısıldadı zihnine. Artık başka seçenekleri olmadığı için babanın kimliğiyle ilgileneceklerdi. Umarım yakında Benedict annesinin kim olduğunu bilmek istemekten vazgeçer ve her şey eskisi gibi olur.

Daphne, gözlerini güneş ışığının her bir izini engelleyecek kadar sıkıca kapatarak dudaklarını yaladı ve derin bir nefes daha aldı. "Babasının adı Maxwell Oswald."



onbeşinci bölüm

William son on yılda ailesinden o kadar kopmuştu ki, anılarını gözden geçirip adamı bulması bir dakikasını aldı. Maxwell Oswald. Babasının küçük erkek kardeşinin oğlu.

Çocukken birlikte oldukça fazla zaman geçirmişlerdi ama William, Harrow'un yanına gittiğinde, herhangi bir arkadaştan çok, ara sıra aynı odada olmak için sebepleri olan iki kişi haline gelmişlerdi. Görünüşlerinin benzer olduğunu varsaydı, ama diğer adamın William'a bu kadar çok benzeyen bir çocuğun babası olabileceğini düşünmemişti. Öte yandan, Maxwell'in babası William'ın babasına o kadar benziyordu ki ikisi kolayca ikiz sanılabilirdi.

Bu, bir tane olup olmadığını "kan gösterecek" örneğiydi.

William boğazını temizledi ve bakışlarını hizmetçiden kaçırdı. Bunu yapmak zor değildi. Sanki odadaki herkesin -yani marangoz ustası hariç- zaten bilmesi gereken bir sırrı ona ifşa ettirerek ona zarar vermiş gibi, son derece kırılmış, sefil ve biraz da suçlayıcı görünüyordu.

Hayır, Bayan Brightmoor'a baktığında herhangi bir suçluluk hissetmiyordu. Çocuğa bakmak tamamen başka bir hikayeydi.

Genç adamın dişleri kenetlenmişti, çenesini belirginleştiriyor ve dönüşmekte olduğu adama daha çok benzemesini sağlıyordu.

kendi yüzünde gezdirme, benzerlikleri ölçme ve farklılıkları arama dürtüsüne direnmek için elini yumruk yaptı . Bir şeyler yapmalı. Ne olduğundan emin değildi.

Bu on üç yıl önce gün ışığına çıksaydı, izlenecek uygun yol konusunda hiçbir soru sorulmazdı. O sırada ailenin reisi olan erkeklerin bunu kabul etmeyeceğine de şüphe yoktu.

Çocuk neredeyse büyüdüğü için artık bunların hiçbir önemi yoktu. Onu aileye vesayet ya da kuzen olarak katamazlar, doğumunun olduğundan farklı bir şey olduğunu iddia edemezlerdi. Onun varlığını kabul etmek bile artık sorunlu olurdu. Oğlan inceleme veya sorularla yüzleşmek için yetiştirilmemişti, aileye getirilecek inceliğe sahip olmayacaktı.

Zaten çocuk boş bir hayat arıyormuş gibi değildi. Belli ki gittiği yolda çalışmaktan zevk alıyordu, iyi bir konuma yerleşmişti ve önünde bir gelecek vardı. William şimdi odadan kaçır ve kimsenin bu konuyu onunla açma cesaretini göstermediğini umarsa, çocuk muhtemelen iyi bir hayat sürerdi.

Yani belki de yapması gereken buydu. Görevlerinden kaçma fikri William'ı utandırdı - sonuçta bu her zaman babasının eğilimi olmuştu - ama bu durumda başka ne yapacağını bilmiyordu.

Başka kimsenin de yapmadığı ortaya çıktı. Muhtemelen yapılacak hiçbir şeyin olmadığı, gittikleri rotayı değiştirmenin hiçbir yolunun olmadığı o imkansız durumlardan biri olduğu için.

Yine de, aynı zamanda, hepsi nasıl ilerlemeye devam edebilir?

William'ın bakışları elindeki kağıda, en başta bu karşılaşmayı teşvik eden masa planlarına kaydı.

Herhangi bir konu değişikliği kadar iyiydi. William'ın bu konuşmadan kurtulmaya ihtiyacı vardı ve çocuğun da bir kaçış yolu bulabileceğini düşündü.

"Masayı sen mi tasarladın?" diye sordu William, kağıdı havada tutarak.

Benedict başını salladı, boynundaki tendonlar kenetlenmiş çenesi tarafından sınırsız gerilmişti.

"Dahice." Ve öyleydi. William, Bay Leighton tarafından tasarlandığını düşündüğünde etkilenmişti. Sadece bir çırağın - inanılmaz derecede genç bir çırağın - bunu başardığını bilmek, yardım edemedi ama biraz büyülendi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı çocuk. Önce Bayan Brightmoor'a sonra tekrar William'a baktı. "Tüm alanın kullanılabilir ve erişimi kolay olduğu parçalar yapmayı seviyorum."

Bir şekilde kontrol sahibi olmanın bir yolunu bulmaya çalışan William'ın tutuşu kağıdı biraz daha sıkılaştırdı. Her zaman dağınık olma eğiliminde oldukları için, bunun gibi kişisel durumlardan kaçındı. Markizle veya malikanelerinden biriyle herhangi bir gün bir sorunu halletmeyi tercih ederdi. Ne de olsa, hayatı boyunca bunlara hazırlanıyordu. Ama bu . . .

"Vaktiniz olduğuunda görüşürüz. Benim için daha iyi çalışması için tasarımda değışiklik gerektirebilecek bazı tartışma konularım var.

On üç yaşındaki bir çocuğa böyle bir ses tonuyla konuşmak kendini biraz gülünç hissetmişti ama belki de Benedict'e erkek gibi davranmak burada ilerlemenin tek yoluydu. William on üç yaşında, babasının kendisinden başka hiçbir şeye ve hiç kimseye saygısızlığıyla yüz yüze geldiğinden, kendini bir çocuk gibi hissetmemiştir. Belki de çocuğa biraz güvenilirlik bahşetmek, ondan henüz alınmış olan haysiyeti ona geri verebilirdi.

Ve sanki ondan bir şey alınmış gibi göründü. William, akşam bir ara çantalarının çalındığını ve birinden meyhane hesabını kendileri için ödemesini istemeleri gerektiğini anlayan erkeklerde de benzer bir bakış görmüştü. Yalnız bu daha kötüydü.

Bu, çantası çalınmış bir adamın bakışıydı ve parasını ödemesini isteyebileceği kimse yoktu.

Oğlan kağıda baktı ve başını salladı, vücudundaki gerginliğin bir kısmı kaybolurken ağırlığı ayakları üzerinde ileri geri hareket ediyordu. "Bunu yapabilirim."

"Harika."

Ancak William henüz durumdan çıkmamıştı çünkü hepsi hâlâ oradaydı. Birbirimize bakarak.

William diğer ikisine bakıyordu. Bayan Brightmoor, Benedict'ten başka bir yere bakmıyordu ve çocuk gözlerini William'dan ayırmayı reddetti. On dakika önce oldukları gibi sıkışıp kalmışlardı.

Sadece gidebilirdi. Kimse onu durdurmazdı. Ama yanlış hissettirdi. Maxwell, bilerek ya da bilmeyerek çocuğa çoktan sırtını dönmüştü ve William da aynısını yapamazdı.

"Artık bakabiliriz," diye bağırdı çocuk. Dudaklarını yaladı ve yutkundu ama kelimelerin toz gibi kurumuş bir ağızdan takırdayarak geldiği belliydi.

William, Benedict'e hayran olmak zorundaydı. Dönüp kaçabilirdi ve kimse onu suçlayamazdı. O da onu bu odadan çıkarırken onurunu koruyan bir kaçış arıyordu.

"Pekala, o zaman," dedi William yavaşça, duygusal kargaşa karşısında tamamen yalnız olmayı isteme özelliğini paylaşmalarını dileyerek. Bayan Brightmoor'a baktı ama bakışlarını hemen Benedict'e çevirdi. Çocuğun metanet girişimini yönetmek, hizmetçisinin yüzündeki ıstırapı yönetmekten çok daha kolaydı. "Kütüphane?"

Benedict başını salladı ve William'dan önce odadan çıktı.

Kütüphaneye giden yol, bu büyüklükteki bir evin kaldırabileceğinden çok daha uzak görünüyordu.

Kütüphane, yemek odası kadar sessizdi ama ölçülemeyecek kadar huzurluydu. William, çocukla yalnız kalmanın daha kötü olmasını beklemişti. Bunun yerine, onunla bir tür dostluk hissetti. İkisi de böyle bir yüzleşmenin gerçekleşebileceğini bilmiyordu. İkisi de şaşırılmıştı,

birdenbire ihanet ve kafa karışıklığı duygusuyla sarsılmışlardı. Her nasılsa, o sersemlik içinde birleşmiş olmak, ona bakmak hala biraz rahatsız edici olsa da, odada birlikte olmayı kolaylaştırıyordu.

William elindeki planlara bir kez daha baktı. İlerlemeye başlamak için herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi. Odayı geçti ve planları masanın üzerine yaydı. "Muhasebe defterlerimi koyacak bir yer istiyorum. Belki de bu civarlarda bir yerlerde."

Benedict odayı geçmekte yavaştı, bu yüzden William masanın üzerinde gergin bir şekilde gazeteye bakıyordu. Bekleyebilirdi. Hatta kendi genç yüzüne tekrar bakmadan önce kendisini daha iyi hazırlamak için birkaç anı memnuniyetle karşıladı.

Uzun, ince parmakları olan pürüzsüz bir el görüş alanına girdi. Bir parmak masanın belirli bir alanını gösterecek şekilde uzatıldığında kaba nasırlar görülüyordu. "Onlar için ayrı alanlar yapmak yeterince kolay olurdu. Raflar veya dikey yuvalar olabilirler. Dik kısmın ortasına koyarsanız, bu yan dolaplar için gereken alanı almaz.

William başlangıçta masa için sadece iki istek daha düşünmüştü ama onlar konuştuğunda kendini daha fazlasını bulurken buldu. Sadece çocuk mobilya hakkında ne kadar çok konuşursa o kadar kendinden emin ve rahat görüldüğü için değil, aynı zamanda benzersiz ve yaratıcı fikirleri, William markizin sahip olduğu her mülkte ofisi çocuğa yeniden tasarlamaya hazır olana kadar daha büyüleyici seçenekleri teşvik etmeye devam ettiği için.

Sonunda masada tartışacak başka bir şey kalmamıştı. Benedict tasarımdan doğrulurken, o kaybolmuş, paramparça bakış yüz hatlarına geri döndü.

Bu yüzden William, yemek odasında yeni bir büfe talebinde bulundu.

Genç mavi gözler bir an ona baktı. "Bir büfe."

"Evet." William yutkundu. Oğlan, talebin bir tür suçluluk ya da acıma duygusundan kaynaklandığından şüpheleniyor muydu? Belki de öyleydi ama William'ın yemek odasındaki mobilyaları değiştirmesi gerektiğine hiç şüphe yoktu. Neden komisyonu çocuğa ve Bay Leighton'a vermiyorsunuz? Yereldiler, yetenekliyidiler ve bir proje, herkesin yeni bilgileriyle yaşamanın bir yolunu bulmasına yardımcı olacak şey olabilir.

"Evet," dedi William yeniden, biraz daha sert bir sesle. "İçerideki mobilyaları gördün mü? Bu iğrenç."

"Ve ağır," diye mırıldandı çocuk. Sonra bir kağıt parçasına uzandı ve cebinden bir kalem çıkardı. Elleri belirli vuruşlarla kağıt üzerinde hareket etti, zarif bir büfenin çizgilerini çizdi ve William'a çatal-bıçak, tabak ve yiyecek konulacak bir şey hakkında akli başında hiç kimsenin cevaplayamayacağı sorular sordu.

, Benedict'in yaptığı her öneriden sonra onaylayarak mırıldandı . Dürüst olmak gerekirse, parça kullanılamaz hale gelse bile, William parasını ödemeyi umursamazdı. Yine de kağıtta

ortaya çıkan görüntü muhteşemdi. Belki küçük bir kır yemek odası için biraz fazla ama yine de muhteşem.

El sıkışıp her iki mobilya parçası için ahşap seçimlerini tartıştıklarında, çocuk gerçekten gülümsüyordu.

Benedict muhtemelen daha sonra içinin içinin boşaltıldığını hatırlayacaktı, ama şimdilik hayatı iyiydi ve William, bir an için de olsa, bu huzuru bulmasına yardım ettiği için kendini biraz fetheden bir kahraman gibi hissetti.



Daphne , oğlunun evden çıkmasını bekleyerek Bay Leighton'ın arabasının yanında volta attı. Neredeyse bir saattir Lord Chemsford'la kütüphanedeydi. Onlar ne yapıyordu? Ne diyorlardı? Benedict'in peşine düşmeyi ve o çocukken yaptığı gibi onu tutmayı ve ağaca tırmanırken dizini yaralamayı her şeyden çok istiyordu.

Ama artık bir çocuk değildi.

Ve bu, sıyrık bir diz kadar basit olmaktan çok uzaktı.

Sonunda bir kapı gümbürtüyle kapandı ama normalde kullandığı mutfağa hizmetlilerin girişi değildi. Evin arka kapısından göle ve araziye bakan verandaya çıkmıştı.

Ondan kaçıyordu.

Sadece o değil, evdeki herkes. Jess ve Eugenia kesinlikle mutfakta olacaklardı ve bu saatte Sarah ya da Reuben de orada olabilirdi.

Evin köşesini karıştırdı ve onun orada durduğunu görünce durdu. Bakışları, yere bakmak için kaymadan önce sadece bir an için onunkilerle buluştu.

Daphne nefesini tuttu ve onun bir hamle yapmasını bekledi. Ondan uzaklaşır mıydı? Ona yaklaşmak yerine kasabaya uzun bir yürüyüş yapmayı mı seçiyorsunuz?

Sonunda arabaya doğru yürümeye devam ederken rahatlayarak topalladı. Bay Leighton çoktan eşiği bağlamış ve basit tahta koltuğa oturmuştu. Benedict ve Lord Chemsford yemek odasından ayrıldıktan sonra fazla konuşmamıştı, sadece günlük aletlerini toplamaya koyuldu.

Daphne, sonunda Benedict'in İrlandalı'yı bulacağını bildiğinden, onun yanında kalmış, aletleri vagona taşımasına yardım etmişti. Onun teselli için kendisine geleceğine o kadar güvenmeyi diledi ama gelmedi. Şu anda ona bakmama şekli doğruysa, içgüdüleri doğruydu.

Arabaya binip efendisinin yanına otururken hiçbir şey söylemedi. "Bugün çalışmayı biraz erken bırakmaya istekli olmanı takdir ediyorum."

Bay Leighton yumuşak bir sesle, "Bazen bir adamın, zihninin işi yapabilmesi için ellerini dinlendirmesi yeterlidir," dedi.

Benedict başını salladı. "Masanın yanı sıra bir de büfe sipariş etti. Bunları tamamlamak için dükkanda biraz çalışmam gerekecek."

"Temel işlere yardımcı olması için bir veya iki adam tutabiliriz."

Defne daha fazla dayanamadı. Elini arabaya koydu ve biraz içine doğru eğildi. "Benedict, iyi misin?"

İçini çekti ve ona baktı, gözleri daha önce hiç görmediği kadar düz ve cansızdı. "Olmam gerekecek, değil mi? Yine de bir veya iki günümü alabilir. Değilim . . ." Ellerini pantolon paçalarında gezdirdi ve arabayı tuttuğu yeri işaret etti. "Geri adım atmak isteyebilirsin. Vagonda ilerlerken bir kıymığın olmasını istemiyorum."

Daphne elini geri çekti ve göğsüne bastırdı. Ona bir iki gün verebilirdi. Haklı bir istekti. Bugün çok zor bir şey öğrenmişti ve bunu düşünmek istiyordu. Ona neden olan acı her neyse, hak etmediği bir şey değildi.

Bu, vagon sarsılarak uzaklaştıkça canının daha az acıdığı anlamına gelmiyordu.



on altıncı bölüm

Üç gün sonra oğlu hala onunla konuşmuyordu.

Daphne kurutma ipinden çektiği çarşafı göğsüne bastırdı ve yüzünü çarşafa gömdü. Hayatının neredeyse yarısında Benedict, gününde güneş ışığı alan bir yer olmuştu. İlk kıpırdandığı ve onun varlığını hissettiği andan itibaren, sadece hayatında olmakla onu mutlu etmişti.

Her sabah beşiğinin kenarından baktığında ona gülümsemişti. Ne zaman bir sıyrığı temizlese ya da eski püskü bir çiçeği kabul etse, ona gülümsemişti. Kahvaltıda ya da hayvanlara baktıktan sonra ya da kadın ona bir yığın yeni yıkanmış çarşaf verdiğinde gülümserdi. Neredeyse on üç

yıldır, tam anlamıyla sahip çıkamadığı bir çocuğun sevinciyle kalbinin beslenmediği tek bir gün bile olmamıştı.

Bay Leighton'la işe gittiğinde onun günlük gülümsemelerinin kaybolmasının, başına gelebilecek en kötü şey olacağını düşünmüştü.

Ah, ne kadar yanılmıştı.

En kötüsü, onun burada, evde olması ve onun o gülümsemeleri görmemesiydi. Aslında, onun arabayla uzaklaşışını izlediğinden beri, kafasının arkasından başka bir şey görmemişti. Onu karşılamak için mutfığa girmedi ve mola verdiğinde onu aramadı. Hâlâ çalıştığı için, belki de her zamankinden daha fazla, Bay Leighton'ın onu göndermediği ya da dükkana kapatmadığı için minnettar olmaya çalıştı.

Ama onun neşeli gülümsemelerine duyduğu bencil arzu, hissedebildiği minnettarlığı sınırladı. Onun için duyduğu endişe, geri kalanını ayaklar altına aldı. Bir iki günü kaldığında gelip onunla konuşacağını düşünmüştü ama yapmamıştı. Jess'i göndermeli mi? Diğer çocuklardan biri mi? Belki de Bay Leighton'a Benedict'le konuşup konuşmadığını sorun.

"Anne Defne?" diye sordu Sarah, Daphne'nin kollarında ezilen kumaşı biraz çekiştirirken. "Bunu katlamamız gerekmiyor mu? Ezmeye devam edersen bastırmak çok daha zor olacak."

Daphne genç kıza baktı, o kadar ona benziyordu ki Daphne'nin kızı olabilirdi. Sarah kıvrak bir orman perisine benziyordu, oysa Daphne iyi bir taşralı kızın daha kısa, tıknaz yapısıyla doğmuştu. Ancak müzik sevgisi ve etraflarındaki iyiyi görmekte ısrarlı olmak ya da en azından Daphne'nin durumunda kötüyü görmezden gelmek gibi birçok başka özelliği paylaşıyorlardı.

"Evet." Daphne yutkundu ve kollarını dikkatlice çarşaftan kurtardı. "Katlamalıyız."

Çarşafı katlanmış çarşaflardan oluşan düzgün bir kareye dönüştürmeye odaklanmak için kendini zorladı ve sonra bir sonrakine geçti.

Köşeleri bir araya getirirlerken, Daphne boğazını temizledi ve Benedict'in nasıl olduğunu öğrenme konusundaki çaresizliğinin, diğer çocukları umursamama ihtiyacını bastırmasına izin verdi. "Bugün Benedict'le konuştuğunu sanmıyorum?"

Genç kız biraz kafası karışmış görünüyordu ama başını salladı. "Tabi ki yaptım. Bu sabah Bay Leighton ile birlikte geldi."

Demek kaçındığı sadece Daphne'ydi o zaman. Ve tahmin etmesi gerekiyordu, Jess. Benedict bir şey söyleseydi arkadaşı ona söylerdi, değil mi?

Son çarşafları da sepetin içinde düzgün bir şekilde dizerken, Sarah başını kaldırmadan konuşarak daha küçük havlu ve yastık kılıflarını aşağı indirmeye koyuldu. "Son zamanlarda biraz alıngan oldu. Sonunda yeni sahibiyile tanıştığını söyledi ve onu neden uyarmadığımı sordu." Sarah havluyu sepete attı ve kaşlarını çatarak Daphne'ye bakarken kollarını etrafına

kavuşturdu. "Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ona gerçeği söyledim - nereden geldiğini bilmek isteyip istemediğinden emin değildim."

Acı, Daphne'nin kalbinden ayak parmaklarına ve parmaklarına kadar süpürüldü. Onu dalgalanan keten şeritlerin altında yere gönderecek kadar acı vericiydi. "Ne dedi?"

"Haklı olduğumu. Bilmek istemedi. Ve nereden geldiğimi merak ederek biraz zaman ve enerji harcarsam, onu unutmaya çalışmalıyım. Bilmemem daha iyiydi."

Daphne'nin gözleri, güneşi engellediği kadar kolay bir şekilde acıyı da engellemeye çalışarak kapandı. Benedict'in aklından ne tür düşünceler geçiyordu? Her zaman kendinden emindi, yeteneklerinden ve onlarla ne yapmak istediğinden çok emindi. Bir bıçağın bir tahta parçasını kesebileceğini ilk fark ettiği andan itibaren büyülenmişti.

O ilk tahta mutfak tezgahıydı ve Daphne bazen parmağını oyulmuş köşede gezdirip gülümsedi.

O andan itibaren, sadece bir tahta parçasını tutmak ve potansiyeli düşünmek ona neşe getirmişti.

Lord Chemsford'la karşılaşmanız bunu çalmış mıydı? Yoksa Daphne'nin ona anlattıklarından çok daha fazlasını bildiği gerçeğiyle mi yüzleşmek zorundaydı? Belki de şimdiye kadar yalnızca belirsiz, genel anlamda bildiği bir şeyin ayrıntılarıyla yüzleşmek zorundaydı.

Her ne ise, Sarah'ya söylediklerini söylemek ona işkence ediyor olmalıydı.

"Anne Defne?" Sarah, Daphne'nin beynini çevreleyen sisin içine girdi. "Neden bilmemenin daha iyi olduğunu söylesin ki?"

"Sanırım," dedi Daphne boğazının kurumasıyla, "bunun için endişelenmemen gerektiğini kastetmişti. Önemli olan geçmiş değil, gelecek."

"Ama bize her zaman geçmişin sana ağırlık yapan bir taş ya da üzerine inşa ettiğin temel olabileceğini söyledin."

Bunu söyledi. Ve ciddiye. Daphne bu yamalı çocuk ailesini, hatasından iyi bir şey çıkabileceğine, Tanrı'nın lütfunun hayatına hala akabileceğine ve her şeye rağmen O'nun için iyi bir iş yapmasına izin verebileceğine dair kesin inanç üzerine inşa etmişti.

Ancak şimdi bu iyi işler onun etrafında parçalanıyor gibiydi.

Tanrı'nın ona verdiği lütfu kullanmış mıydı? Ya da yolun bir yerinde bir kez daha yoldan sapmış ve yeniden kurduğu hayatına yeni bir taş mı atmıştı? On iki yıldan fazla bir süredir oğluna yalan söylüyordu. Belki de Tanrı şimdi bu günahı hesaba katıyordu.

"Lord Chemsford'un Benedict'in babası olmadığından emin misin?" Sarah, Daphne'nin tam olarak kavrayamadığı gerçekçi bir hafiflikle sordu.

"Ne?"

"Onun olmadığını söylediğini biliyorum ve Benedict de aynı şeyi söylüyor ama... ." Sara dudağını ısırdı. "Gerçekten değilse, o zaman bu kadar birbirine benzemek rahatsız edici olmalı. İkisi için de."

"Tamamen eminim," diye onu temin etmek için koştu Daphne. "Benedict'in babası değil."

"Ah." Sarah bir an sessiz kaldı ve katlanmalarına hışırtılı bir esinti ve kuş civıltısından başka bir şey eşlik etmedi.

Çamaşırları sepetlere doldururken, Sarah kısık bir sesle, "Merak ediyoruz, biliyor musun? Eskiden bunun hakkında konuşurduk. . . daha genç olanlar için bu aileler bulunmadan önce. Ailelerimizin nasıl olduğunu düşündüğümüz hakkında konuşurduk."

Daphne bundan nasıl habersizdi? Yıllardır etrafı çocuklarla çevriliydi. Odaları arasında uyumuştı. Ne zaman bu kadar ciddi tartışmalara girmişlerdi? "Bilmiyordum."

Sarah başını salladı ve hala elinde olan havlunun kenarını aldı. "Doğal, değil mi? Çünkü oralarda bir yerlerde hepimizin bir annesi ve babası vardı ya da var ama hayat onlar için yolunda gitmedi. En azından bizi içine alacak şekilde değil. Bu yüzden gizli kaldık. Çünkü hayat olması gerektiği gibi gitmemişti ve biraz büyüüp farklı bir noktadan yeniden denememiz gerekiyordu."

Daphne bunu çocuklara söylediğini hatırlamıyordu ama bir ara muhtemelen söylediğini tahmin etmişti. Kesinlikle birçok kez benzer bir şey düşünmüştü. O ve Kit çocuklarla ilgilenirken ve onların bakım ve kaybolma masraflarını ebeveynlerine ödemeye zorlarken, çocukları saklamak ve gizliliğin gerekliliğini onlara aşılacak gerekiyordu .

Doğuştan kendilerine bir şey öğretilen çocukların yaptığı gibi, onlar da bunu yıllarca sorgulamadılar.

Benedict ve Sarah yaşlandıkça daha fazlası için Daphne'ye baskı yapmışlardı. Sonunda, gerçeğin bir kısmını -onların gayri meşru olduklarını ve dünyanın toplumun beklentilerinin dışında doğanlara karşı nazik olmadığını- paylaşmak zorunda kalmıştı.

Tabii ki, sır bir kez ortaya çıktığında, tüm çocuklar çok geçmeden öğrendi. Hiçbir zaman farklı bir şey bilmedikleri için, bunu normal kabul etmişlerdi. Ama şimdi o kadar korunaklı değillerdi, dünyadan kopuk değillerdi, hepsi bunun normalden başka bir şey olduğunu bileceklerdi.

"Şey, Benedict başka bir şey söyledi mi?" Daphne hakkında bir şey söylemiş miydi?

Sarah başını salladı ve sepetlerden birini kalçasına attı. "Tam olarak değil. Merak etmenin bilmekten daha acı verici olacağını düşündüğümüzde yanıldığımızı söyledi. Başka birinin bizim hakkımızda bizden daha çok şey bildiğini bilmenin daha kötü olduğunu söyledi."

Daphne diyarda homurdanma, inleme ve ormanın ortasında yavaş, acılı bir şekilde ölmekte olan bir tür yaralı hayvan arasında bir ses çıkardı.

Sarah bunu bir anlaşma sesi olarak aldı. "Sanırım bu doğru. Yalan gibi gelir, değil mi? Biri senin hakkında bir şeyler bilip de sana söylememiş olsaydı."

"Ya seni korumak isterlerse?" Defne boğuldu.

"Bir noktada, sanırım bununla başa çıkacak kadar güçlü olduğumu düşünmelerini umardım."

Daphne tüm temiz çarşafı kire dökmeden önce durdu ve sepetini yere koydu. Sarah birkaç adım yürüdü ve sonra yüzünde bir soruyla arkasını döndü.

"Bilmek istiyor musun?" Daphne hızla kadına dönüşen genç kıza sordu. Yakında Sarah kendi hayatını kuracaktı.

"HAYIR." Defne'ye gülümsedi. "Ama karar vermeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Sarah döndü ve eve giden yolun geri kalanını yürüyerek Daphne'yi çimlerin üzerinde tek başına bıraktı. Benedict'in istediği bu muydu? Nereden geldiğini bilmek isteyip istemediğine Daphne'nin karar vermesine izin vermesini umuyor muydu? . . ve annesi kimdi?

Teklifi Sarah'ya yapmıştı ama Benedict'e ulaştırmak çok daha zordu. Çünkü bu durumda verilecek cevap durumu daha da kötüleştirecektir. Bunu bir ihanet olarak görecekti. Ve bir bakıma, muhtemelen haklıydı.

Ama Daphne başka kararlar vermiş olmayı dileyerek yaşayamazdı. Yapamadı. Olsaydı, tüm hayatını farklı bir geçmiş hayal ederek geçirirdi ve onu dibe çeken ağırlık olurdu. Batardı ve asla hava almak için yukarı çıkmazdı.

Böylece geleceğe bakacaktı. Bugün daha da kötüye gidebilirmiş gibi görünmüyordu.



"Bu öğleden sonra misafir bekliyorum."

Daphne yeni ütülenmiş çarşafı göğsüne bastırdı ve bir kez daha kırıışıklarla doldurdu.

Gün daha da kötüye gitmişti.

Lord Chemsford'un onu kütüphaneye çağırması olabileceği tüm sebepler arasında, beklediği şeyler listesinde bu yoktu.

Bakışlarını ona dikti. "Misafir kavramına aşinasın, değil mi?"

"Elbette kavramı anlıyorum," diye ısırdı. "Ama ortalık darmadağınken onları buraya nasıl getirebildiğini anlamıyorum."

Tam anlamıyla bir darmadağın değildi, ama Benedict ve Bay Leighton'a ek olarak, o sabah çatı ve tavan arası odalarında çalışmaya başlamak için bir ekip gelmişti. Bu, evin ne kadar modası geçmiş olduğuyula birleşince, onu ziyaretçi almaktan vazgeçirmeye yeterdi. Sınıfındaki insanların personeli görmezden gelmeye alışmış olması önemli değildi, yine de belirli bir düzeyde rahatlık bekliyorlardı.

Hala kahya ile etkileşime girdiler.

Misafirlerinin yüzüne bakamadı. Onu, yapmak isteyeceği son şeyin eğlendirmek olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

"Eğlendirmiyorum."

Defne gözlerini kırıştırdı. Yüksek sesle konuşmamıştı, değil mi? Hayır, misafirlerini ağırlaması sadece genel bir beklentiydi. O sadece doğru sonuçları çıkarıyordu. Gülünç ve rahatsız edici bir şey ağzından kaçırmamıştı.

Tekrar.

Marki devam etti, "Yukarıda bir sürü kullanılabilir yatak odamız var ve kütüphane işle ilgili konuları tartışmak için tamamen yeterli durumda. En fazla iki günden fazla burada kalacaklarını sanmıyorum."

Daphne şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve hafif bir rahatlama umudu içini doldurdu. Yiyecek bol olduğu sürece işadamları kahya ile ilgilenmezdi. "İki gün? Bu oldukça kısa bir yolculuk gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Ülkedeki kalış sürelerini uzatmak isterlerse Marlborough'da kalmakta özgürler ama benim onlarla işim bir günden fazla sürmez. Ev, uzun süreli bir ziyaret için pek uygun durumda değil."

Dilinde kelimeler birikti ama onları söylemeden önce kendini tutmayı başardı. Onu ve Benedict'i birbirinden uzak tutma girişimlerinde düşünmeden hareket etmişti ve bak bu onu nereye getirdi. Bir öneride bulunmaya cesaret etti mi? Evet. Evet, yaptı. Çünkü sır açığa çıkmış ve Benedict'in ailesi ya da en azından baba tarafından soyağacı açığa çıkmış olsa da, evdeki hiç kimse eskisi kadar rahat değildi.

Bir şey olursa, gerilim daha kötüydü.

İhtiyaç duydukları şey birbirinden uzak zaman ve mekandı. Elbette, Daphne iyi tanımadığı insanlardan uzaktayken kendini her zaman daha iyi hissetmişti, ama bu zor tartışmayı her gün hatırlatmadan yapmaları mantıklıydı.

köşelerde pusuya yatıp hem markiyi hem de Benedict'i yeni bilgileriyle bir şey yapıp yapmadıklarını görmek için izlemeseydi, bu ona bu kadar sık hatırlatılmayacaktı .

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Neden onlara gitmiyorsunuz, lordum? Bu daha kolay olmaz mıydı?"

İçini çekti ve omuzlarını silkti, gerçekten cevap verecek kimsesi olmayan bir adama göre garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Marki olmanın faydaları var Bayan Brightmoor. Unvanla birlikte gelen birçok zahmetli yükümlülük dışında, yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Buna seyahat dahildir. Yakında öğreneceğiniz gibi, evde olmayı seviyorum."

Yuttu. Babası bir beyefendiydi, karşısında oturan adamdan çok daha alt sınıftan bir adamdı ve yine de çalışma odasına sürekli bir başka beyefendi akışı olmuştı. Lord Chemsford burada kalsaydı... . Bir markinin daha kaç kişiyle ilişkisi vardı? Sessiz, تنها hayatını kaç kişi istila etmek üzereydi? "Öyleyse bu ara sıra gelen misafirlerden çok şey beklemeliyiz, öyle mi?"

Masasının köşesinden bir yığın kağıt aldı. "Sanırım. Kendi evimde iş yapmayı daha kolay buluyorum." Kâğıtlardan birine baktı, görünüşe bakılırsa kişisel bir mektuptu ve kaşlarını çattı. "Senin için büyük bir endişe kaynağı değil. Aklında iş olan erkekler çok fazla eğlenceye ihtiyaç duymazlar. Gün boyunca sağlıklı bir müzakere ve hararetle bir tartışma, akşamları iyi bir kitap ve bir brendi. Havalandırılmış odalar ve biraz daha fazla yiyecek dışında hiçbir şey sağlamanız gerekecek.

"Tamam öyleyse." Daphne güçlkle yutkundu ve ellerini eteğine sildi, nasırlı parmakları çok fazla yıkamadan dolayı yumuşak kumaşa sürtündü.

Lütfen Tanrım, hiçbir erkeğin kim olduğumu bilmesine izin verme. Onları tanısa bile, onu hatırlamaları pek olası değildi. Aynı odada dururken insanlar onu hatırlama eğiliminde değildi.

İş adamı olduklarını söylemişti. Hepsi bu kadar olduğu sürece, idare edebilirdi.

"Ailemden kimseyi beklemiyorum."

Göz kırptı. Hayır, bu sefer de yüksek sesle konuşmamıştı. O sadece aklını okuyordu. "Ah."

"Bu sana normalde söyleyeceğim bir şey değil, çünkü gerçekten hizmetçimin yapması gereken bir endişe değil, ama -" içini çekti ve son zamanlarda kaşlarını çattığı kağıdı işaret etti - "gerçek şu ki kuzenim Benim himayemdeki bazı mülklerin kullanımı karşılığında benim lütufta bulunmam, bunun pek de normal bir durum olmadığı gerçeğini akla getiriyor."

Mektuptan Daphne'ye bakarken elini masanın kenarında gezdirdi. "Maxwell çocukluk yakınlığımızı tazeleme niyetinde ısrarcı olursa, Benedict'in önce başka bir yerde olması için düzenlemeler yapacağımdan emin olabilirim."

Daphne, taviz için minnettar olması gerektiğini bildiği için başını salladı, ama Maxwell Oswald'ın buraya gelmesinin sadece bir ihtimal olması bile ona kabuslar verecekti.

Onu görüp görmemesi önemli değildi. Onu tanı mıyordu, hatırlaması için bir nedeni yoktu. O gece bir maske ve kostüm giyiyordu ve Kit gibi davranıyordu. Onun için hiçbir tehlike yoktu.

Sadece hatırlanan büyük bir utanç.

"Bay Pasley ahırını hazırlasın. Arabayla gelecekler." Lord Chemsford dikkatini açık bir deftere çevirerek onu etkili bir şekilde kovdu ama başparmağı kitabın kenarına hafifçe vurdu ve bakışları sayfada hareket etmedi.

Aylaklığı Daphne'yi ilgilendirdiğinden değildi elbette. O bir markiydi. İsteseydi güneş ışığında sürüklenen toza bakabilirdi.

Ancak hazırlaması gereken bir evi vardı. Sırtının alt kısmında şimdiden ter birikmiş, elbisesi tenine yapışmıştı. Başka biri için çalışmak beklediğinden çok daha zor ve sıkıcıydı. Daphne, Kit ve Jess ile birlikte çatının altında bir düzine çocuk varken, her zaman değiştirilecek, yıkanacak veya katlanacak çarşaf varmış gibi görünüyordu. Şu anki iş yükü eskisinin yarısından daha azdı ama on kat daha sıkıcı geliyordu.

Ancak malikanenin efendisi isteklerini dile getirmişti ve en azından şimdilik , o ve Sarah'nın isteklerini yerine getirmekten başka çareleri yoktu. Yardım etmesi için Eugenia'yı bile çekemedi. Lord hazretleri, misafirleri ve ev halkı arasında, hem Jess hem de Eugenia yemek hazırlamak için çok çalışacaklardı.

Döndü ve kapıya doğru bir adım attı.

"Bayan. Brightmoor."

Alçak sesi onu bir bağırış kadar etkili bir şekilde durdurdu. Yine de arkasına dönmesine izin vermeden konuşmaya devam etti.

"Belki de, konsantrasyon açısından, erkekler buradayken evin inşaatına ara verilmesi en iyisi olur."

Daphne'nin içinden çelişkili duygular geçti. Benedict'ten utanıyor muydu yoksa sadece onu korumaya mı çalışıyordu?

Önemli miydi?

"Elbette," dedi yavaşça ve odadan çıktı.

Sarah ve Daphne yatak odalarını hazırlamak için koştular. Kaç adamın geldiklerini ya da yanlarında hizmetkar mı yoksa başka bir personel mi getirdiklerini bile bilmiyorlardı. Her ihtimale karşı, Daphne mümkün olan her yatağı hazırlamaya koyuldu.

Sonra her odayı dolaştı, her birinin bir markinin konukları için hazır olduğundan emin oldu. Bir zamanlar yatak odası olan üst kattaki oturma odasında durup açık pencerenin çerçevesine yaslandı ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Sık sık keyif aldığı huzurlu kuş cıvıltısı, arazinin ön ucundaki ağaçların arasından gelen bir arabanın sesiyle bozuldu.

O ve Sarah odaların hazırlıklarını görünüşe göre çok erken bitirmişlerdi.

Daphne, Sarah'ya, "Aşağı inme zamanı," dedi, pencereden uzaklaşıp kullandığı toz bezini önlüğünün cebine tıkarırken. "Uşak konusunda hafif olduğumuza göre, misafirlere eşlik etmeyi kendimiz halletmemiz gerekecek."

Buruşuk önlüğü ve solmuş elbisesi pek iyi bir ilk izlenim bırakmadığı için değiştirmek güzel olurdu, ama Daphne'nin şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Morris, ondan birkaç dakika sonra ön salona girdiğinde kıyafetlerini aşağı yukarı inceleyerek ona alay etti . Daphne sadece omuzlarını dikleştirdi ve yanıt olarak burnunu biraz daha yukarı kaldırdı.

Çok çalışmaktan utanmayı reddediyordu, özellikle de çok az farkla üzerine atılan işlerden. Morris'in hazırlık aşamasında ne yapması istenmişti? Başka bir boyun bağına basmak mı?

Daphne ön salonun hemen içinde, merkez salona ve iki büyük merdivene açılan kapının yanında bekledi. Sarah, Daphne'nin duruşunu taklit etmek için on iki yaşındaki küçük omuzlarını dikleştirerek arkasında durdu.

Genç kızın inancı ve taklidi biraz cesaretlendirmeliydi ama Daphne'nin tek düşünebildiği şey, daha fazla bilinmeyen insanın onun yıkık sığınağını işgal etmek üzere olduğu gerçeğiydi. Bunun kahya olarak ilk gerçek sınavı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sarah'nın kaderinde bir hizmet hayatı vardı ve eğer başarılı olacaksa, Daphne'nin bunu doğru yapması gerekiyordu.

Her şey elinden geldiği kadar hazırды. Şimdi tek ihtiyacı olan, o kapıdan içeri giren adamların daha önce hiç görmediği adamlar olmasıydı.



on yedinci bölüm



William'ın hiçbir zaman eksantrik olma ya da asil ve onurlu olmaktan başka bir şey olarak düşünülme arzusu olmamıştı. Toplumu şok edecekse, yabancı bir ev halkı veya düşüncesiz bir tavır yerine markizeti vizyoner yeni bir yöne götürmeyi tercih ederdi. Çapkın babasıyla ne kadar şaşırtıcı derecede seçkin bir tezat oluşturduğunu söylemek dışında, gerçekten kimsenin onun hakkında konuşmasını istemiyordu.

Ancak böyle bir ayrımı yapabilmek için her toplumsal norma uymak gerekiyordu. Son on yıldır, entelektüel söylemlere ve balolar ve operalar eşliğinde sakin bir akşam yemeğine değer veren küçük bir grup insan dışında herkesten uzaklaşmıştı.

Babası gibi davranmaya ya da annesi gibi dalgalar yaratmaya niyetlendiğine dair ilk işaretleri gözlemleyen boncuk gözlü bir hemşire olmadan nefes alabildiği sessiz hayatını seviyordu. Ancak bu kadar yalnızlık içinde hedeflerine ulaşamadı.

William'ın kapısından içeri girmek üzere olan iki rütbesiz iş adamının olması, geride bırakmaktan çok mutlu olduğu dünyaya doğru attığı ilk adım gibi geldi.

At toynaklarının takırtısı sessizliği bozdu ve William konuklarını ön salonda karşılamak için kütüphaneden ayrıldı. Odaya bakınırken göğsünde bir iç çekiş oluştu, ama onu bırakmadı. Görünüşe göre kaderinde en azından biraz eksantrik görünmek vardı.

Geçici uşak olarak da hizmete soktuğu uşağı kapıda hazır bekliyordu. Bayan Brightmoor uysalca kenarda duruyordu ve William onun beylere odalarını göstermeye hazır olduğunu umuyordu. Dudaklarını çiğnedi ve genellikle ahıra kaçmaya hazır ürkek bir ata benziyordu.

Kahyası hakkında gerçekten bir şeyler yapmalı.

Onu kovmak aklına bir kez daha geldi ama bu düşünceyi aynı hızla reddetti. Son birkaç gündür olanlardan sonra, onu öylece bir hevesle görevden alamazdı.

Benedict'in varlığının açığa çıkması, cevapları olduğu kadar soruları da, belki de daha fazlasını sağlamıştı. Merak William'ı rahatsız etti. Bayan Brightmoor'a istediği soruyu sorabileceği ve dürüst bir cevap alacağından emin olabileceği otuz dakika, zihnini boşaltmak için çok yol kat ederdi.

Yine de bunu anlaması pek olası değildi ve bu, onu kontrolden çıkarmamak için başka bir nedendi. Eğer gitmesine izin verirse, hayatının geri kalanında bunu merak edecekti.

Çizmelerin çakılların üzerindeki sürtünme sesi yerini ön basamaklardaki taşlara vuran ayakkabı seslerine bırakırken Morris kapıyı iterek açtı.

Bayan Brightmoor ahşap işçiliğine daha da gömüldü. Solmuş turuncu baskılı muslinini kısmen göz kamaştırıcı kırmızı duvar kağıdına karıştırmayı başardı. Oldukça şaşırtıcı bir başarıydı.

Bu, onun için iyi bir sınav olacaktı, çünkü erkeklerin son derece saygın beyler olmasına rağmen İngiliz toplumunda çok az önemi vardı. Bununla birlikte, adamların sınırlı kaynaklarını Manchester'daki son derece iyi üretim yapan modern bir fabrikada bir araya getirmeyi başardıkları için William için büyük önem taşıyorlardı. Nasıl yaptıklarını öğrenmek için onları buraya davet etmişti.

Gelecek teknolojiydi ve William'ın kendi topraklarında üretimi genişletme ve modernleştirme arzusu vardı. Dümendeyken markizin boğulmasına izin vermedi.

İki adam, William'ın endişelerini hafifleterek güvenle içeri girdi. Sağlam bilgi ve tavsiye istiyordu, pohpohlamak ve duymak istediğini düşündüklerini ona söylemeye kalkışmak değil. Görünüşe bakılırsa, bu iki adam belirli bir uzmanlığa sahip olduklarını biliyorlardı.

William güveni takdir etti.

"İyi günler, Bay Gherkins." Daha sonra uzun boylu adamın elini sıktı. "Bay. Blakemoor.

William her erkeği selamladıktan sonra, Bayan Brightmoor'a baktı, ama Bayan Brightmoor hiçbir yerde bulunamadı. Aniden salon hizmetçisi Sarah, sanki kapıdan içeri itilmiş gibi sendeleyerek odaya girdi. Sivri elfin yüzünde gözleri kocamandı. Garip bir reverans yapmadan önce hızla gözlerini kırptırdı.

William boğazını temizledi. O sırada ihtiyaç duyduğu şey başka bir gizem değildi. "Beyler, şey, hizmetçim sizi odalarınıza kadar görecektir ve çantalarınızı doğrudan yukarı göndereceğim."

Adamlar merdivenleri çıkmak için iç odaya kaybolana kadar gülümsemesini olduğu yerde tuttu, sonra hüsrana uğramış bir elini çenesinde gezdirdi.

Kahyası hakkında gerçekten bir şeyler yapması gerekecekti.



Daphne hiçbir şeye takılmadı ve neredeyse yüksek merkezi salonun pürüzsüz mermer zeminine yayılarak gidiyordu.

Nefesi ciğerlerine o kadar hızlı girip çıkıyordu ki dudakları karıncalanmaya başlamıştı. Yapabilseydi, göğsüne elini uzatır ve kalbini daha fazla kaburgalarına çarpmasını diye dümdüz ederdi. Kan nabzını beyinde gerçekten hissedebiliyor, kulaklarında çıtırdadığını duyabiliyordu, o kadar sert ve gürültülü ki zar zor düşünebiliyordu.

Ve şu anda gerçekten, gerçekten düşünmeye ihtiyacı vardı.

Babası buradaydı.

Burada.

Bu evde.

Sahibinden habersiz son on iki yıldır yaşadığı yer. Çocuğunu ve varlığını kınanacak başka birçok kişiyi büyüttüğü yer.

Şimdi alt düzey bir hizmetçi olarak çalıştığı yer.

Ve bir zamanlar evi olan yeri tamamen yabancıların istila etmesinin bugün olabilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştü. Tanıdığı birinin o kapılardan içeri girmesi çok daha kötüydü.

Camla dolu garip küçük oturma odasından müzik odasına fırladı. Büyük kuyruklu piyanonun etrafında dolaşmak onu biraz yere serdi, nefes almasına yardımcı oldu.

Nabzından duyabildiği tıklamalar ve vuruşlar muhtemelen ön koridorda yankılanan ayak sesleriydi.

Daphne'nin hosteslik görevlerini halletmesi için Sarah'yı odaya sokması hiç de iyi olmamıştı. Hosteslik görevleri miydi? Bunlar temizlikçi görevleriydi. Kendini herhangi bir şeyin hostesi olarak düşünmeye başlamak tehlikeliydi.

Chemsford Markisi, statüsünü hizmetçi statüsünün üstüne yükseltmeye niyetli değildi ve bunu hatırlasa iyi ederdi.

Londra'nın üst kabuğunun kenarlarında dolaştığı zaman bile unvan sahibi olma hayalleri kurmamıştı. Artık kendini bir markiz olarak hayal etmesi gülünç olmanın da ötesindeydi.

Olsa ne güzel olurdu değil mi? Geçmişinin küllerinden doğan güçlü bir konumdan babasını selamlamak için mi? Belki gözleri hayranlıkla, hatta biraz da pişmanlıkla dolacaktı. Belki elini tutar ve af diler, onu eve ziyarete davet eder, Benedict'le tanışma arzusunu ifade eder ve ardından onu bir aile sevgisi ve ilgisiyle karşılardı.

Elbette tüm bu dilekleri yerine getirecekti. Bağışlanma ona uzun zaman önce bahşedilmişti. Daphne yaptığı seçimleri anlamıştı. Yoksulluğa ve umutsuzluğa kapılmanın her ikisine de ne faydası oldu? Ayrıca, ne kadar ilerlediğine bir bakın. Artık dünyanın tepesinde oturuyordu. Lord Chemsford oldukça münzevi olsa da, Londra'da hiç kimse karısından uzak durmaya cesaret edemezdi.

Daphne gözlerini kırptırdı ve kolunu sertçe çimdikledi. Adamın karısı değildi. Onu neredeyse hiç tanııyordu bile - ondan hoşlanıp hoşlanmadığından hâlâ emin değildi.

Hayal gücü şu anda ona yardımcı olabilecek son şeydi. Gerçeklik üzerine çöküyordu. Babasına , onsuz hayatta kalma yeteneğinin ötesinde gösterecek hiçbir şeyi yoktu . Bu onun hayranlığını pek kazanamayacaktı.

Vücuduna yavaş, derin nefesler almaya zorladı ve kulaklarındaki kan uğultusu diğer ayak seslerini duyabileceği kadar azaldı. Yine de bunlar büyük merdivene doğru gitmiyordu. Cam oturma odasından müzik odasına doğru geliyorlardı.

ona doğru

Ve Bay Morris piyanoya henüz bir eğilim göstermediğinden, onun neden birdenbire ortadan kaybolduğunu anlamaya gelen Lord Chemsford olduğunu varsaymaktan başka çaresi yoktu.

Onunla yüzleşemezdi. Şimdi olmaz. Ta ki babası hakkında ne yapacağına karar verene kadar.

Daphne piyanoyu bıraktı ve giderken biraz özlemle elini yüzeyde sürükledi. Geçmişı onu bir bütün olarak yutmakla tehdit ederken, kaçırdığı şeyler üzerinde oylanmanın zamanı değildi.

Müzik odasından çıkan kısa geçide ve büyük portre galerisine koşturdu. Muhtemelen en iyi yön seçimi değildi, çünkü artık iyi durumdaydı ve gerçekten kapana kısılmıştı. Portre galerisine girip çıkmanın tek yolu müzik odasına giden geçitti.

Pencerelerden birinden düşmediği sürece.

Uzak değildi, en azından birkaç tümsek ve morluk dışında herhangi bir hasara neden olacak kadar uzak değildi. Şu anda bu, birkaç dakikalık yalnızlık için ödenecek fazlasıyla kabul edilebilir bir bedeldi.

Böyle bir fikrin sağduyusunu düşünecek zaman yoktu. En uzak pencereye gitti ve kanadı açtı. Denedi. Bu odadaki pencereler uzun zamandır açılmamıştı, çünkü çocuklar bu odayı sadece dışarıdaki hava kötü olduğunda kullanıyorlardı.

Büyük bir çabayla, pencereyi eğilerek geçebilecek kadar aralamayı başardı. Eteğini biraz yukarı çekti ve bir bacağını pencere pervazının üzerinden geçirdi, üzerine oturdu ve başını eğmek için eğildi.

"Bunun camları yıkamak için yeni bir yöntem olduğunu mu düşüneceğiz yoksa o kısmı atlayıp doğrudan sana gelip misafirlerimden neden kaçtığını anlatabilir miyiz?"

Daphne dondu, ikiye eğildi, bir pencere pervazına oturdu, eteğini öyle bir yukarı çekti ki son derece uygunsuz bir bacağını gösteriyor olmalıydı.

Yapabilirdi. Sağa dönün ve kaçışına devam edin. Ama nereye gidecekti? Kulübe? mutfaklar? Belki de Marlborough'a ulaşana kadar yürümeye devam etmeli ve tamamen yeniden başlamanın bir yolunu bulmalıydı. Onun gerçek kimliğini öğrendiğinde kaçınılmaz sonuç buydu. En azından kendi başına giderse, bunun başka bir kişisel başarısızlık değil, kendi seçimi olduğunu düşünerek kendini kandırabilirdi.

Ancak bu sefer ona yardım edecek bir Kit olmayacaktı.

Kit evlendikten sonra kalmak istemiş, ev cennetten düzgün bir malikaneye dönüşürken Daphne için burada olmak istemişti ama Daphne arkadaşının yeni evliliğine başlamasının mümkün olmadığı konusunda ısrar etmişti. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek Kit'i düğün gezisine göndermişti. Daphne hiçliğin ortasında bir soruna neden olacak ne yapabilirdi? Haven Malikanesi onun eviydi ve orada olan her şeyin üstesinden gelebilirdi.

O yanılmıştı.

Çok ama çok yanlış.

Daphne ellerini önündeki ahşabın üzerinde birleştirdi, alnını onların üzerine koydu ve ağladı. Daphne gürültülü ağlama ve hıçkıra hıçkıra ağlamadığı için gürültülü gözyaşları değildi, bu

yüzden bakan birine - daha doğrusu, odadaki tek kişi olduğu için Lord Chemsford'a - muhtemelen çökmüş bir kukla ya da unutulmuş bir kukla gibi görünüyordu. oyuncak bebek. Omuzları fazla sallanmadı bile. Daphne, etrafındaki bir yatağa sımsıkı sarılmış ve tek bir ruhu bile rahatsız etmeyen üç çocukla bir kova dolusu gözyaşı dökabiliyordu.

Garip bir yetenektir ama güvenle iddia edebileceği birkaç yetenekten biriydi. Sık sık ağlamamasına yardımcı oldu. Genellikle çok kötü bir durumda olumlu tarafları görme yeteneğine sahipti. Gözyaşları noktasına geldiğinde, neredeyse umutsuzdu.

Aynı şimdiki gibi.

Lord Chemsford onu kapı dışarı edecekti.

İş için çabalamak zorunda kalacaktı. Onu bulmak için Marlborough'dan ayrılması bile gerekebilir.

Benedict'i bir daha asla göremeyecekti.

Kit, düşün gezisinden döndüğünde onu nerede bulacağını bilemeyecekti.

Jess gidecekti ve Sarah, Reuben ve Eugenia yoksullar evine gidecekti.

Gözyaşları daha hızlı aktı, parmaklarında birikti ve yere damlamak için aktı.

Yanağında yumuşak bir şey dalgalandı.

Daphne ne olduğunu anlayacak kadar yavaşça başını kaldırdı, ancak önünde sallanan kar beyazı bir mendil gördü. Sessiz ve ciddi görünen bir markiye iliştilmiş erkeksi parmaklarda tutulmuştu.

Elini çevirdi ve kumaşı aldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Başıyla onayladı ama o gözlerini kurulamak için hafifçe sildiğinde hiçbir şey söylemedi. Kenarlarda biraz kırmızılık olurdu ama yüzünü ovalamazsa tek kanıt bu olmalıydı. Sessizce ağlamanın püf noktası, gözyaşlarının serbestçe akmasına izin vermektir. Genellikle ağlama dürtüsünden kaçan bir ya da iki gözyaşı soldu, ama bunu durdurmaya çalışmadığı sürece genellikle burun çekme ve hıçkırıkların tatsızlığından kaçınabiliyordu.

Yüzünü kuruttu, kumaşı avucunun içinde buruşturdu ve kaderiyle yüzleşmeye hazırlandı.

Sonra oturmaya çalışırken hemen başını pencere çerçevesine vurdu. İçgüdüsel sarsıntısı onu tehlikeli tüneğinden aşağıdaki zemine düşürdü. Muhtemelen çitlerin arasına düşeceğine odaya yuvarlandığı için şükretmesi gerekirken, markiye bacağını gösterdiğinden çok daha fazla göstermenin utancı, yüzünün kabarmasını engellemeye çalıştığı kızarıklığa yol açtı. Jess, Daphne'nin yanaklarına akşam yemeği pişirebilir.

Ayağa kalktı ve onurunun olası kalıntılarını sahiplenmeye çalışarak çenesini havaya kaldırdı.

Ama Lord Chemsford ona bakmıyordu. Yakın zamanda boşalmış olan penceresinden dışarı bakıyor, ona döküldükten sonra kendine gelmesi için zaman tanıyordu.

Aslında bu onun için oldukça hoştu. Her şey düşünöldüğünde, beklediğinden daha fazlaydı.

"Artık prezantablım." En azından etekleri düzgündü. Yüzü hâlâ alev alevdi ve sesi sanki biri boğazından aşağı yün atmış gibi geliyordu ama bunların hiçbirisi yakın zamanda gitmeyecekti.

Ona doğru döndü, yüzünün sert, yontulmuş çizgileri ne düşündüğünden başka, kullanmaya alıştığı tüm gücünü ele veriyordu. "Şimdi açıklamak ister misin?"

Ah, bu adam. Onun etrafına rüyalar örmüş olması şaşılacak bir şey miydi? Onun mevkiindeki diğer kaç adam, onları kovmadan önce bir hizmetkarın hikâyesini duymayı beklerdi ki?

Daphne hiçbir zaman çok yalancı olmamıştı, bu yüzden şu anki seçimi ya sessiz kalmak ya da gerçeği söylemekti. İkisi de onu çok iyi göstermeyecekti.

Ama en azından biri onu güçlü gösterebilirdi.

Boğazını temizledi. "Biliyorum - yani, biliyordum - misafirlerinizden biri ve korkarım onun beni görmesine pek hazır değildim."

Belki de düşündüğü kadar dürüst olmaya hazır değildi.

"Hangi konuk?"

"Bay. Blakemoor," diye fısıldadı.

Ona böyle hitap etmek ne kadar acıtmıştı. Büyürken ona baba olmuştu. Sadece ikisi olmuştu. "Dünyaya karşı iki as," demişti. Artık bir as olmayana kadar.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve Lord Chemsford'un onun ölümü için gösterdiği azıcık saygıyı izlemek istemeyerek gözlerini kapattı. "O benim babam."



William'ın beynine o kadar çok düşünce üşüştü ki, herhangi bir gözleme odaklanmak bir mücadeleydi.

Bayan Brightmoor, bir Blakemoor olarak doğmuştu ve kendi babasını görmemek için pencereden atlamaya razıydı.

Bu tek gerçeği zihninin önüne koymak bile her şeyi anlamlandırmıyordu. Bir beyefendinin kızı nasıl oldu da ormanın ortasında bir hizmetçi oldu?

Dul olmak için çok gençti ama yine de, Bay Banfield'ın söylediği kadar uzun süredir burada çalışıyor olsaydı, evli olmazdı.

Yani Brightmoor sahte bir isimdi. Ve bunda pek iyi değil.

Onu izlerken elini çenesinde gezdirdi. Koyu kirpikleri, bakışları yere sabitlenene kadar kahverengi gözlerinin üzerine indirdi.

Bir kez daha, birkaç yanıt almak, bir dizi yeni soruya ilham verdi. Şu anda William'ın misafir odalarından birine yerleşen adam, en üst sınıf vatandaş değildi, ama saygıdeğerden de öteydi. Sosyalleşti, mülk sahibi oldu ve çok sevildi. William, Londra kulüpleri ve misafir salonları arasında dolaşmadığı halde, tam bir münzevi olmamıştı. İşadamları ara sıra züppeler kadar dedikoduya kapılırlardı ve Blakemoor hakkında hiçbir zaman bir skandal fısıltısı olmamıştı.

Kızını hizmetçi olarak nasıl sakladı?

Kızını neden hizmetçi olarak sakladı?

Yoksa o mu?

"Mevcut işinizden haberdar mı?" William sordu ve sonra kendini aptal gibi hissetti. Tabii ki farkında değildi. Öyle olsaydı, pencereden tırmanıyor olmazdı.

Ama kahya sadece başını salladı ve kaşlarını çattı, kaşlarını aralarında bir oluk oluşana ve burnunu ve ağzını ok gibi gösterene kadar çekti. "Wiltshire'da yaşadığının farkında bile değil."

"Nerede yaşadığını sanıyor?"

Yüzündeki duygu silinmeden önce omuzlarında kısa bir titreme oldu. Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmemişti. O hep öyleydi. . . canlı. Her şey yüzünün düzleminde oynuyor, onu ne zaman tedirgin ettiğini veya endişelendirdiğini anlamayı kolaylaştırıyordu. Ya da, daha sık olduğu gibi, ona bir şeyler yaptırmak için bir plan düşünmeye çalıştığında.

Ama şimdi hiçbir şey yoktu. Boştu.

Montunun kalıbını ayarlamak için omuzlarını silkti. Boşluk, beklediğinden o kadar uzaktı ki onu rahatsız etti.

Sesi de tonsuzdu. "Pek umursadığını sanmıyorum."

Belki de yüzü duygudan yoksun değildi. Belki de boşluk, acının neye benzediğiydi.

Bilmesi gereken bilgiler, sorması gereken sorular vardı. Ama tam bir düşünceye dönüştürebildiği tek parça, onun sandığı kişi olmadığıydı. Hayatındaki herkes her zaman tam olarak beklediği şeyi yapmış ve yapmıştır.

Buraya taşınana kadar.

Ne yapacaktı? Yukarıda kapı dışarı edemediği misafirleri vardı. Onların fabrika bilgisine ve uzmanlığına ihtiyacı olmasa bile, onları iyi bir sebep olmaksızın yollarına gönderemezdi.

Ayrıca pencerelerden dışarı çıkan veya duvar kağıdına karışmaya çalışan bir hizmetçiye de sahip olamazdı.

Ama şimdi, eskisinden daha fazla, ultiatom verip onu kovmayı da kendisinde bulamıyordu. Bu ana kadar bir merak ve biraz da deneme olmuştu. Hareketlerini incelemek için çok zaman harcamıştı ama nedenlerini hiç araştırmamıştı. Nedenini kendine hiç sormamıştı.

Onu hiçbir zaman gerçekten bir insan olarak görmemişti. O sadece onun hizmetçisi olmuştu.

Şimdi, toplayabildiği tüm gücüyle mendilini tutmasına rağmen, bir hanımefendi duruşuyla karşısında duruyordu. Her zaman kusursuz bir duruş ve dik omuzlarla mı durmuştu? Onun düzgün bir kibar eğitim görmeden doğup büyüdüğünü düşündüğü için bunu fark etmemiş miydi?

Daha önce onunla ne yapacağı konusunda zar zor anlaşılabilmişse, şimdi onu koyduğu kutudan sıyrıldığına göre ne olacaktı? Kabul edildi, asla tam olarak sığınmayacağı bir kutuydu, ama şimdi onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Onun hizmetçisiydi ama aynı zamanda sosyal olarak kabul edilebilir bir arkadaştı. Bir refakatçiye ihtiyacı var mıydı?

Hizmetçisi olan gizem, onu çözmeye nereden başlayacağını bile bilemeyene kadar büyüdü.

Buruşuk mendili bir kez daha gözlerine bastırdı ve dişlerinin arasından geçerken tıslayan derin bir nefes aldı. "Sanırım şimdi gitmemi isteyeceksin."

Evet demek istedi - evet demeli - ama içindeki her şey bu fikre isyan etti. Bir taşra hizmetçisi olarak gidecek hiçbir yeri yoksa, en başta buraya düşseydi, bir beyefendi kızı olarak seçenekleri ne kadar azalırdı?

"Bunun gerekli olduğunu pek sanmıyorum," diye yanıtladı.

"Sen . . . değil mi?"

"HAYIR." Kalabileceğini onaylar onaylamaz barış onu doldurdu. "Morris, ee, Cook ve diğer hizmetçi arasında, halka açık her şeyi yönetebilmeliyiz. Sanırım, babanla karşılaşmadığın sürece diğer görevlerini de yerine getirebilirsin?"

İçinde yapılacak doğru şeyin bu olduğuna dair güvence veren sakinliğine rağmen bu gülünçtü. Babası onu mezarın ötesinden görebilseydi, William'ın sadece bir hizmetçi için yolundan çıkarak unvanını ve ailesini nasıl kirlettiği hakkında bağılıyor olurdu. Rahmetli marki, bir tanesinin yolunu değiştirmesine izin vermeden önce tüm ev halkını dağıtırdı. William, yetişkin yaşamındaki kararların çoğunu, babasının ne yapacağını kendi kendine sorarak ve sonra tersini seçerek ele almıştı. Şimdiye kadar ona iyi gelmişti.

Bu, bunun muhtemelen mükemmel bir fikir olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu benim için yapar mısın?" Sesi kısıktı ve yüzü artık boş değildi. İçeriden parlıyor gibiydi.

Kaşlarını çattı. "HAYIR. Bunu benim için yapıyorum. Eğer seni kovarsam, Morris'e bir toz bezi vermek zorunda kalacağım. Doğru seçimi yaptığına güvenirken, ona hâlâ güvenmiyordu ve yüzünde parlayan umut ve minnettarlık onu rahatsız ediyordu. "Yine de bir şartım var."

Başını hızlı bir şekilde salladı ve pencereden yuvarlanmasıyla çarpık düşen saçları başının etrafında sallandı. "Kesinlikle."

William dudaklarını birbirine bastırdı. Kendi evinde bir sonraki adımda ne olacağını tahmin etmek zorunda kaldığı için sürprizlerle karşılaşmaktan bıkmıştı. "Ben soru sorduğumda cevaplayacaksın. Dikkat dağıtmak yok, yarım gerçekler yok, yalanlar yok."

Dudağını ısırdı ama yine başını salladı. Oldukça bariz bir yalancı olduğu kanıtlandığına göre, onun bu anlaşmaya uymaya niyetli olduğunu varsayması gerekiyordu.

Ellerini sırtında kavuşturdu ve dimdik ayağa kalktı, sorular son derece kişisel olacak olsa da, bunu herhangi bir iş görüşmesi gibi ele almaya çalıştı.

"Neden baban nerede yaşadığını bilmiyor?" Bunun makul bir açıklaması olmasını umuyordu - hayır, bekliyordu. Ne de olsa, William'ın babası onun nerede yaşadığını bilmiyordu ve bu ayrılık William'ın akıl sağlığı uğruna kendi tercihiydi. Yine de babasından uzakta kendine bir hayat sağlayacak imkanlara sahipti.

Daphne'nin yapmadığı anlaşılıyor.

"BEN . . ." Durdu ve zaten mükemmel olan duruşunu onunkine uyacak şekilde düzeltti. "Yıllar önce Londra'dan ayrıldım."

"Kaç tane?" Boşver! Bu dış çekmek gibi olacaktı.

"On dört."

"Ama o zamanlar bir çocuktan fazlası olamazdın."

İrkildi. "On sekiz yaşımdaydım."

Biraz hızlı aritmetik yaptı. Sonra tekrar yaptı. Otuz iki yaşında olamaz. O yaşta, gerçekten de burada çalışmaya gelmeden önce evlenip dul kalmış olabilirdi. Ama sonra, Benedict'i büyüttüğünü söylemişti. nasıl yaptı . . Ah.

Brightmoor sahte bir isim, diye devam etti. "Pek iyi olmadığını kabul ediyorum ama sen kapıda belirdiğinde tek düşünebildiğim buydu."

William başını salladı, ancak şimdi incelemek için yeni bir bakış açısına sahip olduğu için zar zor dinliyordu.

Günlerdir Benedict'i düşünüyor, kuzeninin terk edilmesini düzeltmenin yollarını düşünüyordu. Maxwell'in de çocuğun annesini terk etmiş olacağı gerçeğini bir kez bile düşünmemişti, itiraf etmekten utanıyordu. Sahip olmak zorundaydı. On dört yıl önce Bayan Charlotte Rhinehold ile evlenmişti ve kadının o sırada hamile olmadığı kesindi. Aslında, bir kızları olması üç yıllarını almıştı.

Ama William bu konuda haklıydı. Mantıklı olan tek şey buydu. Zamanlama, koruyuculuk, saklanma arzusu, aile bağlarının kaybı, beklediğinden daha fazla olan ama hiçbir zaman onun geçmişini yeniden gözden geçirmesine neden olacak kadar tam olarak oluşmayan kibar tavırlar.

Haklıydı. O olmak zorundaydı. Ama bunu onaylaması için ona ihtiyacı vardı.

"Benedict," dedi yumuşak bir sesle. "Benedict yüzünden kaçtın."

Yüzündeki ani renk kaybı tahminini doğrulamak için neredeyse yeterliydi.

"Nasıldın . . ." Sarsılarak yutkundu, gözleri yuvarlak yüzünde kocaman açıldı.

"Durum gibi zamanlama da uyuyor." Yine de hikayede daha fazlası olmalıydı. Çatısı altında çalışan tek çocuk Benedict değildi. Hizmetçileri ne olacak? Aşçısı da tehlikeli koşullarla karşılaşan iyi huylu bir hanımefendi miydi? Eğer öyleyse, hangisi onundu? Diğerleri de Daphne'nin miydi?

Normalde William soruları severdi. Kendini gereğinden fazla insan temasına maruz bırakmak zorunda kalmadan aradığı cevapları bulana kadar günlerce kitaplara ve araştırmalara kapılabilirdi.

Ama Daphne teslim etmeye razı olacağı çok detaylı bir günlük tutmadıysa, bu cevaplar bir kitapta bulunamazdı.

Birkaç gün önce onu kovmamakta haklıydı ve içgüdüğü ona yapmamasını söylediğinde onu dinlediği için Tanrı'ya şükredebilirdi. Bunu ona ailesi yapmıştı - onu buraya göndermişti. Ondan asla gitmesini isteyemezdi.

"Her şeyi bilmem gerekiyor. Şimdi." Sesi, olmasını istediğinden biraz daha boşuktu.

Çenesi kalktı. "Senin hiçbir şeye hakkın yok."

"Bayan. Bright—adın ne diyorum? Hâlâ Bayan Blakemoor mu?"

"Sadece öyle olduğunu söyledim. Ama bana Daphne demeni ya da Bayan Brightmoor'u kullanmaya devam etmeni tercih ederim."

Şu anki rahatsızlığına rağmen ağzının bir tarafı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Haklısın. Bu pek iyi bir sahte isim değil."

"Korkarım şu anda ayaklarım üzerinde düşünmekte pek iyi değilim. Sahte isim kullanma kararı oldukça çabuk alındı."

"Akıllıca bir karardı." Onun övgüsüne şaşırılmış görünüyordu, ama en azından yüzüne biraz renk getirdi. "Pekala o zaman Daphne." Adı ağzında garip hissettirdi. Daha önce hiçbir kadına kendi adıyla hitap etmemişti. "Seninle ilgili olmayan pek çok şey var ama artık bir şey açık: Kuzenim sana haksızlık etti. Bir beyefendi ve Oswald ailesinin reisi olarak bunu düzeltmekle yükümlüyüm."

"On dört yıl uzun bir süre." Sesi öncekinden biraz daha güçlü, biraz daha kararlıydı. "Asla yapmasaydık hayatımın nereye gideceğini bilmek imkansız. . . keşke onunla hiç tanışmasaydım." Ellerini bir kez daha ciddi bir tavırla önünde kavuşturdu. "Dedikleri gibi, 'fuardan bir gün sonra'. Şimdi yapabileceğin hiçbir şey yok. Benedict'e yardım ederseniz, belki çıraklığını tamamladıktan sonra onun için bir dükkana sponsor olursanız, bu yeterli olacaktır. Bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Bir anne gibi konuştun," dedi William usulca, uzanıp ona bir tür rahatlık sunma dürtüsüne direnmek için ellerini birbirine kenetledi. "Bilmediğini varsayıyorum."

"HAYIR. Yalvarırım ona söyleme. Ne istersen yaparım, hatta giderim, sadece . . . Bunca yıldır ona yalan söylediğimi bilmesine izin verme."

"Neden?" William'ın insanları aptalca duygusal yakarışlara zorlama alışkanlığı yoktu - büyük olasılıkla onları kabul etmeye alışık olmadığı için - ama bu durumda, sahip olduğu her türlü avantajı kullanmak istiyordu. Bir daha asla bu kadar savunmasız olmayabilir. "Neden istenmediğini düşünmesine izin verdin?"

Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonunda ortaya çıkan cevap ne olursa olsun onun titreyip ağlamasını bekledi, ama yapmadı. "Çünkü bilseydi, kendi hayatını kurma zamanı ve fırsatı geldiğinde, beni geride bırakmayı reddederdi" derken kendinden emin bir şekilde konuştu.

William, çocuğun onu zaten bırakmayacak kadar sevdiğini düşündü, ama şimdi konuyu derinlemesine inceleyecek zamanı yoktu. "Çok iyi. Şimdilik hiçbir şey söylemeyeceğiz. Misafirlerim gider gitmez hikayeyi istiyorum. Hepsini. Hiçbir şey atlanmadı, hiçbir şey atlanmadı. Sonra ne yapacağıma karar vereceğim."



William önümüzdeki iki gün boyunca nasıl normal davranacaktı?

Beyefendileri eğlendirmek gibi bir niyeti yoktu ama çocukların akşam yemeğini süslü, gösterişli masada servis etmesi ve bir kahya ya da uşaktan söz edilmemesi, tüm etkileşimi biraz tuhaflaştırdı. Şimdi masaya oturmuş, temiz ama oldukça yıpranmış bir elbise giymiş genç bir kızın masaya bir kase çorba götürmesinde tuhaf bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Üzerine koyduğu yüzey parıldadı ve William, Daphne'nin pazarlığın kendisine düşen kısmını geciktirdiğini kabul etmek zorunda kaldı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti ama ev eskisinden bile daha temiz görünüyordu.

Bay Blakemoor ve Bay Gherkins, yüzlerinde kibar bir gülümsemeyle kuleli, tahtı andıran sandalyelerde kendi yerlerine oturdular. Muhtemelen masanın onun kadar iğrenç olduğunu düşündüler ama hiçbir şey söylemediler. Onları buraya davet etmiş olmasına ve istediği bilgiye sahip olmalarına rağmen, odadaki tüm insanlar gücün gerçekte kimin elinde olduğunu farkındaydı.

William'ın güçlü bir konumda olmayı sevmediğini söylemesi yalan olurdu, ama daha çok, insanları kendisine mesafeli tutma işini yaptığı için. Tam o anda bariyerin biraz daha ince olmasını diledi. Bay Blakemoor hakkında sadece fabrikalardaki çılgın başarısını değil, kişisel olarak daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Belki farkı biraz daraltabilirdi.

"Masadan kalkarken dikkatli ol," dedi çarpık bir sırıtışla. "Çörtgenlerin ısırıldığı biliniyor."

"Ne?" Bay Blakemoor potansiyel olarak rahatsız edici yaratıklardan birine baktı. "Oh evet. Elbette. Şey, seni sık sık ısırırlar mı?"

William yemeği yerken başını salladı. Korkarım canavar evle birlikte geldi. Henüz yenisini yaptıрма fırsatım olmadı."

"Thomas Sheraton'ın son kataloğunda bazı güzel parçalar var, hiçbirinde gargoye yok." Bay Blakemoor yemek yerken sırıttı.

"Bunu düşündüm," dedi William, "ama yerel marangozlardan birinden bir parça sipariş etmeye karar verdim. Gelecek vaat eden genç bir çırağı var. Delikanlının kariyerine yatırım yapmayı düşünüyorum."

"Çok iyisin," dedi Bay Gherkins, "bu arada çirkin yaratıklardan kaçıyor olman anlamına gelse bile."

Şimdiye kadar, çok iyi. William bir ısırk daha aldı ve sohbeti uzatmadan önce yutkundu. Bir markinin yeğeniyle karşılaştıktan sonra kızının utanç içinde kaçmasına izin verecek bir adamın karakterini öğrenmesi gerekiyordu. Bay Blakemoor'un önce yüksek rütbeli bir adamın fikrini duymadan bir öneride bulunacak türden bir adam olduğu düşünülüyordu, bu uygun görünmüyordu. Bu, William'ın beklemediği bir karakter gücü gösterdi.

Tabii durum William'ın sandığı gibi olmadıysa. Bu kesintisiz konuşma için Daphne'yi oturtmak için gerçekten zaman bulması gerekiyordu.

William kavrulmuş bifteği keserken, "Yolculuğunun keyifli geçtiğine inanıyorum," dedi.

"Elbette," dedi Bay Blakemoor. "'Her ne kadar evinize gitmek biraz macera olsa da, Marlborough'a gitmek kolay bir yolculuk sonuçta."

Bay Gherkins başını salladı ve güldü. "Bir şekilde kandırılıp kandırılmadığımızı merak etmeye başlamıştım."

"Mülkü restore etme sürecindeyim. Korkarım ki, özellikle arazide, gidecek çok yolumuz var."

Sohbet birkaç dakika boş bir nezaket içinde devam etti. Sonunda erkekler iş stratejilerinin temellerini paylaşmaya başladılar. İlk kurs kaldırıldı ve yerini bir başkası aldı. Yine de konuşma kişisel hiçbir şeye değinmedi.

Normal bir günde böyle bir olay sevindirici olurdu. Bugün William bunu sinir bozucu buldu.

"Aileniz var mı, Bay Gherkins?" diye sordu William, kelimeler sesine tuhaf geliyordu. Asla bir sohbeti kişiselleştiren kişi o olmamıştı ve kesinlikle aile hakkında soru sormamıştı çünkü benzer soruların kendisine yöneltilmesini istemiyordu. Yine de bastı. "İşin için yetiştirmeyi düşündüğün bir oğul olabilir mi?"

İki adam arasında tuhaf bir bakışma geçti. William, Bay Gherkins cevap verirken Bay Blakemoor'un ifadesini daha kolay görebilmek için başını eğdi.

"Evet, bir oğlum var. Aslında iki oğlu. Henüz iş anlaşmalarına dahil olmak için biraz gençler, ama umarım bir gün devralırlar." Bay Gherkins gururla gülümsedi.

William'ın içinden beklenmedik bir kıskançlık yükseldi. Babası, en büyük oğlundan bahsederken hiç böyle bir ifade kullanmış mıydı? William'ın huzurunda hiç yoktu. Edmond'ın varlığı, evet. Merhum markiye göre, ikinci oğlu mükemmel olmayan hiçbir şeyi yapamazdı. William'ın bir yanı bunun her iki oğlanla da ilgisi olmadığını ve adamın annelerine duyduğu saygının ya da umursamazlığın bir uzantısı olduğunu biliyordu. Yine de, bir gün William'ın onun yerini alacağı için babasının asla mutlu olmadığını bilmek endişe vericiydi.

Yine de bu babasıyla ilgili değildi. Daphne'yle ilgiliydi.

Bakışlarını söz konusu adama çevirdi. "Ya siz, Bay Blakemoor? Bir gün Bay Gherkins'in oğullarıyla ortak olmayı düşünen çocuklarınız var mı?"

Adam öksürdü ve tabağındaki yemekle aşırı ilgilenmeye başladı. "Korkarım karım yıllar önce öldü. Bize asla" -öksürme- "oğullar nasip olmadı. Bay Gherkins'in yakınında yaşıyorum. Aslında yolun hemen karşısında. İşlerimi o genç adamlara bırakmaktan mutluluk duyacağım."

William kızları hakkında soru sormak istedi ama sormadı. Evlilik söz konusu olmadığı sürece, erkekler en iyi zamanlarda bile kızlardan pek bahsetmezdi. Daphne olmasaydı, kızları hakkında soru sormayı asla düşünmezdi. Muhtemelen çocukları bile sormazdı. Bu şekilde konuşmaya devam etmek sadece erkekleri temkinli hale getirir.

Daphne, William'a her şeyi anlatacağına söz vermişti. Sabırlı olması gerekecekti.

İkinci yemek bittiğinde ve her adamın önüne ustaca bir puding konulduğunda, William sohbeti daha rahat bir iş konusuna yöneltti. Daphne'nin ne yaptığını merak etmekten vazgeçebilseydi, iyi olacaktı.



on dokuzuncu bölüm



Jess, o akşam yıkanmış giysilerini gardıropta düzenlerken, babanın kahvaltısına biraz yüksük otu koyabilirim," diye mırıldandı.

Daphne saçlarını tararken iç çekti. "Bunun için bir çağrı yok."

"Onu öldürecek kadar değil," dedi Jess, sanki bu Daphne'nin sorunuymuş ya da onun düşündüğü bir şeymiş gibi. "Yalnızca onu bir süreliğine oldukça hasta edecek kadar."

Böyle zamanlarda Daphne, Jess'in çok farklı bir hayat yaşadığını kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu ve böyle bir öneri, kişinin Bedlam'e mahkum olduğunun bir göstergesi değildi. Başını salladı, fırçayı makyaj masasının üzerine bıraktı ve pencereye doğru yürüdü. "Eğer hastalanırsa, daha uzun süre kalması gerekecek. İşine bakıp gitmesini tercih ederim."

"İkisinden daha uzun olan senin baban, değil mi? Londra'da çalışırken onunla hiç tanışmadım."

"Evet." Daphne, ağzının bir köşesinde küçük bir gülümsemeyle pencereden uzaklaştı. "Ama yine de onun kahvaltısını zehirlemiyorsun."

Jess omuz silkti ama söz vermedi.

Daphne, Jess'in geçmişini hiçbir zaman çok fazla araştırmamıştı. Kendi sırlarına sahip olması, diğerklerinin saklıyor olabileceği sırlara karşı onu biraz daha saygılı kılma eğilimindeydi. Jess, Daphne'nin geçmişinin çoğunu biliyordu, çünkü bir düzine gayri meşru çocuğa bakma motivasyonu buydu. Belki de şimdi, Daphne'nin geçmişi bu kadar bariz bir şekilde ortaya çıktığı için, Jess onunkini tartışmaya istekli olabilirdi. "Bir dk için çalıştın, değil mi? Orada babamla pek karşılaşmazdınız."

Jess, yatak örtülerini ayarlarken Daphne'nin gözlerine bakmıyordu. "şu anda bir markinin konuğu olduğu düşünülürse bu doğru olmayan bir ifade ama evet, ben bir dkn salon hizmetisiydim."

"Dk hakkında casusluk mu yapıyordun?" Daphne yatağın üzerine düşerek Jess'in battanileyelerle ilerlemesini durdurdu. Ufak tefek, narin sarışına sırttı. Daphne'nin Jess hakkında bildiği bir gerçek, bir noktada, konuşmasına ara sıra sızan hafif Fransız kıvraklığına rağmen, onun Kraliyet için casus olarak alıştığıydı.

Jess'in yüzünde hafif, çarpık bir sırıtış oldu. "HAYIR. Ama bir süre teyzesi ve kuzeniyle ilgili haber yaptım."

Daphne daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama önce Jess konuştu. "Onunla konuşacak mısın?"

Daphne dişlerini birbirine çarpacak kadar ağzını kapatırken odadan bir klik sesi geldi. Jess'in geçmişini tartışmayı reddetmesini anlıyordu çünkü Daphne, babasının da bir tartışma konusu olmaması konusunda bir o kadar kararlıydı.

Ancak markiye onun hakkında konuşacaklarına söz vermişti ve bundan henüz bir çıkış yolu bulamamıştı.

Yine de, bu gece için erteleyebilirdi. Bakışlarını yere indirdi ve boğazını temizledi. Marki mi? Tabii ki onunla konuşacağım. Ne de olsa onun hizmetisiyim."

"Ve cevaplaman gereken sorular var."

Defne yüzünü buruşturdu. "Evet. Umarım ona kesinlikle gereğinden fazlasını söylemekten kaınabilirim. Yine de en iyi yalancı değilim. Hikayeyi senden duymayı kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Jess homurdandı ve battanibesinin köşesini hafifçe iterek Daphne'nin kulağına vurdu. "Babanla konuşacak mısın?"

"Yapmam için hiçbir sebep yok."

Daphne gece korkuluğundaki gevşek bir ipliği çekiştirdi. Zamanda geriye gitmekten, kendisinin ve babasının yaptıklarını düşünmekten hoşlanmıyordu. Ne kadar aptal olduğunu

hatırlamak hoşuna gitmiyordu . Hayatın farklı gittiğini hayal etmek neredeyse imkansızdı çünkü Benedict'in yok olmasını dileyemezdi. Yetiştirdiği onca çocuk ya da yardım ettiği kadınlar pahasına kendisi için herhangi bir sağlık ve mutluluk kazanmayı hayal edemiyordu.

Gelecek hakkında hayal kurmanın güzelliği buydu. Bir şeyleri değiştirebilir, iyileştirebilir, önünde hala iyi bir şeyler varmış gibi davranabilirdi.

"Baban seni gönderdiğine pişman olabilir," dedi Jess, Daphne'nin zihninin karanlık bir umutsuzluğa kaymasından habersizdi. "Ona seninle iletişim kurması için bir yol vermedin."

Daphne, "Aslında yaptım," dedi, sesi düşündüğünden daha sakindi. Bunu Kit'e bile asla itiraf etmemişti. "Benedict'in birinci doğum gününde. Sarah'nın annesini yeni almıştık. Gelecek ve Kit ile benim yapacaklarımız için çok heyecanlıydım. Ben'in yüzüne baktım ve ilk kez olmam gereken yerde olduğumu, önümde olanı yapabilecek kapasitede olduğumu hissettim."

Artık sahip olmadığı bir görevdi. Daphne'nin geleceğinde büyütülecek çocuklar veya kurtarılacak kadınlar olmayacaktı. Yakında kendisini Tanrı'ya yararlı hissettiren tek şeyi kaybedecekti.

Yeterince yapmamış mıydı? Bu yüzden mi bitiyordu her şey?

"Gelecek yıl içinde çatı ilk sızıntısını yaptı, Benedict sadece çok değerli olduğunu varsayabileceğim vazo ve heykellerle dolu bir dolabı neredeyse devirdi ve birden fazla bebek yetiştirmenin korkunçluğu ezici bir gerçek oldu." Defne derin bir nefes aldı. "Ama o anda güçlüydüm. Ben de ona bir mektup gönderdim."

Jess, Daphne'nin yanındaki yatağa düştü. Bir süre iki kadın da bir köşesi tavan pervazından sarkan solmuş duvar kaplamalarına baktı. "Cevap vermedi."

Bu bir ifadeydi, temas kurma girişiminin bariz bir sonucuydu ama Daphne yine de bunu onayladı. "HAYIR. Bildiğim kadarıyla posta ücretini ödemeyi reddetti ya da okumadan ateşe attı."

"Ona ne söyledin?"

Daphne, parmaklarına sinen ince titremeyi gizlemek için ellerini gece parmaklığına sardı. "Güvende olduğumu. Torununun güzel olduğunu. Hayatta bir amaç bulmuştum ve aptallığıma rağmen Tanrı'nın bu amacı onurlandırması için düşündüm, umdum, dua ettim. Yanımda oturan Benedict varken buna hata demeyi kendime yediremiyordum. O zamandan beri zihnimde ikisini ayırmayı başardım. Bir hata yaptığımı kabul etmek, sonrasında hayatın gittiği yerden nefret etmekle aynı şey değil. Bu, ormanda kaybolup bacağınızı kırmak ve ardından yara izi yüzünden bir daha asla yürüyememek gibi bir şey olurdu."

Jess onun kahkahasını bastırmaya çalıştı ama pek beceremedi. "Bu korkunç bir benzetme."

Daphne, bakışlarını dizlerine indirmeden önce Jess'e hızlıca gülümsedi. Aklının garip bir şekilde çalıştığını, hayata diğer insanlardan farklı baktığını biliyordu. Kendine mantıklı geldiği ve düşüncelerini diğer insanlara açıklamaya çalışmak zorunda olmadığı sürece sorun değildi.

Lord Chemsford'la o konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordu.

"Kaybı derdim ama bunu zaten biliyorduk, değil mi?" Jess omzunu Daphne'nin omzuna vurdu. "Değeri ne olursa olsun, bence sen inanılmazsın. Garip ama inanılmaz. Bir durumda iyiyi ve olasılıkları görmeye bu kadar kararlı senin gibi biriyle hiç tanışmadım Daphne.

Daphne, "Şu anda iyiyi göremiyorum," diye homurdandı. "Benedict, babasının kim olduğunu öğrendiğinden beri benimle bir kez bile konuşmadı."

"Belki de bilmiyormuşsun gibi davranmayı seviyordur. Ne de olsa o senin oğlun. Babasının ailesi gibi görünebilir ama onu siz büyüttünüz. Daphne benzeri bir hayal gücüne sahip olması kaçınılmaz." Jess, Daphne'yi itti. "Şimdi kalk yatağımdan. Bazılarımız yarın büyük evden kaçmıyor ve yemek yapmak için kahvaltı yapmıyor."

Jess sarılan biri değildi ama Daphne öyleydi, bu yüzden bir kolunu Jess'in omzuna attı ve sıktıktan sonra yataktan kalkıp odanın diğer tarafına geçerek kendi odasına geçti.

Henüz yorgun değildi, nadiren yorganın altına giriyordu ama ertesi gün çalışabilmesi için uyuması gerektiğini biliyordu.

Yarın her şeyin farkında kalması gerekecekti. Beyefendilerden kaçınarak görevlerini yerine getirmek istiyorsa, herhangi bir anda herkesin nerede olduğunu bilmek zorunda kalacaktı.

Yatağına girer girmez, başı yastığına mükemmel bir şekilde girene, battaniyeler ayaklarının tam üzerine düşene ve açık pencereden ayın gölgelerini görene kadar kıvrandı ve kıpırdandı.

Sonra rüya gördü.

Babası onun burada olduğunu bilseydi nasıl olurdu? Herhangi bir güç, önem veya amaç olmadan, sadece hayatta kalmak için bir hizmetçi olarak çalışmak. Zor zamanlar geçiren soylu kadınların çoğu refakatçi veya mürebbiye olarak iş bulabildi. Çok azı gerçekten hizmete girmek zorunda kaldı.

Defne ellerini ovuşturdu. Diğer kadınların ellerinde süpürge veya kürek tutarak saatler geçirdikleri için parmaklarında nasır olmazdı. Bir bahçeyi nasıl ekeceklerini veya bir odayı toz ve molozdan verimli bir şekilde nasıl temizleyeceklerini bilemezlerdi.

Yine de babası bunu umursamasa iyi olurdu. Ya ona bir kez bakarsa ve yaşadığına sevinirse? Onu kollarına alabilir, bir zamanlar yaptığı gibi ona koz diyebilir, Benedict ile tanışmak isteyebilirdi.

Benedict ile tanışmak isteseydi ne kadar güzel olurdu.

Demek o da geçmişin pişmanlıklarını bugünün nimetlerinden ayırabilecek bir noktaya gelmişti. Başına gelen sonuçlara rağmen Tanrı'nın harikalar yaratabileceğini görecekti.

Çünkü Benedict harikaydı. O bir nimetti. Dönüştüğü adamla bundan daha fazla gurur duyamazdı. Kendisi için hayal edebileceğinden daha fazlasını başaracaktı.

Ve babası da bu gurura katılırsa, bu ne kadar harika olurdu?

Uyku, Daphne'nin göz kapaklarını çekiştirdi. Minnetle teslim oldu, babasının Benedict'i yeni fabrikalarından birinin etrafında hayallerinde dans ederken gösterdiği görüntüler.



listesi uzundu.

Bir çalının arkasında durmak onun üzerinde değildi.

Yine de buradaydı, sırtını kütüphane kanadının taş temellerine yaslamış, gözleri kapalı, zihninde bir melodiye ateşleyen ve tenini okşayan esintinin tadını çıkarırken, duyduğu bir sesi dinlemek için başını açık pencereye doğru eğdi. yıllardır duymamıştı.

Babasının sesi.

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Makinelerdeki yeni gelişmeler ve buhar motorlarının potansiyeliyle ilgiliydi ama gerçekten umursamıyordu. Sesini tekrar duyabiliyordu ve bu yeterliydi.

Yıllar geçtikçe hafızası biraz zayıflamıştı, ama konuşmasının kalıpları ve tonu, bir gün tavan arasında unutulup bulunan en sevdiği battaniye gibi, onu bir tanıdıklıkla sardı.

Birkaç gözyaşı sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı. Onlara aldırmamıştı. Böyle bir zamanda ağlamak anlaşılır bir şeydi. Babasını bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Ve muhtemelen asla kucaklaşmayacak veya konuşamayacak olsalar da, onun sesini duymak, ihtiyacı olduğunu bilmediği bir merhemdi.

İyi gidiyordu.

Memnundu.

Ve burada dururken markinin canlı tonlarından hoşlanıyorsa, bunda bir kusur yoktu. Bu, konuşmanın üçte ikisini dinlemenin keyifli olduğu anlamına geliyordu.

Lord Chemsford'un sesini duyduğunda çoğu zaman içinde haklı bir şüphe vardı. Yine de tedirgin olmadığında, dinlemesi oldukça hoştu. Sesinde güç vardı, sanki bir sonrakine geçmek ve amacını anlatmak için acele ediyormuş gibi sözlerinin sonunu neredeyse kesen bir canlılık .

Konuşmanın ayrıntılarını anlamadı, ama göze çarpan bir incelik ve önyargı eksikliği vardı. Soruları doğrudandı, gözlemleri cesaretle ifade edildi.

Bu görüşmenin birkaç günden fazla sürmesini beklememesi şaşırtıcı değildi.

Ama şimdi, yaklaşan konuşmadan her zamankinden daha çok korkuyordu. Bunu unutmuyacaktı ve onun birkaç belirsiz cevapla geçip gitmesine izin vermeyecekti.

Bitirdiğinde herhangi bir sırrı kalmış olsaydı hayretler içinde kalırdı.

"Bacaklarımızı biraz esnetmeye ne dersiniz beyler?" Lord Chemsford'un sesi pencereden içeri girdi, daha önce doğduğu uçtan biraz yumuşadı. Arazinin biraz karmakarışık olduğunu biliyorum ama yine de göle doğru bazı iyi beklentiler var.

"Bu iyi bir fikir. Burada biraz olta takımınız olduğunu sanmıyorum?" babası sordu. "Güzel bir gölün kenarında oturup esintinin tadını çıkarmayalı uzun zaman oldu."

Sesler, kütüphaneden yan çimenliğe açılan çift kapıya doğru ilerledi.

Daphne çalısının arkasına biraz daha alçaldı. Göle doğru yürürlerse evin önüne gelmeleri için bir sebep yoktu ama Daphne şansına güvenmiyordu. Sesler kesilene kadar buruşuk ve gizli kalacaktı.

Ama sonra başka bir ikilemele karşı karşıya kaldı.

Evin bu tarafındaki tek kapı ana ön kapıydı.

Bir zamanlar özgürce kullandığı bir kapıydı ama şimdi, eğer düzgün bir hizmetçi olmak istiyorsa, kaçınması gereken bir kapıydı.

Sonra yine bütün erkekler dışarıdaydı. Hiçbiri onun ön kapıyı kullandığını görmeyecekti, bu yüzden sayılmazdı, değil mi?

Kütüphane pencerelerinin altındaki cılız çalıların arasından geçerek ön verandaya çıkan geniş taş basamakları koştu. Kendini biraz cüretkar bir suçlu gibi hissederek ön kapıyı itti ve uzun adımlarla içeri girdi.

Sadece ön koridorda yürüyen Bay Morris'i bulmak için.

Kaşlarını çatarak gözlerini gökyüzüne çevirdi. Tanrı'nın onun ne yaptığını hâlâ görebileceğini ve meydan okumasının daha da utanç verici sonuçlara yol açmasına izin verdiğini hatırlatmadan yapabiliyordu .

Vale hiçbir şey söylemedi. Sonra yine, elinden gelse nadiren yapardı. Bunun yerine, duygularını genellikle kıvrılmış bir dudakla, belki biraz yüzünü buruşturarak veya bugün olduğu gibi, mutlak, düpedüz küçümseyen bir bakışla aktarırdı.

Daphne karşılık olarak ona en büyük gülümsemesini verdi. "Günaydın, Bay Morris."

"Günaydın," adam geri döndü. Alay etmesine rağmen, adamın bir görgü kurallarına bağlı kalmasına izin vermek zorunda kaldı.

"Bu güzel bir gün," dedi kapıyı arkasından çekerek.

"Bilmem," dedi, "çünkü uşak ve uşak olmanın yanı sıra üç beyefendiye de uşaklık yapıyorum, çünkü görünüşe göre şu anda bir hizmetçimiz yok."

Daphne'nin boynuna bir sıcaklık yükseldi ama o bunu kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine, gülümsemesini biraz daha geniş tutmaya zorladı. "Aralarında bir kadın olması profesyonel havayı bozar."

Sanki bir aptalmış gibi alay etti ve aşağıdaki çalışma odalarına giden merdivenlere doğru yürüdü.

Prensip olarak ters yöne gitti ve müzik odasına girdi.

Sarah orada toz alıyor, kuyruklu piyanonun her köşesini, huyunu ve kıvrımını sevgiyle izliyordu.

Daphne, kız tahta kasanın zaten parıldayan bir bölümünü temizlerken bile hiçbir şey söylemedi. Daphne'nin yapabileceği bir şey olmalıydı, bir şekilde Sarah'nın enstrümanı tekrar çalmasını ayarlayabilirdi. Müzik Sarah'nın kanındaydı. Sosyetenin içinde olsaydı, başarılarından dolayı övülürdü. Diğer kızlar onun yeteneklerini kıskanırdı ve oyunu o kadar çok talep görürdü ki... . . Bu o . . . Defne kaşlarını çatı. Oynaması onu Daphne'nin her zaman geldiği yere getirecekti. Diğerleri eğlenirken piyanonun arkasında.

, dünyanın geri kalanından saklanırken yapacak bir şeye sahip olmaktan her zaman keyif almış olsa da , bu başka biri için pek isteyebileceği bir şey değildi.

Yine de, doğru bağlantılar ile Sarah'nın kendine bir kariyer yapması mümkündü. Oyun oynayarak geçimini sağlayacak kadar kazanan birkaç kadın vardı. Çok değil. Erkek olsaydı kesinlikle daha kolay olurdu, ama olasılıklar aleminin dışında değildi.

Yine de doğru insanları alacaktı. Doğru bağlantı.

Ve tam burada, evde bir marki vardı.

Bir sonraki konuşmaları zaten garip olmaya mahkumdu, o halde neden biraz daha fazla atmıyorsun? Bu, çok sevdiği suçlarından biri için bir gelecek kurmak anlamına geliyorsa, konuyu açabilirdi.

En azından temizlik için üst kata çıkarken kendi kendine yaptığı konuşma buydu.



Bölüm yirmi

William, Bay Blakemoor'u daha çok severdi. Kızdan haberi olmasaydı, adama duyduğu saygı tam anlamıyla hayranlık olacaktı. İş zekası ve dürüstlüğünün yanı sıra, her gelişigüzel etkileşim onun düzgün bir adam olduğunu gösteriyordu. Tüm durum hakkında bir şeyler tam olarak eklenmedi.

Üstelik on dört yıl bir insanı değiştirebilirdi. William on dört yıl önce nasıl biri olduğunu düşündü ve ürperdi. Annesinin ölümünün ardından kederle gözleri kör edilmiş, babasına karşı öfkeyle harap olmuş ve sabah yataktan kalkmaya geçecek her şey için çaresizdi.

Teselli aramak adına oldukça aptalca davranışlarda bulunmuştu, şimdi kendini tekrar umutsuzluğun derinliklerinde bulsa yapmayı düşünmeyeceği davranışlarda bulunmuştu.

Belki Bay Blakemoor da benzer bir durumdaydı. Belki de yıllar önce bugün yapmayacağı seçimler yapmıştı.

Ya da belki William'ın babası gibiydi, akranlarının yanında hoş ve çocuklarını küçümsüyordu.

Adamın kızını ondan saklamak William'ın hoşuna gitmemişti ama sessizliğini bozamayacak kadar çok bilinmeyen vardı. Daphne'yi, hiç merhameti olmayan birinin merhametine bırakamazdı.

Bay Blakemoor masanın üzerine yayılmış planlara bakarken daha önce teslim edilen son bisküvileri kemirdi . "Manchester'daki kurulumumuz sizin Birmingham tesisinizde işe yaramaz çünkü daha fazla zanaat ürünü yapacaksınız, ancak sürecin bazı bölümleri buhar motoruyla yapılabilir. Binayı bölerseniz, ahşap bileşenleri buhardan ayrı tutabilirsiniz."

"Zaten bu fikir üzerinde çalışan bir arkadaşım var. Bunun gerçekleşmesi için suya yeterince yakın olacağımızı söylüyor. Ardından mamul ürünler kanaldan gönderilecek." William planları gözden geçirdi. Ona Benedict'in kreasyonlarını hatırlatan mümkün olan her alan kullanıldı.

Bay Blakemoor'un torunu hakkında Bay Blakemoor'un bildiğinden daha fazlasını bildiğini fark edince boynu kaşındı. Ama Daphne'yi saklamak, Benedict'i saklamak demektir ve zaten çocuk, Daphne'nin Londra'yı terk etmesinin en başta sebebi olmuştu. . .

William'ın işi aileden daha çok sevmesinin nedeni buydu. Aile çalkantılıydı.

Reuben, elinde bir şapkayla odaya girdi ve William geldiğinde olduğundan biraz daha az garip görünüyordu. Tenine biraz daha renk gelmişti ve ayak parmaklarına bakmıyordu. William, bu çocuğun bir şekilde Daphne'nin geçmişini de hesaba kattığından şüpheleniyordu.

Dediği gibi. çalkantılı.

"İstedığınız olta takımını bulduk," dedi usulca, gecikmiş bir "efendim" demeden önce. Boğazını temizledi. "Sırıklar ahırın dışında."

William başını salladı ve çocuğu kovdu. Çocuğun ahırda nasıl olduğunu sormayı planlama dürtüsünü bastırdı. İşler yürümezse Bay Pasley ona haber verirdi. William daha önce hiç alt düzey hizmetkarlarla ilgilenmemişti. Şimdi başlamak için hiçbir sebep yoktu. Merakı yeni fabrika planlarına yönelik olsa daha iyi olurdu.

"Bunu ayarladığınız için teşekkür ederim, lordum," dedi Bay Blakemoor ayağa kalkıp William'a hafifçe reverans yaparken. "Fabrikalarımızın yakınında yaşamamanın bana kuş seslerini özlediğini itiraf etmeliyim."

Bay Gherkins de sırtarak ayağa kalktı. "Tamamen katılıyorum." Aralarındaki masanın üzerine dağılmış kağıtları işaret etti. "Fabrikaların bu toprakların geleceği olduğuna ve sağlam bir plan oluşturduğumuza ne kadar inansam da, nereye koyarsanız koyun kırsalın pastoralini bozacağını bilmelisiniz."

Yani zaten yapmayı planladığı Dawnview Hall'dan uzağa koymak isteyecekti. İnsanların işe yürüyerek gidebilmeleri için kasabaya yeterince yakın olması gerekiyordu, ancak başlangıçta düşündüğü kadar kısa bir yolculuk olmasını istemeyebilirdi. "Bunu dikkate aldığınız için teşekkür ederim beyler."

Bir tur daha baş selamı ve tokalaşmadan sonra, beyler yeni sağlanan olanakların tadını çıkarmak için dışarı çıktılar ve William kahyasını aramaya gitti. Adamlar gidene kadar konuşmalarını ertelemeyi düşünüyordu ama bekleyemedi. Kendi kendine bunun Bay Blakemoor'la nasıl bir ilişki kuracağını bilmek için olduğunu söyledi ama buna kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu.



Ev aşırı büyük değildi ve yerleşim düzeni oldukça açıktı. Bir kadın bulmak sorun olmamalıydı.

Ama öyleydi.

Daphne'yi bulması yaklaşık yirmi dakikasını aldı ve bulduğunda neredeyse keşke bulmasaydım diyecekti. Kendisi kadar eski görünen bir merdivene çıkmış, portre galerisindeki çerçevelerin tozunu alıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" ısırdı. O merdiven her an çökebilirdi ve Daphne hiç umurunda olmayan tabloların çerçevelerinin üst kısımlarını temizlerken boynunu kırabilirdi. Onu portrelerdeki herhangi bir insandan daha çok önemsiyordu.

"Temizlik," dedi elinde tüylü toz beziyle, hızlı hareketlerine ara vermeden. "Kahya görevlileri böyle yapar, değil mi?"

"Hayır, aslında," diye homurdandı. "Hizmetçilerin yaptığı şey bu."

Toz almayı bıraktı ve ona dik dik bakmak için merdivenin tepesine eğildi. "Sarah ya da Eugenia'yı bu merdivene çıkarmaya pek niyetim yok. Güvenli olmaz."

"İşte tam da bu yüzden seni orada istemiyorum," dedi. "Buraya gel." Her şeye rağmen onun bir beyefendinin kızı olduğunu hatırlayarak bir an duraksadı. Hâlâ bu konuda ne hissettiğini ya da bu konuda ne yapacağını bilmiyordu ama sonunda, "Lütfen," diyene kadar görgü kuralları alışkanlıklarla savaşıyordu.

İçini çekti, çerçeveyi bir kez daha kaydırды ve sonra dikkatlice merdivenden aşağı indi.

Ayakları yere basana kadar nefesini tuttu.

Yere sağlam bir şekilde oturduğunda başını eğdi ve ona küçük bir reverans yaptı. "Sizin için ne yapabilirim lordum?"

Başlangıçta ait olduğunu düşündüğü kutuya geri dönebilseydi iyi olurdu ama bu olmayacağı için, "Bana babana ne olduğunu anlatabilirsin" dedi.

Gözleri büyüdü ve arkasındaki kapıya uçu. "Öyleyse çoktan gittiler?"

"HAYIR." Dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırdı. "Onlar hala buradayken bu konuşmayı yapmamız gerektiğine karar verdim ve elimde seçenekler var."

Kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak ve isyankar gözlerle, "Mümkün olan tüm saygımla birlikte lordum, başka seçeneğiniz yok. Bir anlaşma yaptık ve bir beyefendi olarak buna saygı göstermeni bekliyorum. Gerçek şu ki, bu sizin vereceğiniz bir karar değil. Bu benim."

Gerçekten miydi? Onun şerefine sahip çıkabilirdi, ama bir beyefendi olarak şerefine bir hizmetkâra verdiği sözü tutmasını gerektirip gerektirmediği onun kararıydı. Şurada bir kadın hizmetçi.

Ve bu, babasının durumları kendi beğenisine göre bükerken kullandığı türden bir mantıktı. William'ın böyle bir düşünce tarzını düşünebilmesi bile onu biraz hasta etti. Yine de, "On dört yıl uzun bir süre" diye ekleme ihtiyacı hissetti.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı.

"Belki de değişmiştir."

"Eminim öyledir." Elini toz bezinin tüylerinde gezdirerek havaya kabarık, gri bir bulut gönderdi. "Ama o da yoluna devam etti. Bir hayat kurdum. Evde kalmış bir kızın ona ne faydası var? Ne yapabilirim - onun evini tutabilir miyim?"

İrkildi. Bu doğruydı. Birine gerçek yaşını söylediyse, tam olarak evlilik için ideal bir malzeme sayılmazdı. Ama pürüzsüz cildi ve nazik yüzüyle kesinlikle çok daha genç biri gibi görünebilirdi. Onunla ilk tanıştığında onu yirmi dört ya da yirmi beş yaşında düşünmemiş miydi?

"Ayrıca," dedi, sesi bir fısıltıdan biraz daha alçalırken bakışlarını aralarındaki zemine indirerek, "Benedict'ten ayrılmak istemezdim."

Tabii ki yapmazdı. Ona asla açıkça sahip çıkmamıştı ama yine de onun annesiydi. Bir gün onun gittiğini görmeyi umabilirdi ama asla ilk ayrılan kişi olmayacaktı.

Böylesine terbiyeli bir adam gibi görünen bir adamın karşısında otururken çok basit görünmüştü ama şimdi durum, içinde kolay bir yanıtın olmadığı bir bataklığa benziyordu. Her zaman pratik olana göre kararlar vermişti ama bu kadın hayatına girdiğinden beri insani yönüyle karşı karşıya kalmıştı. Artık insanları ve onların duygularını düşünmesi gerekiyordu.

Korkunç derecede rahatsızdı.

Ama yapılacak doğru şey buydu.

"Ne oldu Defne?" sessizce sordu.



Kendisinin, Jess'in ve hatta Kit'in ve çocukların başını büyük bir belaya sokabilecek kısımları dışarıda bırakırken, hikayenin ilgili kısımlarını Lord Chemsford'a anlatmanın bir yolunu bulmak için zamanı olduğunu düşünmüştü. O akşam Jess'le pratik yapma fikrini bile düşünmüştü, böylece kelimeleri ona ilk kez yüksek sesle söylememiş olacaktı.

Ama hazırlanmak için daha fazla zaman yoktu. Eğer ona tüm gerçeği söylerse, gerçekte ne yaptığını, ne kadar kendini kaptırdığını, davranışlarını ne kadar az düşündüğünü anlatırsa, ona olan tüm sempatisini kaybederdi. Umarım yine de babasına bir şey söylemekten kaçınırdı, ama bu onun koruması yerine o adamın koruması olurdu.

Hiçbir erkek, gerçekten tanımadığı bir adam için duyguları tarafından süpürüldüğü için en iyi ve tek arkadaşına ihanet edecek bir kızı hak etmiyordu.

Kimse de bu kadar aptalca bir hizmetçi istemezdi.

Böylece hikayeyi basit tutacaktı. Kısa gerçekler, yargılamada bir hata, aptalca bir gece, tarihte bir an olduğunu bilsin.

Herkesin o anları vardı. Sadece hepsi bu kadar hayat değiştiren sonuçlarla sonuçlanmadı.

"Onunla bir maskeli baloda tanıştım," dedi, aniden kasılan boğazından kelimeleri zorlayarak.

Bu doğru bir ifadeydi. O gece baloda Maxwell Oswald ile ilk kez yüz yüze geliyordu. Kit sürekli onun hakkında konuştuğu ve partilere geldiklerinde onu işaret ettiği için onun kim olduğunu biliyordu elbette. O geceye kadar o ve Daphne hiç konuşmamışlardı.

Bildiği kadarıyla, hala hiç konuşmamışlardı.

Daphne, Kit'in kostümünü giymişti, diğer kadın ise hareket edemeyecek kadar hasta bir halde yatakta yatıyordu. Kit'in ne giymeyi planladığını herkes biliyordu, bu yüzden Kit ondan bunu yapmasını istediğinde onun gibi davranmak yeterince kolaydı. O sırada Kit, baloya katılmadığı takdirde Bay Oswald ile evlenme şansını kaybedeceğinden emindi.

Böylece Daphne gitti ve daha cesur arkadaşının davranacağı gibi davranmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ama bu gerçekten markinin bilmesi gereken bir bilgi değildi.

"Maxwell'le bir maskeli baloda mı tanıştınız?" Devam etmesi için işaret etti. "Sonra ne?"

"Dans ettik." O da doğru. "Sonra konuşmak için girintilerden birine geçtik." Tam olarak doğru değil, en azından geriye dönüp bakıldığında değil.

Geriye dönüp baktığında Daphne, Bay Oswald'ın o özel girintiyi seçtiğinin, çünkü pencerenin, pek çok insanın sıcak gece havasından yararlanarak ortalıkta gezindiği bir bahçeye baktığının farkındaydı. Ve onunla sadece konuşmaya niyeti yoktu.

O zamanlar yaylı çalgılar dörtlüsünün müziğinde kaybolmuş, her zaman bir erkeğin ona söylemesini dilediği sözleri dinlemişti. Bay Oswald'ın aslında hiç söylemediği sözler.

"Ve daha sonra?" Lord Chemsford biraz sabırsızlandı.

"O beni öptü." Doğru. Onu sosyetenin en kolay kırılan başhemşirelerinin gözü önünde öpmüştü. Kit'in ölümünü hesaplarken, Daphne aklını kaybediyordu. Sarılmaları her zaman sevmişti, değer verdiği kişilerle fiziksel bağ kurmak için can atıyordu. Ancak daha önce hiç böyle bir insana bağlı hissetmemişti. Şanlı olmuştu. Ve kollarının onu nasıl sardığını ve ona nasıl sımsıkı sarıldığını, aynı alanı, aynı nefesi paylaştıklarını. Bu aidiyet hissini sonsuza kadar elinde tutmak istemişti.

"Ve?" Marki neredeyse homurdandı. "Sonra ne oldu?"

Daphne adama kaşlarını çattı. "Sonra ne oldu dersiniz? Çocuklu bir kadının nasıl olduğunun farkında olduğunuzu varsayıyorum, değil mi? Balo salonundan ayrıldık. İnsanlar ayrıldığımızı gördü. Ben hala tüm bunların romantizmine kapılmışken söylentiler uçup gidiyordu. Çok geç olana kadar ne olduğunu anlamadım ve sonra. . " Kendini toparlamak için titrek bir nefes aldı. "Ve sonra iyi ve gerçekten çok geçti."

Kaşları çatıldı. "Bir gece?"

"Evet."

Tanıştığınız gece mi? Sesi tamamen inanılmaz geliyordu.

İrkildi. Bu kısım gerçekten ilgili tarafların kulağa kötü gelmesine neden oldu. Ve Daphne sadece saf ve aptalken, Bay Oswald kötüydü. Kit'in popülaritesinden her zaman nefret etmiş olan Bayan Rhinehold'a bir tür nişan hediyesi olarak, o gece Kit'in itibarını mahvetmeye kararlıydı.

Marki arkasını döndü ve volta atmaya başladı. Tüm mobilyalar portrelerin altındaki duvarlara dayandığından oda oldukça açık olduğundan, bunu yapmak için epeyce yeri vardı. Odanın içinde daireler çizirken bacakları yeri yiyordu.

"Baban biliyor mu? Adamın kim olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Daphne sessizce. Kimseye söylememişti. Kit dışında kimse bilmiyordu, çünkü bilselerdi zaten patlak veren skandal çok, çok daha kötü olabilirdi. "Önemli değildi."

"Hayır, olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı, Daphne'nin biraz daha içine kapanmasına neden olarak.

Halkın dikkatinin çok altında olduğunu biliyordu ve bu nedenle normal toplumsal yasaları uygulamaya değmezdi. Yine de, başka birinin bunu onaylaması canını yaktı. Önemli biri olsaydı, Maxwell onunla evlenebilirdi. Skandal çok büyük olurdu; Fısıltılar ve bakışlar olmadan bir odaya asla giremezdi ama evliydi. Oğlunu kabul edebilecekti. Daha parlak bir gelecekle büyümüş olurdu.

Bunun yerine önemsizdi. Öyle ki, kasabayı terk ettiğini babası dışında kimsenin bildiğinden emin değildi.

Kendisine sırtını döndüğü için babasını azarlamaya başlayamadan, "Babamın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Herkes düşünürken ben sonuçlarına katlanıyordum..." Ağzını sımsıkı kapattı. Neredeyse herkesin günahın Kit'e ait olduğunu düşündüğünü kabul edecekti. "Zaten başka biriyle evlendi. Başka bir erkeği benimle evlendirecek paramız ya da gücümüz yoktu. Bu yüzden çeyizim için ayrılan parayı aldım ve Londra'dan ayrıldım.

Daphne'nin çeyizi, Londra'dan ayrılırken aldıkları Kit'in çeyiziyle karşılaştırıldığında çok azdı.

"Ve bu seni iş bulduğun Marlborough'a mı getirdi?"

Yeterince yakın. Defne başını salladı.

Lord Chemsford durdu ve elini çenesinde gezdirdi. "Çok iyi. Şimdilik olduğumuz gibi kalacağız. Sadece bir gün daha buradalar."

"Teşekkürler," dedi Daphne sessizce.

Ona attığı bakış nefesini kesti. İçindeki duygudan çok -yüzü her zamanki gibi okunaksızdı- ama ona gerçekten bakıyormuş gibi görünmesi gerçeği idi. Onu görmek. Onu düşünerek. Bir birey olarak. Bir kahya olarak, bir sıkıntı olarak ya da evinin etrafında uçuşan ve hafif bir tahribata neden olan garip bir yaratık olarak değil.

Ona doğru bir adım attı, bu doğrudan bakış onun kıvranıp kıpırdanmak istemesine neden oldu.

"Kuzenimle hiç tanışmasaydın hayatın nasıl olurdu sence?" diye sordu sessizce.

"Söylemesi zor." Defne göz temasını kesti. Onun düşüncesi, ne yapacağını bilmediği bir şeydi. "Asla sosyalleşmedim, gerçekten değil. O gece, bir baloda dans pistine çıktığım ilk geceydi."

"Pek çok yeni deneyim," diye mırıldandı. "Yolunu kaybetmene şaşmamalı."

Bu güzel bir ifade tarzıydı. Kit'i unutarak, kiminle dans ettiğini bile unutarak hayal gücünün tuzağına düşmüştü. Herhangi bir erkek olabilirdi, çünkü girintiyeye gittiklerinde, o kimseyi gerçek olarak hayal etmiyordu. O, onun yarattığı bir fanteziydi. Onu olduğu gibi gören, hayal gücünün tadını çıkaran ve güzel olduğunu düşünen bir adam.

Yine de yolunu kaybetmesi yeterli olacaktır, çünkü bunu daha fazla açıklamaya çalışmak onu en iyi ihtimalle uçuk, en kötü ihtimalle biraz dokunaklı gösterecektir.

"Sanırım," dedi onları o geceki tartışmayı geride bırakmaya kararlı bir şekilde, "taşradan biriyle evlenirdim. Belki de bir din adamı. İnsanlara yardım etmekten zevk alırdım." Sesi fısıltıya dönmüştü. "İnsanları severim. Onlara yardım etmeyi seviyorum. Yapacak belirli bir işim olmadıkça beni tedirgin ediyorlar."

Uzun süre sessiz kaldı. Uzun bir süre, kendisi bakmadığı halde odadan çıkıp çıkmadığını merak etmeye başladı, ama ona baktığında, hâlâ orada dikildiğini, o soğuk mavi gözlerin onu değerlendirdiğini, söylemeden bıraktıkları için onun sözcüklerini karıştırdığını gördü. .

"Pekala, bu evdeki insanlarla ilgilenmeyi hangi görevde seçersen seç, lütfen artık o merdiveni kullanma. Senin için de güvenli değil."

Daphne'nin kafası havaya kalktı ve merdivene bakmak için dönmeden önce ona göz kırptı. Onunla bir kez daha yüzleştğinde gülümsemekten kendini alamadı.

"Nasıl isterseniz lordum. Merdiveni kullanmayacağım."

Başını salladı ve odadan çıkmak için topuklarının üzerinde döndü.

Daphne bir süre daha boş kapıyı izledi, ilişkilerinde bir şeylerin değişmiş olduğu hissinden kurtulamadı.



yirmi birinci bölüm

Evde üç gün geçirdikten sonra konuşacak bir şey kalmamıştı. William, adamları orada daha uzun süre tutacak hiçbir şey soramadı. En azından fabrikalarla ilgili hiçbir şey yoktu.

Ayrıldıklarında, son eğlencesini de yanlarında götüreceklerdi. Başka hiçbir şey, Daphne'yle ilgili düşünceleri uzaklaştırmasına yardım edecek kadar baskıcı olamazdı.

Garip zamanlarda aklına geldi ve kafasını karıştırdı ve kendinden emin değildi. Onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu, onunla ne yapacağını bilmiyordu. Onu nereye koymaya çalışırsa çalışsın, ona hangi rolü vermeye çalışırsa çalışsın hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Tabii ki, ona verilecek unvan kahyaydı, ancak alt düzey bir hizmetçinin görevlerini yerine getirmesine rağmen asla tipik bir hizmetçi olmaya tam olarak uymuyordu. Bu yeni girişimde iş arkadaşı ve hatta muhtemelen ortak olmaya başlayan bir adamın kızıydı ve kuzeninin gayri meşru çocuğunun annesiydi. Bunların hiçbirini açıkça kabul edebileceği unvanlar değildi, o halde onun hakkında ne düşünmeliydi?

William bu şaşkınlık halinde yaşamaktan hoşlanmıyordu. Durumlar veya insanlar hakkında ne düşüneceğini bilememekten hoşlanmıyordu.

Onu bir insan olarak düşünmeden edemediği gerçeğini gerçekten umursamıyordu.

Evet, hizmetkarlarının insan olduğunu her zaman bilmişti ama her zaman profesyonel bir mesafeyi korumalarının herkes için daha iyi olduğuna inanmıştı. Daphne Blakemoor'un hayatında olduğu iki hafta, onu haklı çıkarmıştı. Onu, onun duygularını ve geleceğini düşünmemiş olsaydı, onu uzun zaman önce kovardı ve hayatı çok daha basit olurdu.

Bunu halletmesi gerekiyordu ve onun herhangi bir köşede ortaya çıkma ihtimali varken bu burada olmayacaktı.

"Bu toplantı beklediğimden daha verimli geçti." William kağıtları topladı ve iki beyefendiye döndü. Biri şu anki bilmecesini hatırlatsa da, şu anda hala daha iyi bir seçenektir. "Birkaç gün daha ayırabilirsen benimle Birmingham'a gel ve bu fabrikayı kurmayı düşündüğüm araziye bir bak derim. Buhar motorlarımı planlayan adamla konuşabilirsin. Bir ziyaretten ikimiz de yararlanabiliriz."

Bay Blakemoor gülümseyerek, "Memnun oluruz," dedi.

"Fabrika ustabaşımız her şeyi kontrol altında tutuyor. Dönüşüm kesinlikle bir veya iki gün daha ertelenebilir," diye onayladı Bay Gherkins.

"Harika." William gülümsemesini soğukkanlı ve profesyonel tuttu ama şu anki ikileminden biraz uzaklaşacağını bildiği için içinde şimdiden rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Uzaklaşmak tam da ihtiyacı olan şeydi.

Artık bu evin garip olaylarına dalmadığı zaman, her şey perspektife dönüşecekti. Döndüğünde, en başından beri yapması gerektiği gibi, burayı normal bir aristokrat mülkü haline getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya koyuldu.

Normal bir ev, normal hizmetkarları getirir ve Daphne doğru yerini bulur. Nerede olduğunu bilmeyi diledi.



Daphne ön koridordan döndü, merkez salonu atladı ve salonun etrafında uçarak mutlu bir kıkırdamayla bir kanepeye düştü.

Reuben, Sarah ve Eugenia sırtarak arkalarından gelirken Jess daha sakin bir tempoda başını sallayarak onu takip etti.

"Evin boş olmasına muhtemelen sevinmezsin, değil mi?" Jess sandalyelerden birine otururken sordu.

Daphne kanepede dinlenmek için başını geriye attı. "Evet. çok mutluyum Ve en az bir hafta geri dönmeyeceklerini söyledi. Bütün bir hafta!"

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmediyini biliyorsun değil mi? Geri geliyor."

Defne başını kaldırdı. "Elbette bazı şeyleri değiştirir. Belki kalıcı olarak değil, ama önümüzdeki birkaç gün boyunca huysuz Bay Morris'ten herhangi bir küçümseme olmadan kendi programımıza sahip olacağız. Tempo daha yavaş olacaktır. Eskisi gibi birbirimizi ziyaret etmek için daha çok zamanımız olacak." Belki Benedict'i biriyle konuşmaya bile ikna edebilirdi. O değilse, belki Jess ya da diğer çocuklardan biri. "Ve" - Daphne, oğluyla ilgili endişelerinin bu anı mahvetmesine izin vermemeye çalışarak parmağıyla Sarah'ı işaret etti - "müzik odasında piyano çalabiliriz."

Sarah neşeyle ellerini çırpı, uzun zamandır ilk kez genç bir kadın yerine bir çocuk gibi görünüyordu. Daphne bir şekilde çocukların hayatlarına evdeki çalışmayı kesintiye uğratmayacak neşe anları aşılamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı. Angarya çok yakında onlara yetişecekti. Acele etmesine gerek yoktu.

Jess, "Bölgede yeni insanlar olduğunu unutmayın," diye hatırlattı onlara.

Daphne arkadaşına dilini çıkarmak istedi ama Jess iyi bir noktaya değindi. Arazide dolaşan iki adam vardı, çevre düzenlemesinin bir kısmını ehlileştiriyor ve dönüşünde lord hazretlerinin onaylayacağı bir plan hazırlıyordu.

O adamların eve gelmeleri için çok az sebepleri vardı ya da hiç sebepleri yoktu ama yine de ortalıkta olacaktı. Her şey eskisi gibiymiş gibi davranmak olmazdı.

Ama ya öyle olsaydı?

Ya bu muhteşem mobilyalarla bu evde yaşayabilselerdi?

Bir zamanlar on iki olan yerde şimdi sadece üç çocuk vardı ama Sarah, Eugenia ve Reuben kısa süre önce reddedildikleri evi keşfetmek için koştuğundan, hepsinin burada olduğunu hayal etmek kolaydı.

Ya bu kanepeler bir depoda saklanmak yerine burada olsaydı? Manzaranın tadını gönül rahatlığıyla çay içip bisküvi yerken çıkarabilirlerdi. Muazzam sanat koleksiyonunun ve bazen çirkin de olsa büyük mobilyaların görkemiyle birlikte, yaşam ve kahkahalar evi doldururdu.

Yan sehpadaki kağıt telkari kaplı kutu gibi, çocuklar tarafından tasarlanmış daha fazla resim olabilir. Ev tepeden tırnağa onun zevk aldığı ve sevdiği güzel, harika eşyalarla doldurulabilirdi. Daha fazla çocuk getirecek, onların hayatı onlar için olması gerektiği gibi biraz daha yakın yaşamalarına izin verecekti.

Bu güzel olmaz mıydı?

"Yine sürükleniyorsun."

Jess'in sesi, Daphne'yi Eugenia'yı hizmetçi yerine evin kızı olarak düşünmekten alıkoymuştu. Kız satenin içinde çok güzel görünürdü.

"Biliyorum," dedi Daphne kanepeden kalkarak. "Ama zararı yok."

Jess tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama yapmadı. Bunun yerine, Daphne'nin patlamış rüyasını gerçekliğin çizmesi altına almaya karar verdi. "Bir plana ihtiyacımız var."

Daphne içini çekene kadar sabit bir şekilde ona bakan Jess'e kaşlarını çatı. Jess haklıydı elbette. Daphne'nin geleceği düşünmekten hoşlanmaması geleceğin üzerlerine kaçak bir posta arabası hızıyla gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Endişelenecek başka bir şeyimiz olduğu için göremiyorum. Benedict'i biliyor ve babamdan uzak durmam için bana izin verdi." Daphne eteklerini düzeltti ve özellikle aşınmış dikiş bölgesine baktı. "Bu noktada hiçbir şeyin ters gidebileceğini düşünmüyorum."

"Değil mi?" Jess arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken tek kaşını kaldırdı. "Bir şeyler hayal etmeye çalış."

Defne yine kaşlarını çatı. Dünyanın sorunları bir gezintiye çıktıysa, birinin hayal gücüne kaçmanın ne faydası vardı?

"Denemek." Jess ayağını uzattı ve Daphne'nin dizini dürttü.

Daphne sinirle kollarını kavuşturdu. Gözleri kapandı ve kendini burada, bu odada, bu elbisenin içinde hayal etti, daha önce çocuklarla ve rahat, sade bir atmosferde olduğu gibi değil, şimdi olduğu gibi. Zarif mobilyalar. Korkunç bir şey olacağına dair neredeyse her gün duyduğu korku, hayatının kesin sonunu yalnızca birkaç yıl geciktirmeyi başarmış olması.

Kıvrandı. Hayal gücüyle yapmak istediği şey bu değildi.

"Düşünüyorum," diye mırıldandı, böylece Jess onun burada oturup onu görmezden gelmediğini anlayacaktı.

Jess, "Kapı çalıyor," dedi. "Morris cevap veremeyecek kadar meşgul, bu yüzden görevi siz yapın. Oradaki kim?"

Daphne kendini evin içinden geçip kapıyı açarken hayal etti. Geniş bir gülümseme yüzünü böldü. Kit ve Graham. Düşün gezilerinden döndüler. Neredeyse parlıyor. Seyahatlerini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Daphne," diye inledi Jess. "İyi iyi. Kit ve Graham gelip gittiler, ziyaret çok güzeldi falan. Kapı bir kez daha çalınır. Kim bu kadar eğlenceli olmaz ki?"

Daphne, "Londra'dan herhangi biri," diye mırıldandı. Eve girdiğini hatırlayabildiği en korkunç züppe kadınları hayal ederken başını yana eğdi. "Yine de," dedi daha kararlı bir şekilde, "bu gerçekten benim açımdan rahatsız edici. Sanki hiçbiri beni tanıyacak gibi değil. Onlar için sadece bir hizmetçi olurdum.

Doğru, diye mırıldandı Jess. "Ve beni tanıyabilecek herkesten kolayca kaçınabilirim. Yine de, yoldaki tüm potansiyel tümsekleri henüz dikkate aldığımızı sanmıyorum. Bir kez daha dene. Kapıyı kapatın."

Daphne sırtarak, "Bu çok garip bir gezici panayır oyunu gibi," dedi.

Jess, ayağını tekrar Daphne'nin dizine bastırarak karşılık verdi. "Sus. Ve o hayali ön kapıyı kapat."

Daphne, kurgusal kapısını korkunç kadınların suratına çarpmaktan çok fazla zevk almamaya çalışarak teslim olur gibi elini havada salladı. "Kapandı, kapandı."

"Bir kapı daha çalıyor. Bu sefer sesten korkarsın. O kapıyı açmak istemezsin. Hiçbir koşulda değil."

Hayır, Daphne o kapıyı açmak istemedi. Jess'in sesinde, kelimelerin altından akan gerilimde, Daphne'nin gırtlığına dolanan ve oyunun tüm eğlencesini alan bir şeyler vardı. Gerçek hissettirdi. Gerçekten hastalanmamayı umarak elini karnına bastırdı.

Kapıya uzanmayı reddediyorsun, diye devam etti Jess, sesini bir kademe daha alçaltarak ve gergin bir fısıltıya dönüşmesine izin vererek. "Ama yine de açılıyor. Orada kim var?"

Daphne, kapıyı tekrar kapatmak için öne uzandığı sırada, zihninde kapının sallanarak açıldığını gördü.

Ön verandada bir adam ortaya çıkardı.

Gözkapakları açıldı ve kendini kanepeden o kadar hızlı fırlattı ki mobilyaları bir iki santim geriye savurdu. Arka çimenliğe ve aşağıdaki göle bakan kapıların yanında durmak için odanın diğer tarafına geçti. Ellerini beline sıkıca sararak Jess'e döndü. "Artık bu oyunu oynamak istemiyorum."

Yavaşça durup Daphne'ye doğru yaklaşıırken Jess'in gözleri iri iri açılmıştı. "Daph?"

"Düşündüm," dedi Daphne aceleyle, "ama hiç düşünmedim. Lord Chemsford ve ben o adamın buraya gelme ihtimalinin düşük olduğunu tartışmış olsak da, gelse, onu görsem nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama korkunç olurdu. Çok çok korkunç olurdu."

"Daph?" Jess onun yanına geldi ve bir elini hafifçe omzuna koydu. "Kimi gördün?"

neyin gerçek neyin gerçek olmadığını hatırlamaya çok ihtiyacı olduğu için bakışlarını Jess'e çevirdi. Derin, titrek bir nefes aldıktan sonra, "Benedict'in babası," dedi.

Birbirlerine bakarken sessizlik uzadı. Daphne beş dakika mı yoksa beş saat mi olduğunu bilmiyordu. Kapının ani bir vuruşu evin ortasında yankılandı ve Daphne'den boğuk bir çığlık ve hatta Jess'in hafifçe sarsılmasına neden oldu.

Ah hayır, diye fısıldadı Daphne. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Jess, eğer bu küçük oyun bir şekilde onu buraya getirdiyse, elbiselerindeki bütün dikişleri sökeceğim ve onları kendin dikmeni sağlayacağım."

Jess dudaklarını kenetlemeden önce ağzından bir kahkaha kaçtı. Daphne kapıyı açmak için odadan çıkmadan önce ona baktı.

Bay Oswald değildi. Bayan Lancaster'dı. Daphne en son ne zaman o tatlı, gülümseyen, buruşuk yüzü gördüğü için bu kadar minnettar olduğundan emin değildi.

"Bayan. Lancaster, burada ne yapıyorsun? Daphne kadına sarıldı ve onu eve götürdü. "Artık ön kapiya gelemeyeceğini biliyorsun. Biz... eh, burası artık bizim evimiz değil.

"Elbette öyle canım." Yaşlı kadın, Daphne'nin yanağına hafifçe vurdu. "Artık umursamadığın zaman senin olmayı bırakacak."

Bunun olması muhtemel değildi. Daphne'nin burada o kadar çok anısı vardı ki, burada bir insan olarak o kadar büyümüştü ki bu yerle hiçbir zaman bağlantılı hissetmemişti.

"Ayrıca," diye devam etti Daphne'nin yanından salona doğru yürürken, "senin genç adamın kasabadan geldiğini gördüm. Atları değiştirmek ve daha hızlı seyahat edebilmek için kendi atını almak yerine kiraladı.

"Ah." Daphne, markiden "genç adamınız" diye söz ettiği için Bayan Lancaster'ı görevden almayı düşündü, ama ne anlamı vardı? Daphne yaşlı kadını tanıdığı on dört yıl boyunca, her zaman tam olarak canının istediğini yapmıştı.

Jess salonun köşesine, pencerelerin yanına kıvrılırken başını iki yana salladı. Bayan Lancaster'ın yanında hiçbir zaman bu kadar rahat olmamıştı, bu kadın bundan zevk alıyordu.

Çocukların hepsi dükkan sahibinden sarılmak için odaya geri döndüler.

Bayan Lancaster kanepeye kumaş bir el çantası koydu ve çocuklara vermek için küçük kağıt paketler çıkarmaya başladı. "Size en sevdiklerinizden birer parça getirdim. Hepsini bir anda yemeyin."

Bunu, çocuklar kağıt torbalarına bakmak için yere oturmadan önce başka bir kucaklaşma ve kıkırdama izledi.

"Buraya kadar yürüdün mü?" diye sordu Daphne, Bayan Lancaster'ın oturmasına yardım ederek.

"Tabii ki değil. Bu eski kemikler kasabayı dolaşmak için yeterince hareketli, ama bu yürüyüş beni aşıyor. Elini pencereye doğru salladı. "Nash eşeğini bir süreliğine ahıra koyuyor."

Reuben yerden kalktı ve çantasını cebine koymadan önce üstünü katladı. "Gidip ona yardım edeceğim. Ahırda iyi olmaya başlıyorum. Bay Pasley hayvanlarla aram iyi olduğunu söylüyor. Gurur ve özgüven, Daphne'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde çocuğun göğsünü kabarttı. "Oradayken keçileri sağacağım."

Kapıyı açıp dış merdivenlerden aşağı inmeden önce Daphne'nin onayını beklemedi. Ne zaman bu kadar bağımsız olmuştu? Reuben her zaman biraz tereddütlü ve çekingen olmuştu. Sorulana kadar bekledi ve sonra her zaman dikkat çekmemeye çalıştı. Ama şimdi bir yetenek mi iddia ediyordu? Artık onu tanıyor muydu?

Jess duvardan itti. "Kızlar, bu akşam yemekte sadece biz olacağımıza göre, neden kendi başınıza neler başarabileceğinizi görmüyorsunuz?"

Sarah ve Eugenia yankı yapmak için taş merdiven boşluğunda ciyaklayarak mutlu bir şekilde zıplayarak uzaklaştılar.

Bayan Lancaster, Jess'e doğru başını sallayarak, "Zorla bitti," dedi.

"Neden buradasın?" Defne sordu. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil. Sen her zaman hoş karşılanan bir misafirsin, ama—"

"Benedict'e iki kez benzeyen bir adamla kasabaya uğrayıp, belirsiz bir sözle yetinebileceğini mi sanıyorsun?" Buruşuk bir parmak Daphne'nin yüzünü işaret etti. "HAYIR."

Daphne içini çekti ve tekrar kanepeye yığılırken, Jess'in kontrolünden bir başka kısa kahkaha daha kaçtı.

"Biliyorum." Daphne kederli bir şekilde çöktü. Neden herkes ona hatalarını tekrar yaşatmaya devam etti? "En azından Nash'i bekleyebilir miyiz? Bunu iki kez yaşamamayı tercih ederim."



yirmi ikinci bölüm

William kafasını düzeltmeye çalışırken Daphne'nin babasının yanında olmasının hayatını basitleştirmek yerine daha karmaşık hale getireceğini bilmeliydi. Yeteneği bir yerden almış olmalı.

"Yüce Tanrı'dan daha iyi bir durum isteyebileceğinizi sanmıyorum," dedi Bay Gherkins, üçü bir tepenin üzerinde durup fabrikayı kurmak için yerleştikleri yere bakarken.

William, çocukluk evinin bir parçası olan arazi parçasına baktı ve onaylayarak başını salladı. Temelde mükemmeldi. Suya yakın, şehre yürüme mesafesinde ama büyük bir ağaç korusu ve gürültü seviyesini düşük tutması gereken hafif bir tepe ile ayrılmış. Dawnview Hall'dan oldukça önemli bir mesafeydi ve hatta koyun otlaklarından hayvanları rahatsız etmemek için yeterince uzaktı.

Bay Blakemoor güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bunun üretime girişiniz olacağı için kendimi biraz kıskanç buluyorum. İnşa etmesi ve çalışmaya başlaması ilk yerimize göre çok daha kolay olacak."

"Hala buraya taşınan ve başlangıcı denetleyen kişi olmak istiyor musun? Birini işe alabiliriz." Bir iş adamı olarak, William iki centilmenle çalışmaktan fazlasıyla mutluydu, özellikle de babası onlara asla günün saatini bile vermezdi, ama kişisel olarak her şey yanlış geliyordu.

Araziyi araştırmak ve Birmingham'daki çeşitli sitelerin potansiyelini tartışmak için harcadıkları iki gün içinde bir ortaklık kurulmuştu. Bu William'ın çıkarınaydı çünkü zaten fabrikayı denetlemesi için birini tutması gerekecekti.

Gerçek şu ki, bir fabrikada çalışmanın tüm inceliklerini öğrenmek istemiyordu. Markizi modern tuttuğundan emin olmak istiyordu. Ona bağlı birçok insan vardı. Bu fabrika ile daha da fazlası olacaktı.

Bu ortaklık iş açısından faydalı olsa da, William bunun adamın kızını ondan saklamayı kolaylaştıracağını düşünmemişti. Kararlarını verirken böyle bir şeyi düşünmesi bile onu sinirlendirmişti. Hizmetçisini düşünmekten vazgeçmek için Marlborough'dan ayrılmıştı, değil mi?

Bay Blakemoor, düşünceli bir şekilde ağzını büzerek başını salladı. "Sonunda birini işe alacağız, ancak bunu kendimiz başlatıp yönetimimizi buna göre eğitirsek daha sorunsuz ilerleyecektir. Yapı inşa edildikten sonra buraya gelmekten mutluluk duyacağım."

Tartışma, içlerinden birinin şantiyeyi ne sıklıkta ziyaret etmesi gerektiği ve kim olması gerektiği de dahil olmak üzere inşaat detaylarına döndü. Her şey William'ın umduğundan daha hızlı ilerliyordu.

Onu neşelendirmeliydi.

William, "Eğer Dawnview'de kalmayı tercih etmiyorsan, buradayken yaşamak için sana bir dizi oda ayarlayacağım," dedi. Orada hoşgeldin tabii." Teklifi, Bay Blakemoor'un aile evinde uzun bir süre kalmasına yönelik herhangi bir gerçek arzudan çok zorunluluktan yaptı. William kimsenin, beyefendilerin çoktan yapmış olduğu birkaç günlük ziyaretin ötesinde kalmak isteyebileceğini hayal edemiyordu, ama yine de, çoğu yabancı için ev sadece büyük bir malikaneydi ve metresi de işinin ehli bir ev sahibesiydi.

Bay Blakemoor, "Bence şehirdeki odalar daha iyi olur," diye yanıtladı. "Daha küçük alanlara alıştım." Her zamanki gülümsemesi soldu ve yerini yenilmiş bir hüznün ifadesi aldı. "Fazlasına ihtiyacım yok. Sadece benim."

Gelecekteki şantiyeye son bir kez göz atan Bay Blakemoor, Dawnview Hall'a doğru yürüyüşe başladı. William kolayca yakaladı, ağzı aniden o kadar kurudu ki dudaklarını yalayamadı bile. İsteddiği açılış buydu ama doğru kelimeler nelerdi? Kişisel tartışmalar, son zamanlarda kaybettiği zamanı telafi ediyor gibi görünse de, çok fazla pratik yaptığı bir şey değildi. "Karıınız ne kadar zaman önce öldü?"

Yaşlı adam gözlerini kırıştırdı ve ardından şaşkınlıkla William'a baktı. Ah, yıllar. Elizabeth ve ben birlikte iyi bir hayat geçirdik. Yine de çok genç öldü. Ve asla yeniden evlenmedim çünkü onun annesi olacağını düşündüğüm birini asla bulamadım.

William'ın nabızı hızlandı ve hızını uzun ve gevşek tutmak için bilinçli bir çaba gösterdi. "Hiç oğlun olmadığını söylemiştin."

"HAYIR." Adamın adımları biraz yavaşladı ve William da adımlarını buna göre ayarladı. Bay Gherkins sessizce Bay Blakemoor'un yanına geldi ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Bay Blakemoor, "Bir kızım oldu," dedi. "Ama onu kaybettim."

William buna nasıl cevap vermeliydi? Daha iyisini bilmeseydi, kızın öldüğü şeklindeki bariz yorumu yapacaktı. Belki de Bay Blakemoor öyleymiş gibi davranmayı tercih ederdi. William'ın adam hakkındaki görüşleri dönmeye başladı. "Başsağlığı dilerim," diye mırıldandı.

Birkaç sessiz adımdan sonra, yaşlı adam durdu ve gözünü kırpmadan ama çok yorgun bir bakışla William'ı inceledi. "Rütbenin benden üstün olduğunu biliyorum ama ben senden birkaç yıl fazla yaşadım ve baban öldü. İzin verirseniz, keşke uzun zaman önce öğrenmiş olsaydım dediğim bir tavsiye vermek istiyorum. Gururunuzun sandığınız kadar değerli olmadığını unutmayın. Onu elinde tutmak sana tahmin edebileceğinden daha pahalıya mal olabilir."

William bir şey söylemekten korkuyordu, hiçbir şey söylememesi onu daha yaşlı, daha düşük rütbeli bir adamın deneyimine değer vermiyormuş gibi gösterecekti. Aslında William, Bay Blakemoor'un Daphne hakkında konuştuğunu bildiği gerçeğine ihanet etmeyen söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Durum hakkında hâlâ bilmediği çok şey vardı. Marlborough'dan ayrıldığından beri, Daphne'ye soracağı en az bir düzine soru daha bulmuştu , o anda cevaplarını bilmek isteyeceği sorular.

Ama önündeki adama bakıp bildiklerini düşündüğünde, bir sonuca vardı.

Tüm bu durum karmaşık bir kaçak içki torbasıydı.

Bay Gherkins öksürdü ve yeniden yürümeye başladı. "Arkadaşın Bay Ramsbury'nin bu öğleden sonra o buhar makinesi planlarıyla gelmesi gerekiyor, değil mi?"

"Evet," dedi William, kafasını daha rahat olan konuya getirmeye çalışarak. Harcourt Ramsbury'ye arkadaş demek, çoğu insanın bu kelimeye verdiği tanımı biraz değiştirmek olabilir, ancak etkileşimleri her zaman hoş olmuştu ve William onunla oldukça düzenli iletişim halindeydi. Bunun adamı herkes kadar iyi bir arkadaş yaptığını düşündü. "Muhtemelen şimdi oradadır."

"Şoförümüzden atları bir saat kadar sonra hareket etmeye hazırlamasını istedim. Bay Blakemoor'la görüşmelerimizi tamamladıktan sonra gitmemizin en iyisi olduğuna inanıyorum.

William başını salladı. Ayrıldıklarında saat ne kadar geç olursa olsun, adamlar Birmingham'daki bir handan öteye gidemeyebilirdi ama William'ın evde hissettiği gerginliğin yarısını bile fark etselerdi, William ayrılmalarında kusur etmezdi.

Daphne ile olan durum, William'ın hayatındaki tek karışıklık değildi.

Bakımlı çimenlikte uzun, siyah bir palto giymiş birini gördüğünde ev tam görüş alanına girmişti.

Ramsbury adam grubuna yaklaşıırken, "Bana bölgede olduğunu söylediler, ben de o yoldan yürümeye karar verdim," dedi.

William, "Bizi evde bekleyebilirdin," dedi.

Ramsbury omzunun üzerinden arkasına baktı, biraz düzeltmeye ihtiyacı olan kahverengi saçları yüzünün dik açları boyunca uçuşuyordu. "Güzel bir gün. İçeride harcamak için bir sebep yok."

William içini çekti. Bu, babasının dul eşi Araminta'nın evde olduğu anlamına geliyor olmalı. Adamı görmezden gelse bile ortamı rahatsız edebilirdi. "Anladım."

Ramsbury başını sallayarak ceketinin içinden bir rulo kağıt çıkardı. "Mevcut buhar motoru sisteminize yönelik önerilerimizi yatırım yapmaya değer bulacağınızı düşünüyorum. Valf yayınlarımızı iyileştirmek için çok çaba sarf ettik."

Bay Gherkins planları kabul etti ve bir kısmını açıkladı. Bay Blakemoor, planların kısmi bölümüne bakarken ona katıldı ve çok geçmeden her iki adam da sırtmaya başladı.

Bay Blakemoor, "Bu dahice," dedi. "Çok yakında temasa geçeceğiz, eminim."

Ahıra doğru yürürken William'ın fabrikası için yeni buhar makinesini tartıştılar. Oraya vardıklarında, William'ın seyislerinden biri, sürücü kontrolü ele almaya hazır olana kadar atların kafalarını tuttu. Her yerde son tokalaşmalardan sonra, diğer adamlar çok geçmeden ayrıldılar.

"Çay ister misin, Ramsbury?" diye sordu William, evi işaret ederek.

Kısa bir duraklamanın ardından diğer adam başını salladı. "Artık döndüğünüze göre, biraz müdahale etsem fena olmaz. Haydi, Kettle... ah, sanırım artık Chemsford. Başınız sağolsun."

William ciddiyetle başını salladı çünkü taziyelerin gerekli olmadığını söylemek ölümlere saygısızlıktı. Ya da yaşayanlar, bu konuda.

Merdivenleri çıkarken ön kapının açıldığı eve doğru ilerlediler. Açık kapının yanında lekesiz giysili bir uşak duruyordu. Hizmetçi ön salonun arkasındaki kapıdan sessizce kaybolmadan önce şapkalarını, eldivenlerini ve paltolarını aldı.

Yukarıya, daha küçük, daha özel salonlardan birine çıkarken, Ramsbury'nin üyesi olduğu bilim derneğinden söz ettiler. Dernek, bulguları ve deneyleri tartışmak için sık sık bir araya geldi ve son birkaç yılda gruptan bazı çok güzel icatlar ve iyileştirmeler çıktı. William tartışmalara katılacak kadar entelektüel olmasa da, yaklaşan gelişmeler hakkında bilgi sahibi olmaktan hoşlanıyordu.

Elinde çay tepsisi olan bir uşak beş adım arkalarından salona girdi.

Her şey çok rahattı ve Marlborough'daki malikanesinde yaşadığı hayatla tam bir tezat oluştuyordu. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Yeni mülkünün bir adı var mıydı? Eğer öyleyse, bunu bilmiyordu. Daphne ve bir avuç çocuğun hayatını kaosa çevirdiği yerden başka bir şeye ihtiyacı vardı.

"Diyorum, Ramsbury," diye söze başladı William, bir an için çay tepsisini görmezden gelerek ve bunun yerine pencereden dışarı bakmak için dolaşarak, "bir deney tamamen beklenmedik bir yöne gittiğinde ne yaparsın?"

Ramsbury, birkaç adım ötede durup inişli çıkışlı tepeler yerine markiye bakarak ona katılmaya geldi. "Duruma göre değişir. Yeni yön, kontrollü yöntemlerin beklenmedik bir sonucuysa, o zaman varsayımlarımın nerede yanlış olduğunu görmek için onu takip ederim. Bununla birlikte, bazı dış unsurların sonuçları değiştirdiği açıksa, her şeyi bir kenara atar ve yeniden başlarım.

Aslında bu bir seçenek değildi. Evet, William orayı kiralayabilir ve başka bir yere taşınabilirdi - gereğinden fazla mülkü vardı- ama içinde gözden uzak, akıl dışı bir şeyin Daphne ile çalışmayacağına dair bir his vardı. O sadece endişelenecek ve yeni sakinlerin eve girmelerine izin vermemesine rağmen nasıl başardıklarını merak edecekti.

"Ya öge beklenmedik ama doğal olarak oluşuyorsa?"

Ramsbury kaşlarını çattı. "Sanırım daha fazla kontrol eklemeye çalışarak başlardım. Ögeyi kesilmeye veya oluşumunu durdurmaya zorlayan bir şey."

William neredeyse dilini yutacaktı ve Ramsbury'nin William'ın gerçek insanlardan bahsettiğini bilmediğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Durumu çözmek için William'a Benedict ve Daphne'yi öldürmesini önermiyordu.

Yine de daha fazla kontrol ilginç bir fikirdi. Daha çok hizmetkar getirebilirdi, bunu yüzyıllar önce yapması gerekirdi. Belki o zaman Daphne'nin hayatındaki rolü daha az kafa karıştırıcı olabilirdi. Tabii ki, daha fazla insan duruma daha fazla karmaşıklık getirdi. Benedict'in William'ın çocuğu olmadığına inanmak yeni birinden çok şey istemek olurdu. Ve eğer Daphne'nin onun annesi olduğu öğrenilirse... .

"Daha fazla kontrol, deneyi daha karmaşık hale getirmiyor mu?" diye sordu.

Ramsbury'nin kaşları düz, sivri burnunun üzerinde sımsıkı çatıldı. "Evet," dedi yavaşça. "Karmaşık deneylerin doğası budur. Ancak amaç her zaman etkisini ölçtüğünüz tek bir değişkene sahip olmaktır."

Bir değişken. Daphne kesinlikle bir değişkendi. William onu düşünerek çok zaman harcamıştı ve onun kim olduğunu tam olarak çıkaramamıştı.

Esasen görmezden gelmesi gereken bir hizmetçi. Bir beyefendinin kızı, sosyal olarak makul bir şekilde görebilirdi. Nazik bir kadın, acıması gereken zor zamanlar geçirdi. Saygısını ve şefkatini talep eden güçlü bir anne.

William içini çekti. Dawnview Hall'da olduğu için kendi annesini hatırlamadan edemedi. Babasıyla muhtemelen iyi bir ilişki kurabilmesi için William'ı bundan korumaya çalışarak, kocasının yıllarca alay etmesine dayanmıştı. Bu, sonu gelmeyen bir çabaydı ama onun bunu gerçekleştirmek için yaşadığı her şeye hayrandı.

Aynı şekilde, Daphne'nin oğluna bir hayat kurmak için katlandığı her şeye hayrandı.

"Bu değişken. . " William, kişisel hayatının ayrıntılarını açıklamadan nasıl tavsiye isteyebileceğini bulmaya çalışarak sustu. O ve Ramsbury'nin daha önce yaptıkları en kişisel konuşma, William'ın kıyafetlerini nerede diktirdiği hakkındaydı çünkü Ramsbury, İrlanda'da birkaç arkadaşını ziyaret ederken bir ceketi yırtmıştı. "Hiç beklediğin gibi olmadı mı?"

"Yalnızca birisi kabı yanlış etiketlediye."

Bu, eğer varsa, Daphne için oldukça uygun bir tanımdı.

Üvey annesi, yanında oğlu Edmond'la aile odasına girerken, "Kettlewell, bu kez ne kadar kalmayı düşündüğünü bize söyle, Kettlewell," dedi.

Çocuk ne zaman eve döndü?

"Artık Chemsford," diye hatırlattı ona. Ramsbury'nin önceki hatası tesadüfi ve hızlı bir şekilde düzeltilmiş olsa da, William, Araminta'nın eski unvanını kasıtlı olarak kullandığı hissine kapıldı. Ona unvanın gücünün artık onun için mevcut olmadığını hatırlatırken dudaklarının kısa bir süre sıkılması bunu doğruladı. "Ve bir iki gün içinde ayrılmayı planlıyorum."

Marlborough'dan uzakta olmak sorununu çözmeyeceğine göre, geri dönüp sorunu bizzat çözebilirdi.

Aslında, bu öğleden sonra ayrılırsa, muhtemelen yarın Marlborough'ya geri dönebilir. Her halükarda bir handa bir gece olacaktı. Odayı geçti ve zili hızlıca çekti.

"Bay Harcourt Ramsbury'yi takdim edebilir miyim?" William, üvey annesini arkadaşına sunmayı reddetti. Onu bir zamanlar annesine ait olan unvanla çağırmayı reddettiği için, geleneksel tavırları kırıp kendini tanıtmaması daha iyi oldu. Bunun yerine üvey kardeşi Edmond'a döndü. "Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Araminta elini havada salladı. "Başka bir çocukla saçma sapan bir yanlış anlaşılma yüzünden onu gönderdiler. Önümüzdeki hafta geri dönecek." Daha sonra iki fincan çay koydu ve onları kendisinin ve oğlunun sevdiği şekilde düzeltti.

William dudaklarını birbirine bastırdı ve Ramsbury'ye bakmaktan kaçındı. Araminta'nın kendi evinde üvey oğlunu bu kadar umursamaması bir şeydi. Ziyaretçisine kaba davranmak bambaşka bir şeydi. Verimli personeli her an odaya daha fazla çay ve bardakla gelebilirdi, ama mesele bu değildi.

Şans verilseydi, William'ın ilk iki kupayı üvey annesine ve üvey erkek kardeşine teklif etmesi de önemli değildi. Mesele şu ki, o bardakların başka biri için yapılmış olabileceğini bir an bile düşünmemişti.

Dikkatini Edmond'a çevirdi. "Ne oldu?"

"Sanırım biraz aptalcaydı ama ben başka bir çocuğun-"

"Matematiğiyle ilgili biraz sorunu var," diye söze girdi Araminta, "ve başka bir çocuk ona herhangi bir yardım önermeyi umursamadı. Dediğim gibi, saçma sapan bir yanlış anlama."

Edmond ağzına bir bisküvi tıktı ve ayak parmaklarına baktı.

Kendi adına konuşamayan, başka bir çocuğun gazetesini çalabilecek olan bu çocuk -çünkü gerçekte ne olduğundan William'ın şüphesi yoktu- Benedict ile aynı yaşıydı.

Bu oldukça inanılmazdı.

Çünkü aynı zamanda Daphne'nin üvey annesiyle aynı yaşta olduğu anlamına geliyordu. William'ın annesinin ölmesinden birkaç ay sonra, babası genç, uysal, hoşsohbet bir eş için Londra'nın balo salonlarını didik didik aramaya koyuldu.

Babası ve Daphne aynı partilerde bile bulunmuş olabilirlerdi ama Daphne onun dikkatini çekecek biri değildi. Araminta'nın tam tersiydi.

Ve Benedict, Edmond'ın tam tersiydi. Benedict'in biraz olgunluğuna sahip olsaydı, Edmond şimdi ne yapıyor olurdu? Ayrıca, bunu ona kim öğretecekti? Suçluluk duygusu içeri sızdı ve William'ın omuzlarını yuvarlamasına neden oldu. Alçak babalarının sahip olduğu tek örnek olması Edmond'ın suçu değildi.

Ramsbury, "Matematik bazı insanlar için özellikle zor olabilir" dedi.

Araminta önce Ramsbury'ye, sonra William'a kaşlarını çattı. "Bu adam kim?"

"Konuğum," diye ısırdı William çünkü gerçekten alakalı olan tek şey buydu.

Burnunu çekti ve çayına geri döndü.

Araminta, "Edmond'ı kendim geri götüreceğim, o yüzden kalıp ona eşlik etme konusunda endişelenmeyin," dedi Araminta, fincanı tabağa tek bir şınırtı bile çarpmadan koydu. "Burada soluyorum. Babanın Sezon'a bu kadar yaklaşması büyük talihsizlikti. Bu kadar çabuk Londra'ya gidemem ama birini görmezsem çıldırırım.

Ve şimdiye kadar üvey kardeşiyle vakit geçirmekten neden kaçındığını hatırlatmaya ihtiyacı varsa da, Araminta bunu düzgün, taşıması kolay bir el sepeti içinde vermişti.

William'ın yakında bir şeyler yapmaması durumunda Edmond'ın ölüme mahkûm olmasının aynı nedeni buydu. Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

"Muhtemelen gitmeliyim," dedi Ramsbury, bir markizin dolaylı olarak onun birisi olmadığını ilan etmesinden sonra çok anlaşılır bir açıklama.

"Seninle çıkarım." William adamdan uygun bir özür dilemeye çalışarak odadan çıktı.

Merdivenlere yaklaştıklarında ilk olarak Ramsbury konuştu. "Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?"

William tekrar düşündü. "Beş yıl sanırım. Sen Cambridge'den yeni çıkmışken tanışmıştık."

Ramsbury başını salladı. "Ve bunca zaman boyunca aile meselelerini tartıştık mı?"

"Hayır," dedi William yavaşça.

"Muhtemelen böyle tutmalıyız."

Ramsbury ifadesini yarım bir gülümseme ve hafif bir kıkırdamayla yumuşattı. William onaylayarak hafif bir kahkaha attı. Adamla daha kişisel bir tartışma yapma girişimi, iç karartıcı bir başarısızlık olmuştu.

"Yine de şunu söyleyeceğim, eğer yukarıdaki delikanlı sizin değişkeninizse, deneyin sonucunu değiştirmek istiyorsanız çok sayıda kontrole ihtiyacınız var."

"Ya değilse?" diye sordu.

"O zaman laboratuvarın patlamazsa şanslısın." Bununla birlikte, Ramsbury şapkasını kafasına geçirdi ve kapıdan çıktı.

William birkaç dakika kapalı kapıya baktı.

Ramsbury haklıydı. Edmond'ın kontrollere ihtiyacı vardı ve William bu yerden ve anılarından uzaklaşmaya o kadar odaklanmıştı ki bunları sağlayamıyordu. Göreve, olgunluğa ve sorumluluğa bağlı olduğuna kendini inandırmıştı ama bu nitelikleri yaşamak için en önemli fırsatı görmezden geliyordu.

Yol boyunca bir yerlerde bu evde geçirdiği hüzünlü anlara izin vermişti - ender ziyaretlerinde babasının dikkatini ve onayını almaya çalışmak ve annesinin önce görmezden gelinen bir eş, sonra da doktorların yapamadığı hasta bir kadın olarak solup gitmesini izlemek. tedavi - daha mutlu anıların üstesinden gelmek için. Çocukken annesinin ona ne çok şey kattığını, ona nasıl rehberlik ettiğini unutmuştu.

Birinin Edmond için o rehber olması gerekiyordu.

Salona döndüğünde Araminta'nın onu bekleyen bir fincan çayı vardı. Aroma tanıdıktı ve midesine saplanan bir acı gönderdi. Annesinin içtiği aynı çay karışımını tercih ettiğini biliyor muydu? Dikkatini dağıtmak için Edmond'a baktı. "Bu dönem bittiğinde, istersen beni Wiltshire'da ziyaret edebilirsin."

Araminta bardağını ağızına götürerek durakladı. "Wiltshire'da mı yaşıyorsun?"

"Evet, babamın bir kart oyununda kazandığı küçük bir mülkte."

"Orada ne yapacağım?" diye sordu.

William omuz silkti. "Burada ne yaparsan yap, sanırım. Sür, avlan, balık tut. Kasaba pazarını ve yaz panayırılarını ziyaret edin."

"Seninle?" Delikanlının sesindeki heyecan, William'ın doğru şeyi yaptığını kanıtladı.

O cevap veremeden Araminta araya girdi. "Elbette onunla," dedi kaşlarını çatarak. "Seni davet eden o. Kettle... öhö, Chemsford sosyal zarafetten yoksun olabilir ama tavırları kusursuz."

William'ın bunun için ona teşekkür etmesi mi gerekiyordu?

Onu görmezden gelmek muhtemelen daha iyi bir karardı. "Benimle evet. En azından yazın tamamını orada geçirmeyi düşünüyorum ama muhtemelen daha uzun. Evlenmeden önce anneni bu evden kovmana gerek yok bence."

"Ne kadar zarıfsın," diye mırıldandı.

Her ne kadar eksantrik yaşlı bir adam olarak ölmesini ve her şeyi Edmond'a bırakmasını tercih etse de, muhtemelen onun yakında evlenmeye niyetli olduğunu varsaymıştı.

William'ın, sınıfının çoğunun katıldığı gerçek sosyal dansı yapmadan bir eş bulmak için henüz bir plan yapmamış olmasına rağmen, bunu yapmaya niyeti yoktu. Araminta, her şeyi Edmond'a bırakabilir.

Birden fazla Aramintas fikri bile tenini kaşındırıyordu.

Ama belli ki Londra'da Daphnes de vardı. Bu ona biraz umut verdi.

Aradığı türden bir kadın olduğundan değil elbette. Ama o iyiydi. Oldukça sade bir şekilde. Onun iş ahlakını suçlayamazdı.

". . . zamanımı halka açık çizim odalarını yeniden yaparak geçiriyorum."

William gözlerini kırıştırdı. Araminta'nın söylediklerini tamamen kaçırmıştı. İnsanların ne dediğini asla kaçırmazdı. Onu kızdırdıklarında bile dikkat etti.

O uçarı kadınla çalışmak aklına bir şeyler getiriyordu.

Onunla ilgili düşünceleri bir kenara itti ve sıkıcı da olsa Araminta'nın söylediklerine odaklandı. Morris'in onları hazır hale getirmesi ne kadar sürer?



yirmi üçüncü bölüm

Daphne'nin her şey eskisi gibiymiş gibi davrandığı pastoral dünyası çok uzun sürmedi. Lord Chemsford gitmiş olsa da, arazideki çalışmalar devam etti, her şeyin değişmekte olduğunu sürekli, dağınık ve gürültülü bir şekilde hatırlatıyordu.

Yeni bahçıvanlar pencerelerin altındaki çitleri keserken, çatıyı tamir eden ve çatı katı odalarını oturulabilir hale getiren genişletilmiş ahşap işçiliği ekibinden düzenli bir வருuş geldi.

Hizmetçiler için yaşam alanının olmaması, Lord Chemsford'un henüz tam bir personel tutmamasının tek nedeniydi. Bu odalar tamamlandığında, kendine ait bir alana sahip olmak, Daphne'nin geçmişine ait bir şey olacaktı.

Bu gerçekleştiğinde, bir evi gerçekten nasıl yöneteceğini öğrenmek Daphne'yi son derece meşgul ederdi. Ancak şu anda meşgul değildi. Evde kimse olmadığı için temizlik asgari düzeydeydi ve on yıldan fazla bir süredir ilk kez ellerinde zaman vardı.

Düşünmek için zaman.

Endişelenme zamanı.

Benedict'in, babasının kimliğinin açığa çıkmasından bu yana ondan uzak durduğu gerçeğine acı bir şekilde pişmanlık duyma zamanı.

Bununla birlikte, durumla başa çıkması için ona zaman da verdi. Sarah, Eugenia ve hatta Reuben'i her gün onunla konuşmaya, onun her şeyi nasıl hallettiğine dair bir fikir edinmeye gönderiyordu. Onlara karşı kaba değildi ama Daphne'nin tipik büyük kardeş modası olduğunu düşündüğü şekilde onları kibarca görmezden geldi.

Kendi zamanında duygularla başa çıkma ihtiyacını anlıyordu, ancak Daphne'nin gördüğü her bakış ve diğer çocuklardan gelen her rapor, Benedict'in her zamanki kararlı, enerjik benliğinin içi boş bir kabuğu olduğunu gösteriyordu.

Annesi olarak bunun devam etmesine izin veremezdi.

Çalışma masasına bir tepsi çarptı ve üzerine yüklenecek bir şeyler bulmak için mutfağı aramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jess, Daphne odanın diğer tarafına geçerken yoldan çekilerek.

"Yukarı çıkıyorum." Daphne önceki akşamdan kalan et ve peynirden biraz bulmak için buzdolabını karıştırdı ve tepsiye ekledi. "Tatlı suyumuz var mı?"

"Hayır," dedi Jess yavaşça, küçük bir yığın et parçasının masaya düşmesini engellemek için uzanırken. "Gidip bir sürahi pompalayabilirim."

Defne arkadaşına gülümsedi. "Bu harika olurdu, teşekkürler." Bir somun ekmek aldı, sonra masaya döndü ve keten bir bezin altında bir kase bisküvi buldu. "Aha!"

Bulduklarının ikisini de tepsiye yerleştirdi, yiyecekleri taşıması daha kolay olacak şekilde yeniden düzenledi. Jess hâlâ masanın yanında durmuş, aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

Belki vardı ama bununla birlikte oğlunu da kaybetmeyecekti. "Jess mi? Su?"

"Sağ." Kadın bir sürahi kaptı ve Daphne'yi dikkatle süzerek kapıya doğru yürüdü. "Su."

Tepsiye bir sürahi su ve çeşitli fincanlar konduktan sonra, Daphne homurdanarak tepsiyi masadan kaldırdı. Sonra Jess'e gülümsedi. "Bana şans Dile!"

Tek kaşı kalktı ama Jess görev bilinciyle, "Şans," dedi.

Daphne karşılık olarak başını salladı ve yavaşça merdivenleri çıktı. Dolu tepsiyi tavan arasına kadar üç set merdiven yukarı taşıması gerekeceği gerçeğini düşünmemişti. Evin en üst katına vardığında kolları titriyordu.

Belki de barış teklifinin bu kadar ağır olmasına gerek yoktu.

Bay Leighton onu ilk gördü ve tepsiyi düşürmeden önce ona yardım etmek için koştu.

"Teşekkürler Bay Leighton," dedi ağır hava üflemleri arasında. Gözleri Benedict'e uçup nasıl olduğuna dair bir işaret bulmak için onun her santimini incelemek istedi, ama sırayla genişletilmiş mürettebattaki her adama baktı. Sonunda oğlunun yanına vardığında, sanki tüm sorunlarının cevabı çalışırken orada biriken kir ve tozda yatıyormuş gibi tırnaklarını inceliyordu.

Daphne umutsuzluğun verdiği sancının arasından zorla gülümsedi. "Biraz ferahlamaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Bay Leighton, "Çok minnettarım," dedi, bakışlarını Daphne'den Benedict'e çevirdi ve sonra tekrar geri döndü.

"Daha önce çatıya çıkan bir geçit bulduk." Uzun boylu İrlandalı bir parça ekmek kopardı - elbette Daphne bıçak getirmeyi unutmuştu- ve diğer eline bir bardak su almadan önce üzerine biraz et ve peynir yığdı. "Sanırım bunu oraya götürüp esintinin tadını çıkaracağım."

Daphne'nin birkaç gün önce yemek odasında neler olup bittiğini bilmediğini varsayması gereken diğer adamlar, marangoz ustasının ince imasını alıp kendi içecekleri ile kapıdan dışarı çıkmadan önce biraz etraflarına baktılar.

Sonra odada sadece ikisi vardı. Yıllar önce, Bayan Lancaster'ın küçük yatak odasında sadece ikisi vardı. Bazı açılardan, Daphne'nin hayatının gerçekten başladığı, oğluna baktığı ve hayatta kalmanın bir yolunu bulması gerektiğini anladığı zamandı.

Şimdi ona baktığında, aynı kararlılığın birazını hissetti. Bir bardak su doldurdu ve uzattı.

Benedict onu almak için uzandığında bu küçük bir zaferdi ama yine de kalbi hopladı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Adam günlerdir söylediği ilk kelimeleri söyleyene kadar onun sesini duymayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Rahatlayarak ona minnetle sarılmak istedi ama kollarını sıkıca iki yanında tuttu.

O suyu yudumlarken sessizce durdular. Sonunda bardağı pencere pervazına koymak için döndü.

Derin bir nefes aldı, su bittiğine göre onun gitmesinden korkuyordu. "Benedict, bilmeni istiyorum ki..."

Daphne cümlesini tamamlayamadı çünkü neredeyse büyümüş bir çocuğun büyük bir bulanıklığı aniden ona doğru atıldı ve yüzünü boynuna gömerken kollarını onun omuzlarına doladı. Kolları toplayabildiği tüm güçle kucaklaşmaya karşılık vermek için yalpaladı. Tam o anda, tepede onu beklediğini bilseydi, o tepsiyi yüz kat daha yukarı taşıyabileceğini hissetti.

"Oralarda bir yerlerde bir babam olduğumu hep biliyordum," diye mırıldandı onun omzuna. "Ama bir şekilde onun kim olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyor. Kim olduğumu merak etmemi sağlıyor."

Daphne'nin sevinci bir korku ve pişmanlık havuzuna dönüştü. Ona gerisini anlatmak her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Annesi gibi davranmanın yeterli olacağını, evdeki diğer çocuklarla aynı olmanın ona bir normallik duygusu vereceğini ummuştu.

Ama sırf nereden geldiği için kim olduğundan şüphe duyduğunu hiç düşünmemişti.

Her üzüldüğünde, her incindiğinde yaptığı gibi, eliyle sırtını ovuşturdu. "Sen her zaman olduğun kişisin. Dediğin gibi, adam her zaman oralarda bir yerlerde yokmuş gibi değil. Artık sadece bir adı var."

Benedict geri çekildi ve yenini gözlerinin üzerine çekti. "Ve bir aile ve. . . Ve . . . Aynı ona benziyorum, Anne Daphne. Ortalıkta benim yüzümle dolaşan bir adam var - ya da sanırım ilkini yaşadığından beri onunla dolaşıyorum - ama onun hayatı benimki gibi değil. O önemli ve ben . . . Ben . . ."

Daphne, Benedict'in ellerini tuttu ve kendisiyle yüzleşmesi için onu kendine çekti. "Sen de önemlisin. Bir unvanın olmasa veya nereden geldiğini bilmesen bile önemlisin. Önemlisin. Tanrı için önemlisin. Benim için önemlisin."

Bu ifadenin ezici gerçeğini yutmak için durdu. Benedict hayatını değiştirmişti ve gittiği yeri seviyordu. Tekrar değişiyor olması önemli değildi. Garip bir şekilde ona hayatının en güzel on üç yılını vermişti. Bu, bazı insanların zevk aldığından daha fazlasıydı.

Şimdi ne kadar uzağa bakması gerektiğine biraz hayret ederek bakışlarını onunkine kaldırdı ve "Artık bu evde yaşamıyor olman sana öğrettiğim her şeyi unutabileceğin anlamına gelmiyor" dedi.

Ağzının bir tarafı titrek bir sırtıyla hafifçe yukarı kalktı. "Evet Daphne Anne. Ben Tanrı tarafından yaratıldım ve O beni seviyor." Derin bir nefes aldı ve sesi biraz titredi. "İsa sadece mükemmel ve kabul edilmiş için gelmedi; O da yalnızlar ve unutulanlar için öldü."

Tam olarak çocuklara her zaman söylediği gibi değildi ama anlamı yeterince yakındı. Yine de kendi ağzından söylemesi daha iyiydi.

"Bu doğru." Defne onun ellerini sıktı. "Ve Tanrı'ya sizi yaratmakla hata yaptığını söyleyemezsiniz. Bu dünyada bir amacın var ve onu yaşayacaksınız."

"Evet, Anne Daphne," dedi tam bir gülümsemeyle. Sonra bakışları tepsiye kaydı. "Hiç bisküvi getirdin mi?"



Daphne saçlarını tararken, "Yarın evde olabilir," dedi. Hâlâ günlük elbisesi üzerindeydi ama iğneler kafasına batıyordu, bu yüzden kulübeye girer girmez saçlarını toplamıştı.

Olabilir, dedi Jess esneyerek. Battaniyeyi çenesine kadar çekmiş, gece raylığına çoktan girmişti. "Daha fazla yemek pişirmek anlamına gelir."

"Hmm." Daphne elindeki fırçayı çevirdi. "Varlığının bundan biraz daha fazla değiştiğini düşünüyorum."

Jess inledi. "O Graham değil, sen de Kit değilsin."

Defne kaşlarını çattı. Graham'ın normal bir aristokrattan daha fazlasını yapma konusundaki alışılmadık arzusu ile Kit'in cesareti ve kalbinin ender bir kombinasyon olduğunun gayet iyi farkındaydı. Yine de aşk hikayeleri harikaydı. Bu fantezilerin konusuydu, ama gerçekten olmuştu . Bu, ara sıra kendi hayallerine bir umut kıvılcımı ekmemesini zorlaştırıyordu.

Yine de böyle bir şeyin gerçekten olmasını asla beklemiyordu. Daphne'nin itibarı bozulmamışken ve Londra'yı dolaşırken bile, istasyonunun üzerinde bir eşleşme bulma hayalleri kurmamıştı. Şimdi kesinlikle beklemiyordu. O Kit değildi.

Ve Lord Chemsford, Graham değildi. Bir an için Benedict'in onun olabileceğini düşündüğü gözünden kaçmamıştı. Hayatının bir noktasında parçaları toplaması için bir kadını terk etmiş olması mümkündü.

Hâlâ böyle davrandığına dair bir kanıt yoktu, bu yüzden başka birinin geçmişteki düşüncesizliklerini onlara karşı tutamazdı, ama bu ikisinin, tüm kusurlarına rağmen, romantik romanlarda bulunan türden karakterler olmadığının bir başka kanıtıydı. masallar. En azından gerçek hayatta olanlar değil.

Kendini Haven Malikanesi'nin gerçek metresi olarak hayal etmeyi çok kolay bulsa da, bu sadece eve olan bir bağlılıktı ve o da onunla birlikte gelmişti.

Boğazını temizledi ve Jess'in gözleminden sıkılmış gibi görünmeye çalıştı. "Biliyorum ki."

İyi, diye mırıldandı Jess. "O zaman onun varlığı senin için yapılacak başka bir yatak anlamına gelecek."

"İki yatak," dedi Daphne. "Bay. Morris onunla birlikte dönecek."

Jess dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Bay Morris'in yatağını sen mi yapıyorsun? Adam bir uşak, Daphne! Kendi battaniyesini içine sokabilir."

"Ah." Daphne gerçek bir kahya olsaydı bunu bilirdi. Pek mantıklı gelmedi ama. "Ben her zaman alt düzey hizmetkarların üst düzey hizmetkarlara hizmet ettiğini düşünmüşümdür. Uşakların kendi yataklarını yaptığını mı kastediyorsun?"

Jess homurdandı. "En ufak bir fikrim yok. Marshington Dükü'nün uşağı her zaman yapardı, o da geleneksel bir hizmetçi değildi. Yine de yönetilebileceğini kanıtlıyor ve adama iyi gelecek. Bir hışımla yastığına geri döndü. "Ona çay da götürme. Aşağı inip geri kalan aşağılık pleblerle yemek yiyebilir . Aslında, ona ahırda Reuben'le yemek yemeyi düşünüyorum. Bu gerçekten tostunu yakacak.

Daphne hafifçe kıkırdadı ve fırçayı tekrar saçlarının arasından geçirdi. Asla Jess'in cesaretine sahip olmayacaktı ama onu dinlemek eğlenceliydi.

Bu gece arkadaşı gibi direnecek gücü varmış gibi davranabilirdi ama yarın her şeyin muhtemelen eskisi gibi olacağını biliyordu. Lord Chemsford'un bir mucize eseri hafızasını

kaybettiğini ve kim olduğunu unuttuğunu umarak eve gizlice girer ve düzgün bir hizmetçi olmaya çalışırdı.

Böyle bir şey olmayacağına göre, en azından Benedict'le ilişkisinin düzelmekte olduğu gerçeğiyle rahatlayabilirdi. Çalışma ekipleri, çok sevdiği evi eski ihtişamına kavuşturuyordu. Bunların ikisi de iyi şeylerdi.

Ama sahip olduğu şey onlar değildi. Ev yerine kulübede yaşamak bir kayıp gibi geliyordu, ama geçmişinin sonuçlarının sonunda onu yakaladığını hissetmesine neden olan şey aslında özgürlüğünün kaybıydı.

Londra'daki yaşamı, pek çok arkadaş ya da popülerlik içermemişti. Onun hakkında herkesin bildiği tek şey, herhangi bir sosyal toplantıda piyano çalabildiği ve çalacağıydı. Ama burada, ülkede ona ihtiyaç vardı. Çocuklar onun ailesi olmuş, ilişkileri yavaş ve rahat ilerlemiş, kır havasının sağladığı boşlukta nefes alabilişti.

Kendini bulabilmişti. Evet, Haven Malikanesi'nde çok iş vardı ama orada dilediği gibi dolaşmakta özgürdü. İster dışarı çık ister içeride kal, canı isterse -çocuklardan sakladığı sürece- önce tatlı yer, canı ne zaman isterse piyano çalar.

Tabureyi açtı ve pencereden dışarı baktı. Tuvalet masasının yanında oturduğu yerden evi göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Boş. Bir gece daha.

Jess'in nefesi derin ve düzenliydi. Daphne'nin kulübeden sıvışacağını bilse bile endişelenmesine gerek yoktu.

Ve bir kez daha canının istediğini yapmak güzel olurdu.



Bölüm yirmi dört

William irkilerek uyandı ve şaşkınlık içinde tavana baktı. Penceresinin dışı hâlâ karanlıktı ve hâlâ yorgun olduğuna şüphe yoktu, peki onu ne uyandırmıştı?

Uzun bir yolculuk gününden sonra eve çok geç varmışlardı ve William herkese sadece yatmalarını söylemişti. Daphne'ye evde olduklarını haber vermek için kulübeye gitmeyi düşünmüştü ama o, Morris ve Pasley o kadar yorgundu ki buna değmemişti.

Uyku beyninden temizlendiğinde duyabildiğini fark etti. . . müzik?

Gözlerini tavana dikti, odadaki gölgelerin katılaşıp şekiller almasını bekledi, böylece sendelemen etrafından dolaşabilirdi, sonra yataktan kalktı ve sabahlığına uzandı. Soyunma odasından ya da Morris'in ilerideki odasından ses gelmediği için kısık müzik onu rahatsız etmiyordu.

O ya da uşak William'dan daha yorgundu.

Yine de, galeriye adımını atıp büyük merdivene doğru ilerlerken, şimdi pek uykusu gelmiyordu. Karanlık odada tökezlememek için elini soğuk ahşap tırabzanda tutarak merdivenlerden sessizce inerken müzik daha net hale geldi. Müzik odasına yaklaşırken adımları yavaşladı, neredeyse boş olan ön salonda bir şeye takılıp düşeceğinden korktuğu için değil, müzik daha önce duyduğu her şeyden daha güçlü olduğu için.

Müzik odasının açık kapısında durdu. Evin bu tarafında pencerelerden neredeyse hiç ay ışığı gelmiyordu, bu yüzden piyanonun tepesindeki bir şamdan tarafından yaratılan bir ışık halesi dışında oda neredeyse tamamen karanlıktı.

Işığın ortasında Daphne vardı. Kahverengi saçları ensesinde toplanmıştı, kaçan birkaç bukle omuzlarından aşağı dökülüyordu, gözleri kapalı, güzel, hüzünlü ezgiyi çalarken.

Hayatta öyle anlar olmuştur ki, insan korkunç bir uçurumun eşiğinde durduğunu, atacağı bir sonraki adımın hayatının akışını sonsuza dek değiştireceğini bilir.

Bu o anlardan biriydi.

Belli ki Daphne onun döndüğünü bilmiyordu. Evin boş olduğunu düşünmese, gecenin bir yarısında piyano çalmaya asla cesaret edemezdi.

Yani bir seçeneği vardı.

Merdivenleri tekrar çıkabilir, yatağına uzanabilir ve şimdiye kadar duyduklarından çok daha parlak ve duygusal yankılanan müzikleri dinleyebilir ve sabahları bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabilirdi. O ve Morris, Daphne daha akıllı olmadan gürültülü bir dönüş yapabilirler.

Bunu yapabilirdi.

Ya da yapamadı.

Alternatifi, elbette, olduğu yerde kalması, hatta belki de odanın daha da derinlerine inmesi ve onun arkasındaki sandalyelerden birine oturmasıydı. Fark etmezdi. O kadar akıldan çıkmayan bir melodide kaybolmuştu ki, William'ın orta kısma sarılmasına neden oldu. Parmakları tuşlar

üzerinde ileri geri hareket ederken, içerideki tellerden gelen kederli melodiyi isterken, başı öne eğik ve omuzları sallanıyordu.

Kalırsa her şey değişecekti. Bunun yerine, zaten değişmiş olan şeyin bir kabulü olacaktır.

Kalırsa, Daphne'yi bir daha asla sadece hizmetçi rolüne sokamayacaktı. Onu , yalnızca kendisi için çalışan ve onun sağlığı ve esenliğinin ötesinde endişesi olmayan biri olarak asla göz ardı edemezdi . Hizmette yüksek bir pozisyonda zorluk çıkaracak kadar rafine görünmek için kendisinden daha iyi olanları taklit etmeyi başaran bir taşra bakiresi olmadığını kabul etmesi gerekecekti.

Tam olarak olduğu kişi olacaktı: bir beyefendinin kızı, konuşma ve müzikte mükemmel olmak için yetiştirilmiş bir kadın.

Kalmak, sahip olduğu yeteneklerle ve bunların nereden geldikleriyle yüzleşmek için bunu deneyimlemek olacaktı. Bunu deneyimlemek, onun hikayesinin karmaşıklığına kendini açmak anlamına gelirdi; bu, zar zor bildiği ama daha fazlasını keşfetmeye mecbur hissedeceği bir hikaye. Merak onu harekete geçirebilirdi ama ona hak ettiği saygıyı göstermek, ona her şeyi kendi iradesiyle söylemesini beklemek anlamına gelirdi.

Ona her şeyi anlatacağı sözünü veremezdi. Bu bir işverene verilen bir sözdü. Ve geçimini elinden almayacak olmasına rağmen, artık kendisini sadece onun işvereni olarak göremiyordu. Aralarındaki doğal toplumsal ayrım bulanıklaştı.

Daphne bu ayrımı asla gerçekten kabul etmemişti, değil mi? Hiçbir zaman ona sadece duymak istediklerini söyleyenlerden biri olmamıştı. Aslında, ona duymak istediklerini neredeyse hiç söylememişti. Geldiği andan itibaren ona manevra yaptırmış ve etrafta dolaşmasını emretmiş, fikirleri ve fikirleriyle ileri atılmış ve o gidene kadar itip çekmişti. Tüm bunların Benedict'i ondan saklama çabası olduğunu bilmek bile ona olan saygısını azaltmadı.

Elbette, Benedict'in kendisi önündeki karışıklığa başka bir renk girdabı getirdi.

Hangi açıdan bakarsa baksın, Daphne Blakemoor hayatındaki normal pozisyonların hiçbirine uymuyordu. Başka bir zaman ve başka bir yerde, onu basitçe görmezden gelirdi. Muhtemelen onu görmezdi bile.

Ama şimdi onu görebiliyordu.

Ve çaldığı şarkıdaki kalbi duyabiliyordu. Onu bir daha fark etmeyeceği bir noktaya asla gelemeyecekti.

Bunu anlamak için bir hafta uzakta olmak ve aceleyle Birmingham'a gitmek gerekmişti. Şimdi onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Daphne parmaklarını tuşlardan nazikçe kaldırırken yürek burkan melodinin son notaları da soldu.

William nefesini tuttu. Bitirdi mi? Hangi kapıdan çıktığına bağlı olarak, onun orada olduğunu hiç bilmeden müzik odasından ayrılabilirdi. En iyisi bu olurdu açıkçası. Gece, karanlık ve onun sınırsız oynamasından ilham alan alışılmadık duygu sızıları düşüncelerini bulandırıyor, gün ışığında asla yapmayacağı eylemleri düşünmesine neden oluyordu.

Sonra bir elini kaldırdı ve yanaklarını sildi. Tıpkı portre odası penceresinde ağladığı zamanki gibi, ne bir nefes alma, ne de titreyen bir nefes vardı. Her bir gözün altında parmakların hafifçe kaydırılması yeterlidir. Sonra omuzlarını dikleştirdi, parmaklarını tuşlara koydu ve yeniden çalmaya başladı.

Son melodinin aksine, bu bir tür neşe içeriyordu. Bir umut ışığı. Bir önceki melodinin tınıları hala çekiyordu ama başka bir şey daha vardı, piyano mahfazasının tepesinde duran şamdandaki mumların alevlerinin ötesinde odayı aydınlatan daha parlak bir şey.

William sessizce odaya girdi ve bir sandalyeye oturdu.

Başını çevirse onu görecekti.

Arada sırada gölgeli bir profil gözüne çarpıyordu ama o asla dönüp bakmıyordu. Işık çemberi ayak parmaklarına tam olarak ulaşmamıştı, bu yüzden o bir gölgeden başka bir şey olmayabilirdi.

Şarkı üstüne şarkı, neredeyse mutlu görünene kadar melodiler hafifledi. Yüzüne bir gülümseme yerleşti ve sanki kendi müziğiyle dans ediyormuş gibi sallanmaları daha belirgin hale geldi.

Çok hafif ve narin bir kahkaha notalara katıldı. William, mum ışığında gülümsemesinin dolgunluğunu görebilecek şekilde başını anahtarlara doğru eğdiğinde koltuğunda doğruldu. Gözleri kapalıydı ve gülümsemesi genişlerken yüzü saf bir zevkle kızardı ve yüz hatları hala güzel ya da çarpıcı olarak adlandırılmayacak ama kesinlikle baştan çıkarıcı ve çekici bir şeye dönüştü.

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim lordum," dedi yumuşak bir sesle.

William koltuğunda sarsıldı, ama yine de onu kabul etmek için dönmedi, sadece çalmaya devam etti, odayı herhangi bir Londra toplantısını kışkındıracak seslerle doldurdu.

Boğazını temizleyip pozisyonunu düzeltti. "Benim için zevktir, sizi temin ederim."

Yine güldü, gözleri hâlâ kapalıydı.

William dikkatle sandalyesinden kalktı ve piyanoya bir adım yaklaştı. "Çok iyi oynuyorsun."

"Teşekkür ederim." Sesi kenarlarda yumuşaktı ve tüm sahneyi daha çok bir rüya gibi hissettiriyordu.

Aletin köşesinde durdu ve keskin köşeyi hissedene kadar bacağını kenara bastırdı, o küçük acı ona bu anı gerçekten yaşamakta olduğuna dair güvence verdi. Bu pozisyondan, gözlerini tekrar açtığında onu görmeyi kaçırmasına imkan yoktu. "Dans eder misin?"

Parmakları tökezledi ve gözleri yavaşça açılıp kapandı. Adama baktı, yüzünde hâlâ donuk, hülyalı bir ifade vardı. Başını eğip gülümsediğinde müzik devam etti. "Benden her zaman oynamamı isterler, dans etmemi değil."

William çok fazla dans etmeyi gerektiren bir sosyal toplantıya katılmayalı uzun zaman olmuştu ama piyanonun arkasındaki kızların daha güzel, popüler ve daha kolay bulunabilen dans partnerlerine dikkat çekmek için nasıl görmezden gelindiğini hatırladı.

O kızlardan biriye, Maxwell ile nasıl karşılaşmıştı?

Ve William nasıl kuzeninden daha aptal olabilirdi?

"Seni bir piyanonun arkasında mı bıraktılar?"

"Her zaman." Bakışları parmaklarına indi. "Umursamıyorum. Oynamaktan zevk alırım. Ve öğretmenlik. Sarah'a öğrettim. Yakında benden daha iyi olacak. Ama sorulması güzel. Her zaman sorulmak istemişimdir."

Bu konuşmada kaçırdığı bir şey vardı, önemli bir ipucu gibi hissettiren bir şey ama zihni onu bulamayacak kadar sisli, karanlığa kapılmıştı. Böyle konuşmalarına izin veren gece miydi? Sözlerinde neredeyse bir karalama vardı. Sarhoş olması mümkün müydü? Bundan daha çok şüphe duyuyordu. Malikaneye ilk geldiğinde, evde bulunan tek alkol, kütüphanedeki bir dolabın arkasına gömülü bir sürahiydi.

Küçük bir kahkaha, bir nota tınısına eşlik etti. "Eh, her zaman benim olduğumu bilen biri tarafından sorulmak istemişimdir."

Ve bu cümle zerre kadar anlam ifade etmiyordu. Belki de ilk yiyecek ve erzak teslimatlarında getirdiği alkol zulasına girmişti. "Sarhoş musun?"

Başka bir kahkaha, başka bir canlı ve neşeli melodiye başka bir geçiş. "HAYIR. Asla içmem. Yanma şeklini sevmiyorum."

William yutkundu. Hala uzaklaşabilirdi. Onu bir daha asla eskisi gibi göremeyecekti ama şimdi ve yarın giderse en azından bu hiç olmamış gibi davranabilirlerdi.

Ayrılmak istemedi. İsteddiği ile mantıklı olan arasındaki keskin zıtlık, ne kadar soğuk biri olduğunu gün ışığına çıkardı. Her karar hesaplandı, her hareket planlandı. Hayatta ne olmak istediğini ve neyle uğraşmak istemediğini biliyordu ve her şey yolunda ve güzel olsa da, Daphne'nin canlılığına kıyasla ürpertici geldi.

"Mutlu musun?" O sordu.

"Burada?" Ona sırtıttı. "Seninle? Evet. Bir süredir yaşadığım en mutlu şey bu. Normalde bu kadar mutlu olmama izin vermem. Tehlikeli."

William kabul etti. Küçük mum ışığında hatırlaması zor olan pek çok nedenden dolayı. Ama neden böyle düşünsün ki? "Neden? Ne olabilir?"

Başı geriye düştü ve ağzının bir tarafını kaldırarak tavana baktı. Gölge ve alev, o yarım gülümsemenin yarattığı gamzeyi vurguluyordu. "Çünkü bana iyi davranıyorsun. Herhangi bir erkeğin şimdiye kadar olduğundan daha nazik - eh, Nash dışında, ama o özellikle anlam ifade etmiyor. Çünkü bir daha asla düşünemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri düşündürüyorsun. Çünkü yarın güneş doğacak ve her şey eskisi gibi olacak. Bu asla olmayacak, ama sanki olmuş gibi hatırlayacağım.

O da hatırlayacaktı. Bundan hiç söz etmeseler bile, ikisi de bunu formalite ve rutinin altına gömseler bile, o hatırlayacaktı. Ve eğer zaten o işkenceye mahkum edilmişse, onu acı çekmeye değer bir anı haline getirebilirdi.

"Dans etmelisin." William elini uzattı.

"Ama kim oynayacak?" o fısıldadı.

"Kafanın içindeki müziği duyamıyor musun?"

"Her zaman."

"Öyleyse piyanoya ihtiyacımız yok."

İşıldayan gülümsemesi geri geldi ve bir eli klavyeden çıkıp onunkine yerleşirken tüm yüzü aydınlandı. Zarif bir şekilde sandalyeden kalktı ve piyanonun köşesini dönerek mum ışığının çemberine odaklandı.

"Ne dansı yapalım?" O sordu.

"Bir kotilyon."

Şaşırmamalıydı. Çok uzun zamandır Wiltshire'da saklanıyordu. En son dans ettiği zaman on yıldan fazla bir süre önceydi. "Bir kotilyon dans etmeyeli uzun zaman oldu. Bana hatırlatman gerekecek."

Kıkırdadı. "Kendimi zar zor hatırlıyorum."

William elini tuttu ve ilk adımlardan geçirdi. Dansı hatırlamak yeterince zordu. Odada aralarında örülecek başka çiftler varmış gibi davranmak daha da zordu. Onu teslim edecek kimse olmadığı için, kendisini giderken basamakları tırmanırken buldu. O nereye götürürse götürsün onu takip etmekten rahatsız görünmüyordu.

Gözleri tekrar kapandı ve belli belirsiz mırıldanmaya başladı, yaptığı gibi kendi hareketlerinden birkaçını uydurdu.

William ona ayak uydurmaya çalışırken kendini sırtırken buldu. Mum ışığında kıvrılıp çıktılar, bu da basamakların karışıklığına yardımcı olmadı.

Sonunda birbirlerine rastlamaları kaçınılmazdı ve karşılaştıklarında, William düşmesini engellemek için onu kollarına aldığı anda, bu her ikisinde de sessiz bir kahkaha uyandırdı.

Onu ayağa kaldırırken kahkahası azaldı.

Daphne Blakemoor'u tutuyordu. Onu kollarında tutuyordu ve o harika bir şekilde hoş karşılandığını hissetti. Kollarının arasından geçirebileceği sert satenler ya da aşırı süslü ipekler, hapşırmasına neden olacak tüyler, pencere açma isteği uyandıran mide bulandırıcı parfüm yoktu. Sadece yumuşak ve rahat hissettiren solmuş günlük elbiselerinden birini giyen Daphne vardı. Onu onun kalbinden, sıcaklığından, gülümsemesinden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Başını onun göğsüne yaslayıp onu kollarının arasına daha çok çekerken hâlâ kıkırdıyordu. O, başını salladı. "Ben çok berbat bir dansçıyım. Bunda iyiymişim gibi bile davranamıyorum."

William karşılık olarak kıkırdadı. Gerçekten çok kötüydü. Ama o zaman, on yıldan fazla bir süredir pratik yapmamış olan herkes olurdu. "Bence çekiciydi."

Gülüştü alaya dönüştü. "Tabii ki. Yapmalısın."

"Hayır, bilmiyorum," dedi William, bunun doğru olduğunu anlayınca yumuşak bir sesle. Burada olması, nazik olması, Daphne'yi yanında tutması bile gerekmiyordu. Bunu ondan hoşlandığı için yaptı ve çok uzun zamandır kimseden hoşlanmamıştı. Hayran olabileceği, onu bir unvan yerine bir kişi olarak gören biriydi ve tam şu anda, bu evden sorumlu olduğunu hayal edebileceği tek kişi oydu.

O buraya aitti.

Ve şu anda, o da öyle hissediyordu.

Başını sabahlığının içinde gömülü olduğu yere doğru eğdi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Şu anda burada olmayı seçiyorum."

Yarın farklı olabilirdi - farklı olmak zorundaydı - ama şu an için başka bir yerde olmayı aklı almıyordu.

Başını kaldırdı ve şakağı onun yanağını sıyırdı. Yüzü onunkiyle buluşurken dudakları altında gezindi. Onun nefesini hissedebiliyor, yanaklarındaki kızarıklığı ve aşağı indirdiği kirpiklerinin neden olduğu gölgeleri görebiliyordu.

O kirpikler, sanki en güzel rüyadan uyanıyormuş gibi yavaşça açıldı.

Ona hiç bu kadar yakın olmamıştı, bir zamanlar sadece kahverengi olduğunu düşündüğü gözlerin içinde nasıl inceliklerin yattığını asla hayal etmemişti. Altın ve kehribarla lekelenmişlerdi. Bir daha asla onların basit olduğunu düşünmeyecekti.

Göz kapakları açılıp o muhteşem gözlerini kapatırken kalbi hızla çarpıyordu. Bir elini boynuna kaldırdı ve başparmağıyla çenesini desteklemek için yukarı kaydırıldı. Onun dışında her şey düşerken nabızı kafasının içinde güm güm atıyordu.

Gözleri bir kez daha kapandığında çırpınması durdu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. Dudaklarını yaladığında nefesini hissetti. Onu öpecekti ve içinde bunun hayatının en muhteşem anı olacağına dair bir his vardı ve bir şekilde yarın gününe sanki hiç yaşanmamış gibi devam etmek zorunda kalacaktı.

"Defne," dedi sessizce.

Gözleri birden açıldı ve yüzündeki hülyalı, puslu parıltı gülümseme kadar hızlı bir şekilde düştü. Bakışları yüzünün her yerinde, gözden ağza ve saçlarının yakınında bir yerlerde gezindi.

"Ah, dara ve av köpekleri." Yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. "Bu gerçek. Gerçekten buradasın."

Ellerini göğsüne bastırıp uzaklaşmak için kaldırdı ama elleri onunla temas eder etmez tökezledi. Dansları sırasında ne kadar çok dokundukları düşünülürse, onun ellerinin o hafif dokunuşunu neden diğer dokunuşlardan daha fazla hissettiği açıklanamazdı.

William'ın kaşları çatıldı. Tabii ki gerçektir. Tüm karşılaşmayı hayal ettiğini mi düşünmüştü? Hayalini kurmayı seçtiği kişi olmak ne kadar gurur verici olsa da, o sadece bir fanteziyi yaşarken, zihninde güvende olduğunu düşünürken, aralarındaki her şeyi potansiyel olarak değiştirmeye yönelik anıtsal kararlar mücadelesi etmiş ve boğuşmuş olması gerçeği. , onu başıboş ve yalnız hissettirdi. Belki biraz da yararlanılmıştır.

Mantıklı bir duygu değildi ama umursayamıyordu.

Bir adım daha geriledi ve elini göğsüne bastırdı. "Gerçek, gerçek, hepsi gerçektir," diye mırıldandı.

"Hayır, değildi," diye yanıtladı William, kendini şaşırtarak. Ama bunun doğru olduğunu anladı. Bu onların gerçeği değildi. "Geceydi ve mum ışığıydı. Hiçbirimiz kendimiz değiliz."

Gülüşü sertti, son çeyrek saatte ifade ettiği tasasız neşeyi dinledikten sonra kulağa daha da gıcırdayan geliyordu. "Kendimden başka biri olmanın komik tarafı." Yutkundu ve öksürdü, sonra gözlerini kırıştırdı ve iki iri gözyaşı yanaklarından aşağı süzülerek mumların ışığında gümüş renginde parladı. "Sabah uyandığımda sonuçlarıyla yaşayanın ben olduğumu görüyorum."

Ön holün karanlığında tökezleyerek, kapı mandalını ararken kapıyı tırmalayarak kaçtı.

Her arpma William'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu ama onun peşinden koşmadı. Ne demek istediğini merak etmekle meşguldü.



yirmi beşinci bölüm

Daphne'nin saçları yüzünün etrafında uçuşarak, kalbi hızla çarparak tepeden aşağı ve kulübeye doğru koşarken görüşünü engelliyordu. Elini hızlı bir şekilde kaydırarak, nefesini normale döndürmeye çalışırken onları iine çekmemek için telleri yolundan çekti.

Sanki tazılar hemen peşindeymiş gibi kulübeye zar zor hücum edebiliyordu. Reuben salondaki bir karyolada uyuyordu ve normalde denizde bir k t k gibi uyurken, o bile odaya girerse muhtemelen uyanacaktı, nefesi göğsünü tıkırdatacak kadar hızlı girip çıkıyordu.

Ve onu geçse bile, Jess'i uyandıracağından emindi.

Jess'in soruları olacaktı.

Daphne hiçbir soruya cevap vermek istemedi.

Kapıya yaslandı ve taş çıkıntının üzerine oturana kadar yavaşça aşağı kaydı. Başını dizlerine gömerek nefesinin yavaşlamasını bekledi. Ondan geriye doğru saymayı denedi ama sekizi geçecek kadar uzun süre odaklanamadı.

Düşünceleri kafasında kaldığı ve ağzından dökülmediği sürece her şey yoluna girecekti.

Bu gece fazlasıyla savunmasız anlar yaşandı. Başka birine ihtiyaı yoktu.

Lord Chemsford neredeyse hiçbir şey söylemeyecekti, bu yüzden Daphne'nin tek yapması gereken bu geceyi hayal ettiği herhangi bir fantezi gibi ele almak ve onu zihninin en uzak köşelerine sürgün etmekti.

Kendini bunun gerçek olmadığına ikna edebilseydi hiçbir şey değişmeyecekti.

Kendi kendine gecenin mahcubiyetinin uzun sürmeyeceğini söylemek yardımcı oldu. Kulübeye girmenin güvenli olduğunu hissedene kadar yavaş yavaş yetilerinin kontrolünü yeniden kazandı.

Reuben'in hafif horlamaları onu karşıladı ve karanlığa doğru gülümsemek için duraksadı. Çok yakında bir gün artık orada olmayacaktı. Belki de ahırdaki seyis odasına çoktan taşınmış olmalıydı.

Tıpkı Daphne, Jess ve kızların evin üst odalarında olması gerektiği gibi.

Yine de orada yaşamak eskisi gibi olmayacaktı.

Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Özellikle şimdi. Daphne, Lord Chemsford'un, Daphne'nin ilgisini kazanmak için fanteziler kurduğu bilgisiyle ne yapacağını hayal edemiyordu.

Şapkasını ona dikeceğini düşünür müydü? Onu evliliğe ikna etmeyi planladığını mı düşündü? Sanki bu yapabileceği bir şeymiş gibi. Daphne'nin hiçbir zaman onun konumunda bir adama sunacak bir şeyi olmamıştı, özellikle şimdi.

Piyanodaki yetenekleri, sahip olduğu ve o toplum düzeyinde değer verilen tek yeteneğiydi. Bir yatağın çarşaflarını olağanüstü bir verimlilikle değiştirebilmek, arkadaşlarını etkilemezdi. Aslında tam tersini yapacaktı.

Hiçbir şey olmamış gibi davranacak ve o da bu gecenin bir önemi olmadığını görecekti.

Daphne yüzünü buruşturarak yukarı çıkarken merdivenler biraz gıcırdadı ama aşağıdaki odadaki ağır nefes hiç kesilmedi.

Dakikalar içinde Daphne yorganının altında yatıyordu ama bu ona saatler gibi geliyordu. Tavana baktı, kendini sadece uyumak istedi.

Sonunda göz kapaklarının ağırlaşması ve uykunun içine kapanması zarif bir mucizeydi . Yine de huzursuz bir uykuydu, bu yüzden Jess ayağa kalktığında, onun sessiz hareketleri hafif uykuyu bozmaya yetti.

Daphne doğruldu ve arkadaşına gülümsemeden önce saçlarını yüzünden çekti. "Günaydın."

Jess'in yüz hatlarından biraz şüpheyle karışık bir şaşkınlık geçti, ama karşılığında tek yaptığı başını sallamak oldu. Jess sabahları sevmezdi, bu yüzden Daphne'nin paçayı sıyrabileceği bir şey varsa, bu, güneş ışığının kenarları ağaçların üzerinden dikizlemekle tehdit ederken olacaktı.

Daphne kollarını başının üzerine gerdi ve esnemeye zorladı. Umarım bu jest, hissettirdiği kadar tuhaf görünmemiştir.

Jess tek kaşını kaldırdı ama saçını alçak bir düğüm şeklinde kıvırmaya devam etti.

Daphne ayağa kalktı ve büyük bir hassasiyetle örtülerini düzeltip düzelterek Jess'e sırtını döndü. "Lord Chemsford dün gece döndü, bu yüzden bu sabah biraz daha kahvaltı hazırlaman gerekecek."

Daphne'nin arkasındaki oda, onun ifadesinden sonra tamamen hareketsiz kaldı. Jess çoktan gitmiş miydi? Nefes alma sesi bile havayı kıpırdatmıyordu.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" Jess nihayet sordu, sesi tonsuzdu.

Daphne yüzünü buruşturdu ve ciddi ciddi yatağına çöküp özenle hazırladığı örtüleri parçalamayı düşündü. Ne zaman, ne zaman, ne zaman konuşmadan önce düşünmeyi hatırlayacaktı?

Belki de bunu hâlâ küstahlıkla savunabilirdi. Jess'in dün gece evde neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. Kimse yapmadı.

Daphne omuzlarını o kadar kırılğan bir şekilde silktili ki, kollarının omuzlarından çıkmadığını merak etti. "Uyuyamadım, bu yüzden piyano çalmak için eve gittim. Zaten geri döndüklerine dair kanıtlar vardı."

"Ne tür bir kanıt?" diye sordu.

Lord Chemsford'un kendisinin müzik odasında görünmesi oldukça çürütülemez bir kanıttı ama Daphne bunu teklif etmeyi pek umursamadı.

ev sakininin geri döndüğünü bilmesini sağlayacak hiçbir şey yapamayacaklarını düşünebiliyordu . Adam paltosunu ön salonun zemininde bir yığın halinde bırakacakmış gibi değildi. Bay Morris, giysiye bu şekilde davranılmasına asla izin vermezdi.

"Şey. . "

Daphne, dedi Jess uyararak. "Ne oldu?"

"Atlar!" Daphne zaferle haykırdı ve yüzünde bir gülümsemeyle Jess'le yüzleşmek için döndü. "Atlar ahıra geri döndü."

"Anlıyorum." Jess dağınık bir saçı sarı düğümüne geri düzeltti. "'Eve varmadan önce atların sesini duymak iyi oldu. Seni orada görmüş olsaydı, varlığını açıklamak zor olurdu."

"Şey. . . Evet. Kesinlikle olurdu," diye mırıldandı Daphne.

Jess içini çekti. "Ne kadar süredir gittiğini biliyorum, Daphne ve ahıra doğru hızlı bir gezinti yaparak orada yeniden yerleşim olduğunu fark ettim."

Verdiği kötü kararların sonuçlarının olması güzel olurdu. Defne içini çekti. "Piyano çaldım."

Jess, Daphne'ye bakarken odayı bir kez daha sessizlik doldurdu, gözleri biraz bulutlu ama yine de doğrudandı. Belli ki Daphne'nin konuşmadan önce yapmayı asla hatırlamadığı bir şeyi düşünüyordu.

Jess oturdu ve çizmelerini takmayı bitirdi. "O zaman yemek yapmaya başlasam iyi olur. Yumurtaları benim için toplarsan, bu kahvaltıyı biraz hızlandırır."

Daphne yutkundu ve Jess'in rahatlayarak duvara yığılmasını beklemeye çalışarak başını salladı. Jess'in cezalandırmasından kaçınmak kesinlikle bir övgü duası göndermeye değermişti. Jess'in hiçbir şey olmamış gibi davranmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikir olması, Daphne'nin bu sabah planı hakkında biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Jess koridorun karşısındaki kapıyı çalarak Sarah ve Eugenia'ya güne başlama zamanının geldiğini bildirdi. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı indiğinde, Daphne o sabah kalktığından beri aldığı ilk derin nefesi aldı.

Saçlarını sıkı bir düğüm haline getirdi ve en sade elbisesini seçti. Yıllar geçtikçe grimsi bir renge dönüşen katı bir kahverengiydi. Önlüklerinden herhangi biri özellikle göz alıcı ve hatta moda olduğundan değildi, ancak herhangi bir baskının olmadığı mülayim elbise onu ahşap işçiliğinden daha az fark edilir kılıyordu.

Mükemmel bir gardırop seçimiymiş. Bugün, ihtiyacı olan son şey birinin dikkatini çekmekti.

Özellikle Lord Chemsford'un değil.



Hayatında hiç kimsenin bu kadar farkında olmamıştı.

Küçük yemek salonuna kahvaltı getirdiğinde onu göreceğini elbette biliyordu ama ondan sonra nerede olduğunu hiç bilmemesi gerekiyordu.

Birmingham'a gitmeden önce, bir şeye ihtiyacı olduğunda bazen onu bulmakta güçlük çekermişti. Ama şimdi, neredeyse boş olan evde yankılanan her sesin kaydını tuttu, büyük olasılıkla o olduğunu biliyordu.

Kahvaltıdan sonra üst katı Sarah ile temizlemişti. Sessiz tartışmaları ve kahkahaları, iki katlı merkezi salonun açılıyla, tıpkı dün geceki müzik gibi, güçleniyordu.

Sonra Daphne zemin katı temizlerken Sarah tuvalette Eugenia'ya yardım etmeye gitmişti.

Oturma odasında oturup, muhtemelen farkında olmadan, usulca mırıldanarak, onun gittiği her yeri bilebilirdi.

William, Dawnview Hall'dan yanında getirdiği malikâne kitaplarına bakmak için kütüphaneye kapandı, ama bir şekilde hâlâ onun hareket ettiğini duyuyordu.

Ya da onun hareket ettiğini duyduğunu sandı.

Ya o da onu hayal etmeye başlıyorsa?

William elini yüzünü ovuşturdu ve çift kapıya doğru yürümek için masadan uzaklaştı. Ondan alabildiği ve hala evde kalabildiği kadardı.

Şimdi onu mu hayal ediyordu? Daha onu görmeden önce onun orada olduğunu hayal ettiği gerçeğinin farkına varamıyor gibiydi.

Üstelik bunu ilk kez yapmıyordu.

Gecenin gizliliği, içinde bulundukları durumun karmaşıklığı ve çaldığı müzikten kaynaklanan duygular gibi diğer her şey o ana yüklenebilirdi.

William'ın hayali bir versiyonu için çaldığı müzik.

Bunu görmezden gelmek imkansız değilse bile zordu.

Piyanonun yanında neredeyse öpüşeceklerdi. Bunu daha önce yaptığını hayal etmiş miydi? Şimdi düşünüyor muydu? Çünkü aklı başına geldiğinden birkaç dakika sonra gelseydi ne olacağını kesinlikle düşünmeden edemiyordu.

Evin her yanında duyduğu yumuşak uğultu, kütüphane koridorunun ötesindeki oturma odasına ulaştı.

Melodinin, onun önceki gece çaldığı melodi olduğunu anladı. Çok umut dolu görünen kişi.

Onları durduramadan, şarkıyı daha iyi duyabilmek için ayakları kapıya doğru iki büyük adım attı. Hemen doğruldu ve başka bir yere gitmemek için kolunu bir kitaplığa dayadı.

Bu delilikti.

İnsanlar. Bu evde daha fazla insana ihtiyacı vardı. Daha fazla gürültü. Bu, Ramsbury'nin bahsettiği kontrolleri sağlayacaktır. Daphne'nin değişken olması ya da duygularının önemi yoktu. Her ikisinin de uygun şekilde kontrol altına alınması gerekiyordu.

Kimin ne yaptığını ayırt edemeyecek kadar çok hizmetçiye ihtiyacı vardı. O kadar çok hizmetçi vardı ki, asıl temizliği kendisinin yapmasına gerek kalmayacaktı. Alt kattaki kahyanın ofisinde kalabilir ve herkese ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi.

Kulübede yaşamaya bile devam edebilirdi. Bu, herhangi birinin keşfetmesi durumunda duruma bir uygunluk düzeyi katacaktır. Çok fazla değil, ama belki de onu olduğundan daha fazla mahvetmemeye yetecek kadar.

İnşaat da gürültü yaptı. Ek işçi tutabilirdi.

İhtiyacı olan şey gürültüydü. Belki de izolasyon ve sessizlik ona yaklaşıyordu. İnşaat ne kadar çabuk biterse, arkadaşlarından bazılarını o kadar çabuk ziyarete getirebilirdi. Aylık yazışmalarında bir ziyaret daveti bulunmasını tuhaf karşılayabilirler ama bunlar çaresiz zamanlardı.

İnsanlara ihtiyacı vardı.

Ne kadar erken o kadar iyi.

Bir itişle kütüphanenin çifte kapısını iterek açtı ve ahıra giden en kestirme yolu kullanmak için gün ışığına çıktı. Biraz şans ve Bay Banfield'in biraz yardımıyla gün batımına kadar orayı insanlarla doldurabilirdi.

Ahırın girişindeki kirişte bir keçi oyması gözüne ilişti. Ahıra son gelişinde tavuk kümesi tüm dikkatini çaldığı için bunu kaçırmıştı.

Tek parmağıyla gerçekçi oymanın üzerine bir çizgi çizdi. Yerlerin insanın kendi anılarından başka bir şeyle dolu olduğuna asla inanmamıştı ama bu yerde yaşam olduğunu hissetmekten kendini alamadı, orada oturduğu gerçeği düşünülüşünde tahmin bile edemeyeceği bir yaşam. bunca yıl boş

Bu keçi oymacılığı gibi küçük şeyler, içindeki muhteşem sanat eseriyle tam bir tezat oluşturuyordu, ama bir o kadar da özel ve güzeldiler. William sonunda daha büyük bir ahır inşa etmek için bu ahır yıktırdığında, bu kiriş evin koleksiyonunun bir parçası olarak kalacaktı.

"Atınızın eyerlenmesini ister misiniz, lordum?"

William aşağı baktı ve Reuben'in yuvarlak gözlüğünün ardından ona baktığını gördü. Pantolon biraz kirliydi ve çocuk ellerini bir beze siliyordu ama duruşu dikti ve William'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Sadece birkaç kısa hafta içinde bir delikanlı için epeyce bir ilerleme.

William boğazını temizledi. "Evet. Benim atım. Ben şehre gidiyorum."

Açık renkli gözler aşağı baktı ve sonra tekrar yukarı baktı. Reuben boğazını temizledi ve ayaklarını değiştirdi. "Özür dilerim lordum ama önce üstünüzü değiştirmeyecek misiniz?"

William aşağı baktı ve neredeyse inleyecekti. Kafası o kadar karışıktı ki, pantolonu ve terlikleriyle ahıra gitmişti. "Elbette. Döndüğümde atımı hazırla."

"Evet efendim." Oğlan başıyla selam verip ahıra girmek için döndüğünde kızıl kıvrırcık saçları dalgalandı.

William, ahırın kirişine oyulmuş keçi ile evdeki koleksiyon arasındaki karşıtlığı bir kez daha düşünerek, üstünü değiştirmek için güçlkle eve gitti.

Oldukça geniş bir koleksiyonu ve muhtemelen bir kısmı değerliydi.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de bir uzman bilirdi. En azından bir uzman, William'ın elinde ne olduğunu öğrenmesine yardımcı olabilirdi. Bu kadar büyük bir koleksiyonun bir şekilde kataloglanması gerekirdi ve eğer zaten varsa, William onu henüz bulamamıştı.

Bunu yapacak adamı biliyordu. Derek Thornbury ile ilk kez, bir arkadaşı kendisine miras kalan bir koleksiyonu değerlendirmek için onu getirdiğinde tanışmıştı. William, sanat ve antika uzmanıyla harika bir şekilde anlaşmıştı. O zamandan beri birkaç kez Derek'le karşılaşmıştı. En son adamın işinin onu sadece kırk mil ötedeki Oxford'a götürdüğünü duymuş.

Derek cana yakın ve zekiydi ve iş sanattan başka bir şeye geldiğinde biraz gözlemci değildi. İyi bir önlem olarak atılan bir tutam refakatçiyle, bir misafir ile bir çalışan arasında bir yerde olurdu.

Eve getirmek için mükemmel bir insandı.

Kasabaya gitmek için giyinirken, William kendi kendine bunun umutsuz değil akıllıca bir karar olduğunu söyledi. Daphne'nin karmaşıklığına bir şekilde kafa yormak için zamana ve dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı.

O kadar gizemli olmadığında, her zaman onu düşünmeyi bırakırdı ve o, onun işe aldığı bir kadın olmaya geri dönerdi.

Evet, akıllılık ediyordu, ahıra geri dönerken kendine bir kez daha hatırlattı. Korkak değildi.

Ellerinin titremesi biter bitmez buna inanabilirdi.



yirmi altıncı bölüm

Mutfak ocağındaki ateş, Daphne'nin ayak parmaklarını ısıtırken, alevin üzerine demirlemiş tencerede çorbayı ısıttı. Çorbanın yüzeyinde kabarcıklar oluştu ve yeniden oluşmadan önce küçük bir sıçramayla patlayana kadar yavaşça şişti.

Jess, Daphne'ye doğru yürüdü ve onunla omuz omuza durarak tencereye baktı. "Orada bir şey mi kaybettin?"

"Yapacak bir şeyim yok," diye mırıldandı Daphne.

Jess kısa bir kahkaha attı. "Yani kaynayan bir tencereye bakmaya mı karar verdin? Tanrı aşkına, sana bir kitap almama izin ver."

"Kitap?" Daphne sordu.

"Evet, bir kitap. Deri, ahşap, üzerlerinde siyah mürekkep bulunan sayfalar. Piyano müziğine benzer ama sözlerle." Jess ellerini bir kitap gibi önünde kavuşturdu ve okuyormuş gibi yaptı.

Daphne, "Kitabın ne olduğunu biliyorum," diye içini çekti. "Uzun zamandır bir tane okumadım. Okumak için asla zaman yok."

"Görünüşe göre çorbaya bakmanın zamanı geldi. Okumak gerçekten bu kadar uzun mu sürüyor?"

"Meşgul olmalıyım. Her zaman meşgulüm." O idi. En son ne zaman kendisi için ve tek başına bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Çocuklarla paylaştığı etkinliklerde yaşanacak çok şey vardı: pikniğe gitmek, yüksek sesle kitap okumak, şarkı söylemek.

Daphne'nin günlük Mukaddes Kitap okuma alışkanlığı bile çoğunlukla çocuklara yönelikti , bu yüzden onlara hikayeleri anlatabiliyor ve kilise için tüm birliği kasabaya götürme riskini alamayacakları zamanlarda onlarla kutsal yazıları paylaşılabiliyordu.

"Nasıl istersen," dedi Jess içini çekerek çalışma masasına yaslanırken. "Bu oyunu oynayacağım."

Daphne bakışlarını çorbadan çekip arkadaşına baktı.

Sarışın kadın elini kaldırdı, bir parmağını uzattı. "Çarşafklar taze mi?"

"Evet," dedi Daphne yavaşça. "Yeni hizmetçilerden biri olan Horatia Mason bu sabah halletti."

"Mobilyaların tozu alınmış mı? Yerler süpürüldü mü? Halılar yendi mi?"

Jess görev üstüne görev işaretlerken Daphne başını salladı. "Horatia'nın kız kardeşi Sarah ve Rachel şu anda dışarıdaki son haliye sahipler. Bu sabah Nash tarafından gönderilen Mary, merdiven tirabzanlarını cilalamayı bitiriyor.

"Ya aşağıdaki hizmetlilerin odası?"

"Yeni uşak, Cyril ve James, mobilyaların taşınmasını yaklaşık bir saat önce bitirdiler. Biraz sıkışık ve uşaklardan en azından biri bir süre ahırda uyumak zorunda kalacak ama herkes yerini aldı."

"Ve ikimiz de biliyoruz ki mutfağı veya yemekleri yönetmeye başlarsan sana bir şeyler fırlatırım," dedi Jess. "Yani sanırım haklısın. Yapacağın hiçbir şey yok."

Eğilip Daphne'ye baktı. "Git kitap oku. Yürüyüşe çık. Allah aşkına biraz kestirin. Gerçekten, sanki kafanı içine sokmayı düşünüyormuşsun gibi kaynayan bir çorba tenceresine bakmak dışında herhangi bir şey."

Daphne kollarını göğsünde kavuşturdu. Lord Chemsford'un hizmetçileri, uşakları ya da artık üç kişi olan çok sayıda bahçıvanı tutmasını kıskanmıyordu. Bununla birlikte, bu histen çok rahatsız olmuştu. . . ile ilgili . . . Şey, ne hissettiğinden bile emin değildi ve bundan hoşlanmamıştı. Duygularıyla uyum içinde olmak, hayatı boyunca yaptığı şeydi. Kendini bilmemek, kendisiyle ne yapacağını bilememek kadar korkunçtu.

"Benim kitabım yok." Sesi huysuz bir çocuğun sesiydi ama Daphne umursayamıyordu.

Jess köşedeki masaya doğru yürüdü ve ketene sarılı iki somun ekmeğin arkasından kalın, kahverengi bir kitap çıkardı. Kitabı Daphne'nin kollarına attı. "Burada."

"Nedir?" diye sordu Daphne, kapağına bakmak için kitabı çevirirken.

Jess omuz silkti ve sebze sepetini karıştırmaya başladı. "Hiçbir fikrim yok. Kit onu bir sepet içinde bıraktı. Henüz kütüphaneye götürme fırsatım olmadı."

Daphne kitabı ters çevirdi ve artan bir umutsuzlukla başlığı okuduktan sonra çalışma masasındaki bir tabureye atladı, kitabı masaya vurdu ve yüksek sesle inleyerek kafasını kitabın üstüne düşürdü.

Jess boğazını temizledi. "Belli ki o kitap değil o zaman. Yukarıdaki kütüphanede çok daha fazlası var."

"Bu, Evrensel Matematiğin veya Cebirin Unsurlarıdır." Daphne, Jess'in sırtını görebilmesi için kitabı uç kısmı üzerine dayadı. "Bu korkunç."

Pek sayılmaz, dedi Jess. "Kit'in eline geçen her şeyi ve her şeyi okuyacağını zaten biliyorduk. Ama en azından çorbayı bıraktın." Biraz ürperdi. "Gerçi bunun yerine kafanı cebire gömmek pek de iyi değil."

"Kit gittiğinden beri tek bir ders bile olmadı." Daphne kitabı açtı. Kendilerine hiçbir çocuğun eğitimsiz kalmayacağına, cehaletin onların gelecekteki olasılıklarını sınırlamayacağına söz vermişlerdi. Ve şimdi geriye kalan birkaç kişinin başına gelme tehlikesi tam da buydu.

Cebir öğrenmek o kadar zor olamaz, değil mi? Kit'in verdiği akademik derslerin bir parçası olmamasına rağmen, büyürken matematikte fena değildi.

Jess yumuşak bir sesle, "Nasıl hayatta kalacağını yeniden öğrenmek zorunda kaldığında, genellikle bu tür dersler ilk alınacak derslerdir," dedi. "Ama çorbaya bakacak vaktin varsa, ders hazırlamaya da vaktin var. Akşamları çocuklara ders verebilirsin."

"Mutfakta yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu Daphne, Jess'in şu anda evdeki tüm ilave ağızlar için daha da fazla yiyecek hazırlarken koşuşturmasını izleyerek. Jess, Daphne'nin Lord Chemsford'a ek bir mutfak hizmetçisi tutmasını önermesine izin vermeyi çoktan reddetmişti. Doğrusu Daphne, Lord Chemsford'la konuşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Yeni bir hizmetçi tutmak, onu aramayı gerektirecekti ve onun kendisinden çok çok uzakta olmasını istediği açıktı.

"Hayır," dedi Jess. "Eugenia ve ben yeterince iyi çalışıyoruz. Biri ona gerçekten cevap verse, Eugenia ne kadar konuşurdu kim bilir?"

Bulaşıkhaneye, insanları seven Eugenia için muhtemelen en kötü yerdi ama Daphne'nin bunu nasıl düzelteceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Bununla birlikte, çocukların eğitimi konusunu ele alabilirdi. Ayrıca, cebir şu anki hayatından daha az karmaşık olmalıydı.

Gözlerini kitaba indirdi.

"Aranan sayılar x, y ve z ve Problemden bahsedilen Kareler rr, ss, tt, vv olsun." Defne gözlerini kırıştırdı. Bu, bir kızken öğrendiği matematiğin çok ötesindeydi. Rakamlar neredeydi?

Jess homurdandı ve bloktan bir bıçak çıkardı. Sen benden daha iyisin.

Daphne kaşlarını çattı ve kitabı çarparak kapattı ama saklamadı. En baştan başlayacak ve bunu çözecekti. O da kütüphaneden daha fazla kitap kaçırdı. Kit olmadan dersler farklı olabilir ama Daphne idare edebilirdi. "Sepetler nerede?"

Jess bıçağıyla bir köşeyi işaret etti. "O tarafta. Neden?"

"Birini daha fazla kitapla dolduracağım."

"Rakamlı matematik kitaplarıdır umarım."

Daphne kitabı Jess'e salladı. "Bunu çözeceğim. Sonra bunu Sarah, Eugenia ve Reuben'e öğreteceğim. Hizmet hayatına mahkûm olabilirler ama cahiliye hayatına mahkûm olmayacaklar." Daphne kitabı bir sepete koydu ve tepinmeye başladı ama sonra mutfak kapısında durup Jess'e döndü ve parmağını ona doğrulttu. "Ben de sana öğreteceğim. Bunun için hepimiz daha iyi olacağız."

Jess'in ağızı biraz açık kaldı, gözleri kocaman açıldı ve Daphne'ye doğru baktı.

Daphne, Jess'i gerçekten şaşırtmayı başardığı bir anın tadını çıkarmaktan ne kadar keyif alacak olsa da, evin Lord Chemsford'un alanına gitmek için mevcut motivasyonundan yararlanmaya ihtiyacı vardı. Kütüphaneye gidebilir, sepeti doldurabilir ve o gece kulübeye gittiğinde almak için kapının yanında bırakabilirdi.

Daphne son zamanlarda ancak gözlerini kapayıp rüya gördüğünde bulabildiği bir hafiflik hissederken yumuşak bir uğultu titredi. Bir amaç duygusu güzel bir şeydi.



Evdeki hizmetlilerin sayısı iki kattan fazla artmıştı ve hiçbirini işini yapmıyordu.

İşlerini yaptıklarını sanıyordu. Onları bir iki kez gözünün ucuyla görmüş, ihtiyatlı bir şekilde hareket edip kendilerine verilen görevleri yerine getirirken görmüştü. Açıkçası, neredeyse tüm işi Daphne'nin yaptığı düşünülürse, bunun biraz daha ahmakça görünmesini beklemişti ama Daphne, olağanüstü bir verimlilikle görevleri devretmiş görünüyordu.

Aslında, yeni hizmetçiler ve uşaklar geldiğinden beri Daphne'yi görmemişti.

Öyleyse neden sürekli onun düşüncelerine giriyordu? Onu göremiyorsa onu unutması gerekmez miydi?

Çözmeye çalıştığı yazışmaları bir kenara itti. Maxwell'den, markiz mülklerinden birini sezon dışı bir ülke toplantısı için kullanmayı isteyen başka bir mektup da vardı. William mektubu yığının dibine kadar karıştırdı. Maxwell'in istekleri hakkında net bir şekilde düşünebilene ve geçmiş eylemlerine misilleme olarak ondan mümkün olan her şeyi kapmadığı sürece, kuzeninin mektuplarını tamamen görmezden gelmesi muhtemelen en iyisiydi.

Daphne'yi düşündürdüler. Ve kendi geçmişinden, kendi eksikliklerinden ve seçimlerini yaparken diğer insanların hayatlarını dikkate almadığı tüm zamanlarda.

Bir defter çıkardı. Sayılar, kesin cevapları ve şaşmaz mantıklarıyla her zaman anlamlı olmuştur. Sayıların net dünyasında aklını kaybedecek ve Daphne'yi bir süreliğine unutacaktı.

Üç girişten sonra, Daphne büyük bir güç ve kararlılıkla odaya girdi ve William'ın masada oturduğunu görünce sendeleyerek durdu.

William gözlerini ondan alamayarak ona baktı. Yüzünde daha önce hiç fark etmediği bir güç vardı. Ağzının dizilişinde ve kaşlarının eğimindeydi, kısılmış bir bakışın üzerindeydi. Görevdeki bir kadındı ve bu ona çok yakışmıştı.

Tabii ki onu fark edene ve her şey, pişmanlıktan endişeye, mahcubiyete ya da gerçekten başka herhangi bir kişisel, güvensiz duyguya kadar her şeyi ifade edebilecek bulanık bir ifade birikintisine dönüşene kadar. William'ın diğer insanlarda bu tür duygularla uğraşma konusunda çok az deneyimi vardı, bu yüzden onları teşhis etmeye başlayamadı.

Bakışları ondan, elindeki sepete, süslü küreye, sonra kitaplara, tavana ve az önce girdiği kapıya kaydı, sonra tekrar daire çizip William'ı biraz sersemletti.

"Daphne," dedi William, sesini sıkılmış ve sefil bir şekilde başarısız olmaya çalışarak. Neyse ki, başarısızlığını tamamen gözden kaçırarak kadar mutsuz görünüyordu. "Burayı temizlemen gerekiyorsa devam edebilirsin. Sen, ee, beni rahatsız etmez."

Tüm temizliği iŖe aldığı yeni hizmetçilere devredeceğini umuyordu, ama belki de görevlerini tamamen deđiŖtirmekte sorun yaŖadıđını kabul etmek zorundaydı. Ayaklarının altını bir iki hafta daha temizlemesi önemli değil.

Ve Ŗimdi kendine yalan syliyordu. Daphne'nin varlığı rahatsız etmekten baŖka bir iŖe yaramayacaktı.

Dirseğinin kıvrımına bir sepet kulp yerleŖtirerek odanın daha da içine girdi.

Son birkaç haftadır onu oldukça temiz grmüŖtü ve rutini hakkında tahmin edebileceğinden çok daha fazla Ŗey biliyordu ve normalde yanında bir sepet temizlik malzemesi taŖımazdı. "Orada ne var?"

Sepete sanki daha önce hiç grmemiŖ gibi bakarken yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "Bir sepet?"

"Gizemli kaamaklara ve sırlara dönmek gibi bir niyetim yok, Daphne." Hâlâ soruları olmasına rağmen, Birmingham'a gitmeden önce baŖladıkları sohbete geri dönmek istemiyordu. Cevapları bilmek istemek ve aralarındaki uçurumun daha fazla silinmesinin önceki sakin ve istikrarlı dünyasını tamamen geri alınamaz hale getireceğinden korkmak arasında gidip geldiği için onları seslendirmede.

"Hayır, gerçekten bir sepet." O kaldırdı. "Görmek? Neyse ki içinde bir kitap var. Kütüphaneden dn alınıŖtır. Ben, Ŗey, onu iade ediyordum ve ben—"

Defne. Basit bir ifadeyle onun sözünü keŖti.

İkisi de onun kim ve ne olduğunu bilmiyormuŖ gibi davranmaya devam edemezlerdi. Onun sadece bir hizmetçi olduğunu iddia edemezdi ve sessiz bir taŖra faresi olmakta berbattı, en azından onun yanında. Artık onun kim olduğunu bildiğine göre, onun kibar yetiŖtirilme tarzının kanıtı açıktı. YryŖ ve konuŖmasında, sessizliğinin hiçbir zaman itaatkar grnmemesindeydi.

O hayatı zledi mi? Belki kısmen değil, ama iyi bir beyefendinin kızı olarak yetiŖtirildiđi için kitaplara, piyanoya ve kendi durumundaki bir kadının normalde sahip olduğu diğer her türlü rahatlığa alıŖmıŖ olmalıydı. Sonra onları kaybetmiŖti. Kendisini her zaman basit zevkleri olan bir adam olarak grmüŖtü, ama istasyonunun sağladığı sslere eriŖimini kaybederse nasıl hissederdı? Bu rahatsız edici dŖnceyle omuzları sarsıldı.

"Zamanında okumak için kütüphaneden bir kitap ödünç alabilirsin," dedi aniden. "Kütüphanenin onu asla kaırmayacağım kadar büyük olduğunu Tanrı bilir."

"Ah." Karanlık bakıŖları ona odaklandı ve bir kez daha yüz hatlarında bu kadar kolay kayan duyguları tam olarak okuyamadı. Sanki kalbinin yüzüne çarpmasını engellemeye alıŖıyor ama üzerine hafif bir tl örtmekten fazlasını yapamıyordu. "TeŖekkr ederim. Bir dahaki sefere burayı temizlediğimde bir tane alacağım.

"Bunun için daha fazla hizmetçi tutmadım mı?" William homurdandı. Yeterli büyüklükteki bir personelin nelerden oluştuğu konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu, ancak daha önce bir kişinin yaptığı basit iş yükünün büyük kısmını üç kadın üstlenebilmelidir, öyle değil mi?

"İyi evet." Boğazını temizledi. "Harika bir iş çıkarıyorlar. Kadınların mükemmel seçimi. Korkarım henüz onların etrafta olmasına pek alışkın değilim, bu yüzden kütüphaneyi kendim temizlemeyi düşündüm. Bunu yapmak için daha sonra döneceğim."

Gitmesine izin vermeli. Odayı terk etmezse ondan kaçmaya devam edemezdi.

Ama yine de bir şeyler saklıyordu. Kendini, onun hakkındaki merakının, ikisini de uygun rollerine geri koymaktan daha önemli olduğuna ikna etmeye çalışabilirdi, ama o orada, önünde dururken, onun sırlarının geri kalanını öğrenme dürtüsü, diğer her şeyi kemirip reddederek onu reddetti. göz ardı edilmek

Masadan kalkıp bir kitap aldı. "Daha sonra yapmana gerek yok. Kitap okumayı planlıyordum. Ben hikayeye alıştıktan sonra, odanın içinde dolaşman neredeyse fark edilmeyecek. İşinize burada devam etmeniz konusunda ısrar ediyorum."

"Tamam öyleyse." Odanın daha derinlerine gitti ve sepeti çift kanatlı kapının yanına koydu. "Hasta . . . sen benim işime bak."

William kendini kanepelerden birine konumlandırırken sırtıma ihtiyacıyla mücadele etti. Önyargı becerileri korkunçtu. Londra'da nasıl hayatta kalmıştı?

Bu düşünce sırtışını çaldı ve hemen aklını başına topladı. Londra'da hayatta kalmamıştı. Ailesinin bencil sefahat geleneğini sürdürmeye kararlı olan kuzeni, onu mahvetmişti. Onu tanıdıkça daha az mantıklı geliyordu. Yetişkinlik yıllarında Maxwell'le çok az ilgisi olmuştu ama Maxwell onun dikkatini çekecek türden biri gibi görünmüyordu.

Önemli değildi. Önemli olamazdı. William'ın merakı, onu yanında tutmak istemesine neden olan, tüketen bir canavar olsa bile, bu, sorularını gerçekten yüksek sesle sorma arzusuna boyun eğmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Hikayeyi bir araya getirene kadar, istemeden dağıttığı küçük parçaları gözlemlemeye ve toplamaya devam edebilirdi. Bir soru sormak, bir daha asla karışmamış gibi davranamayacak kadar onun hayatına kendini kaptırana kadar bir diğerine yol açacaktı.

Hayır, kitabını okuyacak ve onun bir metre sağındaki kitaplığın yanında durduğunu unutacaktı.

Kitaplıktan çıkıp pencerelere doğru ilerlerken eteğinin hışırtısı, odadan uçarak geçen bir böceğin çıkaracağı sestten başka bir şey değildi. Bu, onu okumasından alıkoyacak bir şey olamazdı.

Odanın karşısındaki kitaplığa geçti. O kadar uzaktaydı ki, elbisesinin donuk grisini bile görememeliydi.

Omzunu rahatsız edici derecede bağı bir pozisyondan kurtarmak için sandalyesinde kıpırdandı. Alt sıradaki kitapların yanında diz çöktüğü için diğer kanepenin artık onun görüşünü engellemediği anlamına gelmesi tamamen tesadüftü.

Pencereye doğru geri çekildi ve yeni konumunun izin verdiği çevre görüşünden çıktı. Mükemmel. O zaman kitabına odaklanabilirdi. Ancak şimdi omzu yine rahatsızdı.

Daphne odada verimsiz ve görünüşte anlamsız bir şekilde dolaştı, kitaplıkları düzeltti, bibloları düzeltti, hatta büyük küreyi oyulmuş uç ayaklı standında İngiltere yukarı bakacak şekilde hizaladı. Bir kez bile toz bezi veya temizlik bezi çıkarmadı. Daphne'nin buraya gelmekteki asıl amacı her ne ise, temizlik yapmak değildi.

Ağız ekşi bir tatla doldu ve kitabı birdenbire ellerinde ağırlaştı. Onu aramıyordu, değil mi? Pişman başında geçirdikleri gibi başka bir anı mı umuyordu? Neredeyse öpüşmeleri asla olmamalıydı ve ne kadar keyifli bulursa bulsun ya da bunu zihninde kaç kez yeniden yaşarsa yaşasın, başka bir romantik araya girmek üzere değildi.

Bunu neden tekrarlamak istesin ki? İlk etapta koşan oydu.

Bir kez daha odanın karşısına geçti, omuzları gerideydi, ayakları zeminde eteklerini zar zor kırıştıracak şekilde kayıyordu. Herhangi bir aristokrat mürebbiye, emrindeki bir hareketi böylesine zarafetle icra etmekten gurur duyardı.

Bir taşra kahyası için oldukça takdir edilmeyen bir beceriydi.

Belki de ona verebileceği buydu. Ona bir hizmetçi gibi değil de, saygın bir hanımefendi gibi davrandığı birkaç dakika, elbette zarar vermezdi. Günde sadece birkaç dakikalığına, doğduğu statüyü geri alabilirdi ve adam, merakına, içinde özgürce dolaşabileceği açıkça tanımlanmış engeller verebilirdi. Gün ortasında gerçekten yalnız olmayacakları o çalıntı anın dışında, kahya ve efendiye dönecekler ve her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Mükemmel bir çözümdü.

"Daphne," dedi, kitabına bakmayı işaret ederek ve henüz okumadığı sayfayı çevirirken, "bir çay tepsisi getir. Ve iki bardak ekleyin. Çay için bana katılmanı istiyorum."

"Çay?" diye ciyaktı.

"Evet, çay." Kadının durduğu yere baktı ama onu bulması gerekiyordu. Çift kapının yanındaydı. Tekrar. Bütün bir evi temiz tutmayı nasıl başarmıştı? "Normalde sohbet ederken içilen bir içecektir. Ev ve yemek planlarını tartışabiliriz diye düşündüm."

"Elbette!" Hevesli kabulü neredeyse onun kitabını düşürmesine neden oluyordu. "Çay."

Yere baktı ve ardından odadan hızla çıktı.

Bunu düşünmeyecekti. Onu pencereye çeken şeyin ne olduğunu merak etmeyecekti. Evini sorunsuz işlettiği ve tüm gümüş olması gerektiği yerde kaldığı sürece kahyanın ne yaptığı önemli değildi. Merakı sadece geçmişle ilgiliydi. Ne bugünü ne de kesinlikle geleceği.

Yine de biraz temiz havanın kimseye zararı olmaz.

Kendini tutamadan kitabı bir kenara bırakılmıştı ve kapıda dikiliyordu. Dışarıda her şey normal görünüyordu. Güneş ışığı, ağaçların tepelerinde biraz gri bir örtü ile daha sonra yağmur yağabileceğini gösteriyor. Hafif bir esinti.

O halde güneşe mi çekilmişti? Neden sadece yürüyüşe çıkmıyorsun?

Adam kıpırdandı ve ayağı onun daha önce taşıdığı sepete çarptı. Getirdiğinde içinde bir kitap olduğunu iddia etmişti. Şimdi beş kitap tutuyordu. Başladığı ve oda içinde yaptığı her yolculuk için bir tane daha.

Neden beş kitaba ihtiyacı vardı?

Henüz dönmediğinden emin olmak için kapıya hızlıca bir göz attıktan sonra, onun neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu görmek için diz çöktü.

Müzik Bilimi ve Uygulamasının Genel Tarihi, Beş Cilt, Birinci Cilt. William kaşlarını çattı. Kesinlikle müziği önemsiyor gibiydi, ama onun bu kitapta anlatılanlardan çok müzik duygusuna ilgi duyduğunu düşünmüştü. Ve beş cilt? Kütüphaneye göz gezdirdi. Hepsinin sahibi miydi? Çünkü müziğin beş kitabı dolduracak kadar bilimsel olup olmadığını merak ediyordu.

Kitabı bir yana kaydırıp ve altına baktığında, hepsi kalın bir cebir kitabının üzerinde duran The Modern Part of Universal History, An Introduction to the Making of Latince ve Euclid's Elements Volume II'yi buldu.

Evin başka yerlerinden gelen bir gürültüyle kanepeye geri döndü ve daha önce okumakta olduğu The Freaks of Fortune adlı romanı kaptı. Kitaplığı, benzer şekilde eğlenceli görünen çok sayıda kitap sıralarının bulunduğu bir bölümden seçmişti, öyleyse Daphne neden bu kadar skolastik ve açıkçası sıkıcı bir seçim seçmişti?

Birkaç dakika sonra Daphne, bu sefer elinde dolu bir çay tepsisiyle tekrar kütüphaneye girdi. Onu oturma alanına getirirken onun dışında her yere baktı. Biraz gergin olması anlaşılır bir şeydi. Önerdiği şey normalde yapılmamıştı. Belki evin hanımı hizmetçisiyle planları tartışırken çay içebilir, ama bir bekar?

Önemi yok. Onurunun bir parça geri verilmesini hak ediyordu ve onu Londra'daki bir balo salonuna zorlukla yerleştirebileceğinden, onunla çay içmek yeterli olacaktı. Ailesinin ondan aldıklarını mümkün olduğunca geri vermek onun göreviydi.

Ve bunu yaparken içindeki merak canavarını sakinleştirebilirse çok daha iyi.

Tercihlerini sorup çayı doldururken elleri biraz titriyordu ama tavırları, ona gerçekten de bu uygun ritüelin öğretildiğine dair güvence verdi. Çayını ve üzerinde biraz peynir ve bisküvi olan tabağını aldıktan sonra arkasına yaslandı ve onun kendi yemeğine yerleşmesini bekledi.

O içti.

Yudumladı.

Ve William hayatında ilk kez, herhangi bir sorumluluk duygusuyla yetiştirilmemiş olmayı diledi, çünkü şimdi kalın bir tuhaf sessizlik örtüsüyle paketlenmedikçe, ona bir nebze olsun geri kazanılmış bir haysiyet sağladığından emin değildi. .



yirmi yedinci bölüm

Daphne, bu karşılaşmanın mümkün olan en kısa sürede sona ermesi için tüm çayı yudumlamayı ciddi ciddi düşündü. Unuttuğunu sandığı eğitim yılları ve neredeyse nefes alamayacak kadar dar hissedilen boğazı, hanımefendi denilemeyecek kadar küçük yudumlar almasını sağlıyordu.

"Seni çaya bir çeşit işkence olsun diye davet etmedim, Daphne."

Lord Chemsford'un kuru ifadesiyle yüzünü buruşturdu. Adam neden onu kendisiyle oturması için davet etmişti? Bu kadar zaman alacak neyi tartışabilirlerdi ki? Ev temizdi ve Jess'in yemek seçiminden asla şikayet etmemişti, yani bir parti olmadıkça... . Tanrım, lütfen parti olmasın.

Boğazını temizledi ve düşürmeden önce fincanını ve tabağını nazikçe masaya koydu. Sohbet etmek zorunda olduğu yeni personelin varlığı, onu çoktan titretmişti. Uzak bir köşeye çekilip onları görmezden gelmemesinin tek nedeni odaklanması gereken bir görevi olmasıydı: çocuklara her zaman yaptığı gibi onları dağıtmak ve talimat vermek. Ancak parti konukları tamamen başka bir şeydi. Karşı karşıya olduğu bir şey olup olmadığını hemen bilmek istedi. "Özellikle tartışmak istediğin bir şey var mı? Belki daha fazla misafir bekliyorsundur?"

Elini havada salladı ve bir dilim peynir aldı. "Hayır, gerçi birkaç hafta sonra uzun süreli kalacak bir konuğumuz olacak. Bay Thornbury sanat eserlerini ve diğer ilgi çekici öğeleri

kataloglayıp değerlendirirken tesiste ikamet edecek. Son zamanlarda Oxford'da bazı işler yapıyor.

Daphne küçük bir damla çaydan fazlasını yutacak kadar rahatladı, ancak titreme yeniden başlarsa diye fincanını hemen masaya geri koydu. Bir alimi idare edebilirdi. Çoğu zaman onun kadar sessiz olma eğilimindeydiler.

Akademisyenler de sık sık sosyalleşmezdi, bu yüzden onu tanıma şansı çok azdı. Sosyal akşamlarını sessiz salonlarda vb. merdiven. Karışımında hiç profesör yoktu.

Bay Thornbury çalışmak için burada olsaydı, akşamlarını marki ile bile geçiremeyebilirdi. Daphne kitap sepetinin durduğu kapıya baktı. Adamdan çocuklara biraz ders vermesini isteyecek cesareti bulabilir miydi? Oxford'da çalışıyorsa, öğretmeye değer bir şeyler biliyor olmalı.

Daphne ellerini dizlerinin üzerinde gezdirerek, "Bir odamız olsun diye bakacağım," dedi. Avuçlarının terleyip terlemediğini bilmiyordu ama kalbi kesinlikle çarpıyordu ve ikisi sık sık birlikte hareket ediyordu.

Lord Chemsford peyniri kaldırdı ve her iki tarafını da inceledi. "Bu peynir nereden geldi? Lezzetli."

"Jess başardı. Keçilerimizin sütünü kullanıyoruz."

"Jess?"

Aşçınız mı? Jess Cook'u aradığını unutmuştu ve diğer kadın onu düzeltmemişti.

Kaşları çatıldı ama görünüşe göre onu ilgilendiren isim değişikliği değildi, çünkü "Neden keçilerimiz var? Ya tavuklar?"

ineklerden çok daha ucuz ve bakımının daha kolay olması ve bir düzine çocuğun bir miktar süt kaynağına ihtiyaç duyması olduğunu ona zorlukla söyleyebilirdi . "Marlborough'da peynir çok önemlidir."

Peynirinin son parçasını da yuttu ve şüpheyle ona baktı.

Daphne kanepenin altına girmek istedi. Marlborough'da peynir çok mu önemli? Bu ne tür aptalca bir cevaptı? Onun bir ahmak olduğunu düşünecekti.

"Kuyu." Sanki o da onun gülünç sözüne ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi kelimeyi ağızından çıkardı. "Yeni şehrimin hassasiyetlerini kırmak istemem."

"Elbette hayır," diye mırıldandı ve yapacak bir işi olsun diye çay fincanını tekrar kaptı.

"Bay Thornbury'ye nereden başlamalıyım?"

Daphne'nin beyni, konudaki değişiklik karşısında tökezledi. Konuşmanın gidebileceği üç veya dört farklı yön hayal ediyordu ve bu soru onları hiçbirine götürmedi. "Başlayın, Lord Chemsford?"

"Bu çaylar sırasında bana Chemsford diyebilirsiniz." Dudağı bir an hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Bir daha düşündüm de, yapma. Bu hala babama çok benziyor. Çay içerken bana William diyebilirsiniz."

"Şey, bunu sık sık yapacak mıyız lordum?"

"William," diye ısrar etti. "Ve evet, sanırım öyleyiz. Sen bir beyefendinin kızıydın. Ve hayat sana karşı nazik olmasa da ben olabilirim. Her gün, en azından bir süreliğine, tüm bunları geride bırakabileceksiniz."

Gerçekten bir parça çayın her şeyi daha iyi hale getireceğini düşünüyor muydu? Bir öfke girdabı -o kadar uzun süredir hissetmediği ve tanımlaması oldukça zor olan bir duygu- ona, "Kulağa oldukça gösterişli geliyor," deme cesaretini verdi. Derin bir nefes aldı. "William."

"Öyle, değil mi? Öyle demek istemedim." Kaşlarını çattı. "Sanırım ailemin senden aldıklarını sana geri vermek istiyorum. Ve bu dünyadaki pozisyonunu tam olarak geri getiremeyeceğime göre, biraz çay ve sohbet yapabileceğim en az şey gibi görünüyor. Ah, ve" -kütüphaneyi işaret etti- "kütüphanenin ve müzik odasının kullanımı."

Ve bu, o öfke ürpertisinin kaybolması için gereken tek şeydi. Belki kendini tam olarak nasıl ifade edeceğini bilmiyordu ama niyeti yerindeydi.

Ayrıca, ona çok özlediği o harika piyanoyu kullanmasını teklif etmişti. Sarah'ya yeniden öğretebilir, nasıl dile getireceğini asla bilemediği ya da kabul etmekten çok korktuğu duyguları ifade edebilirdi. Yüzüne yayılan gülümsemeye istese de engel olamıyordu. "Müzik odasını kullanmama izin mi veriyorsun?"

Boğazını temizledi ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Uygun zamanlarda tabii."

Artık müzik, mum ışığı ve herhangi bir fanteziden daha iyi olan ve onu daha önce hiç olmadığı kadar büyük hayaller kurmaya cesaretlendiren yumuşak sözler ve anılarla gece yarısı ziyaretleri olmaması anlamına geliyordu. "Uygun zamanlar," diye onayladı. "Ve tabii ki ev işleri bittiğinde."

Bisküviye uzanırken ifadesini kabul etmedi. "En sevdiğin sanat hangisi? Bay Thornbury'ye nereden başlamalıyım?"

Sanata hiç bu kadar önem vermemiştir. Eve ilk girdiklerinde, tek umursadığı muhteşem, görkemli piyano olmuştu. "Muhtemelen burada başlamasını isterim."

"Kütüphane?" şaşkınlıkla sordu. "Portre odası ya da o garip küçük oturma odası değil, çok sert nefes almanın her şeyi bozacağını düşündüğüm için girmeye bile korkuyorum?"

Gülüşünü bastırmak için öksürdü ama sonra küçük kıkırdamaya teslim oldu. "Her şeyin tozunu alması gereken kişi olmayı denemelisin. Ama evet, bence kütüphaneden başlamalı."

Çoğunlukla, çocuklar evde yaşarken dışarıda kalan en çok hazinenin bulunduğu oda olduğu için. Herhangi bir şey zarar göreceksen muhtemelen burada olacaktı. Potansiyel olarak en kötü durumda olan odayla başlamak en iyisidir, bu yüzden daha sonra çok belirgin değildi.

"Öyleyse kitaplık. Muhtemelen iyi bir fikir. Onu üst katlardaki işçilerin yolundan uzak tutacaktır. Çatı katı odaları, Bay Thornbury gelene kadar tamamlanmış olacak, böylece diğer odalar üzerinde çalışmaya geri dönmüş olacaklar."

Ve Daphne'nin kulübede yaşamaya devam etmek için bahaneleri kalmayacaktı. Artık bir evin uygun bölümünde bir odası olmayacaktı. Yolun dışında, hizmetçi odalarında yaşıyor olacaktı. Kibar sosyeteden düşüşü nihayet tamamlanmış olacaktı.

Kendine bunun gerçekten rahatlatıcı olduğunu söylemeye çalıştı. Sonunda onunla yüzleşmek, ondan korkmaktan daha iyi olmalı.

Tekrar sessizliğe gömüldüler ama Daphne bu sefer endişelenmedi. Hatta bir bisküviye uzanacak kadar rahatlamıştı.

Bisküvilerin, turtaların ve Jess'in yapmak istediği diğer her şeyin artık her gün ortaya çıktığına inanmak zordu. Geçmiş yıllarda bisküviler ve pudingler ender rastlanan bir ikramdı, ama şimdi kiler Jess'in istediği her türlü malzemeye dolduğunda, durum farklıydı.

Sessizlik rahattan tuhafa dönene kadar uzadı. Sohbeti biraz taşımalı mı? Kibar bir sosyete girmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve o zaman bile diğer kadınlar onun etrafında konuşurken sessizce oturmuştu, ne söyleyeceğinden emin değildi. Ona en sevdiği sanatın ne olduğunu sormalı mıydı? Hayır, ona sorduğu buydu. Eğer bir saatliğine onun sosyal eşiti gibi davranacaksa -ki bu kasvetli Mevsiminin zirvesinde bile hiç olmadığı bir şeydi- taklit yapmaktan daha iyisini yapabiliirdi. Sessizlik, hiçbir zaman konuşma becerisine sahip olmadığını kabul etmekten daha iyiydi.

"Seyahat ettin mi?" sonunda indi.

Başını eğdi. "Biraz. Babam çok seyahat ettiğimi düşünürdü." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Aslında İrlanda'daydım."

"İrlanda? Orada ne yapıyordun?"

"Daha çok ne yapmadığımla ilgiliydi. Babam olmuyordum.

"Bu konuda ne hissetti?" sessizce sordu. William kendi seçimiyle babasını hayatından çıkarmıştı, oysa o... . Şey, aralarındaki ayrımı yaratanın kendi yaptığı bir seçim olduğunu sanıyordu, ama bunun böyle bir sonuca yol açacağını asla düşünmemişti.

"Dürüst olmak gerekirse, rahatladığını düşünüyorum," diye yanıtladı aynı sakinlikle. "Yeni ailesi, sahip olduğu tek aileymiş gibi davranmasını kolaylaştırdı."

Daphne fincanına baktı, bardağı bir o yana bir bu yana çevirdi, böylece çay artıkları ve çay yapraklarının küçük benekleri farklı şekillerde sürükleniyordu. Daphne doğduğunda babası oldukça gençti. Londra'dan ayrıldıktan sonra yeniden evlenmesi ihtimal dışı değildi. Belli ki hayatına devam etmiş ve çok başarılı olmuştu. Neden yeni bir aile kurmuyorsun?

Defne.

Başını kaldırdı ve gözleri onunkilerle buluştu. Adını söyleme şekli. . . Piyano başında söylediği gibi, birdenbire her şeyin gerçek olduğunu anlamıştı. Zihninde kopyalayamadığı bir şefkat, bir güç vardı. Arkasında bu tür bir umursayarak adını söyleyen birini hayal edemiyordu. "Babamın yeni bir ailesi mi var?"

"HAYIR." Mavi bakışları onun üzerinde sabit kaldı. "Bence başına gelenlerden pişman. Sanırım seni tekrar görmek istiyor. O iyi bir adam."

"O olduğunu biliyorum. O her zaman olmuştur. Daphne fincanını ve tabağını tepsiye koydu ve ortalığı temizlemeye başladı. "Çay için teşekkürler," dedi boğazının aniden kalınlaşmasıyla. "Ama bundan sonra yerimi hatırlasam daha iyi olur sanırım. Ben bir temizlikçiyim."

Defne.

Hayır, bir daha buna kanmayacaktı. Adını söyleyişinden zevk alamayacak ve daha sonra yalnız kaldığında hatırlamaya çalışabilmek için her nüansı ezberleyecekti. O bir temizlikçiydi. Hizmetçi. Babasının asla ilişki kurmayacağı biri. Oğlunu işlemediği bir günahın bedelini ödemeye zorlayacak olan toplumun kısıtlamalarına ne kadar kızsada, şimdi onları anlıyordu. Sınıfların net bir şekilde anlaşılması, herkesin yerini bildiği anlamına geliyordu. Umutlar sonradan yıkılmak için yükselmedi.

Daha fazla bir şey söylemedi. Çay tepsisini topladı ve odadan çıktı. Bunu yaparken tek bir gözyaşı kaçtı ve uzun zamandır ilk kez Daphne onu durdurmaya çalıştı.



Daphne'nin yüzündeki ifade günün geri kalanında William'da kaldı. Bir sürü şeyi berbat etmişti ve onları tekrar nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Yeni uşak Cyril akşam yemeğini servis etmek için yemek odasına geldiğinde, o kadar yanlış geldi ki, Daphne yemeğinin geri kalanını getirmek zorunda kalsın diye William onu hemen kovma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Yine de umursamaması gerektiği için dilini tuttu. Evet, bir tür barış teklifi girişimi başarısız olmuştu, ama bu durumda önemli olan girişimi değil miydi? Herhangi bir esaslı uzlaşma sağlayabilecekmiş gibi değildi.

Tabağına bir bakış, aşağıda en az bir kişinin bunun çok önemli olduğunu düşündüğünü ortaya çıkardı. Kimliği belirlenemeyen etin kenarları yanmıştı. Bir tadı, ağzını yakmaya yetecek kadar tuz açığa çıkardı.

Aşçısının bu tuhaf evin bir başka gizemi olduğu kabul ediliyordu, ama bunun kasıtlı olduğunu bilecek kadar onun yemeğinden yeterince yemişti. Davranışı hakkında bir açıklama yapmak için pozisyonunu riske atmaya istekliydi.

Takdire şayan ama kafa karıştırıcı düzeyde bir sadakat gösterdi. Daha birkaç aydır buradaydı, değil mi? Burada yaşamak istediğini haber verdikten kısa bir süre sonra onun işe alındığı izlenimine kapılmıştı.

Bildiğini sandığı şeyin burada neredeyse hiçbir şey ifade etmediğini hızla öğreniyordu.

Bu yemeği güçlükle bitirmenin yeterli kefaret olacağını ve bütün günü geride bırakabileceğini umarak tabağındaki eti testereyle kesti. Çenesini acıtacak kadar uzun süre çiğnedikten sonra nihayet yutkunabilmişti. Çabası, açlığından geriye kalanları da çaldı ve tabağı iterek uzaklaştırdı ve uşağa tabağın çıkarılabileceğini işaret etti.

"Pudinginizi getireyim mi lordum?"

William elini çenesinde gezdirdi. "Yenilebilir görünüyor mu?"

"Evet, aslında," dedi adam tabağa tuhaf bir bakış atarak. "Cesur olmama izin vererseniz, efendim, bundan çok daha iyi görünüyor."

Bu muhtemelen onu önümüzdeki iki gün boyunca perişan edecek bir şeyle zehirlediği anlamına geliyordu. "Hayır, bu gece ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Adam başını salladı ve masayı temizleyerek William'ın önüne bir bardak porto bıraktı. Hareketleri, tıpkı bir hizmetkârın olması gerektiği gibi, verimli ve sessizdi.

William'ı rahatsız etti.

Cyril, muhtemelen kendi yemeğini yemek için aşağıya dönmek üzere odadan ayrıldı. Hizmetçilerin porsiyonları muhtemelen mükemmel şekilde pişirilmiş ve doğru şekilde baharatlandırılmıştı.

Önündeki masanın üzerine nefis bir şekilde kızartılmış pişmiş muhallebi tabağı kondu, yanına bir kaşık çarptı.

"Yiyecek bir ihtiyaçtır," dedi bir kadın sesi, "ama puding bir lüktür."

William ilk günden beri zar zor gördüğü küçük sarışın kadının soğuk yüzüne baktı. Daha önce bu kadar sert görüldüğünü hatırlamıyordu. Bilakis, onu nadiren gördüğü zamanlarda neredeyse uysaldı.

"Tatlı yapmak için zaman ayırırsam," diye devam etti, "doğru yapacağım."

Boğazını temizledi ve muhallebinin üstünü karıştırmak için kaşığı aldı. "Bütün akşam beni hasta edecek mi? Belki de önümüzdeki üç gün boyunca kramplar ve nöbetlerle harap olmuştur?"

Ağzının bir tarafına kıvrılan gülümseme uğursuz ve ölümcül görünüyordu. "İsteseydim, tavuğun üzerine sosu koyardım. Puding çok bariz."

William öksürdü ve bakışlarını yere indirdi. Bu tavuk muydu? Ona inandığından emin değildi. "Etin üzerinde sos yoktu."

"Açık olarak."

Orada durmuş ona bakıyordu. Bir ısırik alana kadar bekleyecek miydi?

Kaşığı tabağa daldırıp küçük bir ısırik aldı. Dilinde yuvarlanan mükemmel kremesi doku, ona bu gece elde edeceğini düşünmediği bir mutfak mutluluğu yaşattı.

Ayağının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Ailen ondan yeterince şey çaldı. Onun amaç duygusunu ve kimliğini kendi haline bırakmanı istemek çok fazla değil." Kapıda durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Ama ona piyanoyu kullanma teklif ettiğin için teşekkür ederim. Kulübedeki klavsen kulağa korkunç geliyor."

Ve sonra gitti.

Ne demek istedi? Pudingini yavaşça yedi, onun sözlerini gözden geçirdi. Daphne'nin amaç duygusuna hiçbir şey yapmamıştı. Bilakis, ona temel işleri gerçekten yapacak ve geri kalan işleri ona bırakacak bir asa vererek onu kahya olarak daha sağlam bir şekilde yerleştirmişti. Bu iyiydi, değil mi?

Ama belki de ona göre değildi. Yıllardır bu evle ilgileniyordu. Benedict'i o küçük kulübede mi büyüttü? Belki de Bay Leighton'la çalışmaya gitmesinin yarattığı boşluğu doldurmak için çocukları tutmuştu.

Yeni hizmetçilerden kurtulmayacaktı. Bir kere, Bay Banfield kızların paraya çok muhtaç ailelerden geldiklerini ima etmişti. Bir diğeri için, dolu bir evi temiz tutmak, boş bir evi korumaktan daha zor olmalıydı. İş sonunda Daphne ve Sarah için çok fazla olacaktı.

Ama Daphne'nin amaç duygusu ve kimliği konusunda huzursuz olması, daha önce giydiği mağlup bakışı biraz daha anlamlı kılıyordu. Onun yenildiğini hiç görmemişti. Babası beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında ve o pencereden atlayacak kadar çok kaçmak istediğinde bile kararlı görünüyordu. Piyanoda kasvetli bir şarkı söylerken yalnız olduğunu düşündüğü gece bile, sonunda doğuştan gelen bir pozitiflik duygusuna yenik düşmüştü.

Eskisini kaybettikten sonra yeni bir hayat kurmuştu. Onu yok etmek istemedi. Sadece daha iyi hale getirmek istedi. Açıkçası, bu konuda doğru şekilde gitmiyordu.

Son muhallebiyi de alıp porto şarabını yudumlarken hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya çalıştı. Başka biri olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı.



Bölüm yirmi sekiz

Hizmetçilerin yemek masasının etrafına daha fazla insanın sığabileceği yer kalmamıştı. Beş hizmetçi, iki uşak, iki seyis, üç bahçıvan, bir aşçı, bir kahya ve bir uşakla, biraz dardı ama Jess başka bir şekilde yapmayı reddetti. İşte burada, omuz omuza oturmuş, mükemmel pişmiş tavuk yiyorlardı.

Herkes tavuğu yiyordu. Daphne, herkesin coşkuyla tabaklarını toplamasına bakılırsa, yemeğin mükemmel bir şekilde pişirildiğini varsaydı. Çocuklar Daphne'nin soluna oturdu ve kendi aralarında ne kadar iyi olduğu konusunda mırıldanırken, uşaklardan biri huşu ve korku arasında bir yere düşen bir bakışla Jess'e doğru bakmaya devam etti.

Herkesin yemeğini yediğinden emin olduktan sonra bir an ortadan kaybolan Jess, o yemek yerken kimseye bakmadı ama çiğnerken dudaklarında hafif bir gülümseme kıvrıldı.

Yemek bittiğinde ayağa kalktı. "Bu gece herkes için pişmiş muhallebi var, o yüzden biraz oturmak istersen otur. Eugenia ve ben onu ortaya çıkaracağız."

"Herkese tatlı mı yaptın?" diye sordu Daphne, Jess, Daphne'nin hâlâ dolu olan tabağının yanına bir kase koyarken.

Başını salladı ve beyaz dişlerle dolu bir gülümsemeyle parladı. "Evet. Yaptım."

"Artık daha fazla erzakımız olduğunu biliyorum, ama..."

"Endişelenme, Daphne," dedi tavana doğru bir bakış atarak. "Bu konuda tek kelime etmeyecek. Ayrıca, çoğu süt ve yumurtadır. Gereğinden fazlasına sahibiz."

"Ah." Daphne kendi kremasını dürttü ve etrafındaki gevezelikleri dinledi. Yeni personel, kasabadan veya civar bölgedendi ve Nash tarafından Haven Malikanesi'ne mümkün olan en iyi şekilde sığınmaları için özel olarak seçilmişti. Bir iki tanesini Daphne görerek biliyordu ama aslında hiçbirini tanıımıyordu ve daha düne kadar hiç konuşmamışlardı.

Daha az rahat sandalyeler ve düz boyalı duvarlar dışında her şey yeniden Londra gibiydi. Kimse dikkatini ona yöneltmesin diye hiçbir şey söylemeden köşesine oturdu.

Onun dünyası bu ev ve içinde yaşayan küçük bir grup insan olmuştu. Güvende olduğu ve yerini bildiği mutlu küçük bir dünya olmuştu.

Artık hiçbir yere ait olduğundan emin değildi.



Mutfağın yanındaki küçük oda bir zamanlar tamir edilmeyi bekleyen giysileri koymak için kullanılmıştı. Büyüyen on iki çocukla, her zaman dikkat edilmesi gereken çok fazla giysi vardı.

Şimdi boştu ve Daphne onu, büyük ihtimalle kahyanın ofisi olan asıl amacına geri döndürmüştü. Yeni uşak Cyril ve James kilerden küçük bir masa getirmişlerdi ve Daphne de hizmetlilerin yemek salonundan sandalyelerden birini çekmişti. Ev harcamalarını takip etmek için kalemler, kağıtlar ve hatta bir defter bile vardı.

Defter defteri şu anda boştu çünkü bugüne kadar ev harcamaları mutfak için yiyecek malzemelerinden oluşuyordu. Artık ödeme yapması gereken personel vardı ve muhtemelen kullandıkları temizlik malzemelerini takip etmeye başlamalıydı. Ancak şu anda içine koyacak pek bir şey yoktu.

Bu yüzden yeni ofisinde oturup kendi başına ne yapması gerektiğini merak etti. Görevleri devretmek uzun sürmedi. Muhtemelen hizmetçilerin yaptığı işe bakmalı ve kendi standartlarına uygun olduğundan emin olmalıydı. Ama bu , evin ana bölümüne geri dönmeyi gerektiren bir şeydi ve bunu yapmaya hazır değildi.

Lord Chemsford onu görürse, onun aşağılık durumu hakkında yeniden daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışırsa, her zaman sakin ve mutlu olanın kendisi olduğunu unutabilirdi. Jess evdeki herkese kendilerini nasıl savunacaklarını öğretmekte ısrar edince, Kit çok iyi olmasa da derslere aşık olmuştu ama Daphne onlardan kaçınmaya çalışmıştı. Birine vurma fikrinden ya da nasıl bir durumda bunu yapması gerektiğini düşünmekten hoşlanmıyordu. Yine de her zaman derslerden kaçmayı başaramamıştı ve bu yüzden sıra ona gelirse markiye iyi bir yumruk atabileceğini biliyordu.

Tabii ki, o zaman kendini evsiz kalma gibi gıpta edilemeyecek bir konumda bulurdu. Tekrar. Hayatında bir kez bile gidecek bir yerin olmaması yeterli olmuştu, bu yüzden bu olağandışı dürtü geçene kadar yeni küçük ofisinde kalacaktı.

Şimdi sadece yapacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Jess yemekleri önceden planladıysa, Daphne bunu bilmiyordu ve Jess'in Daphne'nin böyle bir görevi organize etmesine izin vermesi olası değildi. Evde iki uşak olduğundan, Daphne'nin artık alışveriş yapmak için kasabaya inmesine bile gerek kalmamıştı.

Ofisinin duvarına yerleştirilmiş küçük pencereden kaşlarını çattı. Ayakta dururken, çimlerin üzerinden alt pervazın üzerinden bakabiliyor ve bahçenin evcilleştirilmekte olan bir bölümünün kenarını görebiliyordu. Orası da onun alanı değildi, değil mi? Keçi sağmayı ve tavuklardan yumurta toplamayı biliyordu ama bahçeyle ilgilenmek hiçbir zaman kendine güvendiği bir alan olmamıştı. Çimenlerle ya da ağaçlarla ne yapmaları gerektiğini onlara ne söyleyeceğine dair ilk şeyi bilemezdi.

Daphne inleyerek sandalyesine çöktü. Londra'da bulunduğu günlerde bunca aylıklığa nasıl katlanabilmişti? Zamanını gerçekten çay içerek, kitap okuyarak ve piyano çalarak geçirebilmiş miydi? Kesinlikle başka bir şey yapmıştı. O son birkaç yılda dersler vardı elbette. Hayatının büyük bölümünde annesiz kaldığı için babası ona danstan çay demlemeye kadar her şeyi öğretmesi için öğretmenler getirmişti.

Artık gününü bir kez daha derslerle dolduracak zamanı vardı, ancak bu sefer sadece öğrenmek yerine öğretmeye hazırlanmak olacaktı.

Bu sabah erkenden aldığı sepetten ilk kitabı çıkardı. Seçtiği kitapların arkasında özel bir mantık yoktu. Sadece okulda öğretilen konulara benzeyen başlıklar aramıştı. Kit'in daha önce onlara ne öğrettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için devam etmesi gereken tek şey buydu.

İki saat sonra, masanın üzerine eğilmekten başı ve boynu ağrıdı ama matematik hakkında her zamankinden çok daha fazla şey biliyordu. Temel fikirlere bağlı kaldığı sürece, rakamlar yerine harfleri görmek bile biraz mantıklı gelmeye başlıyordu.

Jess'in büyük bir tarif yapmak için ne kadar malzemeye ihtiyacı olduğunu hesaplayabildiğini bilmenin heyecan verici bir yanı vardı. Daphne'nin bu bilgiyle gerçekten bir şey yapabileceğinden değil.

Jess'in sayılarla arası pek iyi değildi, bu yüzden belki Daphne malzeme listesi veya benzeri bir şey hazırlamaya yardım edebilirdi.

Yine de, yeni bilgisini kullanmak, öğretmekten farklıydı. Kitabı önlerine düşürmeden ve az önce yaptığı gibi üzerinde çalışmalarını sağlamadan çocuklara konsepti nasıl gösterecekti? Bu, bütün gün sıkı çalıştıktan sonra yapmak isteyecekleri bir şey gibi görünmüyordu.

Belki Sarah'nın günü tüm yeni hizmetçilerle biraz kısalabilir. Bazı yaratıcı planlama, Eugenia'nın biraz zamanını boşaltmalı. Hatta Daphne kız derslerini yaparken bulaşıkhanede yardım edip birkaç tencere yıkayabilirdi. Reuben elbette biraz daha kurnazdı. Daphne atları çalıştırmakla ilgili ilk şeyi bilmiyordu ve öğrenmesine izin verilmesi talebini Bay Pasley'nin nazıkçe karşılayacağından şüpheliydi.

Matematik kitaplarını itti ve bilim kitabını çıkardı. Daha kitabı açamadan kapı çaldı.

"Bayan. Brightmoor," dedi Horatia kapı aralığından, "Lord Chemsford sade odada bir çay tepsisi istiyor. İki bardakla."

İki fincan. Onunla tekrar çay içmeyi umuyordu.

"Teşekkürler, Horatya. Ben hallederim." Cümleyi sesinde en ufak bir titreme olmadan söyleyebildiği için kendini tebrik etti.

İstediğinden daha kısa sürede, bir zamanlar kızların yatak odası olan odaya bir çay tepsisi taşıyordu. Ekteki soyunma odasında da yataklar vardı. Bitişikteki küçük yatak odası daha sonra giyinme odası olmuştu.

Şimdi oda sade oda olarak anılıyordu çünkü aslında sadeydi. Yakında, onun son alçalmasına sahne olma ayrıcalığına sahip olacaktı.

Lord Chemsford çoktan odanın içindeydi, yan taraftaki küçük bir girintide duruyordu.

Tepsiyi yere koymak için odanın diğer ucundan geçerken, bardakların çıngırağı titreyen ellerini ortaya çıkardı. Hiçbir şey söylemeden çayları doldurmaya başladı. Adamı ziyaret etmeye zorlanacaksa, bunu olabildiğince hızlı ve küçük düşürücü olmayacak şekilde yapacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi bardağı alırken. "Sence bu odaya ne yapılmalı?"

Daphne duraksadı, kendi bardağı yüzünden bir santim uzaktaydı. "Tamamlamak?"

"Evet. atı katı odalarını neredeyse bitirdiler. Bay Leighton ve Benedict'ten buraya taşınmalarını istedim. Bu ev benimkinden daha uzun süredir senin. Eminim ihtimalleri kafanda canlandırmışsındır."

Elbette vardı. Onların canlandığını görebileceğini asla hayal etmemişti. Ve eve onun mu demişti? Onun için ne kadar önemli olduğunun farkında mıydı?

Bardağını büyük bir dikkatle kenara koydu ve konuşmaya başladı.



William, Daphne'nin onu tanıdığı birkaç hafta içinde pek çok kelime söylediğini duymuştu. Endişe ya da sinir gibi içlerinden geçen pek çok duygu William'ı acıma ya da kızgınlıkla doldurmuştu - bazen ona, bazen de kendisine. Ama evle ilgili fikirlerini paylaşması için kapıyı açması, hiç beklemediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

O yaşıyordu. Parlak. Tutkulu.

Prezentabl olduğu ve markizin bocalıyormuş gibi görünmesine yol açacak kadar modası geçmiş olmadığı sürece, evin nasıl görüldüğü umurunda bile değildi. Ama odaların yenilenmesi gerektiğinden, ona fikrini sormanın çünkü feci çayın yarattığı garipliği kırmanın bir yolu olacağını düşünmüştü.

Görünüşe göre William'ın sahip olduğu en zekice fikirlerden biriydi.

Bu oda hakkında her şeyi biliyordu. Sabahları güneşin nereye vurduğunu ve kışın cereyanın nereden geldiğini biliyordu. Mobilyalardan ve eğer odayı en iyi misafirler için ayırmayı düşünüyorsa, odayı nasıl düzenlemek isteyebileceğinden bahsetti. Hatta farklı fikirleri tamamlamak için evin çeşitli alanlarından getirilebilecek sanat eserlerinin yanı sıra dekorasyon renkleri ve kumaşları için önerilerde bulundu. Konuştuğu her kelime, tarif ettiği her fikir, yüzüne onu piyano başında izlediğini hatırlatan bir ışıltı getiriyordu.

Daphne Blakemoor'un kafasında sandığından çok daha fazlası dönüyordu.

Büyüleyiciydi. Sade, yeşil tomurcuğun içinde olduğunu fark etmediğiniz bir dizi renkli taç yaprağıyla eşsiz, egzotik bir çiçeğin çiçek açmasını izlemek gibi.

"Ve ben de öyle yapardım." Tanımlayıcı konuşmasını bıraktı ve aniden bakışlarını kucağındaki çay fincanına indirdi. Boğazını temizledi. "Eğer benim olsaydı." Omuzları düştü ve saniyeler öncesinin canlılığı gözlerinin önünde solmuş gibiydi.

Şanlı özgüveni yeniden güvensizliklerine dönerken William çaresizlik içinde bağırarak istedi. Birkaç dakika önce onun büyüüne kapılmıştı. Cesaretlendirmek muhtemelen tehlikeliydi ama bu tür bir taşkınlığa sahip birinden sessizce yaşamasını istemeyi hayal bile edemiyordu.

"Hoşuma gitti," dedi, onun fikrini zar zor kavramış olmasına rağmen. Ama yenileme tamamlandığında onun vizyonunun doluluğunu görecekti. "Bunu gerçekleştirmeni istiyorum."

"Ben?" Daphne ciyakladı. "Ama ben . . . Yapamam."

Kaşları kalktı. "Neden? Bütün evi tepeden tırnağa tek başına temizliyordun. Şimdi üç yeni hizmetçin var. Elbette senin zamanın biraz daha uygun."

"Şey, evet öyle ama... ." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Açıkça konuşabilir miyim?"

"Lütfen yap."

"Ben hizmetçiyim. Temizlikçilerin yaptığı bu değil."

Bu kesinlikle doğrudu ama Daphne neden birdenbire düzgün bir kahya olmayı önemsemeye başladı? Başını eğdi. "Değil mi?"

Beklediği gibi tereddüt etti. "H-Hayır," dedi, kelimenin ardında biraz kararlılık göstermeden. "Bunun daha çok evin hanımının işi olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

"Sanırım," dedi William yavaşça, çünkü tüm çabalarına rağmen Daphne'yi malikanenin hanımı olarak gözünde canlandırmakta hiç sorun yaşamıyordu, "bu evi seviyorsun."

"Ediyorum," diye fısıldadı. "Bu yerin benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman gereğini yapacaksın." Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu yerin her küçük yönüyle, bunu yapmak için kiralayabileceği herkesten daha çok ilgilenirdi. "Çalışmak istediğim bazı modernizasyonlar var ama seni projenin estetiğinden sorumlu tutuyorum."

"Sorumlu?"

"Evet. Doğal olarak, sizinle düzenli olarak fikirleri tartışmak isteyeceğim." Onun planlarını duymasına kesinlikle gerek yoktu ama onu birkaç dakika önce olduğu gibi deneyimleme olasılığını da inkar edemezdi.

Fikirlerinden bahsederken nasıl gülümsediği. Sabah güneşinin uzaktaki duvara vurduğunda ne kadar güzel olduğunu anlatırken ellerinin havada nasıl dalgalandığını. Gözlerini ondan ayırmamıştı ama bakışlarını iri iri açılmış ve ciddi bir şekilde tutmuştu.

Tüm bunlardan daha fazlasını istiyordu. İlgisini çekti, tuttu. Onun piyano çalmasını izlerken içinden geçen aynı isimsiz, tarif edilemez duygulardan bazıları, o evden bahsettiğinde içinde kıvrıldı. Dokunmak akıllıca olmasa da insanı büyüleyen bir alev gibiydi.

Onu yakacaktı. Ve onun. Çünkü onu bu evin hanımı olarak görse de aslında markisi olarak göremiyordu. Onu Londra'da, hatta Dawnview'de insan yığınlarıyla, politikayla ve dedikoduyla uğraşırken göremezdi. Geçmişine rağmen, hatta belki de geçmişi yüzünden fazla saftı. Belki de böyle bir şey yaşamak, bir kişiye diğer ucun değerini gösterdi.

"Oğlunla daha fazla zaman geçirmen için sana da bir neden verecek," diye ekledi, biraz teşvike ihtiyacı olursa diye.

Benedict, diye mırıldandı. "Ona Benedict deyin. Benim değil . . . oğlum."

Başıyla onayladı ve o duvarlarının arkasına çekilemeden ilerlemeye devam etti. "Portre odasında ne yapacağını söyle bana."

Orası evin en saçma odasıydı. İnsanları tanımıyordu, umursamıyordu ve aile portrelerini Dawnview'den buraya taşımaya niyeti yoktu.

"Pekala," diye başladı ihtiyatla, sanki daha önce olduğu gibi kendi fikirlerine kapılmaktan korkuyormuş gibi. "Herhangi bir eğlence yapmaya niyetli olup olmamanıza bağlı. Ön salon ile portre odası arasında yer alan müzik odasıyla, bir taşra meclisi için iki mükemmel açık alan olurdu."

"Eğlendirmeye hiç niyetim yok ve eğer yaparsam da o kadar büyük ölçekte olmayacak." Evlendiğinde bile balolar ve meclisler asla hayatının bir parçası olmayacaktı. Üvey annesi kadar sosyal bağlantılı veya hırslı biriyle evlenmeyi reddetti.

"Öyleyse" -onun önerilerini çiğneyeceğinden korkarmış gibi parmakları birbirine dolanmış- "hobilerin var mı? Demek istediğim, aktiviteler için mükemmel bir oda. Eğer sen . . ." Gözleri, onun çekici bulacağı bir şey olabilecek bir fikir bulmaya çalışıyormuş gibi etrafta gezindi. "Bunu

yaparsan eskrim için mükemmel olabilir ya da dikiş dikmez ya da el işi yapmazsın ama dışarıda yapmaktan hoşlandığın bir şey varsa, oda yağmurlu günlere harika bir alternatif olur . Yani.”

Odaya yerleştirebileceği teçhizatı şimdiden düşünerek arkasına yaslandı. Eskrim çantaları ve eğitim makineleri. Muhtemelen Friedrich Ludwig Jahn'ın bir kitabında gördüğü yeni ekipmanlardan bazıları bile. William'ın Almancası pek iyi değildi ama gördüğü kitap çoğunlukla diyagramlardan oluşuyordu ve sayfalardaki alıştırmalar ilginç görünüyordu.

Bir kır malikanesi için oldukça tuhaf bir oda olurdu, ama evin geri kalanından olduğu kadar uzakta olduğu için bir soruna yol açmazdı.

"Bence bu harika bir fikir," dedi.

"Siz yapıyorsunuz?" Sanki bu sözleri daha önce hiç duymamış gibi gözlerini kırıştırdı.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu ve Benedict'i ayrı tutmaya çalıştığı yöntemlerden bazıları her zamanki fikirlerinin tipik bir örneğiye, onları duymayabilirdi. Ancak bu durumda, mükemmel bir yoldaydı.

"Evet." Çayını aldı ve koltuğuna iyice yerleşti. "Bana evin geri kalanı hakkındaki düşüncelerini söyle."



yirmi dokuzuncu bölüm

Tanrı, evdeki alışılmadık bir davranışın diğerine yol açmasını sağlıyordu.

İlk olarak, William uygulanabilir ve anlayışlı fikirleri bir araya getiren kendine güvenen, tutkulu ve coşkulu Daphne tarafından büyülenmişti. Şimdi, kahyasının aklına gelen her şeyden çok daha saçma bir fikrin peşinden koşarak tavan arasına çıktı.

Çatı katındaki odalardan birinin kapısında boğazını temizledi.

Duvarı ölçen çocuk başını kaldırdı, William'ı gördü ve parmaklarından unutmuş uzun, kalın bir ip sallanarak ayakta durma pozisyonuna geçti. "Efendim."

Gözlerini odada gezdirmeden önce gözlerini kırptırdı ve yutkundu. Bu, annesinin sahip olduğu aynı gergin alışkanlıktı ve bunu görmek, William'ın gerginliğine açıklanamaz bir sakinlik katmanı getirdi. Bu yüzden buradaydı. Dün gece kendini onun yerine koyduğunda, sonunda onun için önemli olanın Benedict'e ne olacağı olduğunu anlamıştı. Ne de olsa William'ın düzeltmeye çalıştığı durumda gerçekten masum olan kişi oydu.

William odaya doğru ilerledi. "İyi günler, Benedict."

"Henüz masanızda çalışacak zamanım olmadı, efendim. Her gün buradaydık. Henüz bir süre olacak."

William elini iki yana salladı. "Masa için endişelenmiyorum. Yetenekli bir genç adamsın ama sen bile iki işi aynı anda yapamıyorsun."

Gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. "Teşekkürler bayım."

William biraz ilham almayı umarak kapının karşısındaki küçük pencereden dışarı baktı. Onu buraya getiren belirsiz hedefe nasıl ulaşılacağına dair görüşü, çatının etrafından dolaşan ve birkaç ağacın tepesi dışında her şeyi kapatan büyük, oymalı taş korkuluk kadar netti.

"Bay Leighton'la çıraklığını bitirdiğinde ne yapmayı planlıyorsun?"

Oturacak yer yoktu, bu yüzden William rahat görünmek için bir omzunu pencere çerçevesine dayadı. Sanki bu konuşmayı yapabilmek için birkaç merdiveni bilerek çıkmamıştı.

"Kendime ait bir dükkanım olsun istiyorum. Burada benim yapmak istediğim türden mobilyaları satın almak isteyen kaç kişi var bilmiyorum ama Marlborough'dan gelen birçok insan var. Bazıları eşsiz parçaları sever." Benedict ölçüm şeridini birkaç kez eline doladıktan sonra gevşetti ve işlemi tekrarladı.

William, "Doğru yerlerde birkaç parça ile kaldırabileceğinizden daha fazla iş yapabileceğinizi düşünüyorum," dedi.

Benedict'in ağzının kenarlarından bir gülümseme yükseldi ve omuzları gevşemiş gibiydi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Aşağıdaki oyun masasını sen yaptın, değil mi? Ya yemek odasındaki çay kutusu?"

Oğlan başını salladı.

William karşılık olarak başını salladı. "O zaman, evet, bence insanlar senin yapabildiklerini isteyecek."

Ve birdenbire William tam olarak ne yapacağını biliyordu. Çocuğun tutkularını bir şekilde cesaretlendirmek ve doğrulamak istemişti ama Benedict'in buna ihtiyacı yoktu. Sevdği bir şeyle çalışarak tutkusunu çoktan geliştiriyordu. İhtiyacı olan şey tam tersiydi.

"Bir işi nasıl yöneteceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, efendim." Benedict'in omuzları tekrar kasıldı. "Asla parayla pek ilgilenmedim."

Oysa William'ın ilk kitabı bir emlak defteriydi. "Sana öğretmek istiyorum."

Mavi gözler mavi gözlerle buluştu ve William kendisinininkiyle aynı renkteki gözlere bakmanın ne kadar tuhaf hissettirdiği karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. Benedict'in kendisini istemeyen babasıyla bağlantılı herhangi biriyle veya annesinin hayatını ara sıra zorlaştıran işvereniyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemesi için kendini hazırladı. William, Daphne'nin annesi olduğunu bilmesede de, Daphne'nin ona karşı öyle hissettiğine inanıyordu.

Bunun yerine Benedict, "Neden?" diye sordu.

Mükemmel bir soru ve bir William cevaplayabileceğinden emin değildi. Bu bir duyguydu, suçluluk ve sorumluluğun bir bileşimi ve inanılmaz derecede adaletsiz bir dünyada biraz denge görme arzusuydu. "Bunun yapılacak doğru şey olduğunu düşünsem yeterli olur mu?"

Benedict düşünceli bir şekilde başını eğdi. William'ın yaptığı bir şeydi, babasının yaptığını gördüğü bir şeydi. Muhtemelen kuzeni Maxwell'in de yaptığı bir şeydi. William dikkatini elindeki konuya geri getirmek için başını hafifçe salladı.

"Evet," dedi Benedict. "Bunun yeterli olacağını düşünüyorum." Elindeki ipe ve ölçmekte olduğu duvara baktı. "Yine de yapacak çok işim var. Mola sırasında olmak zorunda. Genellikle öğlen bir tane alırım.

Ve bu tür bir iş ahlakıyla, çocuk çok ileri gidecekti. William başını salladı. "Öğlen."

William daha sonra Benedict'i işine bıraktı ve doğruca kütüphaneye gitti ve Benedict'e bir işi nasıl yöneteceğini göstermek için hangilerinin en iyi örneği sağlayacağını görmek zorunda olduğu çeşitli defterleri çıkardı.

Daha önce Daphne'de gördüğü aynı içsel heyecanın, sanki Tanrı onu tam şimdi buraya, bu görevi yerine getirmesi için koymuş gibi, içinde kabardığını hissedebiliyordu. Bu, yapabileceği ve iyi yapabileceği bir şeydi ve bundan daha heyecan verici bir şey yoktu.



Dört gün sonra, fikirlerini paylaşabilmek için evin çeşitli odalarında çay içtikten sonra, Daphne sonunda William evin yeniden dekore edilmesine nezaret etmesine izin vereceğini söylediğinde buna inandı.

Bundan üç gün sonra, Daphne boş zamanını eskizler yapmak ve her alan için zarif ama yaratıcı bir şekilde kullanışlı tasarımlar hayal etmek için kullanıyordu. Modern moda ya da güncel stiller hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu evi biliyordu. Bu, ayakkabı tokalarının bu yıl doğru numara olup olmadığı konusunda takılan bir Londra züppesi değil, abartısız zarafete sahip görkemli bir hanımefendi olacaktı.

Öğleden sonraları yaygınlaştığı gibi, Benedict çalışırken onunla fikir alışverişinde bulunmak için eskiz defterini tavan arasına çıkardı. Bazen yaptığı işe ara verir, bir mobilyanın kabaca eskizini çizer ya da başka kataloglarda gördüklerini paylaşırdı. Diğer zamanlarda, o fikirlerini kağıda dökerken, eskisi gibi şakalar ve küçük hikayeler paylaşıırken, sadece konuşuyorlardı.

Ve öğle tatilinde markiden iş hakkında bir şeyler öğrendiğini söylediğinde, Daphne'nin annelik kalbi minnettarlıkla erimiş ve Daphne, hayal gücünün üzerindeki son kontrolü de kaybetmişti.

Daha sonra kütüphanenin yanında durdu, eskiz defteri göğsüne bastırdı ve William'ın dikkatini sürekli olarak masada yazdığı mektuptan çekmek için kapıyı çaldı. Geçen hafta onu William olarak düşünmek çok daha kolay olmuştu.

Artık ona baktığında oğlunu göremiyordu. Farklı oldukları yollar artık onun için açıktı. William'ın gözleri aynı renk ve şekildeydi ama birbirine biraz daha yakındı ve burnu biraz daha dardı. Gülümsediğinde Benedict'in gamzelerine sahip değildi ve saçları uzadıkça ve kesilmeye ihtiyaç duyduğunda, Benedict'in saçlarının tamamen aynı tonda olmasına rağmen ne kadar uzarsa uzasin tamamen düz olduğu yerde hafif bir bukle görünümü oluştu.

Hayır, oğlu William'a baktığında düşündüğü gibi değildi.

Düşünceleri çok daha tehlikeli hale gelmişti.

Adam ona baktı ve kadın boğazını temizleyerek eskiz defterine daha da sıkı sarıldı. "Benedict'e yaptıkların için teşekkür ederim."

William başını salladı. "Parçaları mükemmel, ama bir işi iyi yürütemiyorsa bu hiçbir şey ifade etmez."

Daphne, gitmesi gerektiğini bildiği halde bunu yapmak istemeyerek ağırlığını değiştirdi. Daha birkaç saat önce, bir zamanlar Daphne'nin yatak odası olan üst kattaki salonda çay içmişlerdi. Bir süre oda hakkında konuşmuşlardı, ama sonra sohbetleri kitaplara ve bahçeye dikilen yeni çiçeklerden hangisinin en sevdiklerine kaydı.

"Orada ne var?" diye sordu.

Ah, eskizler. Yemek odası için."

"Görebilir miyim?"

Daphne elindeki kalın kitaba baktı. Çizim, sıradanlığın üzerinde sahip olduğu tek hanımefendi becerisiydi, ama aileden olmayan biri onun yaptığı eskizlere bakmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kitabı masanın üzerine koyarken kolları biraz titriyordu.

Dikkatini ona çevirmeden önce çizime bir göz attı. "Bana onlardan söz et."

O da yaptı. Fikirlerini onunla zaten sözlü olarak paylaşmış olmasına rağmen, artık buna uygun bir görüntü ve Benedict'in mobilyalarla ilgili ek girdisi olduğuna göre, daha fazla ayrıntı ifade edebiliyordu.

Bir süre sonra o kadar çok konuştuğunu fark etti ki boğazı biraz kurumuştı. Saate bir bakış, bu öğleden sonra bu projeye normalde izin verdiğinden çok daha fazla zaman ayırdığını ortaya çıkardı. "Ah. Gitmeliyim. Akşam yemeğin gecikecek."

"Onu benimle paylaş."

"Ne?" Daphne eskiz defterini almak için bir elini uzatarak dondu. Yaptığını düşündüğü şeyi önermiş olamaz, değil mi?

"Onu benimle paylaş. Sen..." Durdu ve elini havada salladı, sanki aradığı kelimeleri tam olarak bulamıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Fikirleriniz hakkında daha çok odada konuşabilirsiniz. Çizime fiziksel alanda bakmak etkili olacaktır."

"BEN . . ." Hayır demeli. Alt kata dönmeli ve temizlikçilik görevlerini yerine getirmeli ve hayattaki yeni yerini hatırlamalıdır. Ama yaptığı makul bir talepti, değil mi? Tasarım fikirlerini gerçeğe mümkün olduğunca yakın görselleştirmek ve deneyimlemek için mi? "Evet."

Sesi yumuşaktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ağzı eşleşen bir kavise girdi ve saat çalıp transı bozana kadar orada durup birbirlerine aptal aptal gülümsediler. Daphne yastığı tekrar kollarının arasına alırken ve birkaç dakika sonra onu masada göreceğiyle ilgili bir şeyler mırıldanırken, Daphne'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.



Ve böylece başladı. Çayı paylaşmak, akşam yemeğini paylaşmak oldu. Bir hafta daha geçtiğinde, Daphne her akşam en iyi elbisesini giymek için kulübeye inmek için zaman ayırıyordu, bu arada William -artık onu Lord Chemsford olarak düşünmek neredeyse imkansız hale gelmişti- günlük kıyafetlerini takılmış bir akşamla değiştiriyordu. paltolar ve keskin bir şekilde bağlanmış kravatlar.

Gece kıyafetleri içinde inanılmaz görünüyordu. Onu ilk gördüğünde neredeyse dilini yutacaktı.

Kabul edilmelidir ki, Daphne'nin en iyi elbisesi Londra'da kabul edilebilir bir sabah elbisesi için bile uygun olmadığından, düzgün bir akşam elbisesi çok daha gülünç bir çift oluşturuyorlardı. William umursamıyor gibiydi, bu yüzden Daphne de bunu düşünmemeye çalıştı. En azından çok değil. Bir akşamını kola bir parça şerit veya korseye yeni bir kıvrım ekleyerek geçirdiyse, bunun nedeni, kişinin giysilerini düzgün bir şekilde onarmanın onları daha uzun süre dayanmasıydı.

Üç hafta sonra akşam yemekleri ve odaya girdiğinde o ilk çekim sarsıntısını neredeyse atlatmıştı. Sohbet konularının da tükeneyeceğini düşünmüştü ama asla bitmedi . Her akşam garip bir sessizlikle başlar ve sonra ona üst kat koridorlarındaki halılar hakkında basit bir şey sorardı ve bu, en sevilen renkler, çiçekler ve hayvanlar üzerine bir tartışmaya dönüşürdü ve üç saat

sonra tek karar verdikleri şey bir halıydı. Bazen inşa etmekte olduğu fabrikadan veya o gün yaptığı diğer işlerden bahsederdi.

Bazen, belki de her seferinde, zihnini sohbetle meşgul etmek ve masada otururken hayallere dalmasına izin vermemek için mücadele ediyordu. Bu gece müzik odasını tartıştıkları için zihni biraz daha kolay odaklanabiliyordu. Bunu daha önce tartıştıklarından oldukça emindi, ama o konuyu açtığına göre belki de unutmuştu.

"Müzik odasında değiştireceğim pek bir şey yok." Çoğunlukla o, Kit ve Jess evden varlıklarını kaldırıp orijinal parçaları yerlerine geri getirirken, müzik odasını eskisi gibi değil, kendi istediği gibi yapmıştı. "Piyano iyi durumda, bu yüzden herhangi bir dekorasyon bunu göz önünde bulundurarak yapılmalıdır. Şu anda odanın odak noktası ve bunu değiştirmek için çok az neden var."

"Aslında." Cyril tabakları toplayıp bir sonraki yemek getirilirken William arkasına yaslandı. Daphne, William'la yemek yemeye başladığından beri, Jess'in yemek hazırlıkları daha ayrıntılı hale gelmişti. Şimdi üçten az kurs olması nadirdi.

Sarışın, akşam yemeği için giyinmiş olarak mutfağa her gelişinde Daphne'ye kaşlarını çatıyordu. İlk üç seferden sonra, Daphne'ye dikkatli olmasını hatırlatmayı bırakmıştı, bu da Daphne'nin bu idil sona erdiğinde ne olacağı konusunda endişeli değilmiş gibi davranmasını çok daha kolay hale getirdi.

O sadece kabul edilebilir bir şekilde zaman geçirme yoluydu, ama hızla her gün dört gözle beklediği şey haline geliyordu.

"Yemekten sonra benim için oynamak ister misin?"

Daphne henüz kuşkonmazdan bir lokma yemediği için çok mutluydu. "Oynamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Sakıncası yoksa tabii."

Hayır, umursamadı. Piyano çalmak için her türlü bahaneyi memnuniyetle karşıladı. Ama en son onun için oynamıştı. . . Anılar içini yaktı ve tenine bir sıcaklık hissi getirdi. Başının yanında şekillendirmeye çalıştığı buklelerinin pembe yanaklarını gizleyecek kadar öne çıkmasını umarak tabağına baktı.

"Defne?" dürttü.

"Senin için oynamaktan mutluluk duyarım."

Ve bu gece kulübeye dönüp başını yastığa koyduğunda, hiç şüphesiz onun için düzenli olarak oynamayı hayal edecekti. Belki de çocukları gülerek ve kıkırdarak dans ederken oyun oynamayı hayal edin. Piyanonun karşısından ona baktığını, pencerenin yanındaki bir sandalyede oturduğunu ve şamatacı çocuğuna hoşgörülle gülümsediğini hayal ederdi.

Gerçekten çok tehlikeli düşünceler.

"Mükemmel," dedi. "Burada yalnız yaşamak, beklemediğim zorluklardan biri."

"Nedir?"

"Sessizlik. Sessizlik huzurlu ama aynı zamanda ağır. Bir erkeği oldukça yalnız hissettirebilir. Bunca yıldır burada yaşadığına ve evle ilgilendiğine göre, eminim biliyordur."

Hayır, Daphne gerçekten bilmiyordu. Eğer Haven Malikanesi'nin sırrını ifşa edecekse, belki şimdi tam zamanıydı. Evi çocuklarla doldurmuş ve bunu yanında en yakın arkadaşıyla yapmıştı. Sessizlikten başka her şey olmuştu.

"Bence . . ." dedi yavaşça, geçmişin geçmişte bırakılmasının en iyisi olduğuna karar verdi ama yine de onun yalnızlık hakkındaki gözlemine yanıt vermesi gerekiyordu. Gerçek şu ki, Londra'da kendini burada hiç olmadığı kadar yalnız hissetmişti. "Sessizliğin bazen kendini bulmana yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayat bazen çok meşgul ve gürültülüdür. Kendinizi duyamayana ve kim olduğunuzu unutana kadar her şeyin zihninizi doldurması kolay olabilir ve yalnızca daha büyük çalkalanan resme nasıl uyduğunuzu görün."

Masadan arkasına yaslandı ve ciddi, meraklı görünen mavi gözleriyle ve onun tam olarak tanımlayamadığı başka bir şeyle onu izledi. "Burada yaptığın bu muydu? Kendini buldun mu?"

"Yaptığımı sanmayı tercih ederim." Hayal ettiğinden çok daha fazlasını yapabileceğini keşfetmişti ve çok fazla şey hayal etmişti. Zorunluluk onu zorlamış ve Londra'da olduğu gibi hayatla birlikte yüzmeye devam etse muhtemelen asla ulaşamayacağı bir yere getirmişti.

"Senden ne haber?" diye sordu, bu anı gerçek bir sohbete dönüştürmek için cesaretini toplayarak. Bu, efendiyle uşak arasında, hatta ev sahibiyle evini tamir etmesi için ayarladığı kadın arasındaki bir tartışma değildi. Bu, engelsiz ve tereddütsüz konuşan iki kişiydi.

"Sanırım belki oraya geliyorum." Masadan geriye doğru itti ve grotesk çirkin yaratıklardan kaçınmak için otomatik olarak bacaklarını eğdi. "Müzik odasına geçelim mi? Güzel müzikler dinlerken limanıma binmek güzel bir değişiklik olacak."

Başını eğdi ve tekrar kızardı. Müzikal yetenekleri her zaman takdir edilmişti, ama belli bir ihmalle, insanın temiz bir pencereyi takdir etmesi gibi. Açıkça ifade edilmesi, ona repertuarındaki en zor parçalardan birini çalmaya karar vermesine neden olan hoş bir parıltı gönderdi.

Yemek odasının büfesinden kendine bir bardak porto hazırladı ve onu müzik odasına kadar takip ederek daha önce onu hayal ettiği sandalyeye doğru gitti. Akşam güneşi pencereden sızarak sandalyenin altın rengi döşemesini merkeze alan bir ışık hüzmeleri yarattı.

Gerçeği hayal gücünden ayırt etmesi biraz zaman aldı ama sandığı kadar uzun sürmedi. Etrafına bakındı ve solmuş, modası geçmiş duvar kaplamaları ve bol miktarda dekoratif biblolarla odanın olduğu gibi olduğunu gördü. Ve köşede oturan, gülümseyen gerçek bir William.

Küçük bir gülümsemeyle dikkatini tuşlara verdi ve oynadı.



bölüm otuz

Fikirlerin en iyisiydi, fikirlerin en kötüsüydü.

William çok geçmeden kendini olmak istediği gibi müziğin içinde kaybolmuş halde buldu, ama aynı zamanda onun, bunu daha sık yaptığı düşüncelerinde de kaybolmuştu.

Onları sadece böyle, sadelik ve amaçla çevrelenmiş olarak görebiliyordu. Sorun şuydu ki, sonsuza kadar burada kalamazdı ve o da sütunlu ön sundurma kadar bu evin bir parçasıydı.

Ama ona bağımlıydı.

Tereddütünü kaybedip yaşama tutkusunun öne çıkmasına izin verdiğinde büyüleyiciydi. Ev hakkında konuşmak evin kilidini açıyordu ama eğer konuşmayı dikkatli bir şekilde yönlendirirse, o öyle kalacak ve yaşama sevincinin sıcaklığının tadını çıkarmasına izin verecekti. Basit şeylerden o kadar çok zevk alıyordu ki, Londra'nın hızlı tempolu ikiyüzlülüğünde hayatta kaldığı sürece bile hayatta kalması bir mucizeydi.

Çay içerken sevincini görmek yetmemişti. Çok kısıydı, kaçmak çok kolaydı. Akşam yemeği aklına gelen bir fikirdi ve önerdiğine hemen pişman olmuştu, ama ta ki masaya birlikte oturdukları ana kadar. Onu akşam yemeğiyle tuzağa düşürebilir, rahatlaması için onu bir yerde yeterince uzun süre tutabilir ve ardından arkadaşlığının tadını çıkarabilirdi.

Her sabah kendi kendine devam edemeyeceğini söylüyordu. Her akşam sessizlik içinde tek başına yemeğe dönme fikri, bir kez daha planlarını çay yerine akşam yemeğinde tartışmayı önermesine neden oluyordu. Planlar umurunda değildi ama onun onlar hakkında konuşmasını izlemekten zevk alıyordu.

Her zaman aynı elbiseyi giyyordu ama gösterdiği çaba, onun getirdiği en iyi kıyafetleri de çıkarmasına neden oldu. Onu düzgün bir şekilde temizlemek Morris'i mutlu etti, ancak onun ve Daphne'nin farklılıklarının daha da öne çıkmasına neden oldu. Bir çeşit arkadaşlık kurmuşlardı ama bundan fazlası olamazdı.

Onu tekrar müzik odasına girmeye zorlayarak kendine eziyet etmişti. Anılar buradaydı. Kesinlikle arkadaşça olmayan anılar.

Müziği üzerine aktı ve bakışları ona kilitlendi, parmaklarından akarken yüzündeki duygunun geçişini izledi.

Bu delilik ve durdurulması gerekiyordu.

Derek Thornbury'den Oxford'daki işinin bittiğini ve her an müsait olduğunu belirten bir mektup almıştı. William, bilgin gelir gelmez yemeklerin sona ereceğini bildiğinden, cevap yazmayı ertelemişti. Ancak William sabah Derek'e yazarak, boş zamanlarında William'ın sanatını değerlendirmeye başlayabileceğini bildirdi. Belki de bunu, daha erkenin daha iyi olduğunu ima edecek şekilde söylerdi.

Daphne bir dizi hareketli notayı çalarken dudağını ısırırdı.

Sonra tekrar, belki William diğer adamı doğrudan alması için Pasley'i göndermeli. Mümkünse bu gece.



Son altı haftada, önceki on iki yılda olduğundan daha fazla insan Haven Malikanesi'nin ön kapısını çalmıştı, ama yine de, piriç kapı tokmağı merkezi koridorlarda gümbürtüyle her yankı yaptığında Daphne irkildi. Her vuruş, Daphne için hayatını değiştiren bir an olmuştu, bu yüzden Cyril'in kapıyı açmasını biraz büyük bir endişeyle izledi.

İçeri giren adam, Daphne'nin gördüğü kadar tehdit etmekten uzaktı.

Ortalamadan biraz daha uzundu, sivri bir çenesi, sivri bir burnu ve alnına düşen bir tutam kahverengi saçı vardı. Yuvarlak siyah gözlükler takmıştı ve kahverengi paltosu ve ten rengi pantolonu, kıyafetlerinin olabileceği kadar sıradandı.

Ve kapının yanındaki Cyril'e ya da koridorun karşısındaki Daphne'ye zerre kadar dikkat etmiyordu.

Onun yerine kapı çerçevesini inceliyordu.

"Portikodaki Korint sütunları ve cephede kesin bir Palladian etkisi." Bakışları kapıdan duvarlara kaydı. "Albrecht Dürer izi var. Ve ah, bak, bunun Joshua Reynolds'a ait bir tablo olduğuna inanıyorum." Gözleri Daphne'ninkilerle buluştuğunda durdu. O gülümsedi. "Oh merhaba."

"Tünaydın. Siz Bay Thornbury misiniz? Bunun gerçekten Bay Thornbury olmasını umuyordu çünkü eğer değilse, Daphne onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Ve eğer öyleyse, görüldüğünden çok daha fazla tehditkardı. Akşam yemekleri ve sohbetlerden oluşan mutlu balonunun sonunda patlayacağını biliyordu ama biraz daha dikkat edeceğini düşünmüştü.

"Evet." Bir reverans ve bir gülümseme daha verdi. "Derek Thornbury hizmetinizdeyim. Ve sen?"

Bu harika bir soruydu. Artık bildiğinden emin değildi. "Ben hizmetçiyim, Bayan Blakemoor."

Şimdi kendini her tanıttığında, omurgasında bir panik şeridi kıvrılıyordu. William ona Brightmoor demeyi reddetmişti, bu yüzden yeni hizmetçiler işe alındığında bu ismi bırakmak zorunda kalmıştı.

Şimdi, babasının başka bir iş ziyareti için geri geleceği günün korkusuyla yaşaması gerekiyordu. Ancak o anda, babasının gelecekteki olası dönüşünden daha büyük endişeleri vardı.

Dünyasını paramparça edecek bir bilgini vardı.

"Bir zevk." Bakışları yeniden duvarlarda gezindi. "Bu içinden geçmek için büyüleyici bir ev olacak. Ne kadar eklektik bir koleksiyon." Küçük bir defter ve bir kalem çıkarıp çantasını bıraktı. Odada dolaşmaya, notlar almaya başladı.

"Bay. Thornbury mi? Defne onu takip etti.

"Hmm?" diye mırıldanmaya başlamadan önce sordu, "Orta Barok. Muhtemelen Rembrandt'ın öğrencisi ama ustanın kendisi değil."

Daphne sesini yükseltti ve sanki bir şekilde dikkatini duvardan çekebilecekmiş gibi elini havada salladı. "Sanırım lord hazretleri size odanızı göstermemi istedi, sonra da gezinizden dinlenme fırsatı bulur bulmaz kütüphaneye getirdiniz. Cyril, sahip olduğun tüm çantaları getirecek."

Ah evet, mükemmel. Pekala, bu fazla zaman almayacak ama tazelenmek istiyorum. Lütfen yol gösterin."

Daphne başını salladı ve adamı merdivenlerden küçük yatak odalarından birine götürdü. Daphne oraya mavi oda adını verdi çünkü odanın köşesinde mavi damarlı dev bir heykel vardı.

Alt katta saklanmasına rağmen bir şekilde evde neler olup bittiğini biliyormuş gibi görünen Jess, elinde bir çay tepsisiyle arkalarından girdi.

"Ah, ne kadar güzel. Bisküvi." Bay Thornbury bir tane aldı ve ısırdı. "Harika. Şeker, yumurta, un, tabii ki ve gülsuyu. Hiç likör şurubu eklemeyi denedin mi?"

Jess'in kaşı seğırdi ama bunun dışında, sıradan görünmek istediğinde her zaman yaptığı gibi ifadesiz kaldı. "Tavsiye altına alacağım."

"Tavsiye olması gerekmez," dedi kendine bir fincan çay doldururken. "Bunlar, özellikle çayın yanında mükemmel geleneksel Napoli bisküvileri. Şurup onların yalnız kalmasına izin verirdi. Bir varyasyon, eğer istersen."

Jess'in omuzları biraz olsun gerildi ve Daphne gülmemeye çalıştı. Jess'i hangisinin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi: nasıl daha iyi yemek yapacağının söylenmesi mi yoksa geleneksel bir şey yaptığının söylenmesi mi?

Hangisi olduğuna karar vermeden önce onu oradan çıkarsan iyi olur.

Daphne, "Hazır olduğunuzda ön salonda olacağım ve size kütüphaneyi göstereceğim, efendim," dedi.

"Evet teşekkür ederim." Mobilyalara bakmak için ilerledi. "Çay için de teşekkür ederim."

Bir şey değil, dedi Jess.

Daphne neredeyse kıkırdamaya başlamadan önce Jess'i odadan dışarı itti.

"Bunu nasıl komik bulabilirsin?" Jess homurdandı.

Daphne'nin yüzündeki sırıtış yanaklarını gelecek kadar genişti. Cümleyi gerçekten gülmeden çıkarabildiği için oldukça gururlu bir şekilde, "Birileri genellikle seni düzeltmeye cesaret edemez," dedi.

İki kadın merdivenlerden inerken cevap gelmedi. Daphne, mutfığa inen merdivenlerin kapısında, içinde bir endişe sezgisi belirerek Jess'i durdurdu. "Jess, ne düşünüyorsun?"

Jess hiçbir şey söylemedi, içini çekmeden önce bir anlığına yan tarafa baktı. "Şurupumuz var mı merak ediyorum."



Başını kaldırdığında Derek'in Daphne'nin peşinden geldiğini gördüğünde William'a suçluluk ve rahatlatanın iki kılıcı saplandı. Daphne'ye Derek'in bugün gelmesini ayarladığını söylememek biraz korkakça -ve muhtemelen kaba ve sorumsuzca- olmuştu, ama Daphne'nin duygularının üzerine taktığı sakın, uysal maskeyi görmek ne kadar zor olsa da, bunu yapacaktı. görüldüğünü izlemek on kat daha kötüydü.

Eğer gerçekten hizmetçisi olsaydı, konuğu lehine onu görmezden gelirdi.

Demek yaptığı buydu.

"Derek, hoş geldin!" William masanın etrafından dolandı ve elini uzattı.

"Chemsford, her zaman bir zevk." Derek, William'ın elini tamamen görmezden geldi, bunun yerine şimdiden odaya baktı. Elleri, taşıyabileceği kadar çok şeyle bir şekerçi dükkanından ayrılabilceğini söyleyen bir çocuğun neşesiyle birbirine ovuşturdu.

"Etrafa bakabildin mi?" diye sordu.

"Büyüleyici bir yeriniz var." Derek elini devasa kürenin oyulmuş bacakları üzerinde nazikçe gezdirdi. "Neden bahsetmedin?"

"Bunu bilmiyordum." William sırtışını bastırmayı düşündü, ama sanat bilgini odayı tamamen kaplayana kadar diğer insanlara en ufak bir ilgi göstermeyecekti, bu yüzden dudaklarının kıvrılmasına izin verdi.

"Öyleyse gizli bir hazine mi? Daha da büyüleyici." Derek masayı incelemeye devam etti. "Yalnızca birkaç oda görmeyi başardım. Evin geri kalanı bu tarafta mı?"

"Bazı odalar daha da kalabalık." William, Derek'in şaşkın ifadesine neredeyse gülecekti. "Umarım bir süre kalmayı planlıyorsunuzdur."

Derek kitaplığa doğru yürüdü ve kitap adlarında parmağını gezdirdi.

"Başlamak için sabırsızlandığınızı görüyorum," dedi William, hafifçe kıkırdarak. Derek evin temel bir incelemesini tamamlama şansı bulduğunda, dikkati çok daha az dağılacak, ancak evdeki temel gerilimi fark edecek kadar dikkatli olmayacaktı.

Eve çok ihtiyaç duyulan dengeyi ve William'ın çok ihtiyaç duyduğu kontrolleri yerinde getirmek için mükemmel bir seçimdi.

Derek kitaplığın aşağısına doğru ilerledi. "Bu koleksiyon az önce burada mı duruyor? takdir edilmeyen? Kullanılmamış mı?"

William evet demeye başladı ama bir şey onu durdurdu. Bir anı. Son birkaç hafta içinde bir veya iki kez meydana gelen bir olay. Daphne'nin kitap seçerken yaptığı tuhaf seçimleri hâlâ hatırlıyordu. O zamandan beri aynı sepeti kapının yanında birkaç kez fark etmişti.

Kütüphane bir zamanlar sandığı kadar hareketsiz durmuyor olabilirdi. "Öyle olsun ya da olmasın, keyfini çıkarmak ve şimdi kullanmak için buradayız," diye yanıtladı William sonunda.

Derek başını salladı ve kendi kendine başlıklar hakkında mırıldanmaya başladı, ara sıra yayın tarihini kontrol etmek için bir kitap açtı.

"Yemekten sonra seni evi gezdireceğim. O halde yarın tam burada, bu odada başlayabilirsiniz. Kalemelerim, mürekkeğim ve istediğin türden defterler senin için hazır."

Derek sarsıldı ve sonra William'a baktı. "Üzgünüm, ne? Oh evet. Akşam yemeği. Ve bir tur. Evet, yarın yeniden başlamak ve bir sistem kurmak en iyisi."

William, hâlâ kapı eşiğinde durup Derek'i açık bir eğlenceyle izleyen Daphne'ye döndü. Onu suçlayamazdı. Bir veya iki gün içinde çok daha normal görünse de, öğrenilmesi gereken gerçekler olduğunun bile bilinmediği şeyler hakkında hâlâ konuşuyor olacaktı.

"Lütfen akşam yemeği için masanın hazırlanmasına bakın, Baba, şey, Bayan Blakemoor."

"Masayı iki kişilik hazırlayacağım, lordum," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını adamın sol omzunun ötesinde bir yere dikmişti.

Mantıksız bir acı göğsüne vurdu. Mantıklı olan buydu. O ve Daphne için bir gelecek yoktu. İkisi de yapmaması gereken şekillerde düşünmeye başlamadan önce onu kesmek daha iyi. Ve kesinlikle ikisi de yapmamaları gereken şeyleri yapmaya başlamadan önce.

İmkansız olana kendini kaptırmıştı ama artık gerçeğe dönme zamanı gelmişti.



Bir refakatçi getirmişti.

Daphne'nin Bay Thornbury'nin bir iş yapmak için orada olduğundan hiç şüphesi olmasa da, Daphne'yi yerine geri koymak için de oradaydı. Bir zamanlar hafife aldığı bir statüye geri dönmeye cesaret etmişti ve William, hayır, Lord Chemsford, ona bunun yapmasına izin verilen bir tırmanış olmadığını hatırlatıyordu.

"Sanırım bunu kendi başına yapamayacak olması biraz rahatlatıcı. Benim gitmem için bir ziyaretçi ayarlamak zorunda kaldı," diye homurdandı Daphne mutfağa girerken.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Jess, Eugenia'nın akşam yemeği hazırlıklarını bitirmesine yardım ederken.

"Önemli bir şey yok," dedi Daphne içini çekerek. Akşam yemeği için sofrayı kurmak için gerekli tabakları toplamaya başladı.

Jess, "Eugenia bunu yapabilir," dedi. "Akşam yemeği için giyinme vaktin geldi, değil mi?"

"HAYIR." Daphne yutkundu ve tabakları göğsüne yaklaştırdı. "Bu akşam asıl yerime döneceğimi duyunca sevineceksin."

Daphne'yi bu yemeklerden iyi bir şey çıkmayacağı konusunda uyarmaya çalıştığı düşünülürse, Jess şu anda sana söylemişim deme hakkına sahipti, ama olmadı. Bunun yerine orada durup elindeki kaşık yavaşça masaya damlarken Daphne'ye bakarak Daphne'yi izledi.

Tek kelime etmeden yeni boşalan tencereye uzandı ve pişen sebzeleri tekrar tencereye dökmeye başladı.

Daphne tabakları tekrar masaya koyarken ve Jess'in yemeği tekrar ateşin üzerine koymasını engellemek için etrafa koştururken, Daphne'nin göğsünde kahkahalar yükseldi. "Sırf kendisinin ve benim kim olduğumu hatırladı diye akşam yemeğini yakmak zorunda değilsiniz."

"Sen kimsin?" diye sordu sert bir sesle ama en azından tencereyi ateşe atmadı. "Bu kim olurdu, Daphne, çünkü senin dün gece olduğun kişi olduğundan oldukça eminim ve o zaman seni masasında görmek istiyorsa, şimdi de istemesi gerekir."

"O şekilde çalışmıyor." Daphne tencereyi Jess'in elinden aldı ve sebzeleri tekrar tabaklarına aldı. "Ben hizmetçiyim."

"Sen bir insansın. İnan bana, her sınıftan insan tanıdım ve tek fark giydikleri kıyafetler ve yaşadıkları evler. İyi ya da kötü, cömert ya da açgözlü, düşünceli ya da zalim olmalarının hiçbir önemi yoktu." Eti bir tabağa koydu ve güzel görüldüğünden emin olma zahmetine girmede. "Bunu görebileceğini ve olabileceğini ummaya başlıyordum. . " Gözden kayboldu ve jambona bir bıçak sapladı.

"Ne olmalı?" Defne sordu.

Jess ellerini masaya dayadı ve mavi gözlerini Daphne'ye çevirdi. Ağzı birbirine bastırılmıştı, öfke dindiğinde geriye kalan üzüntüye benzeyen bir ifadeyle köşeleri aşağı kıvrılmıştı. Sana önemli olduğunu gösterecek kişinin o olabileceğini düşündüm.

Daphne arkasını döndü ve tabakları yeniden topladı. "Önemli olduğumu biliyorum."

"Yapıyor musun?" diye sordu Jess, tabaktaki jambonu yeniden düzenlemek için biraz zaman ayırarak.

Daphne, "Elbette isterim," dedi. Çocuklara her zaman önemli olduklarını söyledi. Geldikleri yerin onları Tanrı'nın gözünde küçülttüğünü düşünmeleri dünyanın en kötü şeyi olurdu. Hayatlarını hizmetkâr veya ticaretle geçirmiş olsalar bile, Allah onları sevgiye layık görmüştür.

Gerçekliğinden iliklerine kadar emindi.

Daphne'nin bilip bilmediğini Jess neden sorgulasın ki?

Daphne akşam yemeği için masayı düzenlemeyi bitirdiğinde, haftalardır her akşam olduğu gibi görünüyordu. Sadece ikincilik ona göre değişti.

Hayat buydu. Bu şekilde çalıştı. Hepsi malikanenin lordları ve hanımları olamaz ve hepsi çiftçi olamaz. Dünyayı döndürmek için çeşitli insanlar gerekti ve bu iyiydi. Herkesin aynı olmaya, aynı yaşamaya, aynı davranmaya zorlanmasından nefret ederdi.

Benedict'e bir çiftçi olması gerektiği için ahşapla çalışamayacağını söylendiğini hayal etmek bile Daphne'nin kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Ya da Sarah'ya herkesin onun gibi çalamadığı için müzik yapmayı bırakması gerektiğinin söylenmesi. Hayır, insanların farklı olması iyiydi. Tanrı farklılıklarda değer gördü.

Ama Jess söylediğinden daha fazlasını gördü ve emin olmadan konuşmadı. Öyleyse neden böyle bir şey söylüyordu?

Daphne yemek odasında durup Jess'in sözlerini düşünürken, büfenin üzerindeki aynada kendini gördü. Daphne aynalara gerçek veya mecazi anlamda pek bakmazdı. Saçları toplanmış ve yüzü lekesiz olduğu sürece daha yakından bakmak için bir sebep yoktu.

Hayat onu değiştirmişti. On iki yıl önce o ön kapıdan giren kadından çok uzaktı, hatta Londra'nın dört bir yanındaki oturma odalarının duvarlarını tutan kızıdan bile çok uzaktı.

O kız, hayatın geçip gitmesini izlemekten mutlu olmuştu. Arkadaşları vardı - yani arkadaşı - ve kenarda durmak onu hiç rahatsız etmemişti. Etrafındakilerle konuşur, geçen herkese gülümser, sonra eve gider ve geleceğinin nasıl olabileceğini hayal ederdi.

Daphne hala hayal kuruyordu ama geleceği hakkında değil. Senaryolar hayal eder, olabilecekleri keşfederdi ama yarının kendisini bekleyen daha iyi bir şey olduğunu asla düşünmemişti. Gelecekteki tüm umutlar çocuklara bağlanmıştı. Başarılı olmaya devam ederlerse ve dolu dolu yaşarlarsa, onun ihtiyacı olan tek şey buydu.

En azından öyleydi.

Peki ya çocuklar gittiğinde? Sonra ne?

Daphne elini eteğini düzeltti. Sonra ne? mükemmel bir soruydu Her nasılsa, geçmişini gömdüğü zaman geleceğini de onunla birlikte gömmüştü.

Acıyla yüzleşip o anıları deşerse, nereden geldiğini hatırlamak için zaman ayırırsa, hayatının gittiği yönü görmek için gerçekten bakarsa, belki de zihnini ulaşılmaz şeylerle doldurmak yerine bu yolun gerçekte nereye götürebileceğini görebilirdi. rüyalar

Çocukların ve Haven Malikanesi'nin kadınları ve çocukları Daphne'ninkinden daha kötü bir kaderden kurtarmaya çalıştığı son yılları hatırlamak kolaydı.

Bir önceki yılın anılarını da hatırlamak çok zor değildi. Sadece Daphne ve Kit, Marlborough'nun kenarında ödünç alınmış bir evde, hayır işleriyle geçiniyor ve biraz tamir ederek yapabilecekleri şeyler. Ama güzel bir erkek bebekleri ve geleceklerini belirledikten sonra çeyizleri olması gereken paraları vardı.

Ama o günlerin bazı bölümleri kasvetli geçmişti, örneğin, babasının onu hayatından koparması ya da çocuğu için karanlıktan geri döndüğünde, Benedict'in yapmaya hazır olduğundan daha geniş gülümsemesiyle onu kesen duygu karmaşası gibi. ve Kit'in mutlu olması için ona ihtiyacı vardı.

Daphne aniden kendini zayıf hissetti ve masanın yanındaki bir sandalyeye yığıldı, dizini çirkin yaratıklardan birinin kafasına çarptı ve bacağına şiddetli bir ağrı gönderdi. Canını yaksa da, gözyaşlarının ani yanmasını fiziksel acıya bağlayabileceği için oldukça uygundu.

Gargoyili suçlamak, on yıllık anıları suçlamaktan çok daha iyidir.

Daphne avuç içlerini gözlerine sıkıca bastırarak daha önce hiç düşünmediği bir şeyi itiraf etti.

Benedict'in doğduğu gün ölmüştü.

O ilk gece yatakta yatmış, kenardan dikkatle sarılmış ve eski bir tahta beşikte yatan küçük bohçaya bakmıştı. Kusursuz yanakları, ağızındaki sevimli büzüşme, uykusunda yaptığı yumuşak miyavlamalar. Hatalarına rağmen Tanrı ona değerli bir hediye vermişti. O andan itibaren her şey, küçük çocuğun kötü bir karardan gelmesine rağmen Tanrı'nın onu sevdiğini bilmesini sağlamakla ilgiliydi.

Daphne artık yoktu ve ne istediğinin bir önemi yoktu.

Ama Benedict olmadan, çocuklar olmadan Daphne şimdi ne yaptı? Ona ne olacaktı? İnsan kendini bu kadar uzun süre inkar ettikten sonra yaşamayı nasıl öğrendi? Böyle bir duruma geri dönmeyi hak etti mi?

Yan odadan gelen bir ses Daphne'nin yemek odasından dışarı fırlamasına neden oldu. Şu anda endişelenmesi gereken son şey, Lord Chemsford'un onun hakkında ne düşündüğüydü. Kendisi hakkında ne düşündüğünden bile emin değildi.



otuz birinci bölüm

William, çalışma alanındaki insanları yerden üç kat yüksekteki bir pencereden teşhis edememeliydi.

Ayrıca şapelde ayakta durarak vakit geçirmemeliydi çünkü evde hizmetlilerin çalışma bahçesinin görülebildiği penceresi olan tek oda orasıydı.

Yine de buradaydı.

Ve işte oradaydı. Küçük bir figür kuruması için çarşafı ipin üzerine seriyor. Onu tanıdığı haftalar boyunca elbiselerinin altısını da görmüş ve tüm hareketlerini öğrenmişti.

Onun olduğunu biliyordu.

Bu, Derek'in gelişinden bu yana geçen üç gün içinde onu en çok gördüğü manzaraydı. Etkileşimleri arkadaşça olmanın eşiğindeydi ve şimdi uzak bir profesyonelliğe indirgenmişlerdi. Çok uzak. Yalnızca-diğer-insanlar aracılığıyla-bir nevi mesafeli.

İstediği şey, aralarına yeniden o mesafeyi koymak, rollerini belirlemektir.

Ama şimdi ona sahip olduğu için bundan hoşlanmıyordu.

"Chemsford'u mu?"

"Evet?" William, Derek'in gelişini ve ifadesini kabul ederken arkasını dönmedi. Daphne'nin hareketlerindeki hafif sallanmayı izlemekle meşguldü. Hangi şarkıyı mırıldanıyordu? Onun için oynadığı birini mi?

"Kütüphanede, zarifçe oyulmuş bir satranç takımınız var."

"Evet biliyorum. Bir piyonu eksik." O bir utançtı. Gördüğü en eşsiz satranç takımlarından biriydi.

"Evet." Sanki Derek şapelin arka tarafında volta atıyormuş gibi ayak sesleri duyuldu. "Garip, değil mi? Boş duran bir ev için mi? Eşyalar, tek yaptıkları oturmak olduğunda kaybolma eğiliminde değiller."

William pencereden döndü ve Derek'in volta atmadığını, yüzünde ciddi bir ifadeyle ellerini kavuştururken sadece ayaklarını ileri geri salladığını gördü. Neredeyse heyecanlı görünüyordu. Bir satranç takımı üzerinde mi? Belki de sadece güzel olmaktan daha fazlasıydı.

"Satranç takımı nedir?" diye sordu.

Diğer adam biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bu sadece bir satranç takımı. Çok güzel oyulmuş ve oldukça benzersiz bir tasarıma sahip, ancak üzerinde sıra dışı bir şey olduğunu gösterecek hiçbir işaret yok. Ama belki de yeni sakinler sürecinde piyonun düştüğünü düşündüm, bu yüzden bu sabah odayı araştırıyordum.

Bu gidişle, Derek yıl sonuna kadar kütüphaneyi kataloglamayı bitirirse şanslı olacaktı. "Parçayı buldun mu?"

"Ne? Ah evet, diye yanıtladı Derek. "Çekmecelerin altındaki oyulmuş açıklıkta, masanın altına yuvarlanmıştı."

Ve William'ı bulup ona bunu söyleme ihtiyacı mı hissetmişti? Son iki gündür, daha ilginç keşiflerinin haberlerini saklamış ve bunları akşam yemeğinde paylaşmıştı. "İyi."

"Ama altında başka bir şey daha vardı Chemsford ve bence onu görmek isteyeceksin."

Adam neden buna öncülük etmemişti? Derek her ne bulduysa, onu böyle bir krize sokmaya yettiyse, William'ın aklını Daphne'den uzaklaştırmaya da yetebilirdi. Mantıklı görünmeyen imkansız bir problemdi. Her şey en ufak bir yanıltı. Ya da belki de ona onu daha çok düşünmesi için bir bahane verdiği için öyle olmasını istemiştir.

"Önden buyur." William, Derek'e kütüphaneye geri dönmesini işaret etti ve hemen ardından onu takip etti.

toz tutamlarıyla kaplı ve kirle lekelenmiş bir defter yayılmıştı. Düzgün çizgiler ve sütunlar sayfada ilerliyordu ama bu mesafeden William kelimeleri okuyamıyordu.

"Nedir?" diye sordu masanın etrafında dönerken.

"Bir defter."

William durdu ve Derek'e öyle bir baktı ki, umarız, adama onun o kadar da şişman olmadığını anlamıştır.

Bilgin boğazını temizledi. "Evet. Pekala, oradaki dolapta bulunan ve hepsi benzer renkli bir deriyle ciltlenmiş olan diğer ev hesaplarından oldukça farklı görünüyor. Ve diğer hesap defterleri, sanat eseri satın alımları ve benzerlerinin çok yararlı kayıtlarını tutarken, bu, eh, bu çoğunlukla ev harcamalarını içeriyor gibi görünüyor.

Umduğu oyalama için çok fazla. Eksantrik bir münzevinin günlük hesapları William'ın dikkatini uzun süre çekemezdi. "Muhtemelen evi ve sanatı için ayrı kitaplar tutuyordu." William kömür satın almak için bir girişe baktı. "Koleksiyonuna çok önem verdiği oldukça açık."

"Evet, ama tarihe bak."

Derek'in sesindeki heyecan geri dönmüştü ve William bakışlarını tekrar kitaba çevirdiğinde umut bir kez daha kanatlandı. "Kasım 1809."

Evin sözde boş olduğu, ancak Daphne'nin bakımı için, yozlaşmadan korunduğu bir zaman. William defterde bir sayfa geri çevirdi. "Bunu inceledin mi?"

"Elbette, ama korkarım ki bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Bir şekilde başka bir malikaneden geldiğini düşünürdüm, ancak evin eskizlerinden oluşan ve Haven Malikanesi olarak etiketlenmiş bir kitap buldum ve kitabın önündeki isim bu.

Derek öne çıktı ve başka bir sayfaya geçti. "Burası bir çalışma alanı olsaydı, insanın görmeyi bekleyeceği türden mevduatlar var."

Keçi peyniri, keçi sütü ve yumurta girişleri sayfada ilerledi. Bir kişinin büyük bir tavuk sürüsü ve bir keçi sürüsü varsa satabileceği türden eşyalar. "Evet," dedi William yavaşça. "Sanırım bu defter burası için."

William'ın açıklamasını bir anlık sessizlik karşıladı, ama kısa süre sonra Derek yeniden sayfalar arasında gezinmeye başladı. "Normal ev harcamaları," diye mırıldandı adam, meraklı bir hüsrarla kitaptan geri adım atmadan önce. "Ve listelenen tek bir ücret değil."

"Kahya bile değil mi?" William'ın kaşları çatıldı. Daphne, karşılığında sadece başını sokabileceği bir çatı olan bu yerle ilgilenmiyordu.

"HAYIR. Ama burada," -Derek bir sayfa çevirdi- "insan isimlerinin yanında oldukça büyük birikimler var. Hepsi aynı miktarda ve aynı zamanda. Her kişi için iki tane."

"Alice, John, Blake, Reuben." Listede devam ederken William'ın sesi daha da sertleşti. Eugenia, Sarah.

Bu isimleri biliyordu - eh, bazılarını. Ve isimlerinin yanındaki miktarlar da küçük değildi.

Dikkatini dağıtmak, dikkatini vermek zorunda kalacağı kadar büyük bir şey istemişti. Anlamıştı. Ama bunun Daphne'den uzak durmasına yardımcı olacağını düşünmüyordu.

Muhtemelen tam tersi.



Sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordu. Sonunda ondan kaçınmayı bırakması konusunda ısrar edecekti. Çarşafı asmaktan döndüğünde masasının üzerindeki not, sabrının sonuna geldiğini kanıtlıyordu. Nota bir kez daha baktı.

HİZMETÇİMLE GÖRÜŞMEM GEREKİYOR.

Bunun anlamı açıktı. Eskiden yaptığı gibi Horatia'yı ya da Cyril'i göndermeyecekti. Dürüst olsaydı, tahmin ettiğinden daha uzun süre bunu yapmasına izin vermişti.

Kütüphaneye giden bekleme odasında durup durumu anlamak için gölgelerin arasında durdu. Masada oturuyordu, bir kitabın üzerine eğilmiş, ara sıra masanın yan tarafındaki kağıda bir şeyler yazıyordu.

Onu ilk kez böyle görmüyordu. Kağıtlar, defterler, çizelgeler ve bir unvanın varlıklarının yönetimine girdiği hakkında hiçbir fikrinin olmadığı diğer görevler üzerinde çalışarak gerçekten çok zaman harcadı. Ayrıntılara ve sorumluluğa verdiği önemde çekici bir şey vardı.

Ama onunla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu.

Arkasında Bay Thornbury volta atıyordu. Ara sıra uzanıp masanın üzerindeki kitaptaki bir şeyi işaret ederdi. Lord Chemsford başını sallıyor ve bir not daha alırdı.

Daphne parmak uçlarında yükseldi ve neye baktıklarını anlamak için çenesini kaldırdı. Büyüklüğünden bir tür defter olduğunu tahmin edebilirdi. Defter yazabilirdi. Ne de olsa matematik çalışıyordu.

"Beni mi görmek istediniz lordum?" diye sordu odaya girerken.

"Ne zamandır bu evle ilgileniyorsunuz Bayan Blakemoor?" Lord Chemsford başını kaldırmadan sordu.

Defne kaşlarını çatdı. Bunu aşmışlardı. Defalarca. "On iki yıl, lordum."

Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve ona baktı. "Peki, ne kadar süredir evin bakımı için çalışıyorsun?"

Bakışları ondan ayrıldı ve masanın üzerindeki kitaba döndü. Artık birkaç adım daha yaklaştığında daha fazla ayrıntı görebiliyordu ve tanıdık yeşil kumaş, kirli ve bakımsız olmasına rağmen midesini ayak parmaklarının dibine kadar getirdi. O kitabı biliyordu. Ve dürüstçe hiçbir giriş yazmadığını söyleyebilse de, içeriğinin fazlasıyla farkındaydı.

Bir Haven Malikanesi defterini nasıl ele geçirmişti?

Bay Thornbury uzanıp bir sayfayı işaret etti. "Başka bir dizi garip mevduat var."

"Evet biliyorum." Lord Chemsford önce sayfalara baktı, sonra Daphne'ye döndü. "Bana keçilerden bahset Daphne."

"Yine Hristiyan isimleri kullanıyoruz, değil mi?" Daphne ısırdı, korku ve endişe onu artık kaçınılmaz olan şeyi geciktirmek ve onu oyalamak için bir yol bulmaya itiyordu. Jess bu girişimden oldukça gurur duyardı.

"Durduğumuzun farkında değilim."

Anlaşılan oyalaması işe yaramıştı. Ama şimdi onun ilgisiyle ne yapacağını bilmiyordu. "Bunun yalnızca kafa karışıklığına yol açtığına inanıyorum, lordum."

Ayağa kalktı ve onun durduğu yerden yaklaşık bir adım uzağa yaslanmak için masanın etrafından dolandı. "Keçilerin getirdiği kadar kafa karışıklığı değil."

Daphne'nin yüzü şaşkınlıkla buruştu. Keçilerden mi bahsedeceklerdi? Çocuklar değil mi? Kit ve Daphne'nin gayri meşru çocuklarını büyütüp saklayabilmeleri için ebeveynlerinin yaptığı ödemeler değil mi? "Keçiler mi?"

"Evet. keçiler Babamın mülklerini miras aldığımnda, avukatım bana çok açık bir şekilde, mülkün babamın sahip olduğu süre boyunca bir şilin bile gelir getirmediğini söyledi. Aslında, her üç ayda bir gönderilen ve kabul edilen temel bakım fonlarının tahsisi dışında, bu mülkle ilgili hiçbir kaydı yoktu.

Ona cevap vermesi için bir dakika verdi, ama ne diyebilirdi ki? Evet, keçiler yıllardır Haven Malikanesi'ndeydi. Onları sadece kendi ihtiyaçları için değil, pazarda satmak için peynir yapmak ve çocuklara bakmak için para sağlamak için sağlamışlardı.

"Bir yerlerde daha çok defter olduğunu varsayıyorum."

Kesinlikle daha fazla defter vardı. Kulübedeki yatak odasının köşesinde bir yığın kitap.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini önünde kavuşturdu. O konuşmadan önce düşünecek bir an varsa, o zaman şimdiydi. "Bunu nereden bulduğunu bana söyleyeceğini sanmıyorum."

"Masanın altında," dedi Bay Thornbury, sohbetin bir parçası olmak için yaklaşarak. "Bir çekmecenin altına sıkıştırılmış. Aşağısı oldukça tozlu." "

Tabii ki öyleydi. Karnının üstüne çöküp çekmecelerin altındaki kısa boşluğu temizlemenin pek bir anlamı yoktu.

Ya da çok az anlamı olduğunu düşünmüştü. Görünüşe göre defter boyutunda bir nokta vardı.

"Daphne ve benim bu tartışmayı halledebileceğimize inanıyorum, Derek. Belki de portre galerisinde ilginç bir şey var mı diye bakmaya başlayabilirsin?" Artık onunla yemek yemesine izin verilmemesine rağmen hala William olduğu varsayılan Lord Chemsford, konuşurken Daphne ile göz temasını kesmedi.

Daphne'nin de bakışlarını kaçırmamasını imkansız hale getirdi.

Derek her zaman yanında olan defterini topladı ve odadan çıktı.

Daphne, onun çıkışının kolaylığı karşısında bir kıskançlık hissetti. Odadan çıkıp gitmesinin kendisi için o kadar basit bir mesele olmayacağını hissediyordu.

"Bunu soru soru uzatalım mı?" William o kadar sakın bir sesle sordu ki ölümcül geldi. "Yoksa bana Haven Malikanesi'nde neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

Kendini irkilmekten alıkoymadı. "Adını biliyor musun?"

"Derek böyle etiketlenmiş bir eskiz buldu." Uzanıp defterin kapağına hafifçe vurdu. "Ön sayfada da yazıyor. 1809 yılı ile birlikte."

1809. Daphne, 1809'da evde kimlerin olduğunu hatırlamak için hafızasını süzmeye çalıştı. O zamana kadar bebekleri ilk yıl sütannelerle yaşatmaya başladılar, yani Alice henüz burada olmayacaktı ama o gelecekti. kitap olmuştur.

Daphne konuşmak istedi, yaptı. Ama ağzını açtığı anda hiçbir kelime yoktu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ne zaman bu keşif anını hayal etse kızmıştı. Tıpkı babasının hamile olduğunu öğrendiğinde yaptığı gibi, hayatının nasıl sona erdiği ve uğruna çalıştıkları her şeyin mahvolduğu hakkında lanet olası yorumlar yapmıştı.

Belki de düşünmesi gerekirken, bu sakın merakı hiç düşünmemişti. William hiçbir zaman öfke eğilimi göstermemişti.

"Defne," dedi derin bir nefes alarak. Neden hüsrana uğradığını anlıyordu ama o, onun nereden başlayacağını gerçekten bilmediğini anlamıyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye boğuk bir fısıltı çıkardı. "On iki yıl çok fazla bilgi."

Mavi gözleri birkaç dakikalık sessizlikte onunkilerle buluştu. Yeniden konuştuğunda , sesi hüsrana sınırını kaybetmiş ve katı bir meraka dönmüştü. "O zaman soru soru. Keçilerle başlayacağız." Kitabı masanın bu tarafından okuyabilmek için çevirdi. Sayfaları çevirirken yere bir toz yığını düştü. "Peynir ve süt?"

"Evet," dedi Daphne derin bir nefes alıp devam etmeden önce. "Çoğunlukla peynir. Sütü taşımanın iyi bir yolu yoktu, bu yüzden içmediklerimiz peynire dönüştü."

"Ve peynirden gelen para . . . ?"

Daphne kaşlarını çattı, Haven Malikanesi'ndeki para işlemlerine hiç bu kadar dikkat etmediğini itiraf etmek zorunda kaldığı için oldukça utanmıştı. "Bilmem. Kitapları tutmadım. Sanırım kömürün ve kendi yetiştiremediğimiz ya da sağlayamadığımız gıda maddelerinin parasını bu şekilde ödedik."

"Düşmeden önce otur Daphne. Ölü gibi solgun görünüyorsun."

Öyle mi? Bu, neden bu kadar üşüdüğünü açıklıyordu. Kitabı bir kolunun altına sıkıştırdı ve diğer eliyle onu kanepeye götürdü. Oturduğunda, onun karşısına oturdu ve defteri aralarındaki çay masasına koydu.

"Kitapları kim tuttu? Jess?"

Jess'in defterleri tutması fikri, Daphne'yi donmuş trans halinden çıkarmaya yetti. Rakamlar muhtemelen kadının içini korkutan tek şeydi. Kitaplar genel olarak onu biraz tedirgin ederdi.

İçindeki gerilim ve korkuyla karışan bir kıkırdama, kontrol edilemez bir kahkaha nöbetine dönüşene kadar. Narin bir kahkaha değil, Daphne'nin gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmele tehdit ederken nefesini tutmak için bacaklarının üzerine kıvrılmasını gerektiren türden bir kahkaha.

Sonunda nefesini tuttuğunda kirpiklerine yapışan nemi sildi. "Hayır, seni temin ederim ki, defterleri Jess yapmadı."

Daphne derin bir nefes alarak terli avuçlarını eteğinde gezdirdi ve Haven Malikanesi konusunda doğru şeyi yaptığını hatırlamaya çalıştı . Ya da doğru şeyi yaptığını düşündü. Şu anda içinde bulunduğu karmaşa, son bir düzine yıl içinde tamamen açık sözlü olmayan birden fazla karar verildiği anlamına gelse bile, doğru şeyi yapmaya çalışıyordu.

"Çay içmek isteyebiliriz, W-William." İsmi t  ke  ledi ama kurdukları hassas arkadaşlığa tutunmaya çalışarak devam etti. Bayılmadan her şeyi itiraf etmesi için buna ihtiyacı olacaktı. "Sorularınızı cevaplamak biraz zaman alabilir."



otuz ikinci bölüm

Defne gülerken güzeldi. Onu kendisiyle yemek yemeye davet etmeye iten o gizli tutkuyu ortaya çıkardı, ancak onu neredeyse karşı konulamaz kılan bir neşe eşiğiyle geldi.

Yine de direnmek zorunda kaldı, çünkü bu tartışma açıkça ciddiyydi.   o  unu tahmin edebileceğini düşündü. Ya da en azından bir kısmı. Düşündükleri onu kızdırmıyordu. Bunun yerine, birkaç gizemin nihayet çözülebileceğine dair bir rahatlama duygusu getirdi.

Ama güldüğünde gerçekten çok güzeldi.

Kahkaha yanaklarının elmalarının parlamasına neden olsa da, sadece yüzünün değişme şekli değildi. Ağzının iki yanında derinleşen gamzeler dikkatini çekti ve müzik odasındaki o gecenin her anını hatırlamasına neden oldu. O zaman kahkaha onu bir şekilde   zg  rle  tirmiş gibiydi. O anda, kendisi ve dünyanın geri kalanı arasında tuttuğu duvarın arkasındaydı.

Daha önce onun gardını indirdiğini d    nm    tu ama şimdi ne kadar kendini tuttuğunu görebiliyordu.

Mutlu bir i     eki  le, neşesinin, aralarındaki kitaba baktığında kaybolan ama   lmeyen bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi.   ne doğru eğildi ve cesur, dekoratif sözcüklerle dolu   n sayfayı çevirdi. Haven Malikanesi, onu çevreleyen güzel kıvrımlı harflerle, sarmaşıklarla ve girdaplarla yazılmıştı.

Parmağını asmaların üzerinde gezdirerek, "Bunu her yıl yaptım," dedi. "Kit bana her zaman güler ve gülünç olduğumu s  ylerti ama yine de yaptım. Sanırım bu, yılın iyi geçmesini umma yolumdu."

Bu mutlu transı daha önce, onu piyano çalarken bulduğu gece g  rm    tu. Ne kadar güzel olsa da onu içinde bırakamazdı. Tüm cevapları ortaya koymasının zamanı gelmişti.

Özellikle de yeni bir isim aramıza yeni eklendiğinden beri. Kit kim?

"Bir arkadaş," dedi Daphne, yüzündeki puslu ifadeyi tamamen kaybetmeden. "Babam beni kovduğunda Londra'yı benimle birlikte terk etti. Burada bitirdik."

"Burada Marlborough olmak mı?" O sordu.

Başını salladı. "Bayan. Lancaster bizi içeri aldı.

"Sonra da Bay Banfield sizi buraya mı yerleştirdi?" William, avukatın olup biten her şeyin farkında olmadığı yanılışmasına kapılmamıştı.

Sözde boş mülk hakkında gönderilen belgeler, kimsenin evi ve araziye nasıl idare ettiğini sorgulaması için çok düzenli ve eksiksizdi.

Ne kadar iyi yapıldığı takdire şayandı. Babasının en az işgal ettiği mülkte yaşamaya karar vermemiş olsaydı, bir düzine yıl daha bu şekilde devam edebilirlerdi.

"Kit şimdi nerede?" Çünkü kesinlikle burada değildi. Çok temiz bir kitap seti tutmasına rağmen. Bilinmeyen Kit'in bir kadın olduğunu duyunca duyduğu rahatlamayı kabul etmeyi reddetti.

Düğün gezisinde. Birkaç ay önce evlendi."

Ve sürprizler gelmeye devam etti. "Kime?"

Daphne'nin yüzündeki boş ifade kayboldu ama cevap vermeden önce yine de hülyalı bir iç çekti. Graham. Lord Wharton." Bir an düşünürken yüzü gerildi. "Bence o bir baron, ama bu sadece nezaketen verilmiş bir unvan. O, Grableton kontluğunun varisi."

neler olup bittiğini kavramaya başladığına dair bir fikir vardı . "Belki de 1809'a geri dönüp yolumuza devam etmeliyiz."

"Muhtemelen ondan biraz önce başlamalıyız," dedi Daphne ellerini eteğinde ovuştururken. "Kit, Benedict ve ben, sonuçta 1804'te Haven Malikanesi'ne taşındık."

Ve sonra konuşmaya başladı.

Ve anlattığı hikaye onu şok içinde sessiz bıraktı.

İki kadın, itibarları mahvolsa bir gelecek inşa edemeyecek olanlara yardım etmeye kararlı, çaresizce çocukları çöplükte veya daha kötüsünde kalmaktan kurtarmak için. O çocuklar için bir yuva inşa etmişler, onlara bir aile vermişlerdi. Sonra aralarına başka bir kadın katılmış ve aileleri büyümüştü.

Ve her yeni parçayla birlikte, aylardır onu rahatsız eden detaylar açıklandı.

Çocuklar uykularında kıpırdanırken yanlışlıkla duvarda izler bırakan sıra sıra yataklar. On beş aç ağzı doyumak ve gelir sağlamak için keçi ve tavuk.

"Bunlar çocukların isimleri mi?" Parmağını sütunda gezdirdi. "Yanındaki büyük meblağlar neler?"

Hikayeyi anlatmaya başladığından beri Daphne'nin bakışları ilk kez parmak uçlarına düştü. "Ödeme. Ebeveynlerden. Çıraklık eğitimi almaları veya kendi başlarına hayata başlamaları için çocuklara verebileceğimizi umarak elimizden gelen her şeyi bir kenara bıraktık. Yine de çoğu basitçe yaşamaya gitti. Böyle bir evin bakımını yapmak pahalı."

"Ve çatı gibi tamiratlar varken ek para istemek istemedin."

Defne başını salladı. Ama sonra Graham -Lord Wharton- geldi ve yeni bir planı vardı. Şimdi onlara aile buluyorlar. çocuklar. Bu yüzden birçoğu artık burada değil. Çoğunlukla çiftçi aileler tarafından alındılar. Eskiler değil ama. Onlar yapmazlar. . . Kimse onları istemedi."

Aniden Daphne ayağa kalktı, kelimeler ve duygular tüm vücudundan dökülüyor gibiydi. "Üzgünüm. Ben çok üzgünüm. Evini izinsiz kullanmamalıydık ama tekrar kullanmak zorunda kalsaydım yapardım çünkü o çocukların her biri, nasıl doğarlarsa doğsunlar değerli olduklarını bilmeyi hak ediyorlardı. Bu onların suçu değildi."

William ayağa kalkması gerektiğini biliyordu, Daphne ayaklarını bulur bulmaz ayağa kalkması gerekiyordu ama kasları tam olarak düzgün çalışmıyordu. Bu kadından çok korkuyordu. Yaptığı her şey, inşa ettiği her şey.

Hıçkırdı. "Onun hatası değildi. O benimdi. Benim hatam. Ve hayatın ona bunun bedelini ödeteceğinden çok korktum."

Sözler, tam olarak yakalayamadığı bir gevezelikle gelmeye devam etti, ancak onun genel olarak çocuklar yerine özellikle Benedict hakkında konuşmaya başladığını hissediyordu. Ve William artık bu güzel ve inanılmaz derecede yetenekli kadını çekici bulmadığını iddia edemezdi.

"Ve sonra buradaydın."

Ne zaman onun hakkında konuşmaya başladı?

"Onunla tanışmanı istemedim, onu dışarı atacağını, uzaklaştırmaya çalışacağını düşündüm ama yapmadın. Onun için yaptığın her şey, mobilya siparişleri, işletme dersleri, inanılmaz derecede iyisin, ama sonra, inanılmaz derecede iyisin. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu."

O sırada gevezelik anlamsızlaştı, ama orada burada bir kelime yakaladı, onun da onu çekici bulduğunu ve Derek'in gelişinden bu yana son birkaç gündür onun kadar acı çektiğini bilecek kadar.

Daphne ile kendisinin neden berbat bir eşleşme olduğunu kendine söylediği tüm nedenler artık pek önemli görünmüyordu.

Ayağa kalktı, ona doğru gitmeye niyetlendi, ama hareketi onu yakalandığı her türlü ranttan kurtardı ve yüzündeki şok ona, amaçladığından çok daha fazlasını açığa vurduğunu söyledi.

Koşacaktı.

Eğer şimdi giderse, gidip bu duyguları bir yerlerde bir yastığın altına tıkacak ve duvarını eskisinden daha yüksek ve daha sağlam yeniden inşa edecekti. Bir daha asla bir çıkış yolu bulamayabilir.

herhangi bir yere tıklamayacak kadar büyüttüğü için , onun duygularını da açıkta bırakması için onu ikna edebileceğini umuyordu.

William kanepenin etrafından dolanmasını engellemek için yana doğru adım attı ve ona öyle bir kuvvetle çarptı ki, dengesini korumak için ayaklarını kaydırmak zorunda kaldı. Dengesi çok daha fazla kaybolmuştu, bu yüzden kollarını ona doladı ve ayağını geri alana kadar onu kendine çekti. Kollarının düşmesine izin verdi ama hareket etmedi. Geri adım atması için yeterli alan ve arkasından kapıya giden açık bir yol vardı, ama onun bundan gerçekten kaçmak istemediğini umdu, dua etti.

Bu her neyse.

Omuzlarını dikleştirdi ve yarım adım geri kaydı. Ona hâlâ dokunabilecek kadar yakındı. Onu hâlâ tutabileceği kadar yakındı.

Eğer ona izin verirse.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Ne istedi? Haftalarca gerçek buydu ama şimdi ona sahip olduğu için daha fazlasını istiyordu. Onu sadece geçmişini değil, tanımak istiyordu. Onun kur yapabileceği, kendisiyle mutlu bir şekilde sakin bir hayat kuracak biri olmasını istiyordu.

Yine de, bu tutkuda yalnız olmadığını kesinlikle bilmek istiyordu. Her gece tavana bakıp o gün neyi farklı yapabilirdi diye düşünen tek kişi olmak istemiyordu.

"Koşmayı bırakmanı istiyorum."

"Bakmam gereken bir evim var."

"Başka bir hizmetçi tutabilirim."

Ona kaşlarını çattı. "İlçenin yarısını zaten işe aldın."

O alay etti. Wiltshire'da kaç kişinin yaşadığını biliyor muydu? "Zorlu. Yine de çalışmaya ihtiyacı olan başka bir genç kadın olduğuna eminim."

"Ama neden?"

"Çünkü seni düşünmeden duramıyorum." Elini yavaşça kaldırdı ve o elini izlerken onun yüzünü izledi. Uzaklaşmayınca, yanağından hafifçe bir bukle aldı. "Daha şimdiden, sandığım kişi olmadığını öğrenmeden önce bile."

Kısa bir kahkahanın ardından yarım bir gülümseme geldi ve bakışlarını yere indirdi. "Kâhyanın, bir beyefendinin utanmış kızı olmasını, taşrada saklanmasını, gizli oğlunu ve bir düzine gayri meşru çocuğu evinde izinsiz büyütmesini beklemiyor muydun?"

Saçlarını nazikçe geriye doğru tarayan el, onun yüzündeki samimiyeti görebilmesi için çenesini yukarı kaldırdı. "Utanmadınız, mahvolmadınız ya da muhtemelen bir önlük gibi giydiğiniz o korkunç sıfatlardan herhangi biri değilsiniz. Daha onurlu bir kadın görmedim. Hayatınızı başkalarının bakımı için yaşadınız ve daha önce bildiğiniz tüm lüksleri, onlar yaşayabilsin diye bir kenara attınız."

Diğer eli yüzünü kucaklayabilmek için kaldırdı, başparmakları elmacık kemiklerini hafifçe okşuyordu, parlak gözlerinin dökmekle tehdit ettiği her türlü gözyaşını yakalamaya hazırды.

Ama ağlamadı, burnunu bile çekmedi. Ve geri çekilmedi.

Titrek bir nefes aldı. Daphne, bilmeni istiyorum ki şu an burada, tam burada, bu odada seninle olmak istiyorum çünkü seninle birlikte olmak istiyorum. Bunun farkındasın, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü bu sefer, seni öpmeye çalıştığımda, bunun gerçek olduğuna dair şüphe olmamasını istiyorum."

Bir nefes almak için durakladı, panik ya da korku belirtisi arayarak onun yüzünü, gözlerini izledi. Sosyal olarak aralarında ne kadar büyük bir uçurum olduğunun farkındaydı, fazlasıyla farkındaydı. Dünyanın geri kalanı söz konusu olduğunda, bu odadaki tüm gücü elinde tutuyordu. Bilmedikleri şey şu anda onun insafına kalmış olduğuydu. Ona gitmesini söyleyebilirdi ve o da yapacaktı. Muhtemelen evini toplayıp başka bir yere taşıyacaktı çünkü bu evi onsuz hayal edemiyordu ve onu onsuz görmek istemiyordu.

Göz kırptı. Alt dudağı bir an ağzının içine kıvrıldı, sonra biraz parlayarak geri döndü. Derin bir nefes omuzlarının yavaşça inip kalkmasına neden oldu.

Ama gitmedi.

Göz temasını bozmadı. Başını indirirken bile.

Dudakları onunkilere yaklaşırken gözleri kapandı ve zaman durmuş gibi ydi. Nefesi önce dudaklarına değdi, sonra dudakları onunkilerin altında kaldı.

Zaman önemli değildi. Onu kendine çekme, kendisinin bir parçası yapma dürtüsü çok güçlüydü. Ellerini boynundan omuzlarına kaydıldı ve ellerinin yanlarına hafifçe bastırıldığını ve ayak parmaklarına yükselirken öpücüğün basıncındaki değişimi hissettiğinde, kollarının onu tamamen çevrelemesini engelleyemedi ve yakınına çekiyor.

Bu öpücük hayal ettiğinden, hayal etmeye cüret edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Bir insanı önemsemenin basit bir öpücüğün onu nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti.

Bu öpücük artık basit olduğundan değil. Onu öne doğru çekip vücutlarını birbirine bastırıldığında bunu geride bırakmışlardı.

Ağzını onunkinden ayırdı ve yüzünü onun boynuna gömdü, yıpranmış muslin yakasının kenarına öpücükler kondurdu. Kendi nefesi onun ciğerlerine girip çıkarken onun nefesi kulaklarının yanından hızla geçti, ona çok özel olan o kokudan daha fazlası için çaresizdi. Ellerini omuzlarına kaldıldı ve parmaklarını birbirine bastırarak kendini daha yakına çekmeye çalıştı.

Daha fazlasına sahip olabilirdi. Daha fazlasına sahip olabilirler. Henüz bilmiyor olabilirdi ama gitmesine izin vermiyordu. şimdi değil, o da onun kadar ezici duygulara kapıldığını ona gösterecek kadar gardını indirdiğinde değil.

Bu onun ilk seferi olmayacaktı. Onun da olmayacaktı. Biraz daha alabilir, biraz daha paylaşabilir ve daha önce takılmadıkları hiçbir çizgiyi geçemezler.

Ama konu bu değildi.

William yüzünü Daphne'nin boynundan çevirip kafasını onun omzuna yaslayarak, şu anda istediği her şeye sahip olabileceğine onu ikna edecek beyindeki sisin içinden çıkmaya çalışırken Daphne'yi ezdi.

Ve muhtemelen yapabiliirdi.

Kendisi kadar o da titriyordu.

Ama daha fazlasını hak ediyordu. Daha fazlasını hak ettiler.

Aşk, eğer öyleyse, daha fazlasını hak ediyordu.

Tutkudan, bir andan daha fazlasını hak ediyordu.

Bir ömür hak etti.

Ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulamayacağı korkusu, özgürce verilse bile, şimdi alabildiğini almak için bir bahane değildi.

Onu tuttu, nefesleri çılgınca hızını yavaşlatırken onu tuttu. Daphne ne olduğunu, ne olabileceğini anladığında, suçluluk duygusuyla sarsılacaktı ve Daphne bunu nasıl savuşturacağını bilmiyordu.

Bu yüzden, belki de bu kadar heyecan verici olmayan birkaç dakikalık bağlantının, onun onun için herhangi bir geçici fiziksel zevkin getirebileceğinden çok daha fazlasını ifade ettiğini söylemesini umarak onu tuttu.

Sonra onun kollarında sertleşti.

Yüzünü ona bastırmak için çevirdi, burnu çözdüğü buklelere gömüldü. Kulağına "Yapma. Lütfen yapma. Derin, titreşen bir nefes aldı. "Lütfen bunun var olduğuna pişman olma. Bunu çözene kadar seni bir daha öpmeyeceğim ama lütfen, lütfen birbirimize hissettirdiklerimizden pişman olma.

Kadın biraz gevşeyip başını sallayana kadar kollarını ona sıkıca sararak bekledi. Adam tutuşunu açıp geriye doğru bir adım atarken, elleri hafif bir okşamayla onun omuzlarına sürtündü.

Yüzünde o kadar çok duygu savaştı ki, onun ifadesini okuyamadı. O an ne hissettiğini tam olarak bilemeyebilir. Ona çarpan her şeye bir anlam veremeyeceğini biliyordu. Vahiyler ve öpücük arasında, zihni yeni fikirler ve duyumlarla yüzüyordu. Şu anda tek bildiği, hayatında istediği kadının bu olduğuydu ve hayatının bir parçası olmasını istemeyeli uzun zaman olmuştu.

Ne yazık ki, ona bakmak, karşılaştıkları sorunların geri kalanını ortadan kaldırmadı.

"Bence . . ." Boğazını temizleyip tekrar denedi. "Sanırım . . . ev."

Başını salladı ve arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü. Kapı eşiğinde durakladı. "Bu bir daha olamaz."

Yine de, diye sessizce ekledi William, o bekleme odasına girerken. Şimdilik dikkatli ve yavaş olmayı kabul ederdi ama kendisinin ve onun yeminlerini değiştirmede ve hayatlarının geri kalanında bunun olmasını sağlamadığı bir gelecek hayal edemiyordu.



Fazladan hizmetçiler ve uşakların evini işgal etmesinden bu yana Daphne ilk kez orada olduklarına şükrediyordu. Bu, günün geri kalanında evi onların bakımına bırakabileceği anlamına geliyordu. Son birkaç gündür saklanma şekli göz önüne alındığında, büyük olasılıkla kimse onun ortadan kaybolduğunu fark etmeyecekti.

Kulübeye döndü ve güneş hâlâ ağaçların tepesinde olmasına rağmen yatmaya hazırlandı.

Onu öpmüştü.

Onu geri öpmüştü.

Ve bundan çok zevk almıştı.

Yatağa sürünerek, tek sesin kendi nefesinin boğuk hışırtısı olduğu bir gölgeler dünyasında kapanana kadar yorganı başına kadar çekti. Yeni yıkanmış çarşafların keskin kokusunu içine çekti ve düşünmemeye çalıştı.

İki örneği karşılaştırması gerektiğinden emin olmasa da, öpülmeyeli on dört yıl olmuştu. William'ı öpmek, Maxwell Oswald'ı öptüğünden hatırladığı şeye hiç benzemiyordu. Elbette hafızası bulanıktı ama William'la olan öpücüğün daha güçlü, daha duygusal, daha her şey olduğunu biliyordu.

Duran kişinin kendisi olduğu dikkatinden kaçmadı. O değil. Geri çekilen, onları gerçekliğe geri çeken, duyularını kontrol altında tutmayı başaran oydu. O değil.

Bir yanı, gerçek William'ın onun hayal ettiği gibi olmayacağına kendini inandırmak için, Benedict'in kendisinden olma olasılığını düşündüğü bilgisine tutunmuştu. Ama bunca yıl önceki duyarlılıkları ne olursa olsun, açıkça değişmişti. Gerçek canlı William geçmişinden büyümüştü ve sonunda kendisinin de duracağını umabileceği bir şeye son vermişti.

Bu onun hakkında ne dedi?

Onu takip etmeye niyetli görünüyordu. Ona izin verebilir miydi? William'la bir geleceği gerçekten düşünürken kafasını dik tutma konusunda kendine güvenebilir miydi?

Yapamıyorsa, yalnız kalması daha iyiydi.

Eğer.

Eğer olsaydı ne kadar büyük bir kelimeydi. Çünkü eğer her şey seçimlerle ilgiliyse, öyle değil mi? Partiye Kit'in elbisesiyle gittiyse. Bebeğini hayatta, iyi ve onunla tutmak için ne gerekiyorsa yapacaksa. Vaktini ve hayatını çocuk yetiştirmeye adanmıştı.

Bu seçimleri yapmak kolay olmuştu. Daphne için diğer insanlar hakkında bunu yapmak çok daha kolaydı. O zaman bile her zaman takip edememişti. En iyi niyetine rağmen, her zaman biraz yetersiz kalıyor gibiydi.

Belki de bu yüzden kendi yararına olabilecek bir karar vermek çok yanıltıcı. Tanrı onun için bunu mu istedi? Zaten bu kadar büyük bir bağışlanma payına ihtiyaç duyan birine vermek çok büyük bir hediye gibi görünüyordu.

bir ağırlık onu uykusundan uyandırdı ve bir çığlık boğazından çıkmaya çalışırken başının üzerindeki örtüyü yırtmaya çalıştı. Sonunda battaniyeyi yüzünden çekti ve nefesi bir körük gibi göğsüne girip çıktı.

Paniğin görüş alanından dağılması ve gözlerinin odayı dolduran fener ışığına alışması birkaç dakika sürdü, ama sonunda yüzünde bir sırıltıyla tepesinde oturan Jess'i seçebildi.

"Ne oldu?"

Daphne inleyerek başını yastığa koydu ve bir kez daha battaniyeyle örtmeyi ciddi ciddi düşündü. Gözlerini kapatmakla yetindi. "Ne demek istiyorsun?"

"O evde yaralı bir aslan gibi gezinirken sen burada ayı gibi kış uykusundasın."

Daphne tek göz kapağını kaldırdı ve Jess'e kaşlarını çatı. "Ormanda yaşamıyoruz."

Kaşları çatıldı. "Ormanda ayıların yaşadığını sanmıyorum."

"Ormanda yaşayan bir ayı türü mutlaka vardır." Bu iyiydi. Daphne, Jess'i başarılı bir şekilde oyalayacak bir konu olsaydı, ayılar hakkında on beş düzine yorum bulurdu.

Yine de bunu umut etmekten daha iyisini bilmesi gerekirdi.

"İkiniz de aslında hayvan olmadığınız için, bunun önemli olduğunu düşünmüyorum." Jess omuz silkti. "Mutfağa kendi tabağını getirdi."

"Ne?" Daphne o kadar hızlı doğruldu ki Jess'i oturduğu yerden çıkarmayı başardı. Sarışın, yerde bir yığın halinde kalmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Son yemekten sonra," dedi ayağa kalkar kalkmaz elbisesini düzelterek, "tabağını indirdi. Bir an için Eugenia ile konuşmaya özen gösterdi. Sarah, daha önce temizlik yaparken ona gününün nasıl geçtiğini sorduğunu söyledi. Adamın da seyis oğlanıyla sohbet etmek için dışarıda dolaştığına bahse girer misin?"

Daphne ellerini gözlerine bastırırken, "Bir hesap defteri buldu," diye mırıldandı. "Çocukları biliyor."

Odanın köşesindeki defter yığınının bakarken Jess'in şaşkın tavrı kayboldu. "O bilir? Kızgın mıydı?"

"HAYIR." Daphne eliyle başını ovuşturdu. Öpücüğe ve bunun ne anlama geldiğine o kadar odaklanmıştı ki çocukların ifşasını unutmuştu. Ama gerçek şuydu ki umurunda değildi. O olmuştu. . . rahatlamak? "Bunun onu hiç rahatsız ettiğini düşünmüyorum."

"Pekala, sanırım bu lütuf için Tanrı'ya şükredebiliriz." Jess makyaj masasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni bu kadar üzen ne o zaman?"

Daphne ona da söyleyebilirdi. Bu, Jess'e Daphne'yi yıpratmak için gereken zamandan ve enerjiden tasarruf ettirirdi. Ve yapacaktı. Bir şekilde Jess, Daphne'yi tam olarak söylememeye çalıştığı şeyi söylemesi için nasıl tuzağa düşüreceğini biliyordu. "O beni öptü."

Jess sessiz kaldı, bu bilgiyi düşünürken başını yana eğdi. Tepki vermemesi -hiç hesaplanmamış tepkiler verdiği için değil- Daphne'yi gerginleştirdi. Sonunda Jess, "İyi miydi?" diye sordu.

"Ne?"

"Eğlendin mi?"

Daphne'nin ağzı açık kaldı. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Bundan nefret ettiysen ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsan, o zaman bu, senin onu sevip şimdi kendinle ne yapacağını bilememenden farklı bir planım olmasını gerektirir."

Daphne bacaklarını göğsüne çekti ve kollarını dizlerine doladı. Battaniyenin altına geri dönerse çok mu bariz olur? Muhtemelen. "Neden bir plana ihtiyacın var?"

Jess, Daphne'ye göz kırptı. "Her zaman bir planım vardır."

"Peki, Will buraya geldiğinden beri hangi plana göre hareket ediyorsun?"

Jess'in yüzüne çarpık bir sırıtiş yayıldı. "William, öyle mi?"

Daphne, "Sanki onun William olduğunu haftalardır bilmiyormuşsun gibi," diye homurdandı. "Sadece soruya cevap ver."

Jess kendini yatağa hazırlamak için odanın köşesindeki ekrana geçti. "İlk başta, gerekirse çocukları dışarı çıkarmanın yollarını düşünüyordum." Başını ekranın etrafından gezdirdi. "Sonra pozisyonlarının bir şekilde güvenli olduğu anlaşılınca, planlarım seni çıkarmaya döndü."

"Ben?" Daphne'nin dizlerindeki eli gevşedi. "Neden ben?"

"Çünkü . . ." Başını ekranın arkasına doğru çekerken Jess'in sesi azaldı.

Daphne, kadın cümlesini bitirmezse oraya hücum etmeye hazır bir şekilde bir ayağını yere koydu.

Neyse ki Daphne arkadaşına saldırmak zorunda kalmadı çünkü Jess tekrar konuşmaya başladı ama sesi daha alçaktı. "Çünkü senin için endişeleniyorum. Hâlâ yaşayacak çok hayatın var ve çocuklar olmadan sana ne olur bilmiyorum."

Daphne, Jess'in kalmaya niyetli olup olmadığı konusunda endişelenirken, diğer kadının Daphne'nin geleceğini düşündüğünü bilmekten duygulandı.

"Ben temizlikçi olabilirim." Yapabilirdi. Bunda her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Bir gün bir hizmetçi olarak mutlu bile olabilir. Bu sadece farklı bir kapasitedeki insanları önemsemek değil miydi?

Jess paravanın arkasından çıktı ve ciddi bir ifadeyle Daphne'ye bakarak yatağına oturdu. "Kahya olabilirsin ama markiz olamazsın?"

Daphne'nin dudaklarından sert bir kahkaha kaçtı. "Londra'dayken bile bir markiz olma hayalim yoktu. Bunu neden şimdi düşüneyim ki?"

"Çünkü o William," dedi Jess kesin ama sakın bir ses tonuyla. "Çünkü onunla akşam yemeği yemek için en güzel elbiseni giyiyorsun. Çünkü çocuklara kızmıyor. Çünkü seni öptü. Çünkü gerçeklik, ikinizi sonunda hangi çılgın dansı yapacağınıza karar vermeye zorladığında incinebilirsiniz ve çocuklar sizi bu işin içinden çekmeden size ne olur bilmiyorum."

Jess'in ifadelerinde çok fazla gerçek vardı. "Haklısın," diye fısıldadı Daphne. Benedict olmasaydı, hayatının parçalarını toplayıp yeniden inşa etme cesaretini asla bulamazdı. Tekrar paramparça olursa hayatta kalamayabilirdi. "Öyleyse güvende olacağım. Onun hizmetçisinden başka bir şey olmayacağım. Ve," diye ekledi kararlı bir vurguyla, "Bundan mutlu olacağım çünkü benim konumumdaki çoğu kadının bulabileceğinden çok daha iyi bir durum."

Jess yastığını kabartırken homurdandı. "Sağ. Yine de bir soru. Karısının hizmetçisi olduğunda hala mutlu olacak mısın?"

Daha durduramadan Daphne'nin dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Öptüğü, hakkında birden fazla fantezi kurduğu bir adamın karısına hizmet edebilir miydi?

Daphne'nin yerine getirmeyi düşünemeyeceği tüm aristokrat görevleri üstlenebilen kadınla aynı çatı altında yaşayarak hayatta kalabilecek miydi ?

Büyük bir ıstırap olmadan olmaz, hayır.

Ben de öyle düşünmüştüm, dedi Jess. "Ve sanırım bu, öpücükten hoşlanıp hoşlanmadığın sorusunun yanıtı."

Daphne oflayarak yastığını diğer kadına fırlattı.

Jess gülerek kağıdı geri attı. "Bir şeyin farklı yapılmasını dilemeye asla inanmadım, yani durum bu. Ne istediğine karar vermelisin, sana yardım edeceğim. Sürekli seninle karşılaşmasını

sağlayabiliriz. Adam zaten seni öpecek kadar seviyor. Sadece yakınlık duygularını yolun geri kalanına gönderebilir.

Daphne, "Onu beni sevmesi için manipüle etmek istemiyorum," diye homurdandı.

"Manipülasyon değil. Fırsat yaratıyor."

Daphne inledi ve yastığını yerine koydu. "Sevgili dostum, korkutucusun."

"Denerim," dedi Jess ve feneri söndürdü.

Karanlık konuşmasını engellemedi. Ay ışığı tavandan süzülürken Jess, "Ne istediğine karar vermelisin, Daphne. Çünkü ne istediğine karar veriyor. Ve bir kez karar verdiğinde sizi ikna etmek için kendi fırsatlarını yaratmaktan geri kalmayacağına garanti verebilirim."

"Bunu sanki onun neyi seçeceğini biliyormuş gibi söylüyorsun."

"Adam, ikinizin arasında bir tür duvar olması için İngiltere'deki en sinir bozucu kişiyi evine çekti ve ilk fırsatta o duvarın üzerinden atlayıp sizi öptü. Kabul etmemiş olabilir ama niyetinin açık olduğunu düşünüyorum."

Daphne'nin bir yanı Bay Thornbury'yi savunmak istiyordu ama odanın üzerine çöken sessizlik aklını başından almayı reddederken düşünmesi gereken çok daha acil meseleler vardı.

Bir kez olsun, bir gece, belki de yıllardır ilk gece, başka bir hayatı hayal ederek yatakta yatmadı.

Yaptığı her şeyi -uzak geçmiş, yaptığı seçimleri- gözden geçirmesini sağladı ve içsel bir "ya olursa" oyunu oynamadı ve hiçbir şeyin olduğundan farklı gitmiş gibi davranmadı. Ona hatırlatılan şey, bir noktada gerçekten var olmayı bıraktığıydı. O bir anne, bir bakıcı, bir arkadaş, bir öğretmendi ama bunların hepsi, diğer insanlar için olduğu kişiydi.

Odada sadece o varken o kimdi? Odanın öbür ucundan Jess'in yatağındaki yumruya baktı. Mecazi anlamda odada sadece o var.

Bu onun hayatıydı.

Onu gerçekten yaşamak ne anlama gelirdi?



Daphne ertesi sabah en çirkin elbisesini giydi.

Yıldız gibi bir gardıropla William'ın ne kadar dikkatini çekerse çeksın şansı yoktu, ama bir çeşit hastalıklı sarıya dönüşmüş ve beş santimlik tamamen uyumsuz kumaşları olan turuncu çiçekli baskılı müslini umuyordu. etek ucuna yapıştırılan kumaş onu bir süre iterdi.

Bir kahya için uygun bir elbise değildi ama evin efendisini öpmek de uygun bir davranış değildi, bu yüzden önemli olduğundan şüpheliydi.

Eve vardığında, hizmetlilerin alt kattaki odalarının boş olduğunu fark etti. Çatı katı odalarının tamamlanmak üzere olduğunu biliyordu ama personelin bu odalara taşınmasını tamamen gözden kaçırmıştı.

Artık kulübede kalması için bir sebep yoktu. Jess'in, Daphne'nin ne istediğine karar vermesi konusundaki uyarısı, onu her zamankinden daha fazla sıkıştırdı. Eğer kahya olacaksa, karar vermenin tam zamanıydı. Kalan çocukları ayaklar altındayken kendi evine, kendi alanına sahip olmaktan vazgeçecekti. Odası maaşının bir parçası olacaktı. Hiçbir şey onun olmayacaktı.

Artık gerçekten ona ait olduğundan değil ama yine de öyleymiş gibi geliyordu.

Gerçek şu ki, William'la evlenirse hiçbir şey getirmeyecekti. Çeyizi ya da düzgün bir gardırobu bile yoktu. Kendisinden başka sunacak hiçbir şeyi yoktu.

Bu pek yeterli görünmüyordu.

Gün ortasında yağmur yağmaya başladığında ofisinde saklanmaya başvurarak sabah boyunca William'dan kaçmayı başardı. Ne zaman cevap bekliyordu? Ona gerçekten bir soru sormuş muydu? Adamın keskin çene çizgisi ve parlak mavi gözleri konuyu bulandırmadan kendi kararlarını vermesi zorunluydu.

Ve kahyanın ofisinin düz duvarları ona yaklaşmadan.

O akşam kullanılırsa taze olsunlar diye mumluklardaki kısmen erimiş mumları değiştiren hizmetçilerden kaçınarak sessizce merdivenlerden yukarı çıktı. Daphne ve çocuklar burada yaşarken, kullandığınız mum bir balmumu yığını ve yanmış bir fitilden başka bir şey olmadığında gidip yeni bir mum almak basit bir meseleydi.

Artık durum böyle değildi.

Gözünü ve kulağını William'a açık tutarak şapele doğru ilerledi.

Evde yaşarken sabahlarının çoğunu burada geçirmişti. Uyandıktan sonra çocuk odalarından geçip şapelin sessiz ıssızlığına giriyordu. Haftalık aile toplantısı dışında kimse oraya gitmiyordu ama Daphne odanın güzelliğini o kadar çok seviyordu ki, kullanımını bu şekilde sınırlıyordu.

Daphne için burası bir sığınaktı.

Yağmur bulutları içeri girip güneşi kapattığı için oda artık karanlıktı ama Daphne aldırmadı. Odaya altın bir ışık aktığında ve oyulmuş sunağın ortasındaki İncil'i aydınlattığında bunun nasıl göründüğünü biliyordu.

Kapıyı arkasından kapatmak bile nefes almasını kolaylaştırıyordu. Kendini arka sıraya bırakmak, zihnini biraz daha boşalttı.

Benedict doğduktan sonra bağışlanmayı ilk kez burada bulmuştu. İkinci doğum günüydü ve bu bankta oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Her şeyi dökmüştü. Her şey. Korkuları, güvensizlikleri, suçluluk duygusu. Hiçbir şeyi geri tutmamıştı.

Ve Tanrı onu affetmişti.

Ama her nasılsa, elindeki her şeyi Tanrı'ya döktüğünde, geri almayı unutmuştu.

Daphne'nin yaptığı her şey, dönüştüğü her şey bir başkasıyla ilgiliydi. Odada başka biri yoksa Daphne de yok gibiydi. Ne zaman yalnız kalsa, hayal gücüne sığınır. Bunu yapmaya ne zaman başlamıştı? Sosyal etkileşimler özellikle ürkütücü hale geldiğinde başa çıkmak için ara sıra kullanılan bir taktik olan bu taktik, neredeyse daha çok bir hapishane olan gerçeklikten kaçışa dönüşmüştü.

Kendisiyle yalnız kalmak istemediği için ne kadar şey kaçırmıştı?

Tanrı onu affetmişken, o kendini hiç affetmemiş olabilir miydi? Çocuklara her zaman, Tanrı'nın onları kendi suretinde, tam olarak oldukları gibi olmaları için özel yarattığını söylerdi. Tanrı hata yapmadı veya kaza yapmadı.

Ama bu gerçeğe kendisi dışında herkes için inanıyor olabilirdi.

Jess haklıydı. Daphne inleyerek, "Tanrım," diye dua etti, "O cümleyi söylemekten o kadar yoruldum ki. Bir sonraki vahiyinizi başka biri aracılığıyla sağlayabilir misiniz, lütfen? Herkes yapacak."

Arkasındaki kapı açıldı ve arkasına bakmadan gelenin kim olduğunu hissetti. Nereye gittiğini kimseye söylemediği halde onu nasıl bulduğunu biliyordu ama bulmuştu.

Bankta onun yanına oturmak için eğilirken hiçbir şey söylemedi. Aralarında en az on beş santimlik bir mesafe vardı, herhangi bir standarda göre uygun bir mesafeydi ama yine de ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, kolundaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Tanrıyı mı arıyorsunuz?" diye sordu birkaç sessizlik anından sonra.

Daphne, sorusunu düşünürken başını yana eğdi ve sunağa baktı. "Kendimi arıyorum sanırım."

"İkisinin birbirini dışladığını düşünmüyorum."

Cevap vermesini beklerken sustu. Daphne yapabileceğinden emin değildi. "Sanırım," diye fısıldamayı başardı, ellerini kucağında gezdirip kumaşın yumuşaklığının onu şimdiki zamana indirmesine izin vererek, "artık kim olduğumu tam olarak bilmiyorum."

"Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bir bakıcı, bir nevi anne. Belki bir arkadaş. Daha yakın zamanlarda bir hizmetçi. Ama odada kimse yokken kim olduğumu bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Yumuşak, düzenli nefesi ve kendi kalbinin atışları kulaklarını doldurdu, akan kan onun hayatta olduğunu kanıtladı. Belki de en başta kendini kaybettiği yere, kim olduğunu en son tanıdığı zamana geri dönseydi, kim olduğunu anlayabilirdi.

"Asla çok arkadaşım olmadı," diye söze başladı. Derinleşen gölgeler dürüst olmayı kolaylaştırıyordu. "Aslında sadece bir tane."

Sunağa bakıyordu ve o konuştuğunda yüzü ona doğru döndü. "Ne zaman?"

"Londrada. Büyümek." Kısa bir kahkaha attı. "Durmadan. İnsanlar . . . Korkut beni. En azından yeni insanlar."

Sessiz kaldı ve o da öyle. Söylemesi gerektiğini hissettiği şeyi söyleyecek cesareti var mıydı? Ya ona söylerse ve o çekip giderse? Ya artık onu umursamıyorsa?

Derin bir nefes göğsünü neredeyse acı verene kadar gerdi. Eğer söyledikleri gitmesine neden olduysa, o da onu gerçekten görmüyordu. Ve kendini bulmak, deneyimlemenin eşiğinde oldukları her ne ise onu kaybetmek anlamına geliyorsa, bu almaya değer bir kayıptı.

"Kelimenin tam anlamıyla o gece kendimde değildim." Sözcükler üzerinde tökezlediğinde dili kalınlaştı. "Yani, evet, başka bir yüzyıldan kalma maske, peruk ve elbise giyen başka biri gibi hissettim ama bundan daha fazlasıydı. Aslında Kit gibi davranıyordum. Onun hayatını yaşıyordum. Fikir ilk başta korkutucuydu ama insanların onun o partide olduğunu düşünmesi gerektiğine ikna oldu, ben de o oldum."

Ayak parmaklarına baktı. "Kit ile her yere gitmeme rağmen, onun hayatını hiç deneyimlememiştim. Daha önce hiç böyle ilgi görmemiştim. Hiçbir şey gerçek görünmüyordu, bu yüzden bir şekilde beni korkutmadı."

William sert bir nefes verdi ama bir şey söylemedi.

"Bir parçam onu suçluyor ama bence bunu kastetmişti... . ile . . . böyle olur." Daphne bir gözyaşını silmek için duraksadı. Bunca yıldan sonra bile, af diledikten ve af aldıktan sonra bile,

o geceki davranışlarından dolayı hâlâ biraz utanç duyuyordu. Ne yaptığıнын kesinlikle farkında olmasa da, Maxwell Oswald'ı her adımda cesaretlendirmişti.

O balo salonundan kayarak çıkmak heyecan verici bir maceraydı. Onu öpmek yeni bir deneyim olmuştu.

Ve yardım ettiğini iddia ettiği arkadaşına büyük bir ihanet.

"Sanırım ona beklemediği bir fırsat verdim ve o da bunu değerlendirdi."

"Bu onu doğru yapmaz," diye homurdandı William.

"Bu onu haksız da yapmaz," diye yanıtladı Daphne. "En azından, hatalı olan tek kişi değil."

"Neden ona söylemedin? Kimseye söyleme?"

Bu, suçun ve suçluluğun yalnızca kendi omuzlarına kaydığı zor kısımdı. "Olacağını bildiğim zaman o zaten evliydi. . . Ben sonuçları olduğunu anladığımda o evliydi. Babama kim olduğunu söylemeyi reddettim çünkü o noktada yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Beni kovdu. Kit gibi davrandığım için onun itibarı da mahvolmuştu, bu yüzden benimle gitti. Burada bitirdik. Sonra çocuklar bana bir amaç verdi."

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu ve her zaman yaptığı gibi akmalarına izin verdi. Kucağına sığradılar ve soluk deseni daha da kasvetli hale getirdiler. "Onlar olmadan kim olduğumu bilmiyorum."

Eli bankın üzerinden kaydı ve onun elini tuttu. "Sana kimi gördüğümü söyleyebilir miyim?"

Sulu bakışlarını onunkine kaldırdı. Yüzü görmeyi beklediği gibi görünmüyordu. Bakışları yumuşaktı, ağız nazik, sevecen bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Bir hatanın inancını ve geleceğini çalmasına izin vermeyen güçlü bir kadın görüyorum. Dürüst olmam gerekirse, sana biraz hayranlık duyuyorum. Çünkü benden bir fedakarlık gerektiriyorsa başkalarına yardım etmeyi hiç düşünmedim. Hala hayatı seviyorsun. Bunu piyano çalarken, Eugenia ve Sarah'a rehberlik ederken, hatta yeni hizmetçileri yönetirken ve çarşafı yıkarken şarkı söylerken bile görebiliyorum ."

Defne gözlerini kırıştırdı. Onun şarkı söylediğini duymuş muydu? "Sadece kurumaları için astığımda şarkı söylerim."

"Öğleden sonraları bölgeden geçmiş olmam mümkün."

Gözyaşlarının arasından bir gülümseme sızdı ve yanaklarını sildi.

Yine de bitirmemişti. "İnanılmaz bir kadın görüyorum ama ne gördüğüm önemli değil. Ne gördüğün önemli. Ve sanırım bir şeyi unuttun."

"Ne?"

"Affetmekten sonra hayat var."

Bu kadar basit bir kavram. Bu çok bariz bir gerçek gibi görünüyordu ama orada otururken Daphne onu kaçırdığını biliyordu.

Hayatı seviyordu. Ama bu günü, bu anı seviyordu. Ne geldiyse aldı ve istediğinin bu olduğunu söyledi.

Ama yle miydi? Olmasına izin vermek yerine bir seçim yapabilseydi, hayatı nasıl olurdu?

"Annem öldüğünde," dedi William, "gurur duymadığım Şeyler yaptım. Bu açıdan kuzenimden daha iyi olduğumu bilmiyorum. Aklım başıma geldiğinde, dönüştüğüm kişiden nefret ettim. Babamın dünyayı gezdiğimi düşünmesine izin verdim ama sadece İrlanda'ya kadar gittim. Zamanla, sadece yöntemlerimi değiştirmem gerektiğini değil, aynı zamanda Tanrı'dan eskileri affetmesini istemem gerektiğini fark ettim. Derin bir nefes aldı ve elini sıktı. "Affetmek ilginç bir Şey."

"Nasıl yani?" Defne sordu.

"Hayattaki diğer pek çok Şeyin aksine, istemek kolay, kabullenmek zor." Hâlâ onunkini örten eli, parmaklarını onunkilerden geçirebilecek hale gelene kadar hareket etti. "Senden hoşlanıyorum Defne. Sana baktığımda bir hata göremiyorum. Aynaya baktığımda benimkini gördüğümden daha fazla senin geçmişini görmüyorum.

"Ama çok fena beceriksizdim."

"Kim yapmadı? Bazılarımız, beceriksizliğimizi diğerlerinden daha kolay gizleyebiliyor."

Defne konuşmadı. Birleştirilmiş ellerine ve birbirine bağlı parmaklarının anlattığı hikayeye baktı. Nasırları vardı ve tırnaklarından biri çatlamış ve hızla yırtılmıştı. Çok farklıydılar. Saymaya başlayabileceğinden daha fazla Şekilde. "O pck-"

"Bir beceriksizlik değildi."

Bakişlarını ona çevirdi, iddiasını çürütmeye hazırlandı, ama daha önce yüz hatları yumuşak ve sıcakken, şimdi gözlerinde sert bir parıltı ve çenesinde sert bir yapı vardı.

"Yakın gelecekte tekrar edeceğimiz bir Şey olmasına gerek olmadığını kabul ediyorum, ama bu bir beceriksizlik değildi." Güçlükle yutkundu. "Kullanıldığı, zorlandığı veya süpürüldüğü veya daha önce olanları nasıl ifade etmeniz gerekiyorsa onu aynı odaya koymayacaksınız. Aynı Şey değil."

Aynı hissi vermemişti. Her zaman nerede olduğunu ve onun kim olduğunu biliyordu. Ve pcğn diğer tarafındaki adamın kimliği onu sevindirmişti. Onun sayesinde harika olmuştu - bundan sonra geleceğini hayal ettiği için değil.

"Lütfen," dedi.

Elini sıkarken hızlıca başını salladı ve gülümsedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Diğer eli uzandı ve birleştirilmiş parmaklarını kavradı. Zamanını alıyorsun. Seni zaten görüyorum, hem kusurlar hem de mükemmellikler. Kendini görmen gerekiyor. Çünkü bunu yaparsak, ikimizin de orada olması gerekir. Gerçek olacak Daphne, karanlıkta gizli bir dans değil.

"Gerçek hayatın sonuçları vardır," diye fısıldadı.

"Karanlıkta dans etmek de öyle," diye yanıtladı. "Yapmayı seçtiğiniz her şey, başka bir dizi karara yol açar. Buna yaşamak denir."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Defne gülümseyerek sordu.

"Önüme gelen her kararı tek tek almaya ve babamın gideceği yönün tersine gitmeye karar verdiğimde. Onun olduğu kişi olmamak için düşünebildiğim tek yol buydu. O zamana kadar her gün kaç tane seçim yaptığımı hiç fark etmemiştim."

Güldü ama mizah uzun sürmedi. Önerdiği şey basit bir karar değildi. Hayat hakkında, aristokrasi hakkında, Londra hakkında, kolayca kabul edilmeyeceğini bilecek kadar bilgisi vardı . Kit varisiyle bir kontun varisini evlendirmişti ve balayı gezisine çıkmadan önce yazdığı son mektupta, bakışlardan, fısıltılardan ve küstah bir sonradan görmenin etraftaki en uygun kibritlerden birini çalmasına yönelik genel hoşnutsuzluktan şikayet etmişti.

Ve Kit, bir kalabalığın içinde konuşabilme, büyüleyebilme ve kendine hakim olabilme yeteneğine sahipti.

Daphne katledilecekti.

Başını kaldırıp baktığında William'ın ağzının ince ama kararlı bir çizgi halini aldığını gördü ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Onun çok iyi bir aristokrat olmayacağını kabul ediyordu.

Daphne, acımasız gerçeğin bu kadar çekici olacağını asla düşünmezdi, ama Daphne'nin onu ve hayatı olduğu gibi gördüğünü ve ondan saklanmaya istekli olmadığını bildiğinden, bu tür bir güce çaresizce sarılmak istediği bir şeydi.

Ama bunu kendi içinde de bulması gerekiyordu. Onunkini öylece kullanamazdı.



İnsanlar komik yaratıklardı. Bir kişi için kolay olan, bir başkası için aşılmaz bir engel olabilir.

Daphne'nin kim olduğunu, kim olabileceğini görmesi William için basitti. Yaptığı şeyi yapabilen -hayata eskisi gibi başlayabilen, çamaşır yıkamayı ve çocuklara bakmayı öğrenebilen ve hatta kim bilir başka neler yapabilen- herhangi bir kadın, her şeye rağmen bir erkeğin yanında kalacak bir kadındı.

Babasının ilk zorluk belirtisinde hayatındaki başkalarını terk etmesini izledikten sonra, çok çalışmaktan korkmayan biri biraz çekiciydi.

O sabah şapelde ona babasından bahsetmeliydi. Kendisi ve babası için artık çok geç olduğuna göre şapelde babası hakkında konuşmalıydı. William bu şansı asla elde edemezdi.

Ne de olsa babası hayattaydı. Şimdi kendisi hakkında konuşmak için onu ararsa, bunu bir baskı olarak mı görecekti yoksa onun amaçladığı gibi, bu ruh bulma görevi sırasında dikkate alması gereken bir konuyu daha hatırlatmak olarak mı görecekti?

Kararlarını onun nasıl tepki vereceğini düşündüğüne dayandırmaya başlarsa çıldırırdı. Niyeti iyiydi ve bunu o şekilde iletmişti sürece anlardı.

Değil mi?

Bilmenin tek bir yolu vardı.

Onu bulması yirmi dakikasını aldı, çünkü o herhangi bir yerde kalmıyordu ve bir tür dikkati dağılmış temizlik perisi gibi evin içinde uçuşuyordu. Horatia, merdivenleri süpürmeye devam etmeden önce yatak çarşaflarının yarısını köşelere sıkıştırdığını söyledi. Derek, onu kısa bir süre portre galerisinde gördüğünü, bir halıyı dürüp arka verandaya sürüklemekten önce üç resim çerçevesinin tozunu aldığını söyledi. Cyril, şu anda yağmur yağdığı için halıyı tekrar içeri getirmişti ama Daphne'nin nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Sonunda William, ön holdeki masaların üzerine bir parlatici bezi sürerken onu yakaladı.

"Daphne," dedi, onu tek bir yerde tutmak için kollarından yakalayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum. Diğer her şeyi düşünürken aynı anda herhangi bir göreve odaklanamıyorum gibiyim, bu yüzden hareket ediyorum." Yüzü sevimli bir kaş çatmasıyla buruştu. "Jess'in ekmeği pişirdiğini düşünüyor musun? Bulaşıkhanede temizlenmesi gereken tencereler olabilir."

William güldü. Onu boğmaya çalıştı ama içinde tutmak mümkün değildi. Ne kadar farklıydılar ve ne kadar görkemliydi.

"Tencereleri bilmem," dedi William, "ama aklıma sana söylemek istediğim bir şey geldi."

Yüzü temizlendi ve tüm dikkati, dişlerinin arasından keskin bir nefes almasına yetecek kadar güçlü bir şekilde ona odaklandı. Daha önce onunla konuşurken pek çok kez dikkati dağılmıştı. Artık bunun, onun suçluluğuyla sırlarının bir bileşimi olduğunu anlamıştı, ama bu sırlar ortadan kaldırıldığında, bakışları netti.

Ve tamamen ona. Diğer alanlarda biraz uçarı olabilirdi ama iş değer verdiği insanlara gelince, bir keskin nişancı gibi eve girebileceği açıktı. Benedict'le olan ilişkilerinde bunu görmüştü.

Aynı düşüncenin verilmesi alçakgönüllüydü. Ve enerji verici. "Babanla ilgili."

Kaşlarını çattı ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Buraya başka bir yolculuk mu yapıyor?"

"Sonunda evet, ama seninle konuşmak istediğim konu bu değildi." Derin bir nefes aldı. Bu ancak kendini biraz ifşa ederse, ona bu kararın neden önemli olduğunu düşündüğünü söylerse işe yarayacaktı. "Babamla hiçbir zaman yakın olmadım."

Eli yanağını tutmak için kaldırdı ve ruhuna dokunduğunu hissetti. Annesinden beri kimse ona gerçekten fiziksel bir şefkat göstermemişti. Zaten onu gerçekten önemseyen kimse yoktu. Belki de bu yüzden kollarından kurtulmakta bu kadar zorlanıyordu.

"Çok mu kavga ettin?"

"HAYIR. Muhtemelen bundan daha kötü. Birbirimizi görmezden geldik." William derin bir nefes aldı ve devam etti. "Annem onun için avantajlı bir evlilikti. Para ve eski bağlantılar getirdi. Evlenmeden önce sadece bir kez görüştüler ve bu, tüm ailesinin huzurundaydı."

Çirkin solmuş kumaşın altında onun sıcaklığını hissederek ellerini onun kollarında gezdirdi. Ve inanılmaz derecede çirkindi. Muhtemelen bir kadının sahip olabileceği en çirkin elbise.

Anne babasındansa onun elbisesini düşünmeyi tercih ederdi ama bunun hiçbir faydası olmazdı. "Annem onun bir serseri olduğunu düşündü, babam onun ahlaki bir palavracı olduğunu düşündü. İkisi de tam olarak yanlış değildi, ama tamamen doğru da değildi. Annemin standartları yüksekti ama aynı zamanda büyük bir sadakati ve onur duygusu vardı, bu yüzden babamla en başta evlendi. Londra'da, kulübünün ve diğer sosyal toplantıların yakınında yaşamak istiyordu. Ülkede daha fazla zaman geçirmek, bölgede hayır işleri yapmak ve bir aile kurmak istiyordu. Bana sahip olacak kadar uzun süre birbirlerine katlandılar ve sonra babam çekip gitti.

"Annen ne yaptı?"

"Beni büyüttü. Çoğu zaman o yokmuş gibi davrandık. Eve gelir, iki hafta boyunca elinden geldiğince beni azarlar, biz orada olmadan Londra'da yaşadığı tüm eğlenceler hakkında muhteşem hikayeler uydurur ve sonra tekrar giderdi.

"Bu korkunç."

Onunla aynı fikirde olmak zorundaydı. Çocukken korkunç görünse de bir yetişkinin gözünden bakmak onu daha da sinirlendiriyordu. Babasının, varisinin babası olacak kadar zevk arayışını bir kenara koyamamış olması kınanacak bir şeydi. Annesinin bir uzlaşma aramayacak kadar inatçı olması pek de iyi değildi.

"Mesele şu ki," dedi, "ayrıldığımız için babam hiçbir zaman zerre kadar pişmanlık duymadı." Derin bir nefes aldı çünkü onu kaybetmekten korktuğu yer burasıydı. "Baban istiyor."

Ona göz kırptı ve yüzündeki tüm ifade düştü. Artık boşluğun onun çok fazla hissettiği anlamına geldiğini anlayacak kadar iyi biliyordu. "O yapıyor? Nereden biliyorsunuz?"

"Pişmanlıklardan bahsediyor, öğütler veriyor, kararlarıyla yaşayabileceğini bilmek için düşünmek için zaman ayırmaktan bahsediyor." William dudaklarını yaladı. "Düşünmeni istiyorum. Ona iznin olmadan burada olduğunu söylemeyeceğim ama Daphne, bu yeni fabrikada onunla birlikte çalışacağım. Eğer sen . . . Eğer ben . . . Eğer biz . . ."

"Anladım."

Ellerinin altında ince bir titreme vardı. Onunla herhangi bir geleceğin babasını da içerecek olması, onun çekip gitmesine neden olacak mıydı? Bir daha asla onu kollarına almayacak ya da oyununu dinleyemeyecek miydi?

Kafasını salladı. Olabilecek bir gelecekte kayboluyordu. Belki de onun alışkanlıklarını kapıyordu. Gerçeklere ve rakamlara bu kadar takıntılı olmamak olumsuz olacağından değil ama olasılıklar arasında kaybolmak ve fırsatları kaçırmak istemiyordu.

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Yapıyor musun?"

Kapının sert bir şekilde çalınmasıyla cümlesi yarıda kaldı.

Defne başını iki yana salladı. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır," diye yanıtladı William, kapıya yönelirken.

Daphne elini omzuna koyarak onun sözünü kesti. "Ne yapıyorsun?"

Ona göz kırptı ve ardından kapıya baktı. Kapıyı açacaktı. Hayatında hiçbir kapıyı açmamıştı. Bu tuhaf evde yaşamak kesinlikle aklını başından almıştı.

Bir reveransla Daphne'ye önünde el salladı. "Tabii ki senden sonra."

Gözlerini devirdi ve gülümsedi. Bu sabahki gözyaşlarından sonra bu büyük bir başarı gibi geldi ve karşılığında gülümsedi.

Kapıyı açar açmaz gülümsemesi sürmedi.

Onun da olmadı.

Çünkü üvey annesi ve oğlu, ön verandasında, revağın sığınağının ötesine inen yağmurun çerçevelediği şekilde duruyordu.



Daphne kapıdaki kadını tanıyordu. Bir zamanlar kim olduğunu biliyordu. Bayan Araminta Joysey gibi bir kadının on dört yıl evli kalma şansı yok denecek kadar azdı.

Bayan Joysey, Daphne'nin çok sık gördüğü biri değildi, genellikle sadece Kit normal sosyal çevrelerinin çok üstünde bir balo ya da partiye davet almayı başardığında. Yine de o zamanlar, Bayan Joysey'nin yalnızca kendisine bir şeyler kazandırabilecek kişilere iyi davrandığını görmek için yeterli olmuştu.

Ve Daphne hiçbir zaman herhangi birinin bir şey elde etmesine yardım edebilecek biri olmamıştı.

Bu yüzden kadın Daphne'nin kapısında durup sanki biri girişte bir yığın çöp bırakmış ve ondan onu çıplak elleriyle temizlemesini istemiş gibi ona yukarıdan aşağı bakarken, Daphne'nin iki veya üç karşılaşmasını gerçekten hatırlama şansı vardı. Daphne ile sıfırdı.

Kadın gözlerini kırıştırarak Daphne'yi bıraktı ve Daphne'nin omzunun üzerinden bakmak için başını eğdi.

Daphne'nin dili aniden kuruyan ağzında şişmiş gibiydi. Burada bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Ne de olsa bu onun işiydi. Sonunda çok acınası bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Daphne'nin kekemeliğine kıyasla Araminta'nın kültürlü sesi pürüzsüz ve zengindi. "Beni bu eve alabilir ve sonra çay getirebilirsin."

"Burada ne yapıyorsun?" William, Daphne'nin omzunda belirdi ama ona dokunmadı. Bugün onu her gördüğünde onun kollarını ovuşturması ve elini tutması göz önüne alındığında, bu kadar yakinken bu dokunuşun olmaması onu soğuk bırakmıştı. Daphne, nerede durduklarından emin değilken bu kadının önünde hiçbir şey yapamayacağını anlamış olsa da -ve hatta ilişkileri düzelse muhtemelen onun önünde hiçbir şey yapmayacaktı- bu an Daphne'nin içini bir huzursuzluk sancısına soktu. . William'ın güzel sözlerine rağmen, aralarındaki uçurumun hâlâ çok farkındaydı.

"Dönem sonunda Edmond'ı davet ettin." Yanındaki çocuğa el salladı. "İşte burada."

"Ve işte buradasın," dedi William, düz bir sesle.

"Başka birini ziyarete gidersem kötü görünür. Kenara çekilip beni içeri alacak mısın, Chemsford?"

Daphne'nin şaşkınlığını sonunda kıran ve onu harekete geçiren başlık oldu. Kapıyı bıraktı ve William'a dokunmaktan veya diğer kadınla göz teması kurmaktan dikkatle kaçınarak yana çekildi.

Daphne bir kumarbaz olsaydı, annesinin ölümünden sonra William'ı uçuruma gönderen üvey annenin Araminta olduğuna bahse girerdi. Edmond, Benedict'in yaşını ve soyunun bir bölümünü paylaşan ama hayatı her zamankinden çok farklı olan üvey erkek kardeş olacaktı.

Daphne birdenbire bir kıskançlık saldırısına uğradı. Araminta gibi kızları, gelirken vagonda kelimeleri on beş kez tekrarlamak zorunda kalmadan gece için ev sahibelerini selamlayabilmeleri dışında, hiçbir zaman kıskanmamıştı. Ama oğlunun adına, duyguyu hissetmekten fazlasıyla yetenekliydi.

Daphne evdeki bu insanlarla ne yapacaktı? William ondan ne bekliyordu? İkisinin de rolü karışık. Onun mükemmel, duygusuz bir hizmetçi rolüne geri dönmesini mi bekliyordu? Öpüşmeden önce bile bu konuda iyi değildi.

Jess ne yapacağını bilirdi. Olmadığı insanlar gibi davranarak tehlikeli bir dünyada hayatta kalmıştı. Elbette Daphne'nin kendisinin başka bir versiyonu olmasına yardım edebilirdi.

William'ı katlanamadığı bir kadının insafına terk ettiği için biraz kötü hissederek merdivenlerden aşağı, mutfığa kaçtı ve neredeyse en alttaki mutfığa takılıp düşecekti.

Jess mutfakta değildi ama mutfak eşyaları ve tabakları sakladıkları küçük depo odalarının birinden kızgın sesler geliyordu.

"Ne gördüğünü sandığın umrumda değil, buraya öylece gelip mutfığımda bir şeyler taşımaya başlayamazsın." Jess'in sesi alçak ve soğuktu.

Daphne depoya doğru biraz daha hızlı koştu. Jess o kadar kızgınsa, konuştuğu kişi gömleğini hâlâ giyerken duvara saplayan bir bıçak bulmak üzere olabilirdi.

"Ama dün gece gördüğüm tabak pekala bir İznik çömlek parçası olabilir. Burada bundan daha fazlası varsa, olağanüstü bir keşif olur." Diğer ses Bay Thornbury'ydi. Daphne onu en son gördüğünde, portre galerisinde defterine bir şeyler karalıyordu. Buraya ne zaman inmişti?

"Öyleyse ben yemek hazırlamadığım bir zamanda gelip onları bulabilirsin çünkü bu tabakların mevcut her yüzeye yayılmasına ihtiyacım yok."

Daphne deponun kapısına gitti ve Jess'i kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde gördü -neyse ki görünürde bıçak yoktu- ve gözleri ince, öfkeli yarıklar halinde kısılmıştı. Derek

Thornbury odanın karşısındaydı, her iki elinde birer tabak ve ayaklarının yanında bir yığın halinde üç tabak daha vardı.

Başını eğdi ve Jess'e boş bir bakış attı. "Ama asla yemek hazırlamıyorsun. Bu mutfaktan asla ayrılamazsın."

Jess, "Bir sorunuz var gibi görünüyor," dedi.

Tabağı düşündü ve sonra onu ve geri kalanını bir rafa koydu. "Lord Chemsford'dan özellikle basit bir yemek istemesini isteyeceğim. Bu sayede mutfakta geçirdiğiniz süre azalacaktır. Biraz dinleneceksin, ben de tabaklara bakacağım."

Dar yüzüne yayılan sırıtış, problem çözme becerileriyle herkesin gurur duymasını bekleyen küçük bir çocuğun gülümsemesiydi.

Jess başka bir dilde bir şeyler mırıldandı. Daphne bunun İtalyanca olabileceğini düşündü ama tam olarak emin değildi.

Tuhaf bir şekilde, Bay Thornbury aynı dilde cevap verdi, ancak sözleri Jess'in kolay kelime akışına kıyasla çok yapmacıktı. Ufak tefek kadının boynunda bir kızarıklık yükseldi.

Jess en son ne zaman kızardı?

Karşılaşmanın tamamıyla ilgili her şey tuhaftı ve Daphne şu anda daha fazla gerilimi kaldıracabileceğinden emin değildi. Bay Thornbury'ye, sonra da Jess'e baktı ve birdenbire, "Kendimin daha güzel bir versiyonuna kapıyı açtım," dedi.

Depodaki iki kişi de bakışlarını ona çevirdi, yabancı sözcükler dudaklarında can çekişiyordu.

Bay Thornbury, bakışlarını başka tarafa çevirerek ayaklarını sürüyerek odadan çıkararak, "Yemek ayarlandığında geri geleceğim," dedi.

Jess, adamın adımları merdiven boşluğunda yankılanana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Bunu tekrarlamak ister misin?" diye sordu.

Daphne, Araminta'nın varlığında onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunun farkında bile değildi - bunun bir başka müdahale olması dışında tabii ki. "Koyu saçları ve koyu gözleri var ve benim boyumda ve benim yaşımda ve elbisesi bu on yılda yapılmış gibi görünüyor ve belli ki cildi bahçede çalışırken veya çamaşır asarken hiç güneşe maruz kalmamış."

"Ve verandada mı?" diye sordu.

"Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama veranda olduğundan şüpheliyim. William onu ya gönderdi ya da içeri davet etti."

Daphne'yi William'ın Hristiyan adının kullanılması konusunda kızdırma fırsatını değerlendirmemesi Jess'in takdiri idi. Bunun yerine, eldeki sorunu ele aldı. "O kim?"

"Bayan Araminta Joysey. Şey, o eskiden Bayan Araminta Joysey'di.

"O zaman şu anki Lady Chemsford."

Daphne'nin rengi atıldı. Bir dizi kilitlenirken diğeri gevşedi ve yanlamasına kapı çerçevesine girdi. Şüphelenecek bir şey ve bilinmesi gereken başka bir şeydi. "Üvey annesi benimle aynı yaşta. William'ın babasıyla evlenecek kadar yaşlı olmak istemiyorum."

"Eğer adam sağ ve bağlı olmasaydı, büyükbabasıyla evlenecek yaştasın. Yaşlı aristokratlar her yıl genç kanla evlenir." Jess, Daphne'yi nazikçe mutfağa geri götürdü. "Biraz çay alman gerekecek."

"Ben almıyorum." William, Daphne'yi tekrar Leydi Chemsford'un yanında görürse, birlikte bir gelecek düşünmekle bile ne kadar yanılmış olduklarını anlayacaktı. Daphne evlenip unvanı kabul ederse takip edeceği kişi bu muydu?

Durum, Daphne'nin tahmin ettiğinden bile daha kötüydü. Markizlerin görmezden gelinecek kadar modaya uygun elbiseler giyerek köşede dikilmelerine izin mi verdiler?

Jess'in omzunu dürttü. "Sen al."

Jess, Daphne'nin topukları üzerinde dönüp kendini yakalamasına neden olacak kadar sert bir şekilde dürttü. "Saçlarının senden daha güzel olduğunu düşünüyorsun diye beni görmesini ya da buna benzer başka saçmalıkları riske atacak değilim."

"Ve giysiler," diye mırıldandı Daphne. "Sarah'ı göndereceğim."

"Ofisinizde."

Defne gözlerini kırıştırdı. "Benim ofis? Neden?"

"Çünkü ona bir saatini ayırmasını ve getirdiğin kitaplardan bazılarını incelemesini söyledin. Ama ne olursa olsun sözünü kes. Sanırım sana teşekkür edecek.

Jess depoya döndü ve bir tepsi ve tabaklarla çıktı. Tepsiyi masaya bırakırken, "Herkesin bugün giymeyi seçtiğin o elbiseden daha güzel giysileri olduğunu hiç düşündün mü," dedi. O çirkin şey onu henüz rahatsız etmediyse, onu gezici bir yünün yanında görmek de rahatsız etmeyecek."

Jess haklıydı. Tekrar. Ama Daphne tekrar yukarı çıkmak istemedi. Bu durumla uğraşmak zorunda kalmamak için neredeyse her şeyini verirdi.

William fikrinden vazgeçmeye bile istekli miydi?

Haven Malikanesi dışındaki dünyası, Lady Chemsford gibi sürekli çay içen ve yapabildikleri için başkalarının hayatlarını bölen insanlarla doluydu.

Daphne böyle bir kadınla baş edemiyorsa William'ın yanında olmayı nasıl umabilirdi?



otuz altıncı bölüm



Yağmur ertesi gün de devam etti. Daphne'nin günlerce süreceğini deneyimlerinden bildiği türden bir yağmurdu.

Böylece onun kaçındığı şeyi yaptılar. Hepsi eve taşındı.

Jess, giysi ve erzak almak için kulübeye koştu ve kısa süre sonra, Daphne'nin varlığını unutmaya çalıştığı kahyanın odasında kıyafetleri, fırçası ve diğer kişisel ihtiyaçlarının çoğu vardı.

O taşınmıştı.

Beklendiği gibi, ertesi gün daha fazla yağmur yağdı ve ondan sonraki gün daha da fazla.

Verandaya çıkmayı bile sıırıslıkam bir deneyim haline getiren o sıırıslıkam yağmurdu. Böylece herkes içeride kaldı.

Herkes.

Daphne, ıslak çarşaf kadar zayıf kolları ve hiçbir zaman tam olarak şişemeyecekmiş gibi görünen ciğerleri ile görevlerini yerine getirirken her gün taşıdığı şeyi düşürmemeye çalışarak geçirdi.

Her geceyi kâhyanın odasındaki yatağında tek başına yatarak, yastığını yüzüne bastırarak geçirdi çünkü gözyaşlarının akmasına izin vermesine rağmen sessiz kalmayı reddediyorlardı. Sonunda, kendisini asla dinlenmiş hissetmesine neden olmayan bitkin bir uykuya dalacaktı.

Daha önce ona hiç bu kadar küçük gelmemiş olan ev, şimdi içinde bulunduğu en dar alan gibi geliyordu. Lady Chemsford'un hizmetçisi, Bayan Partridge adında son derece huysuz bir kadın,

Bay Morris'in evdeki ilk günlerini bir uzak rüya. İstekleri Daphne'nin yükünü daha da artırıyor, çünkü çoğunlukla Daphne'nin onları nasıl karşılayacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Haven Malikanesi hanımları eğlendirecek donanıma sahip değildi. Daphne'nin bildiği kadarıyla, hiç olmamıştı. Resim malzemeleri veya nakış iğneleri yoktu. Bir noktada kağıt-telkari işi yapmak için geniş bir tüy kalem koleksiyonu varken, bunların hepsi kulübeye götürülmüştü. Daphne gazeteyi yağmurda taşımanın bir yolunu bulsa bile bunu yapmazdı. O tüy kalemler sevgili çocukları tarafından kullanılmıştı.

Kart yoktu ve Edmond ile William birkaç satranç oyunu oynarken, Lady Chemsford pek istekli değildi. Daphne her anını, dönüp Daphne'yi olası geleceği konusunda uyarmak için gönderilmiş bir hayalet gibi duran kadını bulacağına dair artan bir beklenti duygusuyla geçirene kadar, can sıkıntısı onu koridorlarda dolaşmaya gönderdi.

Daphne sadece kendisi için endişelenmek zorunda kalsaydı, bu sadece hafif bir ıstırap olurdu. Ama Bay Leighton arabayı daha fazla kalıpla doldurmak için dükkânına geri götürdüğünde, yağmur Benedict'i evde de mahsur bırakmıştı.

Daphne, Jess ve Benedict bu tür bir yağmurun nehri sular altında bırakacağını bilecek kadar iyi biliyorlardı. Marlborough'dan gelen köprü günlerce geçilemez olacaktı.

Bayan Partridge'in gitmeyeceği tek yer orası olduğundan, çocuk bulaşıkhanede tahta figürler yontmaya alışmıştı. Üç gün sonra büyük ölçüde Daphne, Kit ve diğer çocuklara benzeyen küçük bir insan ordusu yaratmıştı. Bir annenin kalbini paramparça etmeye yeterdi.

"Tepsi hazır." Jess alnındaki teri koluyla sildi ve dinlenmeye bırakılan ekmek hamuruna dönmeden önce içini çekti.

Daphne etrafına baktı ama hemen hizmetçilerin ve hatta uşakların görünürde olmadığını fark etti. Sarah ya da Eugenia'yı tepsiyle birlikte göndermek istemiyorsa tepsiyi kendisi almak zorunda kalacaktı. Ana eve çıkmak onu hasta etmeye başlamış olsa bile, çocuklarını Lady Chemsford'un zehirli varlığına maruz bırakacak değildi.

"Onu alacağım."

Tepsiyi masadan aldı ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Kütüphaneye kısa bir yürüyüş yapıldı. Kalbi durmaya fırsat bulamadan aşağı inmiş olacaktı.

Edmond ve William satranç tahtasının üzerine eğilmiş alçak sesle konuşuyorlardı. Daphne odanın karşısına geçti ve tepsiyi yanlarındaki bir masanın üzerine koydu.

Lady Chemsford odanın karşısındaki kanepeden, "Lütfen bana bugün böğürtlenli çörek dışında bir şey olduğunu söyleyin," diye inledi.

Daphne, düzenlemekte olduğu tabağı neredeyse düşürüyordu. İçeri girdiğinde odadaki diğer kadını nasıl fark etmemişti?

Leydi Chemsford odanın karşısına geçti ve sunulan yiyeceklerle kaşlarını çatdı. "Burada nasıl yaşayabilirsin, Chemsford? Burası korkunç. Edmond, bu korkunç yağmur diner dinmez yola çıkıyoruz."

"Yapamazsın," diye patladı Daphne.

Üç çift göz ona doğru döndü. Edmond'ınkiler sadece meraklı görünürken, Lady Chemsford'unkiler dar yarıklardı. William, tüm bu durumda Daphne'nin hissettiği kadar kaybolmuş görünüyordu. Kit'in bahsettiği bazı kitapların söylediğinin aksine, aşk aslında her şeyi fethedecek gibi görünmüyordu.

"Neden?" Leydi Chemsford ısırdı.

"Yağmur leydim." Daphne yutkundu ve dudaklarını ıslatmak için kuru dilini dudaklarında gezdirdi. "Bu kadar yağmur yağdığında, burası ile Marlborough arasındaki köprü sular altında kalıyor."

Daphne kendini kadının onaylamamasına hazırladı. Daphne yerine William'a saldırdığında, midesine bir yumruk gibi saplandı. "Baban onu dünyadan bu kadar kolay koparabilecek bir yerde olmasına asla izin vermezdi. Sen bir markisin. İnsanların seni görmesi, tanınması gerekiyor. Bir inek ve bir ağaçtan başka bir şeye gerçekten ulaşamıyorsanız, unvanı nasıl oluşturabilirsiniz ?

Daphne'nin bir yanı William'ın savunmasına geçmek istedi ama diğer yanı, geleceği konusunda gerçekçi olmakta ısrar eden yanı kabul etti. Gerçekten nasıl?



"Keçiler," diye düzeltti William bakışlarını indirip piskoposunu hareket ettirirken. "Keçilerim var. İnekler değil. Ve başlık zaten kuruldu. Aylar önce tebligat mektubumu aldım. Parlamentodaki koltuğum güvende."

Bu kadın daha kötü bir zamanda gelemezdi. Daphne'yi onun önünde cesurca sahiplenemezdi çünkü Daphne'nin sahiplenilmek isteyip istemediğine karar verme şansı hiç olmamıştı. Ve onunla konuşma ya da onunla zaman geçirme şansı olmadan geçen her gün, onu kaybettiğini bildiği için kalbine bir bıçak gibi geldi. Araminta ve Edmond'un evde olması, bu duvarların ona getirdiği güvenliği çalması konusundaki mücadelesini görebiliyordu.

"Ünvan Parlamentodan daha fazlasıdır. Başkalarına yaşamının doğru yolunu göstermekle yükümlüsünüz." Araminta bir çörek aldı ve kaşlarını çatdı. William, Jess'in mükemmel olmayan hiçbir şey göndermediğini bildiğinden, Araminta'nın meyve seçimi dışında herhangi bir kusur bulamamasına üzüldüğünü varsayabilirdi.

"Belki de başkalarının kendilerini bir süreliğine taşraya gömüp biraz perspektif kazanmaları gerektiğini düşünüyorum. Hatta sana biraz faydası dokunabilir, Araminta."

William, Edmond'ın bir hamle yapacağını umarak satranç tahtasına baktı, ama yukarı baktığında çocuğun annesinden William'a baktığını ve gözlerinin kahverengi merkezlerin etrafındaki beyazı gösterecek kadar geniş olduğunu gördü. Daha önce annesine hemen teslim olmayan birini görmemiş miydi?

"Burası bana nasıl biraz fayda sağlayabilir?" diye homurdandı. "Burada yapacak bir şey yok."

"Kitap okumak." Edmond hamle yapmadığı için William satranç tahtasına bakmaya devam edemedi ve onun yerine dikkatini çay tepsisine verdi.

"Kitap okuyordum. Korkunçtu. Burası korkunç."

William başını kaldırdı, Daphne'nin hâlâ birkaç adım ötede durduğuna şaşırdı. Kaçmanın onun önceliği olacağını düşünmüştü. Solgun ve bitkin görünüyordu ve gözlerinde o ilk geldiğinde giydiği o camsı ifade vardı. Endişe, diğer düşünceleri dışlayarak içeri sızdı. "İnanılmaz derecede zengin bir kütüphanedesin, Araminta. Başka bir şey seç."

Sonra diğerleri ne düşünürse düşünsün, Daphne ne düşünürse düşünsün, Daphne'ye gitmek niyetiyle ayağa kalktı. İyi değildi ve yanında oturup onun umurunda olmamayı reddetti.

Ama onun hareketi, onu orada tutan her neyse ondan uzaklaştırdı ve o, ona bakmaktan fazlasını yapamadan odadan kaçtı.

"En azından," dedi Araminta kanepeye ve korkunç ama görünüşe göre takas edilecek kadar da kötü olmayan kitabına dönerken, "düzgün bir kadro sağlayabilecek bir yerde yaşamalısın. Seninki içler acısı."



Daphne, kahyanın odasına taşınmanın en kötü yanının, kendi odasının olmamasının getireceği kayıp duygusu olacağını düşünmüştü. değildi. Alanı tamamen kendisine ayırıyordu. Jess, diğer duvardaki bir yatak yerine mutfağın diğer tarafındaki bir odadaydı. Kızlar sahanlığın tam karşısında olmak yerine üç kat ötedeydiler.

Konuşacak, dalga geçilecek kimse yoktu. Güçlü olunacak kimse yok.

Daphne huzursuzlanarak odasından çıktı ve sessiz evin içinden geçerek arka verandaya doğru ilerledi. Verandanın cazibesine karşı koymaya çalışmıştı ama her gece yağmur yağarken bile kendini orada buluyordu.

Burada yaşadıklarında, Kit ve Daphne ve ardından Jess için verandada buluşup ayın tepenin dibindeki göle yansımaları izlemek her gece bir gelenektir. Çocuklardan, hayattan, her şeyden konuşturlardı. Sırları paylaşmışlar ve aile olmuşlardı.

Bu sundurmayı özlemişti. Kit'i özlemişti. Arkadaşı için gerçekten mutlu olduğu için bunu kabul etmesi zordu ama Daphne onu özlemişti. Kit, Daphne'nin hayatındaki tek değişmez, Daphne ile dünyanın geri kalanı arasında durmaya her zaman istekli olan kişi olmuştu.

Akşam yemeğinden bir süre sonra, yağmur nihayet durmuş, ay ışığında parıldayan manzarasını geride bırakmıştı. Taze ve umut dolu ve insanlardan yoksun.

Kapı arkasından açıldı ve Daphne biri onu bulmadan önce gölgelere adım atmak umuduyla kenara çekildi, ama ona katılan William'dı.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordu.

"Jess tabağımın altına bir not attı." William veranda korkuluğunda ona katılmak için yürüdü.

İkisi de konuşmadan aya bakarak omuz omuza durdular. Muhtemelen ikisi de ne söylenmesi gerektiğini bildikleri halde bunu söyleyen kişi olmak istemedikleri içindi.

"Hepsi Araminta gibi değil," dedi sonunda.

"Olmak zorunda değiller." Daphne yutkunarak boğazındaki yumruyu gidermeye çalıştı. Bu ağlamanın sırası değildi. Güçlü olmanın tam zamanıydı. "Yine de sana her zaman minnettar olacağım. Bana hayatımı yaşamadığımı gösterdin. Ben sadece mevcuttum.

"Sen ne diyorsun?" William döndü ve kalçasını korkuluğa dayadı.

"Bilmiyorum." Yapamadı. Henüz ona veda edemezdi. Yine de bu işe yaramayacaktı. Londra'ya gittiğinde kolunda parıldayan bir mücevher yerine, onu aşağı çeken ağırlık olacaktı.

Bu öğleden sonra kütüphanede, yerde donakalmış halde dururken, ona veda etmeye hazır olduğunu düşündü, ama burada, gece ve huzurlu sessizlikle, bunun olduğundan o kadar emin değildi. doğru seçim.

"Henüz pes etme," dedi, parmağını onun yanağında gezdirmek için elini uzatarak. "Zaman var. Araminta sonsuza kadar burada kalmayacak. Muhtemelen köprü açılır açılmaz ayrılacak. O zaman biraz ara veririz."

Cevabı değiştirmeyecekti ama Daphne o zamanı isteyecek kadar bencildi.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim Daphne, başka biri için tüm dünyayı durdurabilirmişim gibi." Sözleri fısıldandı ama etkileri çok büyüktü. Kit dışında hiç kimse Daphne'yi ilk sıraya koymak istememişti. Kit bile sonunda kendi yolunu izlemişti, Daphne'nin izleyemeyeceği bir yol.

William, Daphne'nin gözlerinin içine bakabilmek için başını biraz eğdi. "Bu hafta soframda yemek yememenin tek sebebinin senin hazır olduğunu düşünmemiş olmam olduğunu bilmeni istiyorum. Orada olmanı istiyorum Daphne ve o kaldıramazsa Araminta'nın odasına bir tepsi gönderirdim. Ama senin onayın olmadan bunu sana yapmayacağım. Seni görüyorum Daphne.

Ben olmadığım için senin başka birine dönüşmeni beklediğimi sanma. Ama sana asla altından kalkamayacağını hissettiğin bir şey yaptırmayacağım."

Ama ihtiyacı olan o olmayacaktı. "Sen bir markisin," diye fısıldadı Daphne. "İnsanların seni görmesi, tanınması gerekiyor."

"Bana o kadından alıntı yapma. Araminta gibi birini hiç istemedim. Durmadan. Tek istediğim yanımda beni ve benim yaptığım şeyleri önemseyen bir kadın."

Ama o haklı. İnsanların seni görmesi gerekiyor. Senin insanların. Yanında olursam beni de görürler. Yapabileceğimi sanmıyorum, William."

Bağışlamadan sonraki hayat çok güzel bir kavramdı ama onun için artık çok geçti. Artık nasıl yaşayacağını bilmiyordu. "Bu son üç gün, hatırlayabildiğim en zor günlerden biri oldu. Yemek yiyemiyorum, sadece bitkin olduğumda uyuyorum." Kendini tuttuğu yerden bir hıçkırık koptu ve sözlerinin geri kalanını, göğsü inip gözyaşları akarken hıçkırıklar ve iç çekişler böldü. "Ve o burada, kendi evimde. Onun önünde ne yapacağımı bilmiyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum. İnsanlarla aram hiçbir zaman çok iyi olmadı ve şimdi sahip olduğum azıcık beceriyi de kaybettim."

"Yeniden öğrenebilirsin." Onu kendine çekti ve yüzünü onun göğsüne gömerek sıcaklığını içine çekti.

Konuşmaya çalıştı, hoşçakal demek için sözcükleri oluşturmaya çalıştı ama tek yapabildiği ağlamaktı. Omuzları sallanırken ve vücudu titrerken onu tuttu ve ağladı - sadece kalbinde ördüğü duvarları taşmayı başaran gözyaşları değil, aynı zamanda içinde hapsolmuş olanlar. Artık neye ağladığını bile anlayamayana kadar ağladı.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Erken saatlerde, herkes uyanmadan önce kendi yatağında uyandı. Jess köşedeki bir sandalyede oturuyordu, başı duvara yaslanmıştı, göğsü uykuda kolayca inip kalkıyordu.

Ve Defne biliyordu. Köprü boşaldığında ve Araminta ayrıldığında, Daphne onun hemen arkasında olacaktı.



Sonraki iki gün boyunca William, Araminta'yı görmezden geldi. O şikayet ettikçe o daha da uzaklaşıyordu. Edmond ve Derek'i aldı ve cam oturma odasındaki eşyaları toplamaya başladı. Derek defterine bir şeyler karalarken, William ve Edmond çeşitli eşyaları eski çarşafılara sardılar ve bir depoda bulunan kasalara yerleştirdiler.

Daphne daha fazla tepsi getirmedii.

Bir daha verandaya çıkmadı. Bir dahaki sefere konuştuklarında onun umudunu öldüren sözleri söylemesinden çok korkuyordu.

"Bu odayı ne yapacaksın? Oh, bu bir Ming vazosu. Bunu bir yerde sergilemelisin." Derek defterine bir satır daha yazdı ve Edmond mavi-beyaz vazoyu Derek'in saklayamayacak kadar değerli bulduğu küçük yığına ekledi.

William onları kaldırdıkları diğer parçalardan daha çok sevdiğinden emin değildi ama salonda Derek'in dışarıda bırakmak istediğı her şeyi kolayca alabilecek bir masa vardı. Daphne, belirli bir oda için vizyonuna uymuyorsa, onları daha sonra her zaman kutuya koyabilirdi.

"Bir bilardo salonu," dedi William, bir sonraki taşı dikkatle alırken. "Bu yağmur bana bir şey öğrettiyse, o da buralarda birkaç ev eğlencesine daha ihtiyacım olduğudur."

Burada daha fazla zaman geçirmeyi planlıyorsan, bu kesinlikle uygun olur . Yine de bir markiyeye göre biraz uzak," diye yanıtladı Derek.

William gerçekten insanların ona bunu söylemeyi bırakmasını diledi. Sanki Tanrı'nın kendisi William'a yükümlölüklerini hatırlatmaya çalışıyordu.

Belki de öyleydi.

Bu, William'ın bundan hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.



Daphne her gece dışarı çıkmaya devam etse de, William bir daha verandada ona katılmadı. Ay artık küçölmeye başlamıştı. Birkaç gün içinde gece gökyüzünde yıldızlardan başka bir şey olmayacaktı. Sonra ay tekrar büyür ve döngü tekrar ederdi. Zaman. Her zaman yaptığı gibi ilerlemek. Her zaman yapardım.

Yağmur durmuş olmasına rağmen, kulübeye geri dönmemişti. Kendine yalan söylemesi bitmişti. Burada olduğu sürece kahya olarak kalacaktı. Bir evin hanımıymış gibi davranamazdı.

Kapı arkasından açıldığında, başını çevirmeden önce parmaklarını taş tirabzana bastırdı. Ama verandaya çıkan William değildi.

Benedict'ti.

"Ben," dedi, gençken yaptığı gibi elini saçlarından geçirmek için uzanarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin için bakıyorum. Köprü yarın geçilebilir olmalı, bu yüzden geri döneceğim. Bay Leighton muhtemelen orada bensiz çok şey yapabilmıştır, ama bir an önce işimin başına dönmeliyim. Değerimden daha fazla bela olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Daphne, Bay Leighton'ın yakında Benedict'in parlak geleceğinin bir parçası olma ayrıcalığının bedelini ödemeye istekli olacağını düşündü, ama bunu kendine sakladı. Tasarımları onun düşündüğü kadar popüler olursa, biraz alçakgönüllülük çocuğa iyi gelirdi. "Anladığından eminim. Daha önce köprünün su bastığını görmüş."

Benedict başını salladı ve ardından merdivenlere oturdu. " Geçtiğimiz birkaç gecedir yataкта uzanıp tek bir şeyi tekrar tekrar düşünüyordum. Her zaman söylediğin şeyi yaptım ve Tanrı ile konuştum, hatta bazen senin yaptığın gibi boş bir sandalyenin karşısına oturdum ve O orada oturuyormuş gibi yaptım.

Daphne yutkundu, gözyaşları gözlerinin kenarlarını yakıyordu. Miras söz konusu olduğunda, oğlundan ayrılmak oldukça hoştu. "Ve?"

"Ve soru ortadan kalkmadı." Güçlkle yutkundu. "Ve bence cevabı biliyorsun."

Yanıdaki basamağa inerken Daphne'nin içini korku kapladı.

Benedict eliyle boynunu ovuşturdu. "Anlıyorum benim. . . peki babam, gelmemesini anlıyorum. Birkaç aydır Marlborough'dayım ve Londra'dan gelen züppelerden bazılarını gördüm. Bazıları, atlarının koşum takımlarının uygun şekilde oturmasını sağlamaktan çok çizmelerinin parlak olmasını sağlamakla ilgilenir. Sanırım babamın da böyle olduğunu düşünüyorum."

Maxwell Oswald hiçbir zaman tam anlamıyla bir züppe olmamıştı ama kesinlikle herkesin iyiliğinden çok güç ve sosyal prestijle ilgileniyordu, bu yüzden değerlendirme yeterince yakındı.

"Ama bilmek zorundayım" - Ben'in sesi gıcırdadı - "annem kimdi? Neden ayrıldı?"

Daphne'nin kalbi ona gerçeği, annesinin onu her şeyden vazgeçecek kadar sevdiğini söylemek için ağladı. Ama yapamadı. Bunun yerine, "Tek başına bir kadın çok savunmasızdır, Benedict. Kendi başına yaşama imkanı yoksa ya da ona destek olacak birinin koruması yoksa, düşkünler evinden başka gidecek yeri yok."

"Geçen hafta bir bebeği gömdüler." Benedict ayağını sürttü ve merdivenlerden bir çakıl taşını tekmeledi. "Artık şehirde yaşarken buna benzer şeyler görüyorum."

Görüntü Daphne'yi kalbinden bıçakladı. "Haven Malikanesini sen, Sarah, Reuben ve diğerleri o bebek olmasın diye yarattık. Hepsini kurtaramadık Ben ama elimizden geleni yaptık.

"Neden? Neden bizi içeri almaya devam ediyorsun?

Daphne gülümsedi ve elini Benedict'in yanağına koydu. "Eviniz dolduğunda, bir tane daha var mı? Hepimiz şalgamdan biraz bıkmış olsak da, her zaman yardım edecek eller ve yiyecek yiyecek vardı.

"Peki neden ben? Ben birinciydim. Neden beni yanına aldın?" Hâlâ parlak olmasına rağmen azalan ay, yüzüne gölgeler düşürerek güçlü çizgileri derinleştiriyor ve onu on üç yaşından daha yaşlı gösteriyordu. "Annem kimdi? Onu kurtarmak için beni yanına aldığın için, değil mi? Benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Beni uzaklaştırdı. Ve şimdi yine uzaklaştırılıyorum. Lord Chemsford bana beklediğimden daha iyi davrandı ama şu anda beni üst katta istemediğini biliyorum. Bana açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyor. Beni neden uzaklaştırdığını biliyorum. Ama neden yapacağını bilmem gerekiyor.

Ona ne söyleyebilirdi? Gerçek ona yardım mı edecek yoksa zarar mı verecekti? Peki ya henüz kendilerine bir hayat kurma noktasına gelmemiş olan Sarah, Eugenia ve Reuben? Gerçek onlara ne yapacaktı?

"Buraya senin için geldim," dedi sessizce, gerçekten önemli olan gerçeğe gitmeye karar vererek. "Ne düşünürsen düşün, bunu bilmeni istiyorum. Seni ve senin gibi çocukları yetiştirmeye karar verdiğimde tek düşündüğüm sensin. Seni bu dünyadaki hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

Yanlara doğru eğildi ve başını onun omzuna gömdü. Kollarını ona dolamaya çalıştı, ama o kadar uzamıştı ki, pozisyon garipti ve bir kolunu onun omuzlarına atmak zorunda kaldı.

"Kimdi o?" O sordu. "Bilmek zorundayım. Daha fazla sürpriz istemiyorum, merak etmek istemiyorum. Sadece bilmem gerekiyor, böylece onu çivileyip yoluma devam edebilirim. Bunu düşünmeyi bırakmak istiyorum Daphne Ana."

Ve oğlu için her şeyi yapacağı için ona söyledi. "O bendim."

Kafasını kaldırdı ve ona baktı. Bakışlarını o mavi gözlerden ayırmayı o kadar çok istiyordu ki , ama sabit durmaya çalıştı. "Ben senin annenim."

Bu süreçte tökezleyerek sarsıldı. Onu yakalamak için elini uzattı ama birkaç dakika sonra kendisini merdivenlerin dibine güvenli bir şekilde bıraktı.

Ve sonra koştu.



Daphne'nin kalbindeki kaosa, ertesi sabah evdeki kargaşa eşlik etti. Leydi Chemsford bir an önce ayrılmakta ısrar ediyordu. Edmond kalmak istediğini söylerken, Leydi Chemsford oğlunu böyle bir çamur çukurunda bırakamayacağını söyledi.

Bay Thornbury cam ve seramik parçalarını evin her odasına taşıyordu ve kimse William'ın ne yapmaya çalıştığından tam olarak emin değildi ama o herkesin yoluna çıkıyordu.

Daphne hala kahya unvanını elinde tuttuğu için, bu, tüm pisliği halletmek anlamına geliyordu.

Daphne'nin en kötü kabusu olması gerekirdi ama değildi. Tek yapması gereken, herkesin ihtiyaç duyduğu yardımı aldığından emin olmak için çalışanlarını doğru yerlere yerleştirmekti. Lady Chemsford'un sandıklarının alınmasını ve arabasının hazırlanmasını o yönetti. Yardıma ihtiyacı olan kimsenin uzağa bakmak zorunda kalmasın diye evin her yerine hizmetçiler yerleştirdi.

Yavaş yavaş, kaotik sabahın kontrolünü eline aldı. Çözemediği tek sorun, Lady Chemsford ve William arasında Edmond'ın kalıp kalmaması konusunda devam eden kavgaydı.

Ön kapı ardına kadar açılıp Daphne'nin soğukkanlılığını paramparça ettiğinde ilk yüklü sandık ön salona getiriliyordu.

Muhteşem koyu mavi bir seyahat elbisesi ve yüzündeki muazzam gülümsemeyi çerçeveleyen çiçeklerle süslü bir şapka giymiş olan Kit, Cyril'in sandığı yere koyduğunu görünce ölmeden önce uzun adımlarla içeri girdi. "Ah hayatım."

Yeni kocası Graham, onu kapıdan takip etti. "Nedir?"

Onların gelişi işlere yeni bir anahtar ekleyecekti ama Daphne şu an için umursamadı. Arkadaşını gördüğü için çok mutluydu. Daphne ciyaklayarak koşarak ağzı açık duran Cyril'in yanından geçti ve kollarını arkadaşına doladı.

Sarılma bittiğinde Daphne geri çekildi ve ikisine baktı. Kit, hayatları sert bir şekilde değişmeden önce Londra sosyetesine girmeye çalışırken bile hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Graham, ön salona bir göz atarak, "Sanırım," dedi. Lancaster bizi yanlış bilgilendirdi. Yeni sahibinin dışarıda olduğunu söyledi."

"Sonra Nash bize yeni sahibiyile karmaşık olduğunu söyledi. Yine de, evde olduğu konusunda onu düzeltmedi. Kit dudağını ısırdı. "O burada mı?"

Ah evet, diye fısıldadı Daphne yüzünü buruşturarak. "Ve mesele şu ki, yeni sahibi..."

Bir tahminde bulunacak olsaydım, senin Kit olduğunu varsaymak zorunda kalırdım.

Daphne, William'ın kapıya geldiğini görmek için omzunun üzerinden baktı.

Kit'in yüksek sesli nefesini Graham'ın kısık sesli kıkırdaması izledi. "Sanırım hayatım, Nash bizim de kendisi kadar şaşırmamızı istedi." Graham öne çıktı. Lord Wharton. Beni Harrow'dan hatırlıyor musun bilmiyorum. Ben senin bir iki yıl gerisindeydim."

"Seni hatırlıyorum. Ve hepimizi herhangi bir tatsızlıktan kurtarmak için sizi temin ederim ki Benedict ile çoktan tanıştım. Eve dönüp baktı. "Buralarda bir yerde olduğuna inanıyorum ama şu anda evde kaçındığı başka konuklar var. İçeri gelmeyecek misin?"

Daphne onlara Benedict'in bir gece önce ormana kaçtığı için artık mülkte olmadığını söyleyebilirdi. Ay yeterince ışık saçmıştı ve o yolunu iyi biliyordu, bu yüzden onun güvende olduğunu varsaydı. Yine de bu onun için endişelenmediği anlamına gelmiyordu.

"Burada neler oluyor?" Kit, Daphne'nin kulağına fısıldadı.

Daphne, "Şu anda sana söyleyebileceğimden daha fazlasını," diye yanıtladı. "Ama onun her şeyi bildiğini varsayabilirsin. Ancak diğer misafirleri yok.

"Ah." Kit, Cyril'in kapıyı kapatabilmesi için ön salona doğru ilerlerken parmaklarını Daphne'ninkilere doladı.

Leydi Chemsford bagajının ne kadar yavaş alındığı konusunda homurdanarak içeri girdi.

Daphne, Kit'in elini bıraktı ve bir hizmetçi gibi düzgün bir şekilde yerleştirerek uzaklaştı. Kit kaşlarını çatarak yanıt verdi ama Daphne şu ana kadar genel dikkatin altında kalmayı başarmıştı ve bunu böyle tutmayı hedefliyordu. Wharton'ın yeni Viscountess'iyile samimi görünmek, muhtemelen bunu yapmazdı.

Leydi Chemsford bir anda kaşlarını çatmaktan sırtmaya geçti. Lord Wharton. Chemsford'u tanıdığından haberim yoktu."

Graham hafifçe eğilerek, "Harrow'dan eski okul arkadaşları," dedi. "Kocanızın kaybindan dolayı taziyelerimi sunuyorum."

William'a aynı başsağlığı dileklerini iletmemişti ama Graham her zaman diğer insanların duymaya ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Bir çocuğun beklenmedik bir şekilde doğumunu aleyhine kullanmayacak aileleri bulmakta bu kadar başarılı olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Grup köprü'nün artık geçilebilir doğasını tartışırken Daphne, Lady Chemsford'un sandıklarının geri kalanıyla ilgilenmeye karar verdi. Kit ziyaret için buradayken, Daphne diğer kadının bir an önce gitmesini istiyordu. Daphne ön salondan çıkamadan ön kapıdan bir vuruş sesi geldi.

Cyril kapıyı açmak için hareket ettiğinde Graham, "Görünüşe göre buradaki patikanın açılmasını bekleyen sadece biz değildik," dedi.

Daphne kendi kendine hareket etmeye devam etmesini, kapıda kimin olduğunun önemi olmadığını çünkü William'ı göreceğinin birinin olacağından emin olduğunu söyledi. Ama hayat

küçük bir dünyaya dönüşüyordu ve bu yüzden yeni gelenin onu tanıyabilecek biri olup olmadığını bilmek için geriye baktı. Kit evdeyken birinin Daphne'yi fark etmesi çok daha olasıydı.

Ya da Kit dışında Daphne'yi herhangi bir yerde tanıyan tek kişi olabilir.

Babası eşikte duruyordu.

Kit'in geldiğini fark etmemesinin hiçbir yolu yoktu.

"Merhaba!" Babam neşeyle dedi. "Fabrikada bir güncelleme vardı ve ben de size kendim getireyim dedim. Sahneye çıktım ve beklemek zorunda kaldım çünkü yağmur köprüyü kaplamıştı. Neyse ki handa kuzenimize rastladım ve o bu tarafa geliyordu ve beni arabaya bindirdi.

Daphne'nin bacakları neredeyse altından çıkacaktı. Kit nefesini tuttu ve odanın diğer ucuna koştu. Graham, vücutlardan bir duvar oluşturmak için William'a katılmaya gitti. Kit, merdivenlerden aşağı mutfığa inmeye kararlı bir şekilde Daphne'yi daire şeklinde yönlendirirken, Leydi Chemsford, Kit ve Daphne'ye tuhaf bir bakış attı. Sadece başka biri o merdivenlerden yukarı çıkmıştı çünkü Benedict odaya koştu ve kollarını Daphne'ye doladı.

"Önemli değil," diye fısıldadı kulağına onu sımsıkı tutarken. "Dün gece Bay Leighton'ın evine kadar geldim ve konuşmak istediğim tek kişinin sen olduğunu fark ettim çünkü sen her zaman benim annem oldun."

"Tanrım!" Araminta ağladı. "Kim bu?"

Benedict geri çekildi ama yüzünü ön salona doğru dönen Daphne'nin bir elini omzundan tuttu.

Daphne'nin kalbi küt küt attı ve nefesi kısa, küçük patlamalar halinde geldi, ta ki dudakları karıncalanmaya başlayana ve görüşüne bir loşluk sızana kadar. Yine de herkes dönüp Lady Chemsford'a baktığında babasını yeterince net bir şekilde görebiliyordu.

Sonra kolunda güzel bir kadın olan başka bir adam babasının arkasına geçti ve Maxwell Oswald'ın görüntüsü sonunda onu kendine çekti. hiç nefes almak.

"Yeterince misafir odamız olacağını sanmıyorum," dedi boğularak.

Ve sonra bayıldı.



William önce kiminle ilgileneceğinden emin değildi: Araminta, Bay Blakemoor ya da onun zavallı kuzeni. Daphne'nin bacakları çözüldüğünde ve Benedict onu yakalamak için çabaladığında soru cevaplandı.

Odanın karşısına geçip onu kucağına aldı ve sıkıca göğsüne bastırdı. Şimdi nefes alıyordu ve yüzüne biraz renk geliyordu. Öfkeden şaşkınlığa ve hafif paniğe kadar değişen çeşitli ifadelerle odada göz gezdirdi. Belki de çok erken uyanmaması en iyisiydi.

Daphne'yi ön koridordan oturma odasına taşıırken ve onu nazikçe kanepeye yerleştirirken herkes onu takip etti. Kit hemen oradaydı, Daphne'nin başının yanında diz çöktü ve yüzüne düşen saç fırçaladı.

Benedict, Kit'in yanında diz çökerken, Graham arkasına geçip ellerini her birinin omuzlarına koydu.

Bay Blakemoor, kaybettiğini sandığı kızına bakarak yavaşça kanepeye yaklaştı. Bir elini kanepenin arkasına koydu ve diğerini Daphne'nin soğuk parmaklarını tutmak için aşağı indirdi. Defne? Daphne'm mi? Ah benim tatlı kızım."

William'ın gözlerinin kenarlarına hafif bir yanık isabet etti. Bu buluşmanın olması gerektiğini biliyordu. Ama muhtemelen bu şekilde olmamalıydı çünkü diğer herkes de oturma odasına girmişti ve onlar kadar mutlu değillerdi.

Araminta uzun parmağını Benedict'e doğrulttu. "O çocuk kim?"

Maxwell homurdandı ve tam bir üstünlük taslayan bir hava takındı. "Belli değil mi? Kusursuz, kendini beğenmiş Lord Chemsford'un bir oğlu var."

"Aslında," diye ısırdı William, "o senin oğlun."

Kit inledi ve başını Daphne'nin omzunun yanındaki kanepeye bıraktı.

Graham, "Muhtemelen bunu biraz daha kibar söyleyebilirdi," diye fısıldadı.

"Muhtemelen hiç söylememeliydim," diye ekledi Kit.

İkisi de haklıydı ama William'ın artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gerçek şu ki, hassas olmaktan çıkmıştı. Burası onun eviydi ve kontrol etmesi gereken her yer burasıydı. Ama kendisi için en önemli olan kişiyi kaybediyordu çünkü herkes için mükemmel olmaya çalışıyordu ve bundan bıkmıştı. Yine de Benedict'in solgun yüzüne bir bakış, aristokrat diplomasiyi biraz daha sürdürmüş olmayı dilemesine neden oldu.

Öte yandan, William daha doğrudan olsaydı ve kuzeninin mektuplarına gerçekten cevap verseydi, adam muhtemelen şu anda burada olmayacaktı.

Maxwell öne çıkarak, "O benim değil," diye bağırdı. "Benim bir oğlum yok, benim hiç... ah." Kanepenin kenarından bakıp Kit'i teşhis edecek kadar yaklaştığında sözleri aniden durdu. "O halde senin olduğunu varsayıyorum."

Kit önce William'a, sonra Graham'a baktı, sonra ağzını açıp William'ın repliğini aldı. "Aslında o onun." Başıyla Defne'yi işaret etti.

Graham inledi. "Gerçekten mi canım?"

"Sanki her şey şu anda hemen ortaya çıkacak gibi değilmiş gibi. O en kötüsünü kaçırırken biz de bu işi bitirebiliriz.

Maxwell'le birlikte gelen kadının nefesi kesildi. "Ne? Onunla ne zaman birlikteydin? O kim?"

"O benim kızım," diye homurdandı Bay Blakemoor. Sonra gözleri parlayarak Benedict'e baktı. "Ve bu benim torunum. Sen kimsin?"

Jess elinde bir şişeyle odaya girdi ve kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştı. Biraz zordu. Oturma odası, bu kadar çok insanı bir kanepenin etrafında toplayacak şekilde tasarlanmamıştı.

Göğsünü şişirerek, "Ben Bay Maxwell Oswald," dedi. "Ve o kadını hayatımda hiç görmedim."

Leydi Araminta devreye girdi. "Chemsford Markisine yalancı mı diyorsunuz?"

Kit yerden fırladı ve yumruklarını sıkarak kanepenin etrafında döndü. "Beni mahvetmeye gittiğinde benim kostümümdeydi, seni canavar." Yumruğunu sallamaya başladı ama Graham kolunu ona doladı ve onu geri tuttu.

"Hayır, onun doğru fikre sahip olduğunu düşünüyorum." William yumruğunu sıkarak kanepenin diğer ucunda dolandı. Daha önce hiç bir adama vurmamıştı ama bu ilk fırsat gibi görünüyordu.

Araminta çığlık attı ama Graham yine oradaydı, William'ın kolunu tutarken bir kolu hâlâ karısının ortasındaydı. "Cevabın bu olduğunu sanmıyorum."

Sonra, kemiğin ete çarptığı mide bulandırıcı gümbürtünün ardından Maxwell'in acı dolu uluması, herkesin dönüp Bay Blakemoor'un elini uzattığını ve Maxwell'in gözünü ovuşturduğunu görmesine neden oldu.

"Pekala, o zaman," dedi Graham tutsaklarını serbest bırakırken.

Maxwell, "O olmaması gerekiyordu," diye inledi ve ardından Kit'i işaret etti. "O olduğunu sanmıştım."

Graham içini çekti. "Beni de sana vurmak istemeye zorlama. Bu noktada çok fazla zaman almaz."

"Neden ben?" diye sordu Kit, Graham'ın yanına eğilerek. "Neden beni mahvetmek istedin?"

"Sadece senin itibarın olması gerekiyordu." Maxwell, olup bitenler bir dans sırasında yırtık bir eteğe takılmak kadar önemsizmiş gibi omuz silkti.

William homurdandı ve öne çıktı. Graham'ın omzuna koyduğu eli o kadar da ağır değildi ve William kolayca kurtulabilirdi ama bu, adama yumruk atmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini hatırlatıyordu.

Bunun yerine William, sert hareketlerle ceketini düzelterek, "Bu bize nedenini söylemiyor," dedi.

Maxwell karısına baktı. Katherine'den nefret ediyordu. Benimle evlenmesinin tek yolunun onu onun yerine koymam olduğunu söyledi.

O ana kadar kenarda durmaya çalışan Charlotte'un nefesi kesildi. "Bunun için beni suçlayamazsın."

Kit kollarını kavuşturdu ve öne çıktı. "Bana ne dedin? Evlenen kadınlar ve oyalanan kadınlar hakkında Maxwell'le iddiaya girdiğini mi?"

Charlotte biraz bembeyaz oldu. "Genç ve aptal olabilirdim. Ama hepimiz değil miydik? Bunun olmasını asla istemedim. Sadece ait olduğun yere geri dönmeni istedim.

Bir sonraki anda odanın bir ucundan bir yastık uçarak geldi, püskülleri dalgalanarak Charlotte'un başı ve omuzlarıyla birleşti. Çığlık attı ve herkesin dikkati bir kez daha dağılırken yere eğildi.

Jess, elinde hala kokulu tuz şişesiyle, artık yastığı olmayan sandalyeden sakince uzaklaşıyordu. Kanepeye gidip şişenin tıpasını açarken, etrafındaki bütün yüzlere baktı ve kaşlarını kaldırdı. "O ya da vazoydu."

Kit'in kıs kıs gülmesi sessizliği bozdu ama Jess diz çöküp kokulu tuzları Daphne'nin burnunun dibinde sallarken başka kimse bir şey söylemedi.

O güzel kahverengi gözler yanıp söndü ve William başını kaldırıp odaya bakarken başını destekleyerek yanına koştu.

"Sanırım," dedi usulca, "hasta olacağım."



Jess bir kumaşı diğeriyle değiştirirken su Daphne'nin boynunu soğuttu.

Onun beyanından sonra, Kit ve Jess içeri daldılar ve Daphne'ye her birinin koltuğunun altından odadan çıkmaları için eşlik ettiler. William onu takip etmek istemişti ama Kit ona o anda ilgilenilmesi gereken başka insanlar olduğunu söylemişti . Benedict onları mutfağa kadar takip etmiş ama yoldan çekilmişti.

"Sanırım artık iyiyim." Daphne boynundaki bezi kaydırıp ve yüzünü silmek için kullandı. "En azından fiziksel olarak."

"Benden ne yapmamı istersiniz?" diye sordu Kit, Daphne'nin ellerinden birini kendi ellerinin arasına alarak.

"Yapmıyorum . . . Yapamam . . ." Çok fazla insan vardı. Evdekiler, mutfaktakiler, sitedekiler. Her yerde insanlar vardı. Daphne etrafta bu kadar çok insan varken nasıl doğru düşünebilirdi? Bir insan nasıl böyle düşünebilir?

Jess, Daphne'nin önüne bir fincan çay koydu. Kit birkaç Napoli bisküvisi almak için ocağın yanındaki sepete doğru ilerledi.

"Onlardan değil," dedi Jess. "Onları keçilere götürüyorum."

Kit bu ikram karşısında kaşlarını çatıp. "Neden? Onların derdi ne?" Birinden küçük bir ısırtık aldı ve sonra inledi. "Neyin var? Bunları keçilere yediremezsin." Tüm sepeti kaptı ve Daphne'ye getirdi. "Bunlardan birini dene."

Dikkat dağıttığı için minnettar olan Daphne, Jess sepeti kapıp geri kalanları ateşe atmadan önce ikisini aldı.

Kit sızlandı.

Daphne bisküviyi ısırdı ama alışık olduğu sert çıtır yerine dişlerini bisküviye geçirdi ve ona daha çok pastaya benzeyen bir şey verdi. İnleyerek çiğnedi ve yuttu. "Bu harika. Ne yaptın?"

Şurup eklendi, diye homurdandı Jess. "Ve ikiniz de yanıyorsunuz. Onları tamamen korkunç yaptı."

Daphne kahkahasını tutamadı.

Kit bisküvisinin geri kalanını ağzına tıktırdı. "Belli ki burada bir hikaye var," dedi kırıntıların arasında, "ve eminim onu duymak istiyorum ama seni tekrar gülümsetti, bu yüzden ne olduğu umurumda değil."

"Anne Defne?"

Daphne, mutfak kapısının yanında süzülen Eugenia, Sarah ve Reuben'i görmek için baktı. "Duydun?"

Sarah başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, koyu renkli kalın kirpikleri açık teninin üzerinde tüm çıplaklığıyla öne çıkıyordu. "Sanırım herkes duydu."

Daphne'nin duymaya ihtiyacı olan şey bu değildi. Kıkırdadı ve kafasını masaya eğdi.

"Hayır hayır hayır." Kit onu omzundan çekti ve tekrar dik oturmasını sağladı.

Daphne, Kit'in doğru fikre sahip olduğunu biliyordu, bu yüzden doğruldu ve çocukları selamlamak için bir hareket yaptı. Sonra Benedict'e de el salladı ve kollarını birçoğuna doladı. "Seninle tek bir andan bile pişman değilim. Hepinizi seviyorum."

Kollar ona dolandı, çocuklar ulaşabildikleri her yerde ona tutundular.

Daphne'ye gerçekten ihtiyacı olan şeyin tek başına olmak olduğunu söylemek bile bunaltıcı hissettiriyordu. "Kit, arabayı buraya sen mi getirdin?"

"Aslında Nash'in arabasını getirdik. Arabamız şehre gelirken dingili kırıldı."

Bu iyi oldu. Otostop çekmek uzun sürmezdi ve yanına bir arabacı götürmek zorunda kalmazdı.

Reuben, Daphne'yi yutan beden yığınının arasından çıkarken, Balam'a otostop yapabilirim, dedi.

Benedict, "Seni geri götüreceğim," diye ekledi. Mutfağın kapısına ve ilerideki merdivenlere baktı. Burada kalmıyorum.

Daphne onu suçlamadı.

Kit taburesinden kalkarak, Sana bir çanta hazırlayayım, dedi.

Kısa süre sonra Eugenia, sanki yolculuk sadece iki milden daha uzunmuş gibi ekmek ve peyniri paketlemeye başladı ve Sarah, Daphne'nin saç topuzunu onarmakla meşgul oldu. Jess, Daphne'nin kumaşını yine havalı bir kumaşla değiştirdi. Onu önemseyen arkadaşlarının olması harika bir şeydi.

Kit, Daphne'nin çantasını getirip masanın üzerine koydu. "Yalnız kalmak istediğini biliyorum ama evi yerine Bayan Lancaster'ın dükkânına gitmek isteyebilirsin. Biz, uh, yani Graham ve ben yanımızda bir kadın getirdik. Şu anda bunun için endişelenmeni istemiyorum, sadece nerede kaldığını bilmeni istedim.

Defne başını salladı ve çantasını aldı. Sarah ve Eugenia'ya bir kez daha sarıldı. İsteddiği son şey, herhangi bir şey hakkında kötü hissetmeleriydi. Kit ve Jess'in tek yapmaları gereken bunun olmadığından emin olmaktı. Sonra mutfak kapısından dışarı çıktığında Benedict'in arabayı kenara çektiğini gördü. Eşek Balam binerken ona anırdı ve sonra patikadan aşağı doğru ağır ağır takırdayarak evden uzaklaştılar.

Daphne'nin bir yanı, bir daha geri gelip gelmeyeceğini merak etti.



Bir anne-oğul ilişkisinin başladığı yer genellikle köhne bir vagon değildi, ama iki millik bir yürüyüş ve aralarındaki bir dünya itirafla, Daphne bunun ya havayı boşaltacağını ya da kendini vagondan atacağını biliyordu.

"Sorabilirmiyim . . . Sadece nedenini bilmek istiyorum," dedi Benedict, elleri dizginleri kavramış, dümdüz önüne bakarken.

İyi bir cevabı olmasa da bu adil bir soruydu.

Konuşurken parmaklarını solmuş eteğinin içine sokarak ona elinden geldiğince anlattı. Ona kendisinden ve Kit'in bir aile kurma niyetinden bahsettikten sonra nedenlerini açıkladı. Doğru ya da yanlış, o sırada düşündüğü şey onlardı.

Benedict, eşiği dar yolda yönlendirirken hiçbir şey söylemedi.

Sonunda Daphne'nin daha fazla sözü kalmamıştı, ama bu kadar önemli bir şeyin açıklamasının daha uzun sürmesi gerektiğini hissetmişti. Sonuçları hiç bitmeyecek olsa da, kararı basitti.

Köprüyü geçtiklerinde ve Marlborough'nun kıyıları göründüklerinde, Benedict hafifçe başını salladı ve sonunda konuştu. "Yetişkinler çok aptal olabiliyor." Ona çarpık bir sırıtış verdi. "Beni kalacak kadar sevmene sevindim."

"Orada, evde söylediğin şey... ." dedi Daphne, Benedict'in profiline bakarak. "Öyle mi demek istedin?"

Oğlan başını salladı. "Sen her zaman benim annem oldun. Farklı yapmanı isteyebileceğim hiçbir şey düşünemiyorum."

Daphne, oğlunun onun hayatını mahvettiğini düşünmesinden o kadar korkmuştu ki, bir gün o da böyle şeyler düşünebilirdi. Ama şu anda, ilerliyorlardı, iyileşiyorlardı. Bu çılgın günden çıkacak tek iyi şey bu olsaydı, yeterli olurdu.



Kasabanın ortasındaki bir bakkalın yukarısındaki iki küçük oda ve Daphne, dört katlı büyük bir evden daha rahat nefes alıyordu. Bayan Lancaster ve Benedict diğer odada alçak sesle konuşurken o yatak odasında durmuş sokağa bakıyordu. Daphne, Benedict'e Bay Leighton'ın evine geri dönmesini söylemeye çalışmıştı ama o, kendisinin ailelerinin erkeği olduğunu ve gitmeden önce onun iyi olduğundan emin olacağını söyleyerek bunu reddetmişti.

Sevimli ve cana yakındı, bu yüzden kalmasına izin vermişti.

Bir saat önce kendini bu odaya kapatmıştı ve o zamandan beri pencerenin önünde dikiliyordu. Nefes alması artık daha kolay geliyordu ve kalbi artık acı çekecek kadar hızlı atmıyordu. Hiçbir şey karıncalanmıyordu ve görüşü netti.

Ve soruya bir cevabı vardı. William ile evlenmesinin hiçbir yolu yoktu. Ona doğrudan evlenme teklif etmemiş olsa da, niyetinin bu olduğunu varsaymak zorundaydı çünkü o iyi, onurlu bir adamdı ve geçmişteki hatalarını tekrarlamaya hiç niyeti yoktu. Düşünmesi gereken sadece o olsaydı, hemen devreye girerdi. Ama o bir markiydi. Ve Daphne, hanımefendiler olarak bildiği gibi olamazdı. İyi ve nazik olanlar bile.

Derin bir nefes aldı. Karar ne kadar acı verici olsa da, vermiş olması omuzlarından bir yük kaldırmış gibiydi. Diğer odaya geçtiğinde kahkahalar onu karşıladı. Şöminede küçük bir ateş çıtırdadı ve Benedict ile Bayan Lancaster küçük bir masada oturmuş kart oyunu oynuyorlardı.

"İşte şimdi gördün mü oğlum? Sana sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledim. Annen derin bir anne. yalnız. Arada sırada biraz alana ihtiyacı var."

Daphne masada onlara katıldı ve kartlardan biriyle oynadı. Bayan Lancaster, muhtemelen çocuğa Haven Malikanesi'nde olan her şeyi şeker, çay ve o tatlı gülümsemeyle kandırarak anlatmasını sağlamıştı.

"Geri mi dönüyorsun?" Bayan Lancaster masada başka bir kart oynarken sordu.

"Hayır," dedi. William'ın yanında olamayacağını ve pes etmeyeceğini biliyordu. Haven Malikanesi'nin güvenli ortamında bunun üstesinden gelebileceğine inanacaktı ama bu haftanın ona öğrettiği gibi, bunu yapamıyordu.

Bayan Lancaster, "Dükkanında biraz yardım almak istiyordum," dedi. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama ben yaşıyorum. Bir gün benim yerime devralacak birine ihtiyacım olacak."

Daphne, "Düşüneceğim," dedi. Bir dükkan sahibi olmak ne kadar korkunç olurdu? High Street'in tam ortasında sürekli teşhir edilen insanlar girip çıkıyor. Yapabilir mi? Mecbur kalabilir. Umarım, yaşayacak çok fazla hayatı kalmıştı. Hayır işleriyle yaşayamadı. Ve berbat bir temizlikçi olduğunu zaten biliyordu.

Başını kaldırdığında, Benedict'in gözlerinde bir soru ve yüzünde fazlasıyla olgunlukla kendisine baktığını gördü.

Kapının çalınmasıyla Daphne inledi. "Artık kapı çalmak yok. Artık vurmak yok, kapı yok. Kimsenin beni bir daha ziyaret etmesini yasaklıyorum."

Bayan Lancaster kapıyı açmak için odanın diğer tarafına geçerken kıkırdadı. "Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Kızımı görmeye geldim." Kısa bir duraklama oldu, bu sırada Daphne başını kaldırdı ve inanamayarak kapıya baktı. "Ve torunum, eğer buradaysa."

Benedict sızlandı ve Daphne hâlâ kapıya bakarken körlemesine elini ona uzattı. Onu o kadar sıkı kavradı ki, yıllar içinde oluşan tüm nasırları ve onlarla birlikte gelen gücü hissedebiliyordu.

Kapı daha geniş açıldı ve sonra aniden oradaydı. Onun babası. Onun kollarına koşmak istedi, kaçmak istedi, istedi... . Ah, ne istediğini bilmiyordu.

"Özür dilerim, Daphne," dedi, şapkasını eline aldı. "Ben çok üzgünüm. Gitmene asla izin vermemeliydim. Seni asla atmamalıydim. Çok uzun süre kızgın kaldım. Sonra mektubunu aldım ve bebeği sende tuttuğunu öğrendim ve tekrar sinirlendim ve bitiremeden onu ateşe attım. Artık neye kızdığımı bile bilmiyorum. Ben mükemmel bir adam değilim Daphne ama nedense öyle olduğumu sanıyordum. O zamandan beri farklı şeyler öğrendim ve umarım beni affedebilirsin."

Gelip masaya oturdu. Daphne'nin dudakları kıkırdadı ama kelime bulamadı. Bu onun bile hayal bile edemeyeceği bir şeydi. Onu tekrar görmeyi, onun değerli olduğunu hayal etmişti ama asla bu kadar basit bir özür dilememiştir.

"Mümkünse, bu genç adamla tanışmaktan memnuniyet duyarım. Anlatılanlara göre, onunla dikkate değer bir şey yapmışsın. Ve diğerleriyle. O evde çok etkilediğin bir adam var, Ace."

"Baba," diye fısıldadı Daphne. Ve sonra kollarında sarılı olarak oradaydı. Hala puro ve limon damlası kokuyordu. Harikaydı. "Seni özledim baba. Ve ben seni uzun zaman önce affettim."

Sonunda ayrıldılar ve oğluna gülümsemek için koltuğuna oturdu. "Bu Benedict. Ülkenin en iyi mobilya üreticisi olacak."



"Heyecanlı bir gün," dedi Graham, William'ın merdivenlerde oturmuş kulübeye baktığı verandaya çıkarken. "Burada."

William, Graham'ın uzattığı bardağı aldı ve yanındaki taşın üzerine koymadan önce bir yudum aldı.

"Yani sen buradaydın," -William bahçeyi işaret ederek kolunu salladı- "doluyken mi? Çocuklarla mı?"

Graham başını salladı. "Bir süre için. Bu görülecek bir şeydi. Portre galerisi, yağmurlu havalarda oyun odasıydı. Benedict'i ilk orada gördüm. Onun senin olduğunu sanıyordum."

"Seni suçlamıyorum." William bir yudum daha aldı. "Bir an onun benim olduğunu sandım."

Adamlar bir süre sessizce oturdular. Graham, yarattığı küçük girdaba bakarak içkisini döndürdü. "Yaptıkları iyi iş. Teşekkürler ve çok popüler değil, ama iyi."

William'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Çocuklar ailelerine gittikleri veya işe hazırlandıkları için bitti sandım. Müstakbel bir kontla evliyse Kit başka çocuk yetiştiremez."

Graham bir an William'ı izledi ve sonra başını salladı. "Bazen herkesin babam gibi bir adamla büyümediğini unutuyorum. İngiltere'nin iyiliği için keşke babam gelecekteki tüm unvan sahiplerini yetiştirebilseydi."

William bir kahkaha attı. "Kalabalık bir ev olurdu."

Graham'ın yüzünden bir sırtış geçti. "Keşke tüm unvan sahipleri babam gibi olsaydı." İçini çekti. "Bir unvana sahip olmak, amacınızın sizin için tanımlandığı anlamına gelmez. Asil olmak ve yine de kendinden vermek mümkündür. Evet, sorumluluklar var - ve sen onlara zaten sahipsin, halbuki benimki umarım daha uzun yıllar var - ama hepsi buysa, o zaman asıl noktayı kaçırıyorsun."

Graham ayağa kalktı ve korkuluğa yaslanıp William'la göz hizasında olabilmek için birkaç adım aşağı indi. "Babam bana önce iyi bir adam olmayı, sonra da iyi bir kont olmayı öğretti. Kit bunu yapmama yardım ediyor. Çocuk almayı bırakmış olmaları, yardım edecek kadınların olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ya Daphne'nin yaptığı gibi bir kadın çocuğunu doğurmak isterse?" William, Daphne'nin Benedict'ten uzaklaştığını hayal edemiyordu. Onu ezecekti.

Graham içini çekti ve içkisini bitirdi. "Şu anda Bayan Lancaster'ın evinde bir kadın var. Kit ve ben onu yanımıza kasabaya getirdik. Bir rüya gibi nakış işliyor ama çorba yapmaya çalışırken neredeyse evi yakıyordu. Tanıdığın kadınları düşün, Chemsford. Defne bile. Kendilerini ve bir çocuğu desteklemek için hangi becerilere sahipler? Onları kim işe alacak?"

Yapabilirdi. Fikir kök salıp yeşermeye başlayınca William kendi bardağını içti. Onları işe alabilirdi. Kadın çorba yapamayabilirdi ama denemeye istekliyd. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Daphne geri geldiğinde ona fikrini söylerdi. Bu kadınların içinde bulunduğu durumu biliyordu, fikrinin uygulanabilir olup olmadığını bilecekti.

Tek ihtiyacı olan onun geri gelmesiydi.



Açık pencereden bir araba sesi geldiğinde Morris, William'ın kravatını bağlıyordu. William aniden uşaktan uzaklaştı ve biri yüzüne tokat atana kadar kravatının dalgalanan uçlarını görmezden gelerek merdivenlerden aşağı koştu. Aceleyle bir düğüm attı ve uçlarını içine soktu.

Evin, patikanın hizmetkarların kapısına giden tarafına varmak için kütüphaneyi yarıp geçti. Orada, Benedict ve Bay Leighton'ı kalıpların oyulmuş bölümlerini boşaltırken buldu. Ancak Daphne'den hiçbir iz yoktu.

Bay Leighton, elini Benedict'in omzuna vurdu ve yükünü içeri taşıyarak William ve çocuğu vagonun yanında bıraktı.

Genç adamın omuzları geriye düştü ve başı yukarı kalktı. Sonra kasketini çekip cebine tıktırdı ve arkasında bir tutam sarı saç bıraktı. William nasıl erkek olunacağını öğrenirken böyle mi görünüyordu? Babası, arkadaşlıkları ve bağlantıları hakkında soru sormadan önce notlarını ve sportif başarılarını incelediği o dayanılmaz ev ziyaretlerinde böyle mi durmuştu? Geçmişe bakış biraz endişe verici olmaktan daha fazlasıydı.

"Dün annemi kasabaya geri götürdüm."

William başını salladı. "Duydum. Onunla ilgilenemediğine sevindim."

"Müsaadenizle lordum, bir soru sormak istiyorum."

Büyümek William için ne kadar zor olsa da, dünyadaki yerini her zaman bilmişti. Ne kadar beceriksiz olursa olsun ya da ne kadar hata yaparsa yapsın bir gün marki olacağını her zaman biliyordu. Bu çocuğun böyle bir güvencesi yoktu, yine de burada, kendinden emin ve açık sözlü olarak duruyordu. "Devam etmek."

"Ona bir şey mi yaptın?"

William şaşkınlıkla bir adım geriledi. "Ne? Hayır. Onu asla incitmem."

En azından kasıtlı olarak değil. Yine de yolculukları kolay olmamıştı.

"Burayı seviyor. Dün üstesinden gelinecek çok şey olduğunu biliyorum ama daha önce hiç koşmadı. Şimdi neden kaçtığını merak ediyorum. Endişeliyim. Geri gelmezse Sarah, Eugenia ve Reuben'e ne olacak?"

Dip William'ın dünyasından düştü. "Geri gelmezse ne demek istiyorsun?"

Oğlan ayaklarını sürüdü ve duruşuyla birlikte geri çekilmeden önce bakışları yere düştü. "Bayan. Lancaster ona dükkânı teklif etti ve o da almayı düşünüyor."

Daphne bir hizmetçi olarak biraz felaket olmuştu ama başarmıştı. "Bir dükkan sahibi olmaktan nefret ederdi," diye mırıldandı.

Benedict, "Biliyorum," dedi. "Ve bence onu durdurabilecek tek kişi sen olabilirsin."



Atını Marlborough'a sürdü, sonra ahırdan doğruca Lancaster'ın evine gitti.

İçeride, tezgahın etrafında üç müşteri duruyordu. Bayan Lancaster gülümseyerek, konuşarak ve alışveriş listelerini doldurarak ileri geri hareket etti. Daphne'den bir iz yoktu.

Bayan Lancaster ona gülümseyerek, "Günaydın," diye seslendi. "Yoğun bir gün. Birazdan yanında olacağım. Sen sadece tezgahın sonunda bekle."

Tezgâhın sonuna doğru giderken kaşları kalktı. Kimseye nerede duracağını söylemiyor gibiydi.

"İyi günler, Bayan Roth," diye selamladı başka bir müşteriyi. "Diyorum ki, epeyce yağmur yağdı. Yürüyüşümde her türlü şeyi yıkadım. Süpürmek için o kadar çok zaman harcadım ki dün gece eve hiç gidemedim. Bunun yerine üst kattaki odalarımda kaldım."

William etkileşimi izlemedi ama kulak misafiri oldu. Bayan Lancaster, buraya ilk getirildiğinde Daphne ile yaptığı gibi, bir tür gizli mesajla konuşuyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, neydi? Yağmur bir şeyi yıkamıştı ve o da onu süpürmüş müydü? Daphne'yi o mu göndermişti?

Hayır, bu doğru görünmüyordu. Bu kadınla pek konuşmamıştı ama Daphne ondan çok bahsetmişti ve birini kovmak onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. O zaman başka bir şey vardı. Bayan Lancaster gece kaldığını söyledi. Daphne geceyi burada mı geçirmişti? Burada?

İşte buradasınız, Bayan Jenkins. Seni gördüğüm için memnunum. O baharatlar daha dün geldi. Onları kaçırmak istemezsin."

Her zaman tam ihtiyacım olan şeye sahipsiniz, Bayan Lancaster. Gelecek hafta döneceğim." Diğer kadın dükkandan çıkarken el salladı.

Artık William, Daphne'nin dükkânın üzerinde olduğundan neredeyse emindi. Sadece oraya nasıl gideceğini bulması gerekiyordu. Tezgahtan uzaklaştı ve sayısız mala baktı.

"Beklerken lordum, dükkânın arkasındaki barometrelere bakmak isteyebilirsiniz. Bir sonraki yağmurun ne zaman geleceğini tahmin etmenize yardımcı olacaklar."

"Ben de öyle yapacağım. Teşekkür ederim." Bayan Lancaster'a ve yardım bekleyen diğer kadınlara başını salladı ve ardından dükkânın arka tarafına döndü. Bir rafta iki barometre duruyordu. Sollarında bir kapı vardı.

Olabildiğince sessizce kapıdan dışarı çıktı ve kendini bir dizi merdivenin dibinde buldu. Onlara tırmanırken kalbi daha hızlı atıyordu. Bu merdivenlerin başına geldiğinde başına gelenler hayatının en iyi ya da en kötü anı olabilirdi. Her şey Daphne'nin geri gelip gelmemesine bağlıydı.

Kapıyı çaldı. Kapının açılmasına birkaç dakika vardı ve sonra orada duran Daphne'yi gördü. İçindeki dürtü, onu kollarına alıp asla bırakmamak, hayatının geri kalanında onun gücüne, umuduna ve hayal gücüne sahip çıkmaktı.

"Daphne," dedi, ona uzanmamak için parmaklarını pantolonunun paçalarına kıvrarak. "İçeri girebilir miyim?"



bölüm kırk

Daphne hayır demek istedi, anlayabilirdi. Ama ona hayır demeyi planlamak, gerçekten söylemekten muhtemelen çok daha kolaydı. Kapıyı biraz daha açtı ve ona odaya girmesini işaret etti.

"Babam birazdan gelecek. Handa kalıyor ama birlikte akşam yemeği yiyoruz."

"BEN . . . Bu iyi. Babanı yeniden tanımalısın." William ellerini pantolonuna ovuşturdu.

O bir sandalyeye oturdu, o da diğerine oturdu. Oda sade ve sadeydi. Böyle bir yere kasten girdiğine emin değildi.

Kit ve Graham bana kadınlar için ne yaptığınızı -yaptığınızı- anlattılar.

Daphne omuz silkti ve eteğini çekti. "Bunu hep çocuklar için yaptım."

Dün Graham'la konuştuğundan beri fikirlerle çalışan William'ın beyni, tökezleyerek durma noktasına geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Benedict için yaptım. Kit ilk başladığımızda kadınları düşünüyordu ama ben sadece çocukları düşünüyordum."

William, Daphne hakkında, Haven Malikanesi hakkında, çocuklar ve kadınlar hakkında bildiği her şeyi uzlaştırmaya çalıştı ama bu bir anlam ifade etmiyordu. "Neden?"

Daphne kaşlarının arasında derin bir çizgiyle yukarı baktı. "Neden demek istiyorsun?"

"Bunu yaşayan Kit değildi. O kadınlara yardım edemezdi. Senin yapabileceğin şekilde değil.

Kafa karışıklığı düzeldi ve ona göz kırptı. "Bunu yapamazdım."

"Belki daha önce değil, çünkü Benedict'e söylemedin, ama şimdi seni durduran ne? Daphne, çok yol kat ettin. Affetmeyi biliyorsun. Korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Ve yalnız," diye fısıldadı Daphne. "Çok, çok, çok yalnız. Kit benimle olmasına ve hayatımın büyük bir bölümünde kendimi insanlardan ayırmış olmama rağmen, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

William dilini o kadar sert ısırdı ki biraz bakır tadı aldı. Ona baskı yapmak, yanına biri gelip de aynı şekilde hissettiklerini söyleseydi nasıl olurdu diye sormak istedi. Ama Daphne'nin buna ihtiyacı yoktu. Sonuca kendi başına varması gerekiyordu. Bunu şimdi anladı.

Onunla kur yapma fikrini kavradığında, her adımda onu sıkıştırmıştı. Sorunlara bakmış, tartmış, onlarla yüzleşecek kadar güçlü olduğuna karar vermiş ve istediğinin peşinden gitmişti. Daphne'ye yetişmesi için asla bir şans vermemişti.

Kaçması şaşırtıcı mıydı?

Orada ne kadar oturduklarını bilmiyordu. Etrafına bir kitap aradı ama sadece bir deste iskambil kağıdı buldu, bu yüzden sessizce masaya gitti ve bir sabır oyunu oynamaya başladı.

Sonunda yukarı baktı. "Gerçekten inanabileceğim birinin beni kucağına alıp 'Anlıyorum' demesi ne kadar harika olurdu biliyor musun?"

William kartları yana kaydırды ve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. Hayır, bilmiyorum. Ama eğer bana söylemek istersen, isterim."



Bu yürüyüşü tekrar yapacağını sanmıyordu ama işte buradaydı, ormanın içinden Haven Malikanesi'ne gidiyordu. William bir tarafta atını arkasında sürüyordu ve babası diğer taraftaydı. Yürürlerken, bu yolu geçtiği yıllar içinde büyümüş, sevdiği ağaçları işaret etti ve onlara Haven Malikanesi'ndeki en sevdiği anların hikayelerini anlattı.

Eve yaklaştıklarında güneş batmaya başlamıştı. Benedict, eşiği Bay Leighton'ın arabasına koşuyordu ve onu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. William'a başını salladı, sonra görevine geri döndü.

William mutfak kapısından girmek yerine atının dizginlerini Reuben'e verdi ve onu ön kapıya götürdü. Daphne merdivenlerin başında durdu. "Oraya giremem."

"Neden? Sizi temin ederim ki Maxwell ve Charlotte yarın gidecekler ama bir akşam onlardan kaçınmak yeterince kolay olmalı."

O, başını salladı. Adam gerçekten nasıl çalıştığını unutmuş olabilir mi? Ben hizmetçiyim, William. Ön kapıdan giremem."

Kaşlarını çattı. "O zaman kahya olarak içeri girme."

Nefesi kesildi. "Beni kovuyor musun?"

Yüzünde onaylamayan bir ifadeyle başını ona doğru eğdi. "Sen bir beyefendinin kızıydın." İkisinin arasından sessizce bakan babasını işaret etti. "O ön kapıdan girecekse, sen de geleceksin."

Babam kıkırdadı. O kadar harika bir sesteki ki bir daha duyacağını hiç düşünmemişti. Belki de bir kez daha öyleymiş gibi davranmaktan zarar gelmezdi. Babasının ve William'ın kollarından birini aldı ve birlikte yukarı çıktılar.

Daphne içeri girdiğinde Kit ön koridorda volta atıyordu. "İyi. Onu buraya geri getirdin."

Defne gözlerini kıstı. "Ayrılmama yardım eden sendin."

"Biliyorum. Ve sana ne zaman bir şey yapmanı söylesem ters gidiyor, o yüzden beni dinlemeyi bırak."

Bu sefer kahkahalar salondaki herkesten geldi. Akşamın havasını belirledi ve Daphne daha iyi bir gece hatırlamıyordu. İstenmeyen misafirlere bir yemek tepsisi götürüldü ve Jess, diğerleriyle birlikte yemek odasında yemek yemeye ikna oldu.

Kit ortalığa yardım etmek için devreye girdi ve çok geçmeden herkes teslim olmaya başladı. Daphne saçını taradı ve yatmak için üzerini değiştirdi ama gece tamamlanmamış gibi geldi.

Daphne geldiğinde Kit çoktan arka verandada oturuyordu. Jess onlara katılana kadar merdivenlere oturup suya baktılar.

"Senden berbat bir esnaf olacağını biliyorsun," dedi Jess, Daphne'nin diğer tarafına otururken.

"Jess!" Kit'in nefesi kesildi. "Bunu ona öylece söyleyemezsin."

"Neden? Bu doğru. Pek çok kişi."

Daphne, arkadaşları ağız dalaşına girerken hiçbir şey söylemedi. Sadece karanlığa baktı ve gülümsedi.

Sonunda sustular ve Kit başını Daphne'nin omzuna koydu. "Graham'la Londra'ya döndüğümde ne fark ettiğimi bilmek ister misin?"

"Hmm?" Daphne mırıldandı.

"Ben eskisi gibi değilim. Yol boyunca bir yerlerde değiştim. Sanırım sende de var."

Elbette vardı. Yapmak zorundaydı. Oğlu ve diğer çocuklar için güçlü olması, mutlu olması gerekiyordu ki onların durumu hayatlarını kasvetli bir karanlığa düşürmesin. Asla mümkün olduğunu düşünmediği becerileri öğrenmek zorunda kalmıştı. Hayatta kalmak için değişmesi gerekiyordu.

Biliyorum, şimdi o balo salonunda olsaydın, her şey farklı olurdu. Hayal gücünüze rağmen, sanırım onun gerçekte kim olduğunu görmüşsünüzdür."

Önce o bayılmasaydı, dedi Jess alçak sesle.

Hepsi güldü ama Daphne iyice düşündü ve bunda gerçek payı olduğunu anladı. William hakkında hayaller kurmuştu, evet, ama o oradayken - ya da en azından orada olduğunu bildiğinde değil. Maxwell'den farklı olarak, William'ı gerçekte olduğu gibi görmüştü: kendinden emin ve evet, biraz kibirli ama bu, boynunda bir unvanla büyütülmüş olmanın getirdiği bir şeydi. Onun onur duygusunu ve bir şeyleri düzeltme isteğini görmüştü. Ama zamanla bu özellikleri gerçekten orada oldukları için görmüştü, orada olmalarını dilediğinden değil.

"Bir şey mi biliyorsun?" Daphne gülümsedi ve başını Kit'in üstüne yasladı. "Sanırım haklısın."



Önünde bir araba vardı.

Daphne müzik odasında durmuş, uşağın sandıkları sabitlemesini izliyordu.

Bunu şimdi yapmasaydı, bir daha asla şansı olmayacaktı. Hep merak eder miydi? Belki. Ama geçmiş, onun batmasına neden olacak bir ağırlık ya da hayatını üzerine inşa edeceği bir temeldi. Yeni bir hayat kuracaksa eskisiyle bağlarını kesmesi gerekiyordu.

Kapıyı açıp ön salona adımını attığında zihninde çalan görkemli müzik onu harekete geçirdi.

Orada karısıyla birlikte ayrılmaya hazırlanıyordu.

Bir elinde bastonunu, diğer elinde şapkasını tutarken, ona doğru kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Bu tavırla, muhtemelen bir özür söz konusu bile olamazdı. "Seni görmek istedim," dedi eteğinin aniden titreyen dizlerini gizleyebildiğine şükrederek. "Ve sanırım beni görmeni istedim."

"Neden?"

"Çünkü artık bunu düşünmek istemiyorum."

"Bu güzel olmaz mıydı?" Yine kaşlarını çattı ama sonra kapıyı açtı ve karısına arabada beklemesini söyledi. Ve gitti. Daphne bunu daha çok merak etmişti. Kocas, çocuğu olan bir kadınla aynı odadaydı ve kadın tek kelime etmeden çekip gitti.

Bay Oswald, karısının arkasından kapıyı kapattı ve ardından elini yüzünün üzerinde gezdirdi. "Bilmiyordum."

"Biliyorum ki. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de biliyorum. Sen zaten evliydin ve muhtemelen bana zaten inanmazdın."

"Muhtemelen değil. Peki bu baş başa görüşmenin anlamı ne? Lord hazretleri ona sponsor olduktan sonra çocuğun benim parama ihtiyacı yok. "

Defne başını iki yana salladı. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet, fazlasıyla. Atlarım benim gitmeme yetecek kadar dinlenirken küçücük bir odada iki gün mahsur kalmak zorunda kaldım."

O anda, Daphne'nin tek hissettiği acımaydı. Bulundukları yatak odası, aristokrat standartlarına göre pek büyük olmasa da, küçücük de sayılmazdı. Ama daha da önemlisi, neyi yanlış yaptığını göremiyordu. "Bir iddia yüzünden bir kadının itibarını kasten mahvetmeye kalkıştın. Hayır, benim olduğumu bilmiyordun. Kit olsaydı üzülür müydün? Akşamınızın sosyal yıkımın ötesinde sonuçları olup olmadığını görmek için beklemeyi düşündünüz mü?"

Birkaç dakika boyunca uzaktaki bir duvardaki bazı sanat eserlerine bakarak uzağa baktı. Geri döndüğünde, yorgun ve geçen on dört yılın onu yapması gerekenden çok daha yaşlı görünüyordu. "HAYIR. Bunu dikkate almadım. Ve hayat bir süreliğine senin için çürümüş olsa da, görünüşe göre zirveye çıkıyorsun. Aksi takdirde asla bir markinin dikkatini çekemezdin. Hepimiz onun senin yanına koştüğünü gördük, bu yüzden inkar etmenin bir anlamı yok.

Her nasılsa, hayatı daha iyiye gittiği için, yaptığı her şeyi mazur göreceğini mi düşündü? "Neden buradasın?"

"Çünkü benim kendime ait hiçbir şeyim yok. Babam, artık kendi kuşağını da aşan bir unvanın ikinci oğlu. Seçimlerim, başkalarının nezaketiyle yaşamak ya da kendime bir kulübe ve iş bulmak.

"Yani buraya geldin. . "

"Bath'taki evi Sezon için ödünç almak. Açıkçası bu şimdi olmayacak, bu yüzden yazı Londra'da geçirmek zorunda kalacağız. Bu seni mutlu ediyor mu?"

Daphne artık umursamadığını fark etti. Onunla yüzleşirken dimdik durmak istemişti ve bunu yapmıştı. Buna şaşırmıştı. Belki onun gibi onun da bir şeyi gerçekten anlaması zaman aldı. Eğer öyleyse, belki bir gün geri döner ve özür dilerdi. Olmazsa, hayatını onu bekleyerek yaşamaya niyeti yoktu.

"Beni mutlu ya da üzgün yapmadığını görüyorum. Dediğin gibi hayat devam etti, ben de öyle." Yürüdü ve kapıyı onun için açtı, çünkü çoğunlukla arkasından kapatma zevkini istiyordu. "Senin için önemli mi bilmiyorum ama benim için önemli. Seni affediyorum. Ama seni bir daha asla görmezsem biraz olsun hayal kırıklığına uğramayacağım. İyi yolculuklar."

Homurdandı, şapkasını kafasına geçirdi ve kapıdan çıktı. Daphne, belki gereğinden fazla sert bir şekilde, ama yüzünde memnun bir sırıtışla kapıyı kapattı.



kırk birinci bölüm

Daphne genişçe gülümseyerek kütüphaneye girdi ve William önündeki fabrika raporundaki her bir sayıyı anında unuttu. Kâğıdı masanın üzerine bıraktı ve onu selamlamak için ayağa kalktı, kendi dudaklarına cevap veren bir gülümseme yayıldı.

"Kuzeninini ayrıldığını bilmek istersin diye düşündüm," dedi.

William başını salladı, omuzlarından hâlâ taşıdığını fark etmediği gerginlik sızıyordu. "Ona kızmamın ikiyüzlülük olduğunu biliyorum ama elimde değil gibi görünüyor. Onu evimde ya da senin çevrende istemiyorum."

"Senin için hâlâ yeni. Ve sanırım o da." Masanın önündeki sandalyeye oturdu, sakın huzurun resmi. "Bunu düşünmek için on dört yılım oldu. Hayatıma devam ettiğimi sanıyordum ama görünüşe göre içimde bir şey onu tekrar görmeye ihtiyaç duyuyordu. Sanırım benim için her şey sonunda bitti."

"Bunu duyduğuma sevindim." Memnuniyetten daha fazlası. Maxwell bir aileydi ve ancak bu kadar uzakta tutulabilirdi. William, Daphne'yi hayatında tutmak isteseydi, Maxwell eninde sonunda tekrar ortaya çıkardı.

Gerçi bu, şu an hakkında konuşmak isteyeceği en son şeydi. "Bir bilardo masası sipariş ettim. Benedict'e sorardım ama o kadar beklemek istemedim. Onu yıllarca meşgul etmeye yetecek kadar mobilya istedim ondan.

Defne güldü. "Anlayacağını düşünüyorum. Özellikle de ona çalmayı öğretirsen."

Onun rahat ve rahat tavrı kalbini hoplattı. Birlikte yemek yerken bile ona karşı bu kadar açık olmamıştı. Bu gerçek Defne'ydi. Onunla karşılaştırıldığında kendi adına çok az şey ifade ettiği gerçeğine rağmen, umursamıyor gibiydi. Hayat bundan ibaretti ve o da kendisiydi ve o bundan daha güzel bir şey görmemişti.

Konuşmaya devam ettiği için düşüncelerinin izlediği yolu fark etmemiş gibiydi. Hikâyemi kadınlarla paylaşmak konusunda ne dediğini hatırlıyor musun? Sanırım Kit ve Graham'ın Bayan Lancaster'ın evine getirdiği kişiyle konuşmak istiyorum. Onun için zor olacak ve sanırım başka birinin de orada olduğunu bilmesini istiyorum. Derin bir nefes aldı ve William'a sırtıttı. "Son zamanlarda şehre çok gittiğimi biliyorum ama bu sefer geri geleceğimi bilmeni istedim."

"Bilgi için minnettarım." Koltuğundaki pozisyonunu değiştirirken William'ın nefesi hızlandı. "Daha iyi bir fikrim var. Eh, belki daha iyi değil ama farklı bir fikir."

"Ah?"

"Onu buraya getir."

Daphne'nin ağzı açık kaldı. "Burada? Durumunu dünyadan saklamaya çalışan üst sınıftan bir kadını bir markinin evine getirmemi mi istiyorsun?"

Bu şekilde ifade ettiğinde kulağa biraz alt üst oldu. "Evet. Ama tam olarak burada değil. Onu kulübeye getirebileceğini düşündüm. Özel bir yer, biraz bağımsız olacak ve ona becerilerini öğretebilirsin, böylece çocuğunu elinde tutmak isterse, toplumdaki çekilme ve farklı bir hayat kurma seçeneğine sahip olur.

Ona göz kırptı ama hayır demedi.

William bunun iyiye işaret olduğunu umdu. Daldı. "Evde çalışabilir, çamaşır yıkama ve yemek pişirme gibi beceriler öğrenebilir, ancak yine de hizmetçi olamaz. Aynı anda birden fazla kadınınız olsaydı, yenisi öncekinden öğrenebilirdi. Böylece her zaman gidecekleri bir yeriniz olur. Burada evde misafirler olsa bile, kulübeye kadar dolanmayacaklar."

Adam konuşmayı bıraktı ve kadın ona bakmaya devam etti, ara sıra gözlerini kırıştırdı, yüzünde çok fazla hissettiğini ve hangi duyguya yöneleceğini bilmediğini gösteren o boş ifade belirdi.

"Ne düşünüyorsun?" sonunda sordu.

"Bu. . . BEN . . . Kadınları burada mı istiyorsun?"

"Onlara yardımcı olacağını düşünüyorsan." Dürüst olmak gerekirse, William bunun nasıl olmayacağını anlayamıyordu. Seçenekler, bu kadınların sahip olmadığı tek şeydi. Daphne'nin onlara vermesine yardım edebileceği bir şeydi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Daphne, sesi biraz kabaydı. "Böyle bir teklifte bulunacağını bile. . . ama nasıl hayatta kalacaklarını bilseler bile, yedekte küçük bir çocukla asla iş bulamazlar."

William derin bir nefes aldı. Bütün sabah babasıyla bu fikir üzerinde çalışmıştı. Hoşuna gider miydi? Kâğıdı çevirdi ve masanın üzerinden itti. "Şuna bak. Bu şu anda yalnızca bir fikir ve üzerinde çalışılması gereken pek çok ayrıntı var ama burası benim fabrikam."

Daphne konuya bakmak için öne eğildi, konuyu değiştirdiğini düşündüğü şeye geçmekten memnun olduğu belliydi. "Çok güzel."

Tatlılığı, onda masanın etrafında dönüp onu kollarına sarmak istemesine neden oldu. Yine de önce ona planını göstermeyi bitirmesi gerekiyordu.

"Ve bu," fabrikanın inşa edildiği vadinin hemen yukarısındaki bir dikdörtgeni işaret etti, "bir kız okulu olacak. Benim için çalışmak isteyen bayanlar için. Görüyorsunuz, normal bir fabrika değil. Düğmeler, broşlar, tokalar ve saç tokaları yapacağız. Çok fazla metal işi ama aynı zamanda çok fazla dekoratif çalışma var. Bu, yapmayı öğrenebilecekleri bir şey çünkü çoğu bunu hayatlarının büyük bir bölümünde bir şekilde öğreniyor."

Daphne ona tekrar göz kırptı, yüzündeki gülümseme yerini mutlak bir şok ifadesine bıraktı. "Kız okulu mu? Fabrika işçilerinin çocuklarına bakması için birini mi tutacaksınız?"

"Evet. Şey, bu sadece senin kadınların için olmazdı. Eminim Birmingham'da da bunu kullanabilecek insanlar vardır, ama itiraf etmeliyim ki bunu bana düşündüren sendin."

Kâğıdı yüzüne bakacak şekilde çevirdi ve gürültüyü mümkün olduğu kadar kısmak için pencerelerin fabrikadan uzağa baktığından emin olmak için bir not aldı. Aniden Daphne ayağa kalktı ve masanın etrafındaydı ve kollarını ona doladı.

Artık ne yazdığının bir önemi yoktu. Karşılığında kollarını ona dolamak için düşürürken kalemi masaya çarptı. O ayakta ve kendisi otururken onu olabildiğince yakınına çekti, kaybetmekten çok korktuğu duygunun tadını çıkardı. Masasına yaslanmak için ayağa kalktı ve onun ellerini ellerinin arasına aldı. "Bunun bir onay olduğunu varsaymalı mıyım?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Onaylıyorum. Kit ve Graham'la konuşmam gerekecek. Onları getirmek için kalıcı bir yer, her şeyi çok daha kolay hale getiriyor. Alnını onun göğsüne yasladı ve derin, titrek bir nefes aldı. "Bunu umursadığına inanamıyorum."

"Sana değer veriyorum. Ve bunun senin için önemli olduğunu bilmek, başka biri için hayatı daha iyi hale getirmeye yardım edebileceğimi bilmek. . . hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyor. Seninle yapmak daha da iyi olur."

Gülümsemesi düştü ve dudağını ısırdı. William. . "

"Biliyorum. Sana baskı yapmamaya çalışıyorum. Son birkaç günde çok şey oldu ama aklıma bu fikir geldiğinde bunu sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyordum." Biraz sonra söyleyeceğı şeye vereceğı tepkiye kendini hazırlayarak duraksadı. "Ama bunun yalnızca sen onun bir parçasıysan işe yaradığını biliyorsun. Bu kadınlara burada kimsenin yapamayacağı şekilde yardım edebilecek olan sensin."

William'ın parmakları onunkileri daha sıkı kavradı. Elinden gelse yarın yasaklarını açıklatacaktı. Özel bir ehliyet almak için Londra'ya gidecekti. Tek yapması gereken kabul etmektir. "Keşke benim gördüğümü, olabileceğı şekilde görebilseydin."

Derin bir nefes aldı ve parmaklarını sıktı. "Söyle bana."

"Dawnview Hall'u seveceğinizi biliyorum. Sitede insanlar var, uzun zamandır onları gerçekten önemseyen kimseyi görmemiş kiracılar. Bunu değiştirmek istiyorum. Bunu değiştirebiliriz. Birine yardım etmek için burada olma ihtiyacı hissettiğinde, oradan buraya gelmek de zor değıl . Londra'dan daha da kolay bir yolculuk. Yazın çoğunu burada geçirebiliriz."

William bunu ne kadar çok hayal ederse, o kadar çok heyecanlandı. Hayatının asla hayal bile edemeyeceğı bir şekilde geliştiğini gördüğünde neredeyse zıplıyordu. "Londra'ya gittiğimizde, Kit'in bana bahsettiğı, sana ihtiyacı olan kadınları belirlemeye yardımcı olan komiteyle görüşebilirsin. Uzak durduğum, birlikte daha fazla zaman geçirmenin güzel olacağı arkadaşlarım var. Ve onlarla tanışmanı istiyorum. Balolardan hiç zevk almadım, ama sen müziğı ne kadar seviyorsan, seni operaya götürmeyi çok isterim."

Heyecandan nefesi tükenirken bir an duraksadı. Ama ona baktığında, geri kazandığı tüm havayı kaybetmişti.

Mutlu görünmüyordu.

Korkmuş görünüyordu.

Solgundu ve kollarını alabildiğince sıkı bir şekilde vücuduna sarmıştı, adam ona bir boşluk açar açmaz koşmaya hazırıldı.

"Defne?"

"Bunu yapamam. Yapamam . . . bu çok fazla insan. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemezdim. Kimse beni tanımıyor. bakıp konuşacaklar. Mahvolduğumu bilmeseler bile, yaşlandığımı bilecekler ve merak edecekler ve sorular soracaklar. Yapabileceğimi düşündüm ama yapamam. Bütün insanlar . . . BEN . . . Yapamam." Ellerini onun elinden çekip göğsüne bastırdı.

Daha önce olduğundan daha güçlü olduğunun, bu sefer savaşlarını seçip seçebileceğinin kendi başına farkına varmadan önce William ona tekrar saldırmış, onu itmişti. Kendi

heyecanının onunkini ateşlemeye yeteceğini ummuştu ve belki de öyleydi. Ancak bu, insan gruplarının onu temel düzeyde korkutması gerçeğinin üstesinden gelmek için yeterli değildi.

En azından onun okul fikrini sevmişti. Bay Blakemoor'a planlara devam etmesini söylerdi. Daphne ve William arasında ne olursa olsun, o kadınların onun fabrikasına ve Haven Malikanesi'ne ihtiyacı olacaktı.



Defne koşmadı. İstedi ama yapmadı. Konuk ve hizmetçi arasında bir yere düşen garip rolünü bir şekilde sürdürürken William'dan kaçınmayı başardı. İki gün sonra babası, düzenli olarak yazma ve sık sık ziyaret etme sözüyle ayrıldı.

Kadınları kulübeye getirme ve onlara yaşam becerileri öğretme fikrini Jess ve Kit ile paylaşmıştı. Her ikisi de fikrin ileriye doğru parlak bir adım olduğunu düşündü. Yapılması gereken bazı işler, kulübenin bazı bölümlerinin temizlenmesi ve onarılması gerekiyordu, ancak şu anda Bayan Lancaster ile birlikte yaşayan kadın Martha'yı yeni geçici evine getirmeleri çok uzun sürmedi.

Bilardo masası teslim edildi.

Tam bir hafta geldi ve geçti.

Ve her gün kütüphanedeki sohbeti hatırlamak için biraz zaman ayırırdı, belki zamanın onu daha az korkutup korkutmayacağına bakardı.

Olmadı.

Ve öyle olmadığı için, Daphne bir kez daha ana eve girmemek için yollar arıyordu. Mutfakta çalışmak en kolay cevaptı, bu yüzden Jess'in daha önce dinlenmeye bıraktığı hamuru çıkardı ve yoğurmaya hazırlandı.

Jess, Ellerini ekmek hamurundan çek, diye homurdandı.

Daphne sırttı ve ellerini kaldırarak geri çekildi. "Ama artık bir bulaşıkçı hizmetçin yok. Kit dün kasabaya gitti. Eugenia'nın Bayan Lancaster ile birlikte büyüdüğünü söyledi. Kimin diğerinden daha mutlu olabileceğini ve hangisinin bir müşteriye gerçekten sersemletebileceğini görmek için yarışıyorlar."

"Memnun oldum. İkisi için de iyi." Jess, pişmiş bir somunu kesmek için kullandığı bıçağı bıraktı. "Bu benim ekmeğime dokunabileceğin anlamına gelmez."

Daphne sinirle kollarını kavuşturdu. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir proje al."

"Ne?"

Jess elleri kalçalarında, döndü. "Bir proje alın. Başka biri için bir şeylerin olmasına yardımcı oluyorsanız, birlikte yaşamak her zaman daha kolaydır. Bu yüzden lütfen, herkesin akıl sağlığı için gidip birini düzeltin."

"Bu doğru mu?" Daphne bunu hiç düşünmemişti ama bu açıklama rahat hissettirmişti.

"Bunu hiç fark etmedin mi? Yapacak bir göreviniz varsa, özellikle de bir başkasına yardımcı olacaksanız, etrafınızda kaç kişinin olduğu umurunuzda bile değil." Jess, Daphne'nin yoğurmak üzere olduğu ekmek hamurunu aldı ve yumruklamaya başladı.

Daphne, Jess'in şimdi yapmak üzere olduğu şeyi yaptığından şikayet etmiyordu. "Ama burada yapacak işlerim vardı ve yeni ev personelinin gelişi beni endişelendirdi."

"Bir yatağın çarşaflarını değiştirmek, birinin geleceğini değiştirmekten tamamen farklıdır. Biri sıkıcı. Diğeri size amaç verir. İkisini pek kıyaslayamazsınız."

Daphne tartışmak için ağzını açtı ama küçük bir umut kıvrımı onu yeniden kapatmasına neden oldu. Jess yine haklı olabilir mi?

"Şehre gidiyorum," diye duyurdu. Yeni ve güzel planlarının kuruyup ona hiçbir şey bırakmamasını beklemek yerine gerçekten harekete geçirmesinin zamanı gelmişti.

Jess yukarı baktı. "Neden?"

"Martha'yı ziyaret etmek için."



kırk ikinci bölüm

William elini yeni teslim edilen bilaro masasının yeşil çuhasında gezdirdi. Örtünün hafifçe sıyrılması ona, Daphne'yi ve eski bir battaniyenin rahatlatıcı yumuşaklığını taşıyana kadar yıkanıp giyilen elbiselerini hatırlattı.

Kimi kandırmaya çalışıyordu? Bu evdeki her şey ona Daphne'yi hatırlatıyordu. Bu evin her santimini konuşup planlamışlardı. Ancak bu oda William'ın fikri, planıydı. Onu gerçekte görmek ona tuhaf bir heyecan verdi.

Derek, William'ın yavaş yavaş ortadan kaldırdığı sanat eseri miktarı hakkında hâlâ homurdanıyordu, ancak hiçbirinden zevk alamayacak kadar büyük bir bolluk içinde yaşamaya devam edemezdi. Belki de Marlborough'da bir sanat müzesi açabilir ve kasabadan gelen aristokratları ağırlayabilirdi. Derek'i küratör olarak atayacaktı.

William duvardaki kiraz ağacından bir topuz çıkardı. Raf, duvarın dibinde uzanan lambri kaplamayla uyumluydu ve şimdi, gülümsediğine yemin edebileceği garip bir köpeğin de dahil olduğu, özenle seçilmiş birkaç tablonun asılı olduğu pürüzsüz mavi duvarlarla hoş bir tezat oluşturunuyordu.

Her yer rahatlatıcı, davetkardı. Ev. Haven Malikanesi'ni seviyordu. Aristokrat standartlarına göre belki biraz küçüktü - Dawnview Hall muhtemelen dört katı büyüklüğündeydi - ama hoşuna gitti. Herkese ne kadar önemli olduklarını göstermeye çalışmadıkları sürece, herkesin makul olarak ihtiyaç duyduğundan daha fazla alanla ortalıkta dolaşmadı .

Aslında, Dawnview Hall'da daha önce hiç görmediği odalar olduğundan oldukça emindi. Haven Manor'da öyle değil. Tuvaleti ve mutfak kilerini bile görmüştü.

Ve o odaların her biri için yapılan tartışmalara ve planlara yakından dahil olmuştu. Tadilat tamamlandığında, bu evin her odasında ondan bir parça olacaktı.

Bunun onun olduğu kadar onun da olmasını istiyordu. Karısı olmasaydı bu olmazdı.

Bir hafta olmuştu. Bütün bir hafta boyunca, kütüphanedeki konuşma hiç yaşanmamış gibi davranmıştı.

Hazır değildi. Asla hazır olmayabilir. Sürekli burada yaşamayı kabul etse belki onunla evlenirdi ama bu gerçekçi değildi. İkisi de onun buradan bir markiz yönetemeyeceğini biliyordu. Zaten ilgilenmesi gereken ve Haven Malikanesi'nin uzaklığı nedeniyle ertelenen meseleler vardı.

Hayır, burada kalamazdı ve ebeveynleri gibi bir evliliği reddetmişti: aynı çocuğu paylaşan, birbirlerinden nefret etmeye başlayana kadar birbirlerinden uzaklaşan yabancılar.

Daphne'den asla nefret edemezdi ama Daphne'nin onu kabul edip de mirasını kabul etmemesine kızabilirdi. Ara sıra ziyaret edebileceği kendi hayatını yaşayarak onu her zaman burada bırakmasına neden olduğunu.

William'ın bir yanı, ona sahip olamayacağı bir şeyi gösterdiği için Tanrı'ya sövüp saymak istiyordu. Gerçek şu ki, Daphne ile birlikte olmak, Daphne'yi sevmeyi öğrenmek onu bir insan olarak büyüttü. Bunu hiçbir şeye değişmezdi. Bu, bir hafta önce çok heyecanlandığı geleceği anlamına gelse bile kayıp gidiyor ve yerini yenisi alıyordu.

Daphne'yi sonsuza kadar beklediği yer.

O da onu onun onu sevdiği gibi seviyor muydu? Bunu hiç söylememişti. Sonra yine, o da yoktu. Ama ona olduğu her şeyi teklif etmişti ve o bunu yapamayacağını söylemişti.

Araminta ve Edward çoktan gitmişti ve Kit ile Graham yarın ayrılmayı planlıyorlardı. William, Haven Malikanesi'nin kadınlar için bir sığınak yeri olmasını çoktan onaylamıştı. Daphne onunla evlense de evlenmese de yaptığı şey iyiydi. William iyi bir şeyin parçası olmak istedi.

Ama belki de oynayabileceği en iyi rol kendini uzaklaştırmaktı. Londra'ya, Dawnview Hall'a ya da şu anda himayesi altındaki diğer mülklerden birine gidebilirdi. Burada varlığını sürdürmesi için gerçek bir neden yoktu. Morris eşyalarını toplamaya şimdi başlasaydı, Kit ve Graham'dan hemen sonra gidebilirdi.

Haven Malikanesi bir kez daha Daphne'nin evi olabilir.



Daphne, Martha'yı ziyaret etmek için odaya girerken titriyordu. Ancak birkaç dakika içinde Martha'nın bir yabancı olmasının önemi kalmadı. O, Daphne'ye ihtiyacı olan bir kadındı ve Daphne'nin kişisel bilgilerini korkmuş genç kadınla isteyerek ve çekinmeden paylaşması için gereken tek şey buydu.

Karşılığında Martha çok az şey paylaşmıştı ama Daphne ona Marlborough'nun hemen dışında kalabileceği bir kulübe olduğuna dair güvence verdiğinde yüzündeki rahatlamış ifade ve hatta muhtemelen heyecan belirtisi yanlış anlaşılmıyordu. Endişelenmeden özgürce dışarıda yürüyebileceği yer.

Uzun bir süre konuştular, Daphne hikayesini ve Haven Malikanesi'nin sağlayacağı yeni planları ve olasılıkları paylaştı. Bayan Lancaster bir demlik çayın yanı sıra et, peynir ve bisküvi tabakları hazır bulunduruyordu. Sohbet sona erdiğinde geç olmuştu. Daphne'nin eve dönmesi için çok geç.

Ve sonra rahatsız oldu.

Martha'ya nasıl yardım edeceğine odaklanmadan, Daphne ne diyeceğini bilemedi. Benedict'i taşıırken ne kadar yorulduğunu ve gelecek için endişelendiğini hatırlamasına rağmen, Martha'nın her iç çekişinin diğer kadının kınaması olduğuna ikna olmuştu. Mantıklı gelmiyordu ama Daphne'nin çalkantılı ortası umursamıyor gibiydi.

Caster'ın üst kattaki odalarındaki dükkânın yukarısındaki ikinci yatağa dimdik uzanmış , kaçabilmek için gün ışığının ilk izlerinin belirmesini bekliyordu.

Ertesi sabah kasabadan geçtiğinde kasaba zar zor hareket ediyordu. Etraftaki birkaç kişi kasıtlı olarak hareket etti ve kibarca başlarını sallamaktan başka bir şeyle ilgilenmediler. Kimseyle sohbet etmek zorunda kalmadan küçük kasabasından kaçmayı başardı.

Kasabanın kuzey tarafındaki köprüde Kit ve Graham'ın arabasıyla karşılaştı. Ailesini ziyaret etmek için Bath'a gidiyorlardı.

Onlarla birkaç dakika rahat bir şekilde konuştu, onlara Martha ile yaptığı konuşma hakkında bilgi verdi ve sonra onlara iyi yolculuklar diledi. Neden diğerlerini arkadaşlarını gördüğü gibi göremiyordu? Hepsi sadece insan değil miydi?

"Gitmeden önce geri dönüp seni Haven Malikanesi'ne geri götürmek için bolca zamanımız var. Kısa bir gecikme bizi bugün Bath'a varmaktan alıkoyamaz," diye teklifte bulundu Kit.

"Hayır," dedi Daphne, eve doğru yürümeye devam etmek için arabalarından inerken. "Gitmeden önce seni gördüğüme sevindim, ama sanırım yürümek istiyorum."

Yoluna devam ederken, tatil beldesine gidenlerin kendisi değil de onlar olduğuna dair gülünç bir rahatlama duygusu kapladı içini.

Bu ne anlama geliyordu? Martha ile konuşması ne anlama geliyordu? Son birkaç saat içinde kendisi hakkında çok şey öğrenmiş gibiydi, ama ne olduğundan tam olarak emin değildi ve bununla ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ormanda yürürken cevaplar ona gelmedi.

Gölü gördüğünde ona vurmadılar.

Yine de eve onlarsız dönmeyi reddetti, bu yüzden kendini mor çiçeklerle dolu bir vadinin ortasına attı.

Koşmayacaktı. Saklanacak değildi. Burada oturacak, gerçeklerle yüzleşecek ve bir karar verecekti.

İlk kez güçlü olmaya zorlanmaktansa güçlü olmayı seçecekti. Benedict'i bir tarla faresinden daha belirsiz bir gelecekle dünyaya getirdiğinde, zorunluluğun gücü iyi ve hoş karşılanmıştı . O zaman başka seçeneği kalmamıştı.

Herkes onun Haven Malikanesi'ndeki çocukları büyütecek kadar güçlü olduğunu düşünüyordu ama bunu yapmanın her şeyden çok bir kaçış olduğunu kendi kendine kabul etmesi gerekiyordu. Çocukları severdi, onları büyütmenin her anını severdi ama onları saklama ihtiyacına fazlasıyla minnettardı çünkü bu onlarla birlikte saklanabileceği anlamına geliyordu.

Daphne saklanmayı bitirmişti.

Kuyu. Belki de tamamen bitmedi. Kalabalık insan gruplarının üstesinden kolayca gelebileceği bir şey olmayacaktı ama son zamanlarda çevresini genişletmenin mümkün olduğunu öğrenmişti. Hatta geçen gün Horatia ile bir şaka paylaştı. Her seferinde bir adım atarsa onu ne kadar genişletebilirdi?

Daphne'nin çok iyi bir hayal gücü vardı. Belki de kendini onun çizdiği senaryoda hayal edebilirdi. Peki ya gerçekten olabilecek bir şeyi hayal etmeye hiç çalışmasaydı? Bu kadar farklı bir süreç olamaz.

Hayal kırıklığıyla inleyerek vadiyi kaplayan çançiçekleriyle dolu tarlaya geri döndü. Birinin hayatının sorumluluğunu almak zordu.

William şu anda bu tarlayı geçse iyi olmaz mıydı? Reddini kabul etmeyi reddettiğini ve her şeyi düzeltebilecekleri tüm yolları ortaya koyduğunu söylese?

Defne içini çekti. Bu çok hoş olurdu. Onu kollarına alıp o muhteşem öpücüklerden birini verebilir ve ona söyleyebilirdi. . . ona söyle . . .

Daphne kaşlarını çatarak oturdu. Ona ne söyleyecekti? Neden hayal edemiyordu?

Belki de çok, çok uzun zamandır ilk kez söylenenlerin önemli olduğu için. Bu, gülümseyerek geçiştirebileceği zevkli bir zihinsel kaçış değildi. Bu gerçektir. Aslında bu rüyanın gerçekleşmesini istiyordu.

William onurlu bir adamdı. Kararına saygı duyacak ve ona hayır demeye devam ederse çekip gidecekti. Ama ona teklif etmesini dilediği şeyi hayal edebilseydi, birlikte olmaları için bir yol bulabilir miydi? Ona evet diyebilecek miydi?

Bir avuç çiçek kopardı ve seçeneklerini gözden geçirirken onları seçti. William'ı onun karşısında otururken hayal etmek kolaydı. Bu günlerde William'ı herhangi bir yerde hayal etmek gülünç derecede kolaydı.

Ama ne demesini istiyordu? Başka bir teklifte bulunsa, davasını bir kez daha inşa etse, kadın neyi kabul ederdi?

Markizi buradan yönetebilirim. Haven Malikanesinde ayrılman için hiçbir sebep olmayacak.

Hayır. Daphne başını salladı ve bir avuç çan çiçeğini parçalanmış taçyaprakları yağmuruna fırlattı. William bunu asla söylemezdi. Ve bunu yapmasını istemezdi. Onun hakkında sevdiği şeylerden biri, pozisyonunu ciddiye almasıydı. Sorumlu bir asilzade olmak, halkına ve ülkesine bakmak istiyordu. Bu, Parlamento'ya katılmayı ve kiracılarını ziyaret etmeyi gerektiriyordu.

Bir mirasçı sağlamak.

Daphne tekrar çiçeklerin arasına daldı ve bonesinin kenarını yüzünü kapatana kadar aşağı çekti. Onun başka biriyle evleneceği düşüncesiyle fiziksel bir acı göğsünü delip geçti. Ama zorunda kalacaktı. Hayatının geri kalanında her gece yatağına uzanıp Daphne'nin reddettiği hayatı kabul edecek kadınla tanıştığı gecenin bu gece olup olmadığını merak ederdi.

HAYIR.

Bu kesinlikle sefil bir gelecekti ve Daphne bir seçim yapmayı reddetti.

Kendini yukarı itti ve volta atmaya başladı, zihni dönüyordu ama hiçbir şeye inmiyordu.

Aslında nasıl karar vereceğini bilmiyordu.

Ne korkunç bir farkındalık.

"Tanrım," diye mırıldandı, "burada biraz yardıma ihtiyacım olacak."

Ellerini yüzünü ovuşturdu. Bir başlangıç noktası. Aklının başka yöne kaymasına izin verdiğinde genellikle ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Bir başlangıç noktası bulduğunda, geri kalan her şey kötü örülmüş bir battaniye gibi çözülürdü.

William bir markiydi. Yapacak bir işi vardı. Yılın en azından bir bölümünde Londra'ya gitmesi gerekecekti.

Belki onsuz gidebilirdi? Her erkek ailesini kasabaya getirmiş gibi değildi, değil mi? Evet, annesiyle babası ayrı yaşamışlardı ama sanki o yıl boyunca yaşamışlar gibi geliyordu. Daphne, William Londra'ya giderken Haven Malikanesi'ne gelseydi, onu görmeye gelmesi onun için basit bir sahne yolculuğu olurdu.

Ya da gidip onu görmesi için. Operaya aldırış etmezdi. Ya da belki bir ya da iki yakın arkadaşının ziyareti, onun arkadaşlarını tanıdıktan sonra. Özellikle onun yanındayken. Bir köşede tek başına durup esprili sohbetler ve sosyal bağlantılar kurması beklendiği eskisi gibi olmayacaktı. William'la birlikte olacaktı. Konuşmayı o yapabiliirdi ve o sadece onunla olabiliirdi.

Londra'da birkaç gün geçirebilir ve ardından dinlenmek ve nefes almak için Haven Malikanesi'ne dönebilirdi. Kadınları kontrol et.

Dawnview Hall'un çok büyük olduğunu söyledi. İnsanlardan uzakta kendine özel bir alan ayırabilirdi. Kadının her zaman yanlarında olmasına gerek kalmadan, evde ihtiyaç duyduğu her kişiye sahip olabiliirdi. O zaman fabrikasında çalışan kadınları görebilecekti. Yaratmakta olduğu okuldaki çocukları ziyaret edebilirdi.

Hayal etti, nasıl olabileceğini gördü. Kesinlikle yapabiliirdi. Ve hatta olabileceğini düşündü. . . beğendin mi

Herhangi bir normal aristokrat evliliği böyle yürümezdi, ama yine de, William normal aristokrat davranış olarak kabul edilen davranışların çoğundan kaçınmıştı, bu yüzden muhtemelen buna o kadar da aldırmazdı.

Başka bir çiçek demeti kaptı ve onları parçalara ayırırken, kendi mükemmel gerçekliğini düşündü ve hayal etti. Bu işi yapacaktı.



Bir zamanlar aşırı büyümüş bahçelerin, çimlerin ve ağaçlıkların isyanı olan yer, şimdi güzel bir dizi bakımlı çimler ve yabani bir ormanla çevrili, özenle kesilmiş doğa yürüyüşleriydi. Biraz zaman ve dikkatin yapabilecekleri inanılmazdı.

Burası gerçekten evde olmayı öğrenebileceği bir yerdi.

Bu da onun yakın ayrılışını talihsiz hale getirdi.

Göl, köprü ve ilginç müstemilat koleksiyonuyla bu toprakları bir daha görebilecek miydi? Olası değildi. Dönmesine izin verirse, bu sefer Daphne'nin ona katılmayı seçeceğini umarak tekrar tekrar gelirdi. Bu umut, sonunda onu batıracak bir çapaya dönüşecekti. Daphne'nin bir gün fikrini değiştireceği fikrine kapılırsa asla bir eş bulamazdı.

Bunu yapamazdı. Düşünmesi gereken bir unvanı vardı. Eğer yapmadıysa. . . eh, yapmasaydı, ilk etapta bir sorun olmazdı. Her ikisini de buraya yerleştirip kendi küçük dünyalarında küçük bir aile yetiştirmeyi seve seve yapardı.

Ancak İngiltere'ye karşı, unvanın iyi ve asil bir varisi olma sorumluluğu vardı. Ve hâlâ Edmond'ın olgun, yetenekli, iyi kalpli bir yetişkin olacağına dair umut beslemesine rağmen, babasının mirasını dünyadan silmek için ülkesinin veya himayesindeki insanların geleceği üzerine kumar oynamaya istekli değildi. erkek çocuk.

Daphne'den başka biriyle evlenmeyi düşünmek midesini bulandırıyordu. Buradan uzak durmak için daha fazla sebep buydu. Görevini yapması zaman alacaktı. Muhtemelen sevmediği bir kadınla evlenmek zorunda kalacağını biliyordu, ancak aktif olarak başka birini severken bunu yapmayı reddetti. Daphne acı verici bir anıdan başka bir şey olmadığında, başka biriyle evlenmeyi düşünebilirdi.

Bugün değil. Yarın da değil. Ama sonunda.

Manzaraya sırtını döndü ve eve tekrar girdi. Ne kadar acı verici olursa olsun, burada hafızasına kazımak istediği şeyler vardı. Benedict bu sabah iş arabasında yanında yepyeni bir yemek masası getirerek onu şaşırtmıştı. William yemek odasına girdi ve temiz hatlara ve dizleri ezecek uzantıların olmamasına hayran kalarak elini cilalı yüzeyde gezdirdi. Yine de çirkin yaratıklar vardı. Kavisli bacakların tepelerine oyulmuş en fazla üç inç büyüklüğündeki narin olanlar.

Bir sandalyeye çöktü ve hiçbir şey göremeden ileriye bakan sırttan, kanatlı yaratığın üzerinde parmağını tembel tembel gezdirdi.

"Ön koridorda dolu sandıklar var." Döndü ve Daphne'nin kapı eşiğinde durduğunu gördü, yanakları kızarmış, ağzı sert ve kararlı bir çizgideydi.

"Evet," dedi William, onu son görüşünde sanki birkaç dakika önce bahçede görmüş gibi içerek. "Ayrılıyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

Kafasını salladı. Bu sözleri söyledikten sonra her şey yapılacaktı. Son. "Değilim."

Odaya tamamen girdi ve onun köşesindeki sandalyeye oturdu. Ellerinin masanın üzerindeki gölgesi ona acı verdi. Uzanıp elini tutabilirdi. Bir kez daha Daphne'ye özgü olan sert ve yumuşak teninin dokusunu hissedebiliyordu.

Yapabilirdi. Ama yapmazdı. Kendini işkenceye sokmak için hiçbir sebep yoktu.

"Evi mevcut durumunda tutmak için ihtiyaç duyduğunuz kadar personeli açık tutun," dedi. "Kadınları buraya getirin. Onlara yardım et, öğret. Burada olmazsam, kimsenin ziyaret etmek için bir nedeni olmayacak. Güvende olacaklar."

Parmakları masanın üzerinde birbirine kenetlendi. "Düşünüyordum da," dedi usulca, "söylediklerin, geleceği nasıl gördüğün hakkında."

Onu duyduğunu onaylayan bir homurdanmayla homurdandı. Hayallerinin her zaman hayal gücünün ulaşamaz hayalleri olarak kalacağını hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu.

"Ve biraz açık olup olmadığını merak ediyordum. . . ayar."

William, gözlerine onunkini bulma, can attıkları gibi yüzüne bakma izni verdi. "Nasıl bir ayarlama?"

"Asla büyük insan gruplarıyla başa çıkamayacağım. Haftalarca Londra beni hasta ederdi ama sen pek sosyalleşmiyorsun ve bence yavaş yavaş alışırsak ve sen yanımda olursan senin dünyanda yaşamayı öğrenebilirim."

William'ın öldürmeye çalıştığı umut, o konuşurken yeniden canlanınca nefesi kesildi. O düşüncelerini ortaya koyarken eli onunkini sarmak için masanın üzerinde kaydı. Konfor çemberi genişleyene kadar arkadaşlarıyla yavaş bir tanışma. Londra'da dikkatli bir şekilde yönetilen zaman. Dawnview'deki kiracılarla etkileşim kurması gerektiğinde gerçekleştirmesi gereken belirli görevler. Kadınlara yardım etmek için Haven Malikanesi'ndeki kulübeyi kullanmak.

Elini çevirdi ve parmaklarını onunkilerle kenetledi. "Sonumuzun ailen gibi olacağından korktuğumu biliyorum ama gerçek şu ki William, seni ne kadar sevsem de bazen tek başıma olmayı gerçekten seviyorum. Tipik olmazdı, ama bence onu çalıştırabiliriz."

William'ın beyni, onun titizlikle düşünölmüş tavizi karşısında hâlâ şok ve şaşkınlık batağına saplanmıştı, ama sandalyesinden kalkıp onun yanına yürüdüğü ve onu kollarının arasına aldığı için vücudu her şeyi anlamıştı.

Onu garip bir öpücüğün içine çekmek için körü körüne başını el yordamıyla okşadı. Coşkuyla, tamamen ıskaladı, onun yerine dudakları onun yanağıyla birleşti. Yüzüne öpücükler saçarak onu güldürdü, ta ki sonunda dudakları onunkilere değene kadar.

Henüz evli olmadıklarını kendine hatırlatmak zorunda kalması uzun sürmedi ve birlikte hafifçe sallanırken çenesini kafasına yaslayarak ona sıkıca sarıldı.

"Beni sevdiğini mi söyledin?" kabaca sordu.

"Evet," diye mırıldandı, sonra ona gülümsemek için başını yana eğdi. "Duyduğün tek kısım bu mu?"

"Hayır," dedi, gülümseyişi o kadar genişti ki yüzü acıdı. "Güçlü hayal gücünü iyi bir şekilde kullanan ve hiç düşünmediğim bir çözüm bulan bir kadın da duydum."

"Bu evin hanımı olma teklifinin hâlâ geçerli olduğunu varsayıyorum, o halde? Teklifime katılıyor musun?"

"Artık onu doldurmayı kabul ettiğine göre, pozisyon kalıcı olarak kapandı," dedi, kendi sesindeki huysuzluğa şaşırarak. "Teklif derken, benimle evleneceğini kastettiğini varsayıyorum, değil mi?"

"Yapmasaydım işler oldukça tuhaf olurdu. Özellikle de çocuklarımız varsa."

Tekrar kendi koltuğına oturmadan önce nazikçe onun sandalyesine oturmasına yardım etti. Daha sonra birbirimize sarılmak için zaman olacaktı. Uygun bir zaman. İkisi de daha önce yanlış yapmıştı. Bu sefer doğru yaptıklarından emin olacaktı.

Onunla herhangi bir bağının olmaması onu çıldırttı, bu yüzden bir kez daha masanın üzerinde ellerini birleştirdi. "Tek istediğim babamdan başka biri olmaktı. Annemle babamın tüm sorunlarının onun suçu olduğunu sanıyordum. Ama belki de annem daha çok Londra'ya gelse ya da babam daha çok taşrada kalsaydı fark etmezdi çünkü onlar birbirlerini hiç sevmezdi."

William derin bir nefes aldı. "Planınız zor olacak ve yol boyunca ayarlanması gerekecek. Ama sizinle karmaşık bir hayat, bulabileceğim her şeyden daha iyi."

Daphne, "Sosyeteden asla zevk almayacağım," dedi. "Beni asla gerçekten kabul etmeyecekler."

William sırtıttı. "Onları asla gerçekten kabul etmedim. Arkadaşlarımı Sezonunuzdan hatırladığınız insanlardan biraz farklı bulacağınızı düşünüyorum ."

Defne dudaklarını yaladı. "Bir şey daha var."

"Adını sen koy." Kendi evinde kalmayı kabul ederse ona dünyaları verirdi.

"Araminta'nın çeyiz evine taşınması konusunda ısrar etmem gerekebilir."

William güldü. "Oldu bil." Çünkü zaten öyleydi. Geçen hafta hazırlıklara başlaması için haber göndermişti. "Seni seviyorum, müstakbel Leydi Chemsford olacak."

Daphne'nin rengi soldu ve sandalyesinin arkasına yaslandı. "Ben bir hanımefendi olacağım."

William kısmen ayağa kalktı ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurmak için eğildi, bunu hızlı ve yumuşak tutmaya özen gösterdi. "Sen benim karım olacaksın."

Üç hafta sonra Daphne, St. Mary's'in arkasında durmuş, kendisini markiz yapacak yeminleri etmeye hazırlanıyordu. Kilisede kaç kişinin ayakta durduğunu görene kadar hayatının münzevi ve boş olduğunu düşünmüştü.

Kit ve Graham bir sırada duruyorlardı, bir tarafında Jess, diğer tarafında Daphne'nin babası. Babası ona doğru gülümserken göz yaşları kontrolsüz bir şekilde aşağı yuvarlandı.

Arkalarında Nash, karısı ve dört çocuğu vardı.

Koridorun karşısında, bir kolu Eugenia'ya, diğeri Sarah'a dolanmış Bayan Lancaster vardı. Reuben yanlarındaydı, dimdik ve gururlu duruyordu. Ahırda çalışmak, birkaç ay öncesine göre daha az cılız görüldüğü için onunla aynı fikirdeydi.

Daphne gözlerinin arkasında küçük bir damla yaş hissetti. Sarah yakında onlardan ayrılacaktı. William ona bir müzik ustasının evinde salon hizmetçisi olarak bir pozisyon bulmuştu ve iş teklifine piyano kullanımı da dahil edilmişti. Daphne ne kadar gerginse, genç kadın da macera için o kadar heyecanlıydı.

"Haven Malikanesi'nde kalabilirsin, biliyorsun. Bir müzik ustası tutabiliriz," demişti Daphne kıza.

İnce kollarını Daphne'ye dolamış ve başını sallamıştı. "Hepimizin yeni hayatlarımıza başlama zamanı. Talihsiz kadınlara bu dünyada nasıl kendi başlarına yaşayacaklarını ve hayatta kalacaklarını öğreteceksin. Bana başka bir başarı hikayesi düşün. Ben hazırım Daphne Anne. Hayatımı yaşamaya hazırım."

Daha çok başarı hikayesi olurdu. Jess, kulübede yaşamaya geldiklerinde kadınların ne tür dersler alacaklarına çoktan karar veriyordu. Kadınlara yardım etmeyi ne kadar önemseydiğini asla kabul etmeyecekti ve yöntemleri asla kimsenin nazik sayacağı türden olmayacaktı ama Daphne bu yeni ilişkilerin ne tür güçlü kadınlar üreteceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Bay Leighton, Daphne'ye sırasından gülümseyerek Daphne'yi şimdiki zamana geri getirdi. Yıllar boyunca Haven Malikanesi'nde ara sıra yardım etmiş erkek aileleri olan bir avuç aile İrlandalı'nın yanında oturuyordu.

Daphne'nin genç suçlularından birini kabul eden ailelerden biri bile geri dönmüştü. Genç Alice'in yeni kardeşleriyle tartıştığını ve oynadığını görmek neredeyse Daphne'nin gözyaşlarını çileden çıkaracaktı.

Bay Thornbury, toplantıya katılan William'ın en yakın iki arkadaşının yanında otururken, şenliklerden memnun görünüyordu. Bir handa kalıyorlardı ama o ve William onlarla birkaç kez yemek yemişlerdi ve artık titremeden yollarına bakabiliyordu.

Sonra Benedict vardı. Geleneğe rağmen, gülümseyerek ve özel dikim yepyeni bir takım elbise giyerek onun yanında durdu. "Hazır mısın?" Yuttu. "Anne?"

Bu günü ağlamadan asla atlatamayacaktı.

"Ben hazırım."

Oğlu, onu yanağından öpmeden ve Kit'in yanına oturmadan önce kocası olacak adama götürdü.

Sözlerin önemli olmadığını bildiğinden yeminleri zar zor hatırlıyordu. Kalbi, geleceği ve ona ait olan her şey William'a aitti. Ve ona aitti.

William karı koca ilan edildiğinde toplanan kalabalıktan neşeli bir tezahürat yükseldi . Arkadaşlar ve aile, geleneksel törenin geri kalanını beklemeden etraflarında dalgalandı.

Daphne, etrafındaki insanların sayısına ve dikkatlerin onun üzerinde toplanmasına hayret ederek bir arkadaştan bir arkadaşına dolandı, ama yine de saklanma ihtiyacı hissetmedi.

Kollarını Kit'e doladı ve tüm gücüyle ona sarıldı. "Sensiz burada olmazdım."

Kit, omzuna bir yumruk atmadan önce kısa bir süre onun sırtına sarıldı. "Sanırım sandığından, hepimizin sandığından daha güçlü olduğun konusunda hemfikiriz."

Daphne alaya katılıp katılmayacağını görmek için Jess'e baktı ama daha kısa boylu kadın onları izlemiyordu. Kilisenin arkasına doğru bakıyordu.

"Jess?" Defne sordu. "Her şey yolunda mı?"

Birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra bakışlarını tekrar Kit ve Daphne'ye çevirdi. "Gördüğümü sandım. . . bir an için birisi Ve evet, bence bir erkeği bir konuda tamamen yanıldığını görmeye ikna edebilen her kadın etkileyicidir."

Bakışları kilisede gezinerek Bay Thornbury'ye indi. Defne kıkırdamasını tutamadı. "Bay Thornbury'nin sorununun yanılmamış olması olduğunu sanıyordum."

"Bay. Thornbury sinir bozucu," diye karşılık verdi Jess. "Hepimizin malikaneye dönme zamanı gelmedi mi? Horatia son yemek hazırlığına nezaret ediyordu ve şimdiye kadar hepsi hazır olmalıydı.

Haven Malikanesi'nde bir kez konuklar yemek yediler ve güldüler. Çocuklar çimlerde oynadı. Sonunda kendi evlerine geri dönerek uzaklaştılar.

Karanlık çöktü ve o gece, Daphne yeni kocası yanına kıvrılmış halde yatağına uzandığında, rüya görmesine gerek kalmadı. Hayal edebileceği hiçbir şey yaşadığı gerçeklikten daha iyi olamazdı.